JO NESBØ

CRIME

Steaua diavolului

AL CINCILEA VOLUM
DIN SERIA
HARRY HOLE

„O intrigă ce goneşte ca un tren de mare viteză."

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

TREI

FICTION CONNECTION

JO NESBØ

STEAUA DIAVOLULUI

— Seria HARRY HOLE #5 —

Original: *Marekors* (2003)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

— 2021 —

Partea întâi

1

Vineri. Ou

Casa fusese construită în 1898 pe un sol argilos care, cu timpul, se lăsase un pic pe latura vestică, făcând ca apa de ploaie să treacă acum de pragul de lemn al uşii. Apa se revărsă pe duşumeaua dormitorului, lăsând, în deplasarea ei către vest, o dâră umedă pe parchetul de stejar. Se opri o clipă într-o scobitură, apoi un alt mic val de apă o împinse din urmă şi se strecură, ca un şobolan agitat, către plintă. Firicelul de apă porni după aceea în amândouă direcţiile; tatonă terenul, se furişă cumva prin dosul plintei şi reuşi să găsească un spaţiu liber între capătul parchetului şi perete. În orificiu se afla o monedă de cinci coroane purtând profilul regelui Olav şi data: 1897, anul în care căzuse din buzunarul tâmplarului. Fuseseră ani de prosperitate, o mulţime de mansarde fuseseră construite cât ai bate din palme, aşa că tâmplarul nu se obosise să se uite după ban.

Nu-i trebui mult apei să-şi facă drum sub parchet. În afară de o inundaţie în 1968 – acelaşi an când acoperişul casei fusese reconstruit –, duşumelele zăcuseră netulburate, uscându-se şi contractându-se, aşa încât fisura dintre îmbinările şipcilor de pin crescuse la aproape jumătate de centimetru. Apa se prelinse pe bârna de sub fisură şi-şi urmă drumul spre vest, către peretele exterior. Acolo fu absorbită de ipsosul şi de mortarul amestecate cu 100 de ani în urmă, tot în miez de vară, de Jacob Andersen, meşter zidar şi tatăl a cinci copii. Andersen, ca mai toţi zidarii din Oslo ai acelei vremi, îşi pregătea singur combinaţia de mortar şi tencuială. Nu doar că avea un amestec doar al lui de var, nisip şi apă, ci şi nişte ingrediente mai aparte: păr de cal şi sânge de porc. Jacob Andersen era de părere că părul şi sângele ţin laolaltă zidăria şi o fac mai rezistentă. Nu era ideea lui, le spusese la acea vreme

neîncrezătorilor tovarăşi de breaslă, de vreme ce tatăl său de origine scoţiană, ca şi bunicul, folosiseră aceleaşi ingrediente, doar că având oile drept sursă. Deşi renunţase la numele scoţian şi îşi luase un altul mai potrivit pentru afaceri, nu i se părea că avea vreun motiv să întoarcă spatele unei tradiţii care se întindea pe şase secole. Unii dintre zidari socoteau imoral obiceiul său, alţii credeau că Jacob era în cârdăşie cu diavolul, însă cei mai mulţi îi râdeau în nas. Poate că unul dintre aceştia avea mai târziu să împrăştie povestea care urma să prindă atât de bine în înfloritoarea municipalitate a Kristaniei.

Un vizitiu din Grünerløkka luase de nevastă o verişoară de-ale lui din Värmland. Se mutaseră într-un apartament cu o odaie plus bucătărie într-un imobil din Seilduksgata, la construirea căruia participase şi Andersen. Prima odraslă a cuplului avu ghinionul de a se naşte cu păr negru, creţ şi ochi căprui, şi de vreme ce soţii erau amândoi blonzi cu ochi albaştri – iar bărbatul şi gelos de fel –, într-o noapte, târziu, îşi legase soţia de mâini, o dusese jos în pivniţă şi o zidise acolo. Ţipetele ei fuseseră înăbuşite de pereţii groşi; stătuse legată, înghesuită între cele două ziduri de cărămidă. Bărbatul ei îşi făcuse poate socoteala că femeia avea să se sufoce fără aer, însă zidurile de cărămidă permiteau ventilaţia. Până la urmă, biata femeie ajunsese să se arunce cu dinţii asupra zidului. Şi ar fi putut să meargă, fiindcă meşterul scoţian folosise sânge şi păr gândindu-se să facă economie la piatra de var, iar rezultatul fusese un perete poros care se făcuse fărâme sub asaltul dinţilor ei puternici de Värmland. Însă foamea de viaţă a femeii o făcuse, din păcate, să ia înghiţituri din cale-afară de mari de mortar şi cărămidă. Până la urmă, nu mai reuşise să mestece, să înghită ori să scuipe. Nisipul, pietricelele şi cocoloaşele de lut i se opriseră în gâtlej. Faţa i se învineţise, bătăile inimii îi încetiniseră şi apoi încetase să respire.

Era, ar fi spus cei mai mulţi, moartă de-a binelea.

Potrivit poveştii însă, gustul sângelui de porc avusese efectul de a o face pe ghinionista femeie să creadă că e încă vie. Şi cât ai bate din palme, rupsese sforile cu care era legată, trecuse prin zid şi o luase la picior. Câţiva bătrâni din Grünerløkka îşi mai aminteau din copilărie istoria femeii cu sânge de porc, care umbla prin preajmă cu un cuţit, gata să taie capetele copilaşilor care întârziau prea mult pe afară. Trebuia să simtă în gură gust de sânge, ca să nu se spulbere în vânt. Foarte puţină lume ştiuse pe atunci numele meşterului, iar Andersen lucrase neobosit la alcătuirea mortarului său special. Trei ani mai târziu, trudind la clădirea în care se strecura acum apa, căzuse de pe schelă – şi astfel aveau să mai treacă 100 de ani până ce zidarii să înceapă să folosească în amestecurile lor fibre artificiale asemănătoare cu părul şi până să descopere tehnicienii de la un laborator din Milano că zidurile Ierihonului fuseseră întărite cu sânge şi păr de cămilă.

Mare parte din apă totuşi nu fu absorbită de zid, ci se prelinse pe el la vale, fiindcă apa, la fel ca laşitatea ori pofta trupească, ajunge întotdeauna la nivelul cel mai de jos. La început, izolaţia granulată, cu cocoloaşe între îmbinările grinzilor, absorbi lichidul. Însă, cum scurgerea continuă, izolaţia fu curând saturată. Apa trecu prin ea şi udă ciuciulete un ziar cu data de 11 iulie 1898, în care scria că avântul industriei construcţiilor îşi atinsese probabil apogeul şi că speculatorii imobiliari lipsiţi de scrupule aveau să se confrunte, nu peste mult, cu vremuri grele. La pagina trei scria că poliţia nu are încă nicio pistă privitoare la uciderea unei tinere infirmiere, găsită moartă într-o baie, înjunghiată, cu o săptămână în urmă. În mai, o fată mutilată şi ucisă într-un mod similar fusese găsită în râul Akerselva, însă poliţia nu spusese dacă între cele două cazuri se putea face vreo legătură.

Apa trecu prin hârtia ziarului, printre scândurile aflate sub ea şi ajunse pe interiorul tapetului de pânză vopsită, întins pe tavanul odăii de dedesubt.

De vreme ce acesta fusese avariat când se reparase o scurgere în 1968, apa se prelinse prin fisuri, formând picături care atârnară până ce deveniră îndeajuns de grele pentru ca gravitaţia să învingă tensiunea superficială: se desprinseră şi căzură trei metri şi opt centimetri. Apa ateriză, sfârşindu-şi astfel traiectoria. În apă.

Vibeke Knutsen trase tare din ţigară şi suflă fumul pe geamul deschis, în apartamentul său de la etajul patru. După-amiaza era caldă şi aerul se ridica din asfaltul copt de soare al curţii din spate, purtând cu el fumul peste faţada albastru-deschis a casei, împrăştiindu-l. De cealaltă parte a acoperişului, dinspre Ullevålsveien, arteră de obicei aglomerată, se auzea huruitul unei maşini. Acum însă plecaseră cu toţii în vacanţă şi oraşul era aproape pustiu. O muscă zăcea pe pervaz, cu cele şase picioare în sus. Nu simţise că ar fi trebuit să fugă de arşiţă. În cealaltă parte a apartamentului, cea care dădea spre bulevard, era mai răcoare, însă lui Vibeke nu-i plăcea priveliştea de acolo. Cimitirul Mântuitorul. Plin de lume celebră. Morţi faimoşi. La parter era un magazin care vindea „monumente”, cum zicea anunţul, cu alte cuvinte, plăci funerare. Se putea spune că „ţinea aproape de locul de desfacere”.

Vibeke îşi lăsă capul pe sticla rece a ferestrei.

Se bucurase de venirea vremii calde, însă bucuria i se risipise curând. În clipa asta tânjea după nopţi mai răcoroase şi după oameni pe străzi. Azi la galerie avusese cinci clienţi înainte de prânz şi trei după. Fumase un pachet şi jumătate de ţigări, din pură plictiseală. Inima îi bubuia în piept şi îşi simţea gâtul iritat; abia dacă reuşise să vorbească, de fapt, când o sunase şeful s-o întrebe cum merge. Şi totuşi de-abia ajunsese acasă şi pusese cartofii pe foc, că şi începuse să simtă iarăşi aceeaşi poftă viscerală.

Vibeke se lăsase de fumat când îl cunoscuse, cu doi ani în urmă, pe Anders. Nu el îi ceruse asta. Dimpotrivă. Când se cunoscuseră, pe Gran Canaria, chiar îi ceruse o ţigară s-o pufăie. Aşa, de distracţie.

După ce se mutaseră împreună, la doar o lună de la întoarcerea în Oslo, unul dintre primele lucruri pe care le spusese el fusese că relaţia lor ar fi putut, probabil, să suporte un pic de fumat pasiv şi că experţii într-ale cancerului exagerau, fără îndoială. Avea să se obişnuiască probabil, nu peste mult, cu izul de ţigară al hainelor. Când, la câteva zile, menţionase în timpul mesei de prânz că trecuse mult timp de când o văzuse cu o ţigară în mână, ea îi răspunsese că nu fusese niciodată vreo mare fumătoare. Anders zâmbise, se aplecase peste masă şi o mângâiase pe obraz.

— Ştii ce, Vibeke? Aşa am crezut şi eu mereu.

Auzea cratiţa bolborosind în spate. Se uită la ţigară, încă trei fumuri. Îl trase pe primul. Nu avea niciun gust.

Abia dacă-şi amintea când se apucase iarăşi de fumat. Poate anul trecut, în perioada când începuse el să plece pentru intervale mai lungi, în călătorii de afaceri. Sau după Anul Nou, când începuse să facă ore suplimentare aproape în fiecare seară? Se apucase pentru că era nefericită? Oare era nefericită? Nu se luau niciodată la harţă. Nici dragoste aproape că nu mai făceau, dar asta din cauză că Anders muncea pe brânci, cum spusese chiar el punând capăt oricărei discuţii. Nu că Vibeke ar fi simţit prea mult lipsa sexului. Când, din an în Paşte, aveau câte o tentativă lipsită de entuziasm de a face dragoste era de parcă el nu ar fi fost cu adevărat prezent. Vibeke îşi dăduse seama că nici ea nu trebuia să fie prezentă.

Dar nu se certau niciodată cu adevărat. Lui Anders nu-i plăceau vocile ridicate.

Vibeke se uită la ceas – 5:15. Ce se întâmplase cu el? De obicei, o anunţa dacă întârzia. Strivi chiştocul ţigării, îl azvârli în curtea din dos şi se întoarse spre plită să arunce un ochi la cartofi. Înfipse furculiţa în cel mai mare. Aproape gata. Nişte cocoloaşe micuţe, negre tot sfârâiau pe suprafaţa apei în clocot. Caraghios. Erau de la cartofi sau de la oală?

Tocmai încerca să-şi amintească exact când folosise oala ultima oară, când uşa de la intrare se deschise. Îl auzi în hol cum gâfâie de efort şi cum îşi aruncă din picioare pantofii. Anders intră în bucătărie şi deschise frigiderul.

— Deci? întrebă el.

— Chiftele.

— OK…?

Intonaţia lui urcase spre final, ca un semn de întrebare. Vibeke ştia cam ce înseamnă asta. Iarăşi carne? N-ar fi fost indicat să mănânce peşte ceva mai des?

— Bine, zise el, de data asta cu voce egală, aplecându-se peste oală.

— Ce-ai făcut? Eşti leoarcă de sudoare.

— N-am avut antrenament în seara asta, aşa că am dat o tură cu bicicleta până la Sognsvann şi înapoi. Ce-i cu cocoloaşele din apă?

— Nu ştiu, rosti Vibeke. Acum le-am văzut şi eu.

— Nu ştii? N-ai lucrat, parcă, odată ca bucătăreasă?

Cu o mişcare agilă, Anders luă între arătător şi degetul mare un cocoloş şi-l duse la gură. Ea îşi aţinti privirea în ceafa lui. La părul lui cu fire subţiri, castanii, care i se păruse atât de atrăgător cândva. Bine tuns, exact la lungimea potrivită. Cu cărare într-o parte. I se păruse că Anders arată inteligent. Ca un bărbat cu viitorul în faţă. Suficient viitor pentru amândoi.

— Ce gust are? întrebă.

— Niciunul, zise el, încă aplecat peste oală. De ou.

— Ou? Dar am spălat oala…

Vibeke tăcu brusc.

El se răsuci pe călcâie.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite… picură, zise ea, arătând spre capul lui.

Bărbatul se încruntă şi îşi atinse ceafa. Apoi, dintr-o mişcare, ridicară amândoi ochii, aţintindu-i către tavan. Doi stropi atârnau de pânza albă a

tavanului. Vibeke, un pic mioapă, n-ar fi văzut picăturile dacă ar fi licărit. Însă nu licăreau.

— S-ar părea că a făcut inundaţie Camilla, zise Anders. Du-te şi sună la ea, eu o să dau de îngrijitor.

Vibeke se uită iarăşi în tavan. Apoi în jos, la cocoloaşele din oală.

— Doamne, şopti, simţind că-i bubuie iarăşi inima în piept.

— Ce mai e acum? vru Anders să ştie.

— Du-te şi adu-l pe îngrijitor. Apoi mergi cu el şi sună la uşa Camillei. Eu chem poliţia.

2

Vineri. Concediu

Sediul central al poliţiei din Grønland, Oslo, era situat în vârful pantei dintre Grønland şi Tøyen, cu vedere către partea de est a centrului oraşului. Clădirea, din sticlă şi oţel, fusese terminată în 1978. Nu existau suprafeţe înclinate; se ridica în perfectă simetrie, iar arhitecţii Telje, Torp & Aasen primiseră un premiu pentru conceptul lor. Electricianul care instalase cablurile în cele două aripi lungi de birouri de la etajele şapte şi nouă primise ajutor social şi o muştruluială zdravăn de la taică-său după ce căzuse de pe schelă şi îşi rupsese spinarea.

— Şapte generaţii am fost zidari, am stat cu un picior în cer şi unul în pământ, până să ne tragă în jos gravitaţia. Bunicul a încercat să fugă de blestem, dar l-a urmărit peste Marea Nordului. Aşa că, în ziua când te-ai născut, m-am jurat că tu nu va trebui să ai aceeaşi soartă. Eram sigur că am scăpat de ea. Electrician… Ce naiba caută un electrician la şase metri înălţime?

Semnalul de la dispecerat trecu prin firele de cupru ale aceloraşi cabluri montate de fiul electrician, prin spaţiul dintre etaje căptuşit cu amestec de ciment industrial, până la inspectorul-şef Bjarne Møller, şeful serviciului Omoruri, la etajul al şaselea. În clipa aceea, Møller stătea pe scaun şi se întreba dacă aşteaptă cu nerăbdare sau cu groază vacanţa cu familia, ce urma să se desfăşoare într-o cabană de munte din Os, pe lângă Bergen. Era convins că Os, în iulie, însemna vreme crâncenă. De fapt, Bjarne Møller nu avea nimic împotrivă să schimbe canicula prognozată pentru Oslo cu un pic de burniţă, însă ar fi fost o grea încercare să le ocupe timpul celor doi băieţi plini de energie, fără alte resurse decât un pachet de cărţi de joc din care lipsea valetul de cupă.

Bjarne Møller îşi întinse picioarele lungi şi, scărpinându-se după ureche, ascultă mesajul.

— Cum au descoperit-o? întrebă.

— Picura ceva de deasupra, răspunse o voce din camera de control. Îngrijitorul şi bărbatul care stătea cu un etaj mai jos au sunat la uşă, dar nu le-a răspuns nimeni. Uşa nu era încuiată, aşa că au intrat.

— Bine, o să trimit doi oameni de la noi.

Møller lăsă receptorul în furcă, oftă şi-şi trecu degetul peste lista de serviciu plastifiată de pe birou. Jumătate din secţie era în concediu. Aşa se întâmpla an de an în această perioadă. Nu însemna şi că populaţia din Oslo ar fi fost în vreun pericol major, întrucât şi răufăcătorii din oraş păreau să aprecieze un pic de vacanţă în iulie. Numărul infracţiunilor de care se ocupau cei de la Omoruri era cu siguranţă scăzut.

Degetul lui Møller se opri în dreptul numelui lui Beate Lønn. Formă numărul celor de la *Krimteknisk,* unitatea criminalistică din Kjølberggata. Niciun răspuns. Aşteptă ca apelul să treacă prin centrală.

— Beate Lønn e în laborator, îi răspunse o voce cristalină.

— Møller sunt, de la Omoruri. Ai putea să dai de ea?

Aşteptă. Karl Weber, şeful recent pensionat al *Krimteknisk,* fusese cel care o recrutase pe Beate Lønn de la serviciul Omoruri. Møller văzuse în asta o confirmare suplimentară a teoriei neodarwiniste conform căreia singurul ţel al omului este să-şi perpetueze genele. Era limpede că Weber credea despre Beate Lønn că avea ceva gene în comun cu el. La prima vedere, Karl Weber şi Beate Lønn ar fi părut, probabil, foarte diferiţi. Weber era morocănos şi irascibil; Lønn, micuţă şi tăcută, era un şoricel cenuşiu, care şi după ce terminase Academia de Poliţie încă mai roşea ori de câte ori îi vorbeai. Însă genele abilităţilor poliţieneşti se arătau identice. Erau amândoi din soiul plin de pasiune care, când adulmecau prada, aveau abilitatea de a exclude

orice altceva din preocupările lor şi de a se concentra pe o pistă criminalistică, probă circumstanţială, înregistrare video, descriere vagă până ce, în cele din urmă, totul începea să capete cât de cât o noimă. Gurile rele susţineau că locul lui Weber şi Lønn ar fi fost în laborator, nu în comunitatea unde cunoaşterea comportamentului uman demonstrată de investigator e încă mai importantă decât amprenta unei tălpi sau o aţă descusută din haină.

Weber şi Lønn erau de acord cu ce se spunea despre laborator, nu însă şi despre urmele de tălpi sau aţele descusute.

— Aici, Lønn.

— Bună, Beate. Bjarne Møller la telefon. Te deranjez?

— Sigur că da. Care-i treaba?

Møller îi explică pe scurt despre ce era vorba şi îi dădu adresa.

— O să trimit şi doi băieţi de la mine, zise el.

— Pe cine?

— Să văd pe cine găsesc. E vacanţa de vară, ştii doar.

Lăsă telefonul şi-şi coborî iarăşi degetul în jos, pe listă.

Se opri la Tom Waaler.

Data concediului nu era completată. Asta nu-l surprinse pe Bjarne Møller. Se întreba uneori dacă inspectorul Tom Waaler îşi lua liber vreodată sau dacă avea timp să doarmă. Ca detectiv, era una dintre cele două vedete ale secţiei. Mereu acolo, mereu în acţiune şi aproape întotdeauna triumfător. Spre deosebire de celălalt detectiv de top, pe Tom Waaler te puteai baza, avea un dosar impecabil şi era respectat de toţi. Într-un cuvânt, un subordonat model. Cu abilităţile de conducător ale lui Tom, nu ar fi fost deloc exclus să preia poziţia de inspector-şef de la Møller, la vremea potrivită.

Apelul telefonic al lui Møller se auzi cu pârâieli, legătura era proastă.

— Waaler sunt, îi răspunse o voce sonoră.

— Møller. Avem…

— O clipă numai, Bjarne. Sunt pe mobil cu altcineva.

Cât aşteptă, Bjarne Møller bătu darabana pe birou. Tom Waaler ar fi putut deveni cel mai tânăr inspector-şef la Omoruri de până atunci. Oare din cauza vârstei lui Tom se simţea Bjarne Møller nu tocmai în largul lui la gândul că avea să-i încredinţeze responsabilităţile? Sau poate din pricina celor două incidente cu focuri de armă? Inspectorul folosise de două ori pistolul în timpul unor arestări şi, fiind unul dintre cei mai buni ochitori din forţele de poliţie, nimerise de fiecare dată ţinta, mortal. Era poate paradoxal, dar Møller mai ştia şi că unul dintre cele două episoade ar fi putut până la urmă cântări greu la numirea lui Waaler. SEFO, autoritatea independentă de investigaţii a poliţiei, nu scosese la iveală nimic care să sugereze că Tom nu trăsese în legitimă apărare. De fapt, se ajunsese la concluzia că, în ambele cazuri, dovedise o bună judecată şi reacţii rapide în situaţii-limită. Ce recomandări mai bune putea să aibă pentru poziţia de şef al serviciului?

— Scuze, Bjarne. Vorbeam pe mobil. Cum te pot ajuta?

— Am o misiune pentru tine.

— În sfârşit!

Conversaţia se încheie în 10 secunde. Acum îi mai trebuia încă un om.

Se gândise la Halvorsen, dar, potrivit listei de serviciu, acesta era plecat în concediu acasă, în Steinkjer. Degetul îi coborî mai departe pe coloana de nume. Concediu, concediu, concediu medical. Inspectorul-şef oftă când se opri cu degetul la numele pe care sperase să-l evite.

Harry Hole.

Lupul singuratic, beţivul, copilul teribil al secţiei şi, în afara lui Tom Waaler, cel mai bun detectiv de la etajul şase. Pentru că era atât de bun, dar şi pentru că Bjarne Møller ajunsese, de-a lungul anilor, să capete un soi de înclinaţie perversă în a-şi pune

capul pe butuc pentru poliţistul ăsta cu probleme serioase legate de băutură, Harry Hole lucra în continuare, altminteri ar fi zburat de mult. În mod obişnuit, Harry ar fi fost prima persoană pe care ar fi sunat-o ca să-i încredinţeze misiunea, dar acum nu era o situaţie obişnuită.

Sau altfel formulat: era mult mai neobişnuită decât de obicei.

Apogeul fusese atins cu o lună în urmă, după ce Hole îşi petrecuse o iarnă lucrând la un caz mai vechi, uciderea celei mai apropiate colege, Ellen Gjelten, omorâtă în apropiere de râul Akerselva. În toată acea perioadă, îşi pierduse orice interes pentru alte cazuri. Cazul Ellen Gjelten fusese lămurit de mult, însă Harry devenise tot mai obsedat şi, sincer vorbind, pe Møller începuse să-l îngrijoreze sănătatea lui mintală. Criza se iscase când Harry apăruse la el în birou, cu o lună în urmă, şi îi prezentase nişte teorii ale conspiraţiei înfiorătoare. În principiu, fără să aibă vreo dovadă, se hazarda să facă acuzaţii împotriva lui Tom Waaler.

După care Harry dispăruse pur şi simplu. La câteva zile, Møller sunase la restaurantul Schrøder şi aflase lucrul de care se temea: că Harry se apucase iar de băut. Ca să-i acopere absenţa, Møller îl trecuse ca fiind în concediu. Din nou. Harry îşi făcea de obicei apariţia după o săptămână, însă de data asta trecuseră patru. Concediul i se terminase.

Møller aruncă o privire spre receptor, se ridică şi se apropie de fereastră. Era 5:30 după-amiază şi totuşi parcul din faţa secţiei de poliţie era aproape gol. Rămăseseră să îndure arşiţa doar o mână de adoratori ai soarelui, în Grønlandsleiret, sub un umbrar, doi proprietari de prăvălii se aşezaseră alături de legumele pe care le vindeau. Până şi maşinile – cu toate că nu era deloc oră de vârf – se deplasau mai încet. Møller îşi trecu degetele prin păr, obicei de-o viaţă pe care soţia zicea că ar trebui să-l abandoneze de-acum, fiindcă lumea îl putea suspecta că încearcă să-şi acopere chelia. Chiar nu mai era nimeni pe baricade în afară de Harry?

Møller se uită la un beţiv care se împleticea pe stradă. Ghici că omul se îndreaptă spre Raven, însă acolo nu aveau să-l servească. Probabil că urma s-o sfârşească la Boxer. Locul unde cazul Ellen Gjelten ajunsese neîndoielnic la final. Poate că acolo se sfârşise şi cariera de poliţist a lui Harry. Møller se simţea presat; era nevoit să decidă curând în ce fel să procedeze cu Harry. Dar asta putea să mai aştepte; important, acum, era cazul.

Møller luă telefonul şi cugetă o clipă la ce era pe cale să facă: să-i pună pe Harry Hole şi pe Tom Waaler să lucreze la acelaşi caz. Perioada asta de vacanţă îi scotea peri albi. Impulsul electric îşi porni călătoria de la monumentul dedicat de Telje, Torp & Aasen unei societăţi ordonate, făcându-se auzit într-un loc în care domnea haosul, un apartament pe Sofies gate.

3

Vineri. Trezire

Femeia ţipă iarăşi şi Harry Hole deschise ochii.

Soarele se strecura printre perdelele care foşneau leneş, în timp ce scrâşnetul tramvaiului încetinind pe Pilestredet se dizolvă în aer. Harry încercă să-şi vină în fire. Era lungit pe podeaua sufrageriei. Îmbrăcat, deşi nu prea grozav. Pe tărâmul celor vii, deşi nu tocmai în viaţă.

Sudoarea i se întindea ca o peliculă unsuroasă pe faţă, iar inima şi-o simţea uşoară, însă încordată, ca o minge de ping-pong izbindu-se de o podea de beton. Cu capul era şi mai rău.

Harry ezită o clipă înainte de a se hotărî să respire în continuare. Tavanul şi pereţii se învârteau, iar în apartament nu exista niciun tablou ori vreo lumină pe tavan de care să-şi agaţe privirea. Cu coada ochiului vedea o etajeră IKEA, spătarul unui scaun şi o masă verde de cafea de la Elevator, rotindu-se toate. Măcar scăpase din vis.

Avusese acelaşi vechi coşmar. Pironit locului, nefiind în stare să se mişte, încerca zadarnic să-şi acopere ochii ca să nu-i mai vadă gura schimonosită, căscată într-un urlet mut. Ochii mari, privind în gol, acuzând fără vorbe. În tinereţe, era chipul surorii lui mai mici, Suri. Acum era al lui Ellen Gjelten. Ţipetele erau la început înfundate, acum sunau ca scrâşnetele unor frâne de oţel. Nu ştia care dintre coşmaruri era mai rău.

Harry zăcea acolo nemişcat, uitându-se fix, printre perdele, la soarele care scânteia peste străzile şi curţile din Bislett. Doar tramvaiul tulbura neclintirea verii. Harry nu clipea deloc. Se holbă la soare până ce acesta deveni o inimă de aur care ţopăia pe o membrană subţire de albastru lăptos, aruncând dogoare. Când era mic, maică-sa îi spusese despre copiii care se uită la soare că o să rămână orbi şi că lumina soarelui o să le intre în cap

pentru toată viaţa. Lumină care o să le distrugă tot ce aveau în cap. Ca în imaginea craniului lui Ellen zdrobit în zăpadă, pe Akerselva, cu o umbră căzând peste el. Trei ani încercase să prindă umbra aceea. Însă nu reuşise.

Rakel…

Ridicând capul cu precauţie, Harry aruncă o privire spre ochiul negru, mort, al robotului telefonic. Nu mai avusese viaţă în el de săptămâni bune, de la întâlnirea cu şeful unităţii speciale de investigaţii criminalistice *Kripos,* la Boxer. Nu era exclus ca şi aparatul să fi fost distrus de soare.

Rahat, tare cald mai era!

Rakel…

Îşi amintea acum. Pe parcursul visului, chipul se schimbase şi devenise al lui Rakel. Suri, Ellen, mama, Rakel. Chipuri de femei. De parcă, într-un zbucium continuu, pulsatil, s-ar fi schimbat şi apoi s-ar fi dizolvat iarăşi unul în altul.

Harry gemu şi îşi lăsă capul să cadă iarăşi pe podea. Văzu cu coada ochiului sticla care se clătina pe marginea mesei, deasupra lui. Jim Beam din Clermont, Kentucky. Sticla era goală. Lichidul se evaporase. Rakel. Închise ochii. Nu mai rămăsese nimic.

Nu avea habar cât era ceasul, ştia totuşi că se făcuse târziu. Sau devreme. În orice caz, nu era un moment propice să se trezească. Ori, mai exact, să doarmă. La ora asta din zi trebuia să faci altceva. Să bei, de pildă.

Harry se ridică în genunchi.

Din buzunarul de la pantaloni auzi un bâzâit. Îşi dădu seama acum că asta îl trezise. O molie prinsă în capcană, dând disperată din aripi. Vârî mâna în buzunar şi scoase telefonul mobil.

Harry se îndrepta încet către St. Hanshaugen. Fundul orbitelor îi zvâcneau de durere. Adresa pe care i-o dăduse Møller nu era departe, putea merge pe jos. Îşi aruncase un pic de apă pe faţă, descoperise un strop de whisky în dulăpiorul de sub

chiuvetă şi pornise cu speranţa că o plimbare o să-i limpezească mintea. Trecu pe lângă barul Subacvatic: de la 4 p.m. la 3 a.m., de la 4 p.m. la 1 a.m. În zilele de luni, închis duminica. Nu era unul din barurile pe care le frecventa, fiindcă favoritul lui, Schrøder, se afla pe o stradă paralelă, însă, ca majoritatea băutorilor serioşi, Harry avea mereu în minte un fişier în care programul cârciumilor era salvat automat.

Văzându-şi reflexia în geamul murdar, zâmbi. Altă dată.

La colţ o luă la dreapta, pe Ullevålsveien. Nu-i plăcea să se plimbe pe Ullevålsveien. Era o stradă pentru maşini, nu pentru pietoni. Cel mai bun lucru pe care-l putea spune despre Ullevålsveien era că pe dreapta era un pic de umbră în zile precum cea de faţă.

Harry se opri înaintea casei cu numărul care îi fusese dat. O evaluă rapid.

La parter era o spălătorie cu maşini de spălat roşii. Conform anunţului din geam, spălătoria era deschisă zilnic între orele 8 şi 21, iar programul de uscare de 20 de minute era la preţ redus, doar 30 de coroane. O negresă înfăşurată într-un şal stătea lângă o cuvă rotativă şi se uita în gol. Lângă spălătorie era o vitrină cu plăci funerare şi, mai încolo, o băcănie care era şi snack bar, cu o firmă luminoasă verde pe care scria CASA KEBAB. Harry se uită la peretele murdar al casei. Vopseaua de pe cercevelele vechi ale geamului se crăpase, însă termopanele de pe acoperiş sugerau că o mansardă nouă fusese construită peste cele patru niveluri originale. O cameră de filmat era aşezată deasupra interfonului nou instalat în dreptul porţii ruginite de fier. Banii din zona de vest a capitalei Oslo curgeau încet, dar sigur şi către est. Apăsă butonul soneriei din dreptul numelui Camilla Loen.

— Da, se auzi din difuzor.

Møller îl prevenise, totuşi tresări auzind vocea lui Tom Waaler.

Harry încercă să zică ceva, însă nu reuşi să scoată niciun sunet. Tuşi şi încercă iar.

— Hole. Deschide!

Se auzi un zumzet. Apucă mânerul rece şi aspru de fier negru.

— Bună.

Apoi Harry se întoarse în loc:

— Bună, Beate.

Beate Lønn avea un pic sub înălţimea medie, părul blond-închis şi ochi albaştri, nu era nici frumoasă, dar nici lipsită de atractivitate. Pe scurt, nu avea nimic care să atragă atenţia asupra ei, dacă nu puneai la socoteală îmbrăcămintea. Purta o salopetă albă care semăna un pic cu un costum de astronaut.

Harry îi ţinu poarta deschisă, iar ea intră, cu două valize voluminoase, metalice.

— Acum ai ajuns?

Îşi ţinu respiraţia când ea trecu pe lângă el.

— Nu. A trebuit să mai fac un drum la maşină, să-mi iau toate lucrurile. Suntem aici de o jumătate de oră. Te-ai lovit?

Harry îşi atinse coaja de pe nas.

— Aşa s-ar părea.

O urmă pe uşa de alături, care ducea la casa scărilor.

— Care-i situaţia sus?

Beate aşeză valizele în faţa uşii verzi a ascensorului, continuând să se uite la el.

— Credeam că unul dintre principiile tale e să te uiţi şi de-abia apoi să pui întrebări, zise apăsând butonul liftului.

Harry încuviinţă dând din cap. Beate Lønn făcea parte din categoria de oameni care îşi amintesc totul. Era în stare să recite detalii din dosare de omor de care el uitase de mult, chiar şi dinainte ca ea să înceapă Academia de Poliţie. Pe lângă asta, circumvoluţiunea creierului responsabilă cu reţinerea feţelor – girusul fusiform – era foarte bine dezvoltată la ea. Se testase, iar psihologii se declaraseră uluiţi. Ăsta era norocul lui, ca Beate să-

şi amintească tocmai acum puţinul pe care el reuşise s-o înveţe cât lucraseră împreună la nenumăratele jafuri asupra băncilor din Oslo, cu un an în urmă.

— Vreau să fiu cât mai deschis la impresii când văd prima dată scena unei crime, da, zise Harry şi tresări când sus se auzi liftul pornind.

Începu să se caute de ţigări prin buzunare.

— Dar nu cred că o să lucrez la cazul ăsta.

— De ce nu?

Harry nu răspunse. Scoase din buzunarul stâng de la pantaloni un pachet mototolit de Camel şi luă din el o ţigară strâmbă.

— A, da, îmi amintesc acum, zâmbi Beate. Ai zis în primăvara asta c-o să te duci în vacanţă. În Normandia, nu? Ce noroc ai…

Harry băgă ţigara în gură. Avea un gust infect. În plus, nu-l ajuta deloc la durerea de cap. Un singur lucru îi putea fi de folos. Aruncă o privire la ceas. Luni, între orele 4 p.m. şi 1 a.m.

— N-o să fie nicio Normandie, zise.

— Oh!

— Dar, nu, nu din cauza asta. Ci fiindcă de caz se ocupă *el.*

Harry trase lung din ţigară şi făcu un gest cu capul, arătând în sus.

Femeia îl privi lung, insistent.

— Ai grijă, o să faci o obsesie pentru el. Treci peste asta!

— Să trec peste asta? zise Harry suflând fumul de ţigară. Le face rău oamenilor, Beate. Ar trebui să ştii.

Ea roşi.

— Între Tom şi mine a fost ceva scurt, Harry.

— Nu pe vremea aia umblai cu vânătăi pe gât?

— Harry! Tom niciodată…

Beate se opri când îşi dădu seama că ridicase vocea. Ecoul răsună în sus pe casa scării, fiind însă acoperit de oprirea liftului, în faţa lor, cu un bufnet scurt.

— Nu-ţi place de el, zise ea. Aşa că-ţi imaginezi chestii. Tom are, de fapt, multe părţi bune despre

care nu ştii nimic.

— Hmm…

Harry strivi chiştocul de perete, iar Beate deschise uşa liftului şi intră.

— Nu vii? întrebă ea apoi, uitându-se la Harry care era încă afară, holbându-se la ceva.

Liftul. Pe interiorul uşii avea un grilaj glisant, o simplă reţea de fier pe care o deschideai, apoi o trăgeai la loc ca să pornească liftul. Şi iarăşi urletul. Ţipătul fără sunet. Harry simţea din nou că transpiră abundent. Stropul de whisky nu fusese suficient. Nici pe departe.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Beate.

— Nu, nimic, zise el cu voce gravă. Doar că nu-mi plac lifturile astea vechi. O să urc pe scări.

4

Vineri. Statistici

Imobilul avea într-adevăr apartamente la mansardă, două la număr. Uşa unuia era deschisă, barată însă cu bandă portocalie pusă de poliţişti. Având 1,92 înălţime, Harry se aplecă pe sub panglică şi, după ce trecu, făcu rapid un pas ca să-şi recapete echilibrul. Se afla în mijlocul unei camere cu parchet de stejar, acoperiş oblic şi geamuri cu termopan. Era cald ca într-o baie. Apartamentul era mic şi mobilat minimalist, cam ca la el acasă, însă aici se opreau similitudinile. În locuinţa asta era cea mai nouă sofa de la Hilmers Hus, o masă de cafea de la r.o.o.m. şi un televizor Philips mic, cu diagonala de 40, îmbrăcat în plastic translucid în nuanţa albăstruie a gheţii ca să se asorteze cu sistemul stereo. Harry se uită din prag în bucătărie şi dormitor. Astea erau toate camerele. Iar interiorul era de o stranie nemişcare. Un poliţist în uniformă, cu braţele încrucişate la piept, stătea lângă uşa bucătăriei şi se legăna pe călcâie. Era transpirat şi-l privi pe Harry, cu sprâncenele ridicate. Clătină din cap, rânjind, când Harry dădu să-i arate legitimaţia de serviciu.

Toată lumea ştie maimuţa, îşi zise Harry. Dar maimuţa nu ştie pe nimeni. Îşi şterse faţa cu palma.

— Unde e unitatea criminalistică?

— În baie, zise poliţistul arătând cu capul spre dormitor. Lønn şi Weber.

— Weber? Au început să cheme şi pensionari?

Agentul ridică din umeri.

— E perioada vacanţelor.

Harry aruncă o privire împrejur.

— OK, ei bine, opreşte accesul şi închide uşa. Se plimbă lumea pe-aici ca pe bulevard.

— Dar…

— Ascultă! Toată zona asta reprezintă scena crimei. Da?

— Înţeleg, zise poliţistul în uniformă cu voce cam încordată, iar Harry ştiu că, din două propoziţii, reuşise să se aleagă cu încă un duşman printre colegi. Dacă i-ar fi pus în şir, s-ar fi întins pe kilometri întregi.

— Dar mi s-au dat instrucţiuni clare să… urmă poliţistul.

— …să nu scapi situaţia din ochi, zise o voce din dormitor.

Tom Waaler se ivi în prag.

În ciuda sacoului de culoare închisă pe care-l purta, pe fruntea lui – sub linia părului negru şi des – nu se vedea nicio picătură de sudoare. Tom Waaler era un bărbat arătos. Nu un seducător poate, însă avea trăsături uniforme, simetrice. Nu era la fel de înalt ca Harry, dar mulţi l-ar fi perceput astfel. Poate din pricina felului băţos în care se ţinea.

Impresia de atractivitate putea emana şi din prezenţa lui fizică – niciun sacou din lumea asta nu putea ascunde faptul că făcea cinci antrenamente pe săptămână la karate şi tras de fiare.

— Şi chiar trebuie să continue să nu scape situaţia din ochi, zise Waaler. Tocmai am trimis pe cineva cu liftul să interzică accesul aici. Totul e-n regulă, Hole.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton atât de egal, încât era dificil să-ţi dai seama dacă era vorba despre o afirmaţie sau o întrebare. Harry îşi drese vocea.

— Ea unde este?

— Aici, înăuntru.

Chipul lui Waaler mimă îngrijorarea când se dădu la o parte ca să-l lase pe Harry să treacă.

— Te-ai lovit, nu-i aşa, Hole?

Dormitorul era mobilat simplu, însă cu gust şi chiar un strop de romantism. Un pat de o persoană – dar cu spaţiu pentru două – se afla lângă o grindă pe care fusese săpat un semn care semăna cu o inimă, având în interior un triunghi. Poate e o pecete a unui iubit, îşi spuse Harry. Pe perete, deasupra patului, erau atârnate trei imagini înfăţişând bărbaţi goi, de

un erotism cuminte, situat undeva între pornografie moderată şi artă intimă. Nu erau, din ce vedea, fotografii ori obiecte personale.

În baie se intra prin dormitor. Încăperea nu era mai mare decât era nevoie ca să încapă o chiuvetă, un bideu, un duş cu perdea şi… Camilla Loen. Zăcea pe gresie cu faţa întoarsă spre uşă, însă privea în sus, spre duş, de parcă ar fi aşteptat să mai curgă apă. Era îmbrăcată doar cu un halat alb, ud leoarcă, desfăcut, acoperind scurgerea.

Din prag, Beate se apucă să facă poze.

— A stabilit cineva ora morţii?

— Patologul e pe drum, zise Beate. Însă rigor mortis nu s-a instalat încă şi corpul nu s-a răcit complet. Aş zice că au trecut maximum două ore.

— Nu era pornit duşul când au găsit-o vecinul şi îngrijitorul?

— Ba da.

— Apa fierbinte putea să-i menţină temperatura şi să întârzie înţepenirea.

Harry se uită la ceas – 6:15.

— Să spunem că a murit pe la ora 5.

Era vocea lui Waaler.

— De ce? întrebă Harry fără să se întoarcă spre el.

— Nimic nu sugerează că ar fi fost mişcat cadavrul, putem deci presupune că a fost omorâtă când era la duş. Cum vezi, cadavrul şi halatul de baie blochează scurgerea. De asta s-a produs inundaţia. Îngrijitorul care a oprit duşul a zis că robinetul era deschis la maximum. Am verificat şi presiunea. Destul de bună pentru o locuinţă la mansardă. Fiindcă baia e aşa de mică, nu au trecut multe minute până ce apa a trecut peste prag şi a intrat în dormitor. Şi apoi, la fel, nu a trecut prea mult până şi-a făcut drum spre apartamentul de dedesubt. Locatara de-acolo a spus că era exact 5:20 când a văzut că picură apă din tavan.

— Cu doar o oră în urmă, zise Harry. Şi tu ai ajuns de jumătate de oră. Se pare că toată lumea a reacţionat cu o viteză neobişnuită.

— Ei, nu chiar toată lumea, spuse Waaler.

Harry nu-i răspunse.

— Mă gândesc la patolog, zâmbi Waaler. Trebuia să ajungă deja.

Beate, care terminase de făcut poze, schimbă o privire cu Harry.

Waaler o atinse pe braţ.

— Sună-mă dacă *apare* ceva. Mă duc la etajul doi, să stau de vorbă cu îngrijitorul.

— OK.

Harry aşteptă ca Waaler să iasă.

— Pot să…? zise el.

Beate încuviinţă şi se dădu la o parte din cale.

Pantofii lui Harry plescăiră pe podeaua udă. Se făcuse condens pe toate suprafeţele, de la aburi, şi se scurgeau firicele de umezeală. Oglinda părea să plângă în hohote. Harry se lăsă pe vine, dar trebui să se ţină de perete ca să-şi păstreze echilibrul. Adulmecă aerul, fără să simtă însă altceva decât mirosul de săpun şi niciunul dintre celelalte izuri care, o ştia, ar fi trebuit să fie prezente. Se numea disosmie, potrivit cărţii pe care o împrumutase Harry de la Aume, psihologul de la serviciul Omoruri. O afecţiune în care, conform informaţiilor din carte, creierul refuză să recunoască unele mirosuri, adesea ca rezultat al unor traume emoţionale. Harry nu era foarte sigur în privinţa asta. Ştia doar că nu simţea mirosul de cadavru.

Camilla Loen era tânără. Avea între 27 şi 30 de ani, aprecie el. Atrăgătoare. Forme rotunde. Pielea îi era netedă şi bronzată, însă cu paloarea pe care cadavrele o capătă repede. Avea părul negru, dar, cu siguranţă, de o nuanţă mai deschisă când era uscat; iar în frunte se vedea o gaură mică, care urma să dispară după ce terminau cu cadavrul cei de la pompe funebre. Altceva nici nu prea aveau de făcut, poate doar să pună un pic de machiaj peste ceea ce părea a fi o umflătură, la ochiul drept.

Harry îşi concentră atenţia asupra găurii negre, rotunde din fruntea victimei. Un pic mai mare decât o monedă de o coroană. Mereu îl uimea cât de mici

puteau fi găurile astea şi totuşi să răpească o viaţă de om. Uneori te induceau şi în eroare, fiindcă pielea se întindea şi acoperea rana de intrare. Harry presupuse că, în cazul de faţă, glonţul fusese mai mare decât urma lăsată.

— Păcat că am găsit-o în apă, zise Beate. Altfel, poate găseam amprentele criminalului, fibre sau urme de ADN pe ea.

— Hm… Fruntea, în orice caz, era deasupra nivelului apei. Şi pe frunte n-a curs prea multă apă de la duş.

— Oh!

— Are sânge negru, coagulat, în jurul găurii de intrare a glonţului. Şi pe piele au rămas urme de arsură de la împuşcătură. Poate că gaura asta mică o să ne spună chiar acum câte ceva. Lupă?

Fără să-şi ia ochii de la Camilla Loen, Harry întinse braţul, simţi greutatea solidă a instrumentului optic german în palmă şi se apucă de studiat zona din jurul leziunii provocate de glonţ.

— Ce vezi?

Vocea mică a lui Beate se auzi foarte aproape de urechea lui. Era mereu dornică să afle lucruri noi. Harry ştia că, nu peste mult, nu o să mai aibă ce s-o înveţe.

— Culoarea cenuşie a urmei de arsură sugerează că s-a tras de aproape, dar nu chiar cu ţeava lipită de cap, zise. Aş spune că s-a tras cam de la jumătate de metru.

— Corect.

— Lipsa de simetrie a arsurilor indică faptul că persoana care a tras a fost mai înaltă decât ea şi că a tras de sus în jos, oblic.

Harry întoarse cu grijă capul fetei moarte. Fruntea nu i se răcise de tot.

— Nu se vede rana de ieşire, zise. Asta întăreşte teoria că glonţul a fost tras pieziş. Poate stătea în genunchi în faţa persoanei care a tras.

— Îţi dai seama ce armă s-a folosit?

Harry clătină din cap.

— Legistul o să stabilească asta şi tipii de la analiza balistică. Dar văd urme graduale de arsură şi asta mă duce cu gândul la o armă cu ţeavă scurtă – un pistol, de pildă.

Harry cercetă sistematic întregul cadavru; încerca să observe totul, simţea însă că amorţeala provocată de alcool îl făcea să scape detalii care i-ar fi putut folosi. Nu, *lor* le-ar fi putut folosi. Nu era cazul lui. Când ajunse să studieze palma fetei, văzu că ceva lipseşte.

— Răţoiul Donald, îngăimă aplecându-se şi mai mult.

Beate îl privi cu nedumerire.

— Aşa e înfăţişat în benzile desenate, zise Harry. Cu patru degete.

— Nu citesc benzi desenate.

Arătătorul fusese secţionat. Nu mai rămăseseră decât şuviţe negre de sânge coagulat şi capete de tendon translucid. Harry puse cu grijă un deget pe zona albă şi lucioasă din carnea roz. La pipăit, suprafaţa osului retezat se simţea netedă şi dreaptă.

— Cleşti, zise. Sau un cuţit extrem de ascuţit. Degetul l-aţi găsit?

— Nu.

Harry simţi că-l podideşte un val de greaţă şi închise ochii. Trase de câteva ori aer adânc în piept. Apoi deschise ochii. Puteau fi multe motive pentru care fusese retezat degetul victimei. Nu avea sens să se fixeze pe ce-i trecuse prin cap în momentul ăsta.

— Poate era datoare la vreun interlop, zise Beate. Ăstora le plac cleştii.

— Da, e posibil, mormăi Harry ridicându-se şi descoperind că tălpile sale lăsaseră urme albe pe ceea ce crezuse a fi dale de gresie roz.

Beate se ghemui şi pozã un prim-plan cu chipul fetei moarte.

— A sângerat, nu glumă.

— Din cauză că a avut braţul în apă, zise Harry. Apa opreşte coagularea sângelui.

— Atâta sânge de la un singur deget tăiat?

— Da. Şi ştii ce arată asta?

— Nu, dar am senzaţia că o să aflu curând.

— Arată că victimei, Camilla Loen, i s-a tăiat probabil degetul cât încă îi bătea inima. Cu alte cuvinte, înainte să fie împuşcată.

Beate se strâmbă.

— O să stau un pic de vorbă cu cei din apartamentul de dedesubt, zise Harry.

— Camilla stătea deja aici când ne-am mutat noi, zise Vibeke Knutsen aruncându-i rapid o privire partenerului ei. Nu prea aveam de-a face cu ea.

Se aflau în salonaşul lor de la etajul patru, direct sub apartamentul din mansardă. Stăteau de parcă Harry era cel care locuia acolo. Cei doi aveau spatele drept, stând pe marginea sofalei, în vreme ce Harry se cufundase într-un fotoliu.

Lui Harry i se păreau cam ciudaţi. Erau amândoi trecuţi de 30 de ani, însă Anders Nygård era slab şi fibros ca un alergător de maraton. Cămaşa lui albastru-deschis era proaspăt călcată şi părul tuns scurt, pentru lucru. Buzele îi erau subţiri, iar limbajul trupului era foarte activ. Cu toate că avea un chip deschis, băieţesc, aproape inocent, bărbatul lăsa impresia de ascetism şi austeritate. Roşcata Vibeke Knutsen avea gropiţe adânci şi emana voluptate, întărită de bluza mulată, cu model leopard. Ridurile de deasupra buzelor ei duceau cu gândul la o mulţime de ţigări, iar cele din jurul ochilor, la faptul că era veselă din plin.

— Ce făcea? întrebă Harry.

Vibeke îi aruncă o privire partenerului său şi, când acesta nu răspunse, replică:

— Din câte ştiu, lucra la o firmă de publicitate. Design. Sau cam aşa ceva.

— Sau cam aşa ceva, o îngână Harry făcându-şi, fără pic de entuziasm, însemnări în agendă.

Era un truc pe care-l folosea la interogatorii. Dacă nu te uitai la ei, se relaxau mai mult. Dacă le dădeai impresia că ce spun nu-i deloc interesant, atunci se străduiau, automat, să spună ceva care să-ţi câştige atenţia. Jurnalist ar fi trebuit să se facă.

Avea senzaţia că jurnaliştii care veneau beţi la muncă erau trataţi cu mai multă înţelegere.

— Bărbaţi?

Vibeke scutură din cap.

— Iubiţi?

Vibeke se hlizi nervos şi-şi feri privirea de partenerul ei.

— Nu ne petrecem timpul spionând, zise Anders Nygård. Credeţi că un iubit a făcut asta?

— Nu ştiu, făcu Harry.

— Văd că nu *ştii.*

Harry îi observă iritarea din voce.

— Dar noi, care locuim aici, am vrea să ştim dacă e o reglare de conturi sau dacă nu cumva un criminal dement se învârte prin cartier.

— S-ar putea să fie un criminal dement care se învârte prin cartier, zise Harry lăsând pixul şi aşteptând.

Văzu cum Vibeke Knutsen tresare, însă se concentră asupra lui Anders Nygård.

Când se sperie, oamenii îşi pierd mai iute cumpătul. O lecţie pe care o învăţase în primul an la Academia de Poliţie. Li se spusese, recruţi fiind, să nu-i tulbure fără a fi necesar pe cei înspăimântaţi, însă Harry descoperise că opusul era mult mai folositor. Să-i întărâte. Celor furioşi le scăpau adesea lucruri, ori, mai la obiect, lucruri pe care n-ar fi vrut să le menţioneze.

Anders Nygård îl privi impasibil.

— Dar e mai probabil ca făptaşul să fie un iubit, zise Harry. Un iubit, cineva cu care a avut o relaţie sau o persoană pe care a respins-o.

— De ce? întrebă Anders Nygård cuprinzând cu braţul umerii lui Vibeke.

O postură amuzantă, fiindcă braţul îi era atât de scurt, iar umerii ei, atât de laţi!

Harry se lăsă pe spate în fotoliu.

— Statistic vorbind. Pot să fumez aici?

— Încercăm să nu fumăm aici, zise cu un zâmbet vag Anders Nygård.

Harry observă că Vibeke coborâse ochii când el își îndesase pachetul la loc în buzunarul pantalonilor.

— Cum adică statistic vorbind? vru bărbatul să afle. Ce te face să crezi că ar fi așa și într-un asemenea caz?

— Păi, înainte să răspund la cele două întrebări… te pricepi la statistică, domnule Nygård? Distribuție gaussiană, semnificație, deviație standard?

— Nu, dar…

— Bun, îl întrerupse Harry. Fiindcă, în acest caz, nu e nevoie să te pricepi. Sute de ani de statistici criminalistice din toată lumea ne-au învățat o chestie simplă, de bază. Că ea este victima tipică. Sau, dacă nu, criminalul e tipul care crede că așa stau lucrurile. Asta ca răspuns la prima întrebare. Și la a doua…

Anders Nygård pufni și-și retrase brațul de pe umerii lui Vibeke.

— E total neștiințific. Nu știi nimic despre Camilla Loen.

— Așa este, zise Harry.

— Atunci de ce ai zis ce ai zis?

— Fiindcă m-ai întrebat. Acum, dacă ai terminat cu întrebările, aș putea să continui cu ale mele?

Bărbatul păru pe punctul de a mai spune ceva, dar se răzgândi și fixă posac tăblia mesei. Poate că greșea, dar lui Harry i se păru că detectează un surâs în gropițele lui Vibeke.

— Credeți că lua droguri… Camilla Loen? întrebă Harry.

Anders Nygård ridică capul, de parcă fusese propulsat de un arc.

— De ce să credem asta?

Harry închise ochii și așteptă.

— Nu, zise Vibeke, cu voce moale, scăzută. Nu credem că lua.

Harry deschise ochii și-i zâmbi recunoscător. Anders Nygård o privi întru câtva surprins.

— Ușa ei nu era încuiată, nu? întrebă Harry.

Anders Nygård încuviință din cap.

— Nu vi se pare ciudat? întrebă Harry.
— Nu neapărat. Era totuşi acasă.
— Mda, aveţi la uşă o broască simplă şi am observat că tu – aici înclină capul spre Vibeke – ai încuiat-o după ce am intrat.
— E cam neliniştită acum, zise Nygård punându-i lui Vibeke o mână pe genunchi.
— Oslo nu mai e ce-a fost, zise Vibeke.
O fracţiune de secundă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Harry.
— Ai dreptate, zise Harry. Şi s-ar părea că şi Camilla Loen era de acord. Apartamentul ei are o încuietoare dublă şi lanţ de siguranţă pe dinăuntru. Nu mi se pare genul care ar face duş cu uşa descuiată.
Nygård ridică din umeri.
— Poate a surprins-o un spărgător de locuinţe.
Harry clătină din cap.
— Asta se întâmplă numai prin filme.
— Poate că cineva era deja în apartament cu ea, îşi dădu cu părerea Vibeke.
— Cine?
Harry aşteptă în tăcere. Când socoti că nimeni nu va rupe tăcerea, se ridică în picioare.
— O să fiţi chemaţi la audieri. Deocamdată, vă mulţumesc.
În hol se mai întoarse o dată spre ei:
— Apropo, cine a sunat la poliţie?
— Eu, răspunse Vibeke. Am sunat cât s-a dus Anders să-l caute pe îngrijitor.
— Înainte de a o găsi? Cum aţi ştiut…?
— Picura sânge în oală.
— Aşa? Cum v-aţi dat seama că-i sânge?
Anders Nygård oftă lung, exagerat, şi o luă de umeri pe Vibeke.
— Era roşu, nu?
— Păi, replică Harry, sunt roşii şi alte lucruri decât sângele.
— Aşa e, încuviinţă Vibeke. Nu a fost totuşi vorba doar despre culoare.

Anders Nygård îi aruncă o privire în care se citea uluirea. Femeia zâmbi, însă Harry observă că se retrăsese de sub braţul partenerului.

— Am locuit cândva cu un bucătar-şef, ne ocupam amândoi de un mic bistro. Aşa am învăţat câteva chestii despre mâncare. Una dintre ele e că sângele conţine albumină şi că, dacă torni sânge într-o oală cu apă la peste 65 de grade, sângele se coagulează, se face cocoloaşe. Exact ca atunci când spargi un ou în apă clocotită. Când Anders a gustat cocoloşul din apă şi a zis că are gust de ou, am ştiut că-i sânge. Şi că s-a întâmplat ceva groaznic.

Anders Nygård rămăsese cu gura căscată. Pe sub stratul de bronz, se făcu deodată extrem de palid.

— *Bon appétit,* mormăi Harry ieşind pe uşă.

5

Vineri. Subacvatic

Harry nu suporta localurile tematice: puburi irlandeze, crâşme cu chelneriţe fără sutien, baruri de fiţe sau, şi mai rău, cele cu celebrităţi, unde pereţii gemeau de portretele clienţilor fideli, de o oarecare notorietate. Tema localului Subacvatic era un vag amestec nautic de scufundări şi de romantism al corăbiilor vechi. Însă de la un anumit moment, aflat la a patra bere, lui Harry începu să nu-i mai pese nici cât negru sub unghie de acvariile bolborosinde cu apă verde, de căştile pentru scufundări şi de interiorul rustic din lemn care scârţâia. Se putea şi mai rău. Ultima oară când fusese aici, oamenii izbucniseră brusc în cântat ariile de operă favorite; avusese senzaţia, o clipă, că musicalul reuşise în fine să ajungă realitatea din urmă. Îşi roti privirea prin încăpere şi-şi confirmă, cu destulă uşurare, că niciunul dintre cei patru clienţi nu părea să fie, deocamdată, pus pe cântat.

— Toată lumea e-n concediu? o întrebă pe fata de la bar când aceasta îi mai puse o bere în faţă.

— E ora 7, zise ea şi-i dădu rest la o bancnotă de 100 de coroane, deşi el îi întinsese una de 200.

Ar fi apucat-o spre Schrøder dacă ar fi putut, însă îşi amintea ca prin ceaţă că i se interzisese să pună piciorul acolo şi nu avea tăria să se ducă şi să afle. Nu azi. Îşi amintea fragmente dintr-o scenă petrecută acolo marţi. Sau miercuri? Cineva se apucase să scormonească în trecut, adusese vorba despre timpurile când apăruse la televizor, când fusese numit „erou al poliţiei norvegiene” fiindcă împuşcase un criminal în Sydney. Alt tip făcuse câteva remarci şi se apucase să-l poreclească în fel şi chip. Unele dintre apelative, recunoscuse, i se potriveau de minune. Ajunseseră să-şi care pumni? Nu era imposibil, deşi fireşte că juliturile cu care se trezise pe degete şi pe nas ar fi putut, la fel de bine,

să se datoreze unei căzături pe caldarâmul de pe Dovregata.

Telefonul mobil al lui Harry sună. Se holbă la număr şi văzu că nici de data asta nu era Rakel.

— Salut, şefule.

— Harry? Unde eşti?

Bjarne Møller părea îngrijorat.

— La Subacvatic. Care-i treaba?

— Subacvatic?

— Da, sub apă. Apă dulce. Apă sărată. Apă tonică. Pari cam… Cum îi spune…? Extenuat.

— Eşti beat?

— Nu destul de beat.

— Poftim?

— Nimic. Bateria merge, şefu'.

— Unul dintre agenţii de la scena crimei ameninţa că te reclamă. Zice că erai în stare de ebrietate vizibilă când ai apărut.

— De ce „ameninţa", şi nu „ameninţă"?

— L-am convins eu să nu-ţi facă raport. Erai în stare de ebrietate, Harry?

— Normal că nu, şefu'.

— Eşti absolut sigur că-mi spui adevărul?

— Eşti absolut sigur că vrei să ştii?

Harry auzi, la celălalt capăt, oftatul exasperat al lui Møller.

— Aşa nu se mai poate, Harry. O să fiu forţat să te opresc cumva.

— OK. Începe prin a nu-mi da cazul ăsta.

— Poftim?

— M-ai auzit. Nu vreau să lucrez cu ticălosul ăla. Dă cazul altcuiva!

— Nu avem personal care să…

— Atunci, pune-mă pe tuşă! Mă doare-n cot!

Harry puse telefonul la loc, în buzunarul interior. Auzi vocea lui Møller vibrându-i uşor într-un sfârc. Senzaţia, de fapt, era destul de plăcută. Bău ce mai avea în pahar, se ridică şi ieşi împleticindu-se în căldura serii de vară. Al treilea taxi căruia îi făcu semn în Ullevålsveien opri.

— Holmenkollveien, zise şi se sprijini cu ceafa transpirată de bancheta de piele rece.

Privi din maşină la rândunelele care despicau cerul albăstrui, căutându-şi hrana. Insectele îşi făceau apariţia. Era perioada bună pentru rândunele, şansa lor la viaţă. De acum şi până apunea soarele.

Taxiul opri mai jos de o casă mare, îmbrăcată în lambriuri de lemn închis la culoare.

— Să mai urcăm cu maşina? întrebă şoferul.

— Nu, stăm aici şi aşteptăm un pic, zise Harry.

Ridică privirea spre casă. I se păru că o zăreşte, o clipă doar, pe Rakel la geam. Oleg avea să se ducă, probabil, curând la culcare. Poate că exact acum făcea nazuri să fie lăsat să stea până mai târziu, fiindcă era…

— Azi e vineri, nu?

Şoferul aruncă o privire precaută în oglindă şi înclină infinitezimal din cap.

Zilele. Săptămânile. Doamne, cât de repede cresc puştii ăştia! Harry îşi frecă faţa cu palmele, încercând să aducă un pic de viaţă pe palida mască mortuară cu care se preumbla. Iarna trecută nu fusese chiar rău. Rezolvase două cazuri destul de însemnate, apăruse ca martor în cazul lui Ellen Gjelten, se lăsase de băut şi, cu Rakel, trecuse de la etapa de cuplu abia înjghebat la faza în care făceau împreună chestii de familie. Îi plăcuse; îi plăcuseră excursiile de la sfârşit de săptămână şi prezenţa copiilor. Harry se ocupa de grătare. Îi plăcea să-i cheme la masă, duminica, pe tatăl lui şi pe Suri… îi plăcea să-şi vadă sora, care avea sindromul Down, jucându-se cu Oleg, care avea nouă ani. Şi cireaşa de pe tort: erau îndrăgostiţi. Rakel începuse chiar să arunce apropouri că ar fi o idee bună ca Harry să se mute la ea. Argumentul ei era că doar pentru ea şi Oleg, casa era prea mare. Harry nu se străduise prea mult să găsească contraargumente.

— O să vedem după ce rezolv cazul Ellen Gjelten, îi spusese el.

Călătoria în Normandia pe care o rezervaseră – trei săptămâni la o fermă veche şi o săptămână cu vaporaşul pe râu – avea să fie un soi de test menit să stabilească dacă erau pregătiţi să stea împreună.

Apoi începuseră să se întâmple lucruri.

El îşi petrecuse toată iarna lucrând la cazul Ellen Gjelten. Lucra intensiv, prea intensiv, însă doar aşa ştia Harry să lucreze. Ellen Gjelten nu fusese doar colega lui; îi fusese cea mai apropiată prietenă, un spirit asemănător. Se scurseseră trei ani de când se aflau pe urmele unui traficant de arme cu numele de cod Prinţul şi de la ziua când o bâtă de baseball îi răpise lui Ellen lumina vieţii. Probele de la locul crimei săvârşite pe malul râului Akerselva duseseră spre Sverre Olsen, un neonazist înveterat, cunoştinţă veche de-a poliţiei. Nu apucaseră să-i asculte explicaţiile însă, fiindcă fusese împuşcat în cap, după ce trăsese în Tom Waaler în timpul arestării. Cu toate acestea, Harry era convins că cel aflat în spatele omorului era de fapt Prinţul şi-l convinsese pe Møller să-i permită să-şi desfăşoare propria anchetă. Era ceva personal, se situa aşadar împotriva tuturor principiilor după care lucrau la serviciul Omoruri, însă Møller îi dăduse voie, pe o perioadă limitată, ca un fel de recompensă pentru rezultatele obţinute de Harry în alte cazuri. Roadele anchetei se arătaseră, până la urmă, iarna trecută. Cineva îl văzuse pe Sverre Olsen însoţit de o persoană, într-un automobil roşu, în Grünerløkka, la doar câteva sute de metri de locul crimei. Martorul era Roy Kvinsvik, un fost neonazist condamnat, acum proaspăt convertit penticostal. Kvinsvik nu era tocmai ce se putea numi un martor model, însă privise lung şi cu încordare fotografia pe care i-o arătase Harry şi zisese că da, asta era persoana pe care o văzuse în maşină cu Sverre. Persoana în cauză era Tom Waaler.

Deşi îl suspectase de mult timp pe Waaler, confirmarea bănuielilor sale fusese un şoc. Nu în ultimul rând fiindcă asta însemna că mai erau şi alte cârtiţe care lucrau cu el în departament. Prinţul n-ar

fi putut opera o reţea atât de extinsă, dacă n-ar fi fost ajutat de nimeni. Aşadar, Harry nu putea să aibă încredere în nimeni. Îşi ţinuse deci gura în privinţa celor spuse de Roy Kvinsvik, fiindcă ştia că nu o să aibă decât o singură şansă şi că sordidul adevăr nu trebuia să iasă la suprafaţă puţin câte puţin, ci dintr-odată. Şi trebuia să fie absolut sigur că răul trebuia smuls de la rădăcină; dacă nu făcea asta, se termina cu el!

De aceea începuse Harry să lucreze în secret la întocmirea unui dosar beton împotriva lui Waaler. Cu toate acestea, fiindcă nu ştia cu cine era sigur să vorbească, se dovedise mai dificil decât şi-ar fi imaginat. Începuse să scormonească prin arhive după ce colegii terminau programul, să se conecteze la reţeaua digitală internă, să-şi imprime e-mailuri şi liste cu apeluri efectuate şi primite de la persoane cunoscute lui Waaler. După-amiezile stătea în maşină pe lângă Youngstorget şi nu scăpa din ochi Herbert's Pizza. Teoria lui Harry era că neonaziştii care frecventau localul se ocupau şi cu traficul de arme. Când teoria nu fusese confirmată de dovezi, începuse să-i urmărească pe Waaler şi pe alţi câţiva colegi. În special pe cei care-şi petreceau mult timp trăgând la poligonul din Økern. Îi urmărea de la o distanţă sigură, zăbovea pe lângă casele lor, tremurând în maşină în vreme ce ei dormeau la căldură, şi se întorcea în fiecare dimineaţă la Rakel complet epuizat. Dormea câte două ore şi apoi pleca la serviciu. După un timp, ea îl rugase să doarmă în apartamentul lui în nopţile în care făcea ture duble. El nu-i spusese că lucrul ăsta de noapte nu era oficial, nu-l punea nimeni s-o facă, superiorii lui nu ştiau nimic, nimeni nu ştia nimic.

Încercase apoi să se apropie de ei.

Trecuse mai întâi pe la Herbert's Pizza într-o seară, apoi în alta, pălăvrăgind cu tipii, cumpărându-le mai multe rânduri de bere. Ştiau cu toţii cine este, fireşte, însă berea era gratis şi o dădeau pe gât rânjind şi ţinându-şi gurile închise. Avea să-şi dea seama treptat că oamenii nu ştiau

nimic, însă continuase să se ducă acolo fără să ştie nici el de ce, poate fiindcă avea sentimentul că se apropiase de ceva, de bârlogul balaurului. Nu-i rămânea decât să aibă răbdare şi balaurul avea să se ivească. Însă nu se ivise nici Waaler şi nici vreuna dintre cunoştinţele lui. Aşa că revenise la obiceiul de a supraveghea blocul în care locuia Waaler.

Într-o noapte, la minus 20 de grade, când străzile erau pustii, un bărbat îmbrăcat într-o geacă scurtă şi subţire se îndreptase spre maşina lui cu mersul legănat care-i caracteriza pe drogaţi. Se oprise la intrarea în blocul lui Waaler, se uitase în dreapta şi-n stânga şi forţase încuietoarea cu o rangă. Harry stătuse şi privise, pe deplin conştient că risca să fie dat în vileag dacă intervenea. Probabil că bărbatul era prea luat ca să manevreze ranga cum trebuie şi, când o smuci, desprinsese o bucată mare de lemn din uşă, făcând un zgomot puternic. Căzuse apoi pe spate şi aterizase într-o movilă de zăpadă din faţa blocului. Şi acolo rămăsese. Luminile începuseră să se aprindă pe la ferestre. Draperiile de la apartamentul lui Waaler se mişcaseră. Harry aşteptase, dar nu se întâmplase nimic. 20 de grade sub zero. Lumina rămăsese aprinsă la fereastra lui Waaler. Drogatul nu se mai mişcase. După toate astea, Harry avea să se întrebe deseori ce dracu' ar fi trebuit să facă. Bateria de la telefon îi murise din cauza gerului, aşa că n-ar fi putut suna la ambulanţă. Al naibii drogat! Minus 21 de grade! Rahatul ăla cu creierul prăjit! Sigur că ar fi putut să plece cu maşina de-acolo, să se ducă la ambulanţă şi să-i anunţe. Apoi văzuse mişcare la intrarea în bloc. Era Waaler. Arăta comic în cămaşă de noapte, ghete, fes şi mănuşi groase. Avea cu el două pături de lână. Harry privise, fără să-i vină să-şi creadă ochilor, cum Waaler luase pulsul drogatului şi-i verificase pupilele, apoi îl înfăşurase în pături. Waaler zăbovise, fluturând din braţe ca să-şi pună sângele în mişcare şi aruncând priviri către maşina lui Harry. Ambulanţa sosise în faţa clădirii în câteva minute.

În noaptea aceea, Harry se dusese acasă, se cufundase într-un fotoliu, îşi aprinsese o ţigară şi se pusese pe ascultat Raga Rockers şi Duke Ellington. Apoi plecase la lucru, deşi nu-şi mai schimbase hainele de 48 de ore.

Rakel şi Harry avuseseră prima ceartă într-o seară de aprilie. El anulase în ultima clipă o excursie de weekend şi ea îi atrăsese atenţia că era a treia oară când îşi încălcase o promisiune într-o perioadă foarte scurtă. O promisiune făcută lui Oleg. El o acuzase că-l folosea pe Oleg ca pretext şi că de fapt voia ca el să pună nevoile ei mai presus de găsirea persoanei care-i luase viaţa lui Ellen. Ea replicase că Ellen nu era decât o nălucă, că el ajunsese obsedat de un cadavru, că nu era normal, că se alimenta dintr-o tragedie, că era necrofilie curată, că nu Ellen îl motiva, ci propria-i poftă de răzbunare.

— Ai fost rănit, îi zisese. Şi ai renunţat la orice altceva, ca să te răzbuni.

Harry ieşise din casă spumegând de furie, zărind cu coada ochiului un pic din pijamaua lui Oleg şi ochii lui înroşiţi, ascunşi după grilajul balustradei.

Încetase după aceea să facă orice altceva nu avea legătură directă cu urmărirea celor vinovaţi de moartea lui Ellen. Citea e-mailuri la lumina chioară a veiozelor, se holba la geamurile întunecate ale caselor şi locuinţelor din blocuri, aşteptând oameni care nu ieşeau niciodată, şi prindea câteva ore de somn în apartamentul său din Sofies gate.

Zilele erau tot mai lungi şi mai luminoase, însă nu făcea progrese deloc. Într-o noapte, din senin, îi reveni un coşmar din copilărie: Suri, cu părul lung prins într-o capcană, cu o expresie de groază pe chip. Harry încremenise de frică. Coşmarul revenise în noaptea următoare. Şi în cea care urmase.

Øystein Eikeland, un prieten din copilărie care bea la Malik's când nu o făcea pe taximetristul, îi spusese că arată groaznic şi-i oferise nişte *speed* ieftin. Harry refuzase drogul. Extenuat şi încrâncenat, îşi continuă neabătut căutarea.

Fusese doar o chestiune de timp până să se ducă totul de râpă. Ca factor declanşator, nu fusese nevoie de mai mult decât ceva atât de prozaic precum o factură neplătită. Era pe la sfârşit de mai şi nu mai vorbise cu Rakel de câteva zile. Aţipise stând la birou şi îl trezise telefonul care suna. Rakel îl informase că agenţia de turism le amintea că nu plătiseră încă pentru ferma din Normandia. Aveau la dispoziţie o săptămână, după care agenţia avea să o închirieze altcuiva.

— Vineri e termenul-limită, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Rakel înainte să închidă.

Harry se dusese la baie, îşi aruncase apă rece pe faţă şi îşi cercetase chipul în oglindă. Văzuse părul ud, blond şi tuns scurt, o pereche de ochi injectaţi, cu pungi negricioase, şi obrajii supţi. Nu se recunoscuse. Şi ştia că Rakel avea dreptate, exista un termen-limită. Pentru el şi Ellen. Pentru el şi Tom Waaler.

În aceeaşi zi intră la superiorul său ierarhic, Bjarne Møller, singura persoană din întregul comandament de poliţie în care avea încredere deplină. Møller dăduse alternativ din cap, a încuviinţare şi refuz, când aflase ce-i cerea Harry. Din fericire, îi zisese el, chestiunea nu era în curtea lui, aşa că Harry trebuia să vorbească direct cu comisarul-şef. Era de părere totuşi că Harry ar fi făcut bine să se gândească de două ori înainte să se ducă în audienţă la acesta. Harry porni ca din puşcă din biroul pătrat al lui Møller direct către biroul oval al şefului de la *Kripos*. Bătu, intră şi spuse ce avea de spus despre martorul care-l văzuse pe Waaler cu Sverre Olsen şi despre faptul că nimeni altul decât Tom Waaler îl împuşcase pe Olsen în timpul arestării. Asta era tot. Atât aflase după cinci luni de trudă, după cinci luni de pândă, după cinci luni la limita nebuniei.

Şeful de la *Kripos* îl întrebase pe Harry ce motiv îşi închipuia că ar fi avut Tom Waaler ca s-o ucidă pe Ellen Gjelten.

Harry răspunsese că Ellen se afla în posesia unor informaţii periculoase. Chiar în seara în care fusese ucisă, îi lăsase lui Harry un mesaj pe robot, zicând că ştia cine era Prinţul. Ştia numele liderului grupării aflate în spatele importurilor ilegale de arme şi persoana responsabilă pentru înarmarea până-n dinţi a comunităţii interlope din Oslo, cu arme de serviciu.

— Era prea târziu, din păcate, când am sunat înapoi, zisese Harry încercând să citească expresia comisarului.

— Şi Sverre Olsen?

— Când i-am dat de urmă lui Sverre Olsen, Prinţul l-a omorât, ca să nu ne poată dezvălui numele ucigaşului lui Ellen.

— Şi Prinţul ăsta, spui tu, e…?

Harry repetase numele lui Tom Waaler, iar şeful de la *Kripos* dăduse din cap, zicând:

— E deci unul de-ai noştri. Unul dintre cei mai respectaţi detectivi.

Pentru următoarele 10 secunde, Harry se simţise ca şi cum s-ar fi aflat într-un vacuum, fără aer şi fără sunet. Ştia că, chiar în acea clipă, se juca soarta carierei sale în poliţie.

— În regulă, Hole. O să mă întâlnesc cu martorul ăsta al tău înainte să decid care va fi următoarea noastră mişcare.

Comisarul-şef se ridicase.

— Înţelegi, presupun, că, până la noi instrucţiuni, chestiunea asta trebuie să rămână între noi doi.

— Cât o să mai stăm aici?

Harry tresări auzind vocea taximetristului. Aţipise.

— Întoarce-te, zise aruncând o ultimă privire spre casa îmbrăcată în lemn.

În vreme ce făceau cale întoarsă pe Kirkeveien, îi sună telefonul. Era Beate.

— Cred că am găsit arma, zise. Şi ai avut dreptate. E un pistol.

— În cazul ăsta… felicitările ni se cuvin amândurora.
— Păi… n-a fost aşa de greu de găsit. Era în coşul de gunoi de sub chiuvetă.
— Marcă şi serie?
— Un Glock 23. Seria i-a fost răzuită cu pila.
— Urme de pilă?
— În caz că te întrebi dacă sunt la fel cu cele pe care le găsim pe majoritatea armelor pe care le confiscăm la ora actuală prin Oslo, răspunsul e da.
— Înţeleg, zise Harry şi îşi mută mobilul în mâna stângă. Ce nu înţeleg este de ce mă suni ca să-mi spui toate astea. Nu e cazul meu.
— N-aş fi aşa sigură, Harry. Møller a zis…
— Møller şi toată poliţia de căcat din Oslo n-au decât să se ducă dracului!
Harry fu surprins de ascuţimea propriei voci. Văzu sprâncenele în formă de V ale taximetristului ridicându-se mirate, în oglinda retrovizoare.
— Scuze, Beate. Ăăă… mai eşti?
— Aham.
— În momentul ăsta nu mă simt în apele mele.
— Poate să mai aştepte.
— Ce anume?
— Nu-i grabă.
— Hai, zi!
Femeia oftă.
— Ai observat umflătura pe care o avea Camilla Loen pe pleoapă?
— Da.
— M-am gândit că poate o fi lovit-o criminalul sau că şi-a făcut-o căzând, dar a reieşit că nu-i vorba de o umflătură.
— Aşa?
— Patologul a apăsat-o. Era tare ca piatra. I-a ridicat deci pleoapa şi ştii ce a găsit peste globul ocular?
— Păi… nu ştiu, zise Harry.
— O piatră mică roşiatică, preţioasă, tăiată în formă de stea. Credem că-i un diamant. Ce părere ai de asta?

Harry trase aer în piept şi se uită la ceas. Mai erau încă trei ore până se termina programul la Sofie.

— Nu e cazul meu, spuse şi închise telefonul.

6

Vineri. Apă

E secetă, dar l-am văzut pe poliţist întorcându-se de la adăpătoare. Apă pentru însetaţi. Apă de ploaie, apă de râu, apă amniotică.

Nu m-a observat. S-a împleticit pe Ullevålsveien şi a încercat să facă semn unui taxi. Nu voia nimeni să-l ia. Era ca unul dintre sufletele fără odihnă care se preumblă pe malul râului, fără luntraş care să-l treacă dincolo. Am ceva experienţă cu felul în care simţi asta. Să fii gonit de cei pe care i-ai hrănit. Să fii respins când ai şi tu, o dată în viaţă, nevoie să fii ajutat. Să descoperi că ai fost scuipat şi că nu ai pe cine să scuipi la rându-ţi. Să cugeţi, în sinea ta, la ce trebuie să faci. Paradoxul este, desigur, că taximetristul căruia i se face milă de tine e tocmai acela al cărui gât îl retezi.

7

Marţi, Concediere

Harry se duse în fundul magazinului, deschise uşa de sticlă a frigiderului cu lactate şi se aplecă înăuntru. Îşi trase în sus tricoul transpirat, închise ochii şi simţi aerul rece pe piele. Meteorologii prevedeau o noapte tropicală şi cei câţiva clienţi din magazin voiau carne de pus pe grătar, bere sau apă minerală.

Harry o recunoscu după culoarea părului. Era cu spatele spre el, la raionul de carne. Dosul generos îi umplea la perfecţie blugii. Când se răsuci, Harry văzu că femeia poartă o bluză cu dungi, ca o zebră, la fel de mulată ca şi cea cu model leopard. Apoi Vibeke Knutsen se răzgândi, puse la loc bucăţile de carne de vită semipreparată, îşi împinse căruţul până la raionul de produse congelate şi luă două pachete de fileuri de cod.

Harry îşi trase tricoul la loc peste burtă şi închise uşa de sticlă. Nu voia lapte. Nici carne sau cod. Îi trebuia, de fapt, cât mai puţină mâncare cu putinţă, doar câteva înghiţituri, nu fiindcă i-ar fi fost foame, ci de grija stomacului. Acesta începuse să-i facă, noaptea trecută, un tărăboi teribil. Şi ştia din experienţă că, dacă nu-i dădea mâncare solidă, nu avea să poată bea niciun strop de alcool. Avea în coş o pâine integrală şi o pungă de hârtie maro conţinând o sticlă de la Vinmonopol, de peste drum. Adăugă o jumătate de pui, un bax de şase doze de Hansa, apoi se mai plimbă pe la raionul de fructe, după care se aşeză la coadă la casă, chiar în spatele lui Vibeke Knutsen. Nu intenţionat, dar poate că nu cu totul din întâmplare.

Ea se întoarse pe jumătate, fără să-l vadă, şi strâmbă din nas de parcă ar fi simţit vreun iz de pe undeva, o posibilitate pe care Harry nu o putea exclude cu totul. Îi ceru fetei de la casă şi un pachet de ţigări Prince.

— Credeam că încerci să te laşi.

Vibeke se răsuci spre el surprinsă, îl cercetă cu privirea şi-i zâmbi de trei ori, de fiecare dată altfel. O dată, fugar, automat. A doua oară, recunoscându-l. Apoi, după ce plăti, a treia oară, de curiozitate.

— Şi dumneata ai de gând să dai o petrecere, văd.

Vibeke îşi puse cumpărăturile într-o sacoşă de plastic.

— Ceva de genul ăsta, îngăimă Harry răspunzându-i la zâmbet.

Ea îşi lăsă capul într-o parte. Dungile de zebră se mişcară.

— Ai mulţi oaspeţi?

— Câţiva. Toţi, neinvitaţi.

Fata de la casă îi întinse restul, însă el făcu din cap spre cutia cu donaţii pentru Armata Salvării.

— Le-ai putea arăta uşa, nu? zise ea, cu zâmbetul întinzându-se acum până la ochi.

— Sigur. Dar musafirii ăştia ai mei nu se lasă chiar aşa de uşor daţi afară.

Când ridică sacoşele, sticla de Jim Beam se ciocni, cu un clinchet voios, de dozele de bere.

— Oh! Vechi prieteni de pahar?

Harry aruncă o privire lungă în urma ei. Părea să ştie despre ce vorbeşte. I se păru şi mai straniu încă, de vreme ce locuia cu o persoană care lăsa impresia unei destul de pronunţate austerităţi. Sau, mai exact: era straniu că o persoană atât de austeră locuieşte cu ea.

— N-am niciun prieten, zise el.

— Atunci or fi nişte doamne. Genul care nu se lasă uşor.

Intenţionase să-i deschidă uşa, dar se dovedi că era automată. Şi doar nu făcuse cumpărături aici decât de câteva sute de ori. Se opriră unul în faţa celuilalt afară, pe trotuar.

Harry nu ştia ce să spună. Poate de aceea ieşi la înaintare cu un:

— Trei doamne. Poate că o să plece dacă beau destul.

— Cum?

Vibeke îşi puse mâna streaşină la ochi, să se apere de soare.

— Nimic. Scuze, gândeam cu voce tare. Adică nu gândeam… în fine, o făceam cu voce tare. Dădeam şi eu din gură. Ăăă…

El nu pricepea de ce ea mai era încă acolo.

— Au tot urcat şi coborât scările la noi în bloc, tot weekendul, zise ea.

— Cine?

— Poliţia, presupun.

Harry digeră lent informaţia că trecuse un sfârşit de săptămână de când se aflase în apartamentul Camillei Loen. Încercă să-şi vadă propria figură în vitrina magazinului. Un weekend întreg? Oare cum arăta el acum?

— Nouă nu vor să ne spună nimic, adăugă ea. Şi în ziare nu scrie decât că nu au nicio pistă. E adevărat?

— Nu mă ocup eu de caz, zise Harry.

— Aşa e, zise Vibeke şi încuviinţă din cap, după care zâmbi iar. Şi ştii ce?

— Ce?

— De fapt… probabil că e mai bine aşa.

Îi luă două secunde lui Harry până să-şi dea seama ce voise ea să spună. Râse. Şi râsul se transformă într-un acces de tuse.

— Ciudat că nu te-am mai văzut în magazinul ăsta, zise Harry după ce-şi reveni.

Vibeke dădu din umeri.

— Cine ştie? Poate o să ne vedem din nou aici curând?

Îi zâmbi şi se îndepărtă. Sacoşele de plastic şi fundul ei se legănau dintr-o parte într-alta.

Da, tu, eu şi un porc zburător.

Harry gândise asta cu furie şi se temu, o clipă, că o spusese cu voce tare.

Un bărbat cu haina atârnându-i pe umăr şi cu o mână în dreptul stomacului stătea pe treptele de la intrarea în blocul de apartamente de pe Sofies gate.

Pe cămaşă avea pete întunecate, pe piept şi la subsuori.

Harry trase aer în piept şi îşi făcu curaj pentru ce urma. Era Bjarne Møller.

— Dumnezeule, Harry!

— Dumnezeule, şefu'!

— Ai văzut cum arăţi?

Harry îşi scoase cheile.

— Nu sunt chiar în cea mai bună formă, nu?

— Ţi s-a spus să lucrezi la cazul de omor în weekend, şi te-ai făcut nevăzut. Azi nici n-ai venit la muncă.

— Am dormit prea mult, şefu'. Nu-i chiar departe de adevăr, la naiba!

— Poate că ai dormit prea mult şi-n săptămânile alea în care nu veneai la serviciu decât vinerea?

— Probabil. Mi-am mai revenit un pic din oboseală după o săptămână. Am sunat deci la lucru şi mi s-a spus că cineva m-a pus pe lista celor plecaţi în concediu. M-am gândit că tu ai făcut-o.

Harry se târî în hol, iar Møller îl urmă îndeaproape.

— N-am avut de ales, zise Møller gemând şi ducându-şi mâinile la stomac. Patru săptămâni, Harry!

— Nu-i decât o nanosecundă în univers…

— Şi n-ai spus unde-ai fost!

— Acum îţi spun, şefu'.

— Ce?

— Unde am fost. Aici.

Harry împinse uşa apartamentului. Îi întâmpină un miros neplăcut, acru, de bere, de chiştoace de ţigară şi de gunoi vechi.

— Te-ai fi simţit mai bine dacă ai fi ştiut?

Harry intră în casă. Şovăind, Møller îl urmă.

— Nu-i nevoie să te descalţi, şefu', strigă din bucătărie Harry.

Şeful îşi dădu ochii peste cap şi încercă, străbătând sufrageria, să nu se împiedice de vreo sticlă goală, să nu dea peste ele vreo scrumieră

gemând de chiştoace ori să calce pe discurile vechi de vinil.

— Ai stat aici şi-ai băut patru săptămâni în cap, Harry?

— Cu ceva pauze, şefu'. Pauze lungi. Doar sunt în concediu până la urmă, nu? Săptămâna trecută abia dacă am pus în gură un strop.

— Am veşti proaste pentru tine, Harry, strigă Møller trăgând ivărul de la fereastră şi împingând-o febril.

Fereastra se deschise larg la a treia încercare. Møller icni, îşi slăbi cureaua şi-şi desfăcu nasturele de la pantaloni. Se întoarse spre interior şi-l văzu pe Harry aşteptând în uşa sufrageriei, cu o sticlă de whisky în mână.

— E chiar aşa de rău? făcu Harry observând că inspectorul-şef îşi slăbise cureaua. O să-mi tragi o mamă de bătaie sau o să mă violezi?

— Digestie lentă, explică Møller.

— Hm, făcu Harry şi puse dopul sticlei. Caraghioasă expresia asta, digestie lentă. Am şi eu probleme cu stomacul şi m-am apucat să citesc despre asta. Durează între 12 şi 24 de ore să se digere mâncarea. Valabil pentru toată lumea. Fără excepţie. Poate că te mai doare după aia, dar intestinele n-au nevoie de mai mult.

— Harry…

— Un pahar, şefu'? Dacă nu-i musai să fie curat adică.

— Am venit să-ţi spun că s-a terminat, Harry.

— Îţi dai demisia?

— Gata, destul!

Møller lovi tăblia mesei cu atâta putere, că făcu să sară sticlele goale. Apoi se cufundă într-un fotoliu verde. Îşi trecu palma peste faţă.

— Mi-am riscat de prea multe ori slujba ca s-o salvez pe a ta, Harry. În viaţa mea există persoane care-mi sunt mai apropiate ca tine. Care depind de mine. Am pus punct, Harry. Nu te mai pot ajuta.

— Bine.

Harry se aşeză pe sofa şi turnă whisky într-un pahar.

— Nu te-a rugat nimeni să mă ajuţi, şefu', dar mersi oricum. Pentru tot acest timp. *Skål.*

Møller inspiră profund şi închise ochii.

— Ştii ce, Harry? Câteodată eşti cel mai arogant, mai egoist şi mai lipsit de inteligenţă morman de rahat de pe planeta asta.

Harry dădu din umeri şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Ţi-am completat decizia de eliberare din funcţie, zise Møller.

Harry îşi umplu din nou paharul.

— E pe biroul comisarului. Numai semnătura lui lipseşte. Pricepi ce înseamnă asta, Harry?

Harry încuviinţă.

— Sigur nu vrei să tragi o duşcă înainte de plecare, şefu'?

Møller se ridică. Se opri în uşa sufrageriei.

— Habar n-ai cât mă doare să te văd aşa, Harry. Rakel şi munca erau tot ce aveai. Mai întâi ai scuipat pe Rakel, acum scuipi şi pe meseria ta.

„Am scuipat pe amândouă acum exact patru săptămâni", îşi spuse Harry în gând.

— Chiar regret, Harry.

După ce ieşi, Møller închise uşa încet.

Trei sferturi de oră mai târziu, Harry dormea în fotoliu. Primise o vizită. Nu de la cele trei femei care se iveau de obicei în coşmarurile lui, ci de la şeful de la *Kripos.* Cu patru săptămâni şi trei zile în urmă, mai exact.

Însuşi comisarul-şef ceruse o întâlnire la Boxer, un bastion al însetaţilor aflat la o aruncătură de băţ de sediul poliţiei şi la doar câţiva paşi împleticiţi de şanţ. Doar el, Harry şi Roy Kvinsvik. Îi explicase lui Harry că, atâta vreme cât nu se lua nicio decizie oficială, era mai bine ca totul să se facă pe cât posibil în umbră, ca să existe spaţiu de manevră.

Nu zisese nimic despre spaţiul de manevră al lui Harry.

Când Harry sosise la bar, cu un sfert de oră mai târziu decât se înţeleseseră, îl găsise pe comisarul-şef la o masă din fundul localului, cu o bere în faţă. Harry îi simţi ochii pironiţi pe el când se aşeză – avea ochi albaştri care licăreau în orbitele adânci, şi nasul subţire, obraznic. Păr des, cărunt, spinare dreaptă, zvelt pentru vârsta lui. Comisarul-şef era unul dintre acei tipi de 60 de ani pe care nu ţi-i poţi imagina tineri vreodată. La Omoruri i se spunea Preşedintele, din pricina biroului său oval şi totodată fiindcă vorbea ca un asemenea personaj, mai ales când vorbea în public. Însă acum era ceva „cât se poate de neoficial". Comisarul deschise gura să vorbească – avea buze atât de subţiri, că nici nu se vedeau.

— Ai venit singur.

Harry îi comandă chelneriţei o apă minerală, luă meniul de pe masă, cercetă prima pagină şi remarcă parcă în treacăt, ca şi cum informaţia ar fi fost de prisos:

— S-a răzgândit.

— Martorul tău s-a răzgândit?

— Da.

Şeful de la *Kripos* sorbi din bere.

— Cinci luni a tot zis c-o să vină ca martor, explică Harry. Ultima oară a fost alaltăieri. Oare pulpa de porc o fi bună?

— Ce-a spus?

— Ne-am înţeles să ne vedem azi, după şedinţa cu Philadelphia. Când am ajuns, cică s-a răzgândit şi că oricum a ajuns la concluzia că nu pe Tom Waaler îl văzuse în maşină cu Sverre Olsen.

Comisarul-şef îl privi pe Harry în ochi. Îşi ridică apoi mâneca hainei şi se uită la ceas, mişcare pe care Harry o socoti un semn că întâlnirea se încheiase.

— Atunci nu avem de ales decât să presupunem că martorul tău chiar a văzut pe altcineva, nu pe Tom Waaler. Ce crezi?

Harry înghiţi în sec. Şi încă o dată. Se holbă la meniu.

— Pulpă de porc. Cred că porc, da.

— Bun atunci. Eu trebuie s-o iau din loc, dar pune-ţi consumaţia pe nota mea.

Harry hohoti scurt.

— Foarte drăguţ gest, domnule, dar, sincer să fiu, am senzaţia oribilă că nota de plată o să rămână pe capul meu.

Comisarul-sef se încruntă şi zise iritat:

— Pot să dau cărţile pe faţă, Hole? Se ştie bine că tu şi inspectorul Waaler nu vă înghiţiţi deloc. Încă din clipa în care ai venit la mine cu acuzaţiile astea nebuneşti, am bănuit că antipatiile personale ţi-au afectat judecata. Și acum mi se confirmă suspiciunile.

Comisarul-şef împinse paharul – în care încă mai era bere – spre marginea mesei, se ridică şi îşi încheie nasturii de la haină.

— Aşadar o să fiu scurt şi, sper eu, limpede, Hole. Uciderea lui Ellen Gjelten a fost soluţionată şi, prin urmare, cazul este închis. Nici tu şi nici altcineva nu a prezentat nimic nou sau cu suficientă substanţă ca să justifice continuarea anchetei. Dacă te mai atingi de cazul ăsta, o să consider că ai încălcat ordinele şi o să trimit imediat la comisia disciplinară documentele semnate de mine, pentru concedierea ta. Nu spun asta fiindcă vreau să închid ochii când e vorba de poliţişti corupţi, ci pentru că e responsabilitatea mea să menţin moralul echipei la un nivel rezonabil. Nu putem avea printre noi poliţişti care strigă „lupul!” fără motiv. Dacă descopăr, de-acum încolo, că ai făcut până şi cea mai vagă încercare să-l anchetezi pe inspectorul Waaler, o să fii suspendat imediat şi cazul va fi adus înaintea comisiei.

— Ce caz? întrebase cu voce scăzută Harry. Waaler contra Gjelten?

— Hole contra Waaler.

După plecarea comisarului-şef, Harry rămase la masă, holbându-se la paharul pe jumătate plin cu bere. Putea face exact ce zicea şeful de la *Kripos,* însă asta nu ar fi schimbat nimic. Era terminat,

oricum. Eşuase şi acum devenise un risc pentru colegi. Un trădător paranoid, o bombă cu ceas, aveau să scape de el cu prima ocazie. Lui Harry nu-i mai rămânea decât să le dea ocazia s-o facă.

Chelneriţa sosi cu sticla de apă minerală şi îl întrebă dacă vrea ceva de mâncare. Sau de băut. Harry îşi umezi buzele cu limba, simţind cum gândurile i se amestecă în cap. Nu-i mai rămânea decât să le dea ocazia s-o facă; ceilalţi aveau să se ocupe de restul.

Dădu deoparte sticla de apă şi-i răspunse chelneriţei. Totul se întâmplase acum patru săptămâni şi trei zile, atunci începuse totul. Şi se sfârşise.

Partea a doua

8

Marţi şi miercuri. Chow Chow

Marţi, temperatura în Oslo crescu la 29 de grade la umbră şi, pe la 3 după-amiază, funcţionarii se şi îndreptau spre plajele din Huk şi Hvervenbukta. Turiştii se buluceau către restaurantele în aer liber din Aker Brygge şi Parcul Frogner, unde, transpiraţi, făceau obligatoriile poze cu Monolitul înainte de a se îndrepta spre Fântână, cu speranţa că vreo suflare de vânt va trimite spre ei picături reci de apă.

În afara traseelor parcurse de turişti, oraşul era liniştit şi urma de viaţă care mai exista în el curgea cu încetinitorul. Muncitorii care lucrau la drumuri, la bustul gol, se sprijineau de utilaje, zidarii de pe schelele şantierului de la Rikshospital se uitau în jos către străzile pustii, iar taximetriştii căutau locuri de parcare la umbră şi, adunaţi în grupuri, discutau despre crima din Ullevålsveien. Doar în Akersgata se vedeau semne că activitatea se intensifică. Fiţuicile de scandal apăruseră cu bârfe noi de sezon şi mulgeau cu lăcomie cel mai recent caz de omor. Fiindcă mulţi dintre gazetari erau în concediu, editorii trimiseseră pe toată lumea să se ocupe de subiect, de la studenţii la jurnalism angajaţi sezonier şi până la comentatorii politici cu statut de colaboratori. Doar redactorii culturali scăpaseră.

Şi totuşi era mai linişte ca de obicei. Poate fiindcă *Aftenposten* se mutase de pe Akersgata, strada pe care o ocupa în mod tradiţional presa, mai către centru, în Casa Poştei, Casa *Aftenposten* sau Clădirea Post Giro. Oricum ai fi numit-o, nu era decât o versiune ternă mai de provincie a unui zgârie-nori ridicându-se spre cerul albastru, senin. Colosul arămiu cocoţat în vârful clădirii din marginea cartierului Bjørvika fusese renovat, însă deocamdată reporterul judiciar Roger Gjendem nu avea parte decât de priveliştea din Plata, scuarul

unde se aprovizionau consumatorii de droguri, la care se adăuga galeria în aer liber de înţepat venele din spatele adăposturilor improvizate, unde dependenţii nădăjduiau să păşească într-o minunată lume nouă. Roger se surprindea, când şi când, uitându-se după Thomas, cercetând dacă nu cumva era şi el acolo, jos. Însă Thomas era la închisoarea din Ullersmo, unde executa o condamnare pentru că încercase, iarna trecută, să intre în apartamentul unui poliţist. Cât de dement poţi fi? Sau cât de disperat? În orice caz, Roger nu avea de ce să se teamă că o să-şi zărească fratele mai mic injectându-şi o supradoză în braţ.

Aftenposten nu desemnase oficial un nou editor pe domeniul criminalistic. Ultimul fusese concediat, cu compensaţii financiare, după ce se decisese o reducere de personal; tipul acceptase banii fără să şovăie şi plecase. Infracţionalitatea fusese apoi pusă, simplu, sub umbrela secţiunii de evenimente, lucru care, în practică, făcuse ca Roger Gjendem să avanseze ca editor pe domeniul infracţional, rămânând însă cu salariul de simplu ziarist. Stătea la biroul lui, cu degetele pe tastatură, cu ochii la chipul zâmbitor al femeii din fotografia pe care o pusese ca fundal pe monitor şi cu mintea la femeia care-şi făcuse pentru a treia oară bagajul şi îl părăsise, lăsându-l singur în apartamentul lui din Seilduksgata. Ştia că Devi nu avea să se mai întoarcă de data asta şi că venise timpul ca el să-şi vadă mai departe de viaţă. Intră în meniul computerului şi şterse imaginea de fundal. Era un început. Lucrase la un caz despre heroină, dar cazul îi fusese luat. Grozav, ura să scrie despre droguri. Devi insista că de vină era Thomas. Roger încercă să nu se mai gândească la Devi şi la fratele lui mai mic şi să se concentreze la cazul despre care ar fi trebuit să scrie.

Trecea în revistă, acum, detaliile omorului din Ullevålsveien, bucurându-se de un moment de respiro în aşteptarea unor informaţii proaspete, probe noi sau, de ce nu?, a unui suspect. Treaba

avea să fie uşoară. Cazul era incitant oricum l-ai fi luat, cu mare parte din ingredientele pe care şi le-ar fi dorit orice jurnalist din domeniu. O tânără de 23 de ani, necăsătorită, împuşcată în baia propriei locuinţe, în plină zi, într-o vineri. Pistolul găsit într-un coş de gunoi din apartament se dovedise a fi arma crimei. Niciun vecin nu văzuse nimic, nu fuseseră zăriţi străini suspecţi prin zonă şi doar unul dintre vecini susţinuse că ar fi auzit ceva ce păruse a fi un foc de armă. De vreme ce nu erau semne că s-ar fi intrat prin efracţie, poliţia lucra la ipoteza că însăşi Camilla Loen i-ar fi permis criminalului să intre, însă nimeni din cercul ei de prieteni şi cunoştinţe nu dădea de bănuit şi, de altfel, cam toţi aveau alibiuri mai mult sau mai puţin solide. Faptul că victima, ilustratoare la Leo Burnett, plecase de la job la 4:15, pentru a se întâlni la ora 6 cu doi prieteni în faţă la Kunsternes Hus, făcea puţin probabilă ideea că ar fi invitat pe cineva acasă. La fel de puţin probabil era ca cineva să fi sunat la uşa Camillei Loen şi să se fi strecurat în scara blocului sub o identitate falsă, fiindcă ea l-ar fi văzut pe respectivul intrus pe camera video de la interfonul aflat la intrare.

După ce că apăruseră titluri precum „Criminalul psihopat” sau „Vecinii au simţit gustul de sânge”, mai apăruseră şi două amănunte noi care, ajunse la urechile presei, prilejuiseră încă două titluri sângeroase, pe prima pagină: „Degetul Camillei Loen a fost retezat” şi „Stea de diamant roşu, găsită sub pleoapa victimei”.

Roger Gjendem îşi începu articolul folosind formula prezentului istoric, pentru un plus de dramatism, însă îşi dădu seama că povestea nu avea nevoie de asta, aşa că şterse tot ce scrisese. Rămase un timp cu capul în palme. Apoi dădu dublu clic pe iconiţa coşului de gunoi de pe ecran, aşeză cursorul pe „Goleşte coşul” şi şovăi. Era singura fotografie pe care o avea cu ea. În apartament eliminase deja toate urmele prezenţei ei. Spălase chiar şi puloverul de lână pe care obişnuise ea să-l împrumute şi pe

care lui îi plăcea să-l poarte fiindcă păstra mirosul ei.

— Pa-pa, şopti şi apăsă.

Reciti introducerea articolului şi decise să schimbe „Ullevålsveien” cu „Cimitirul Mântuitorul” – suna mai bine. Se apucă apoi de scris, de data asta fără poticniri.

La ora 7 p.m., lumea de pe plaje începu să se deplaseze fără tragere de inimă către casă, deşi soarele încă dogorea pe cerul lipsit de nori. Se făcu ora 8, apoi 9. Oameni cu ochelari de soare încă mai beau bere afară, făcându-i pe chelnerii de la restaurantele fără terasă să rămână cu buza umflată. Pe la 9:30 soarele se abătu roşu peste Ullernåsen, apoi coborî către apus. Nu coborî însă şi temperatura. Era o noapte tropicală şi lumea se întorcea de la restaurante şi baruri ca să zacă în paturi, trează şi transpirată.

În Akersgata se apropia termenul-limită şi echipa redacţională discuta, pentru ultima oară, conţinutul de pe prima pagină. Poliţia nu anunţase nimic nou. Şi nu fiindcă ar fi ţinut ascunse informaţii – nu trecuseră decât patru zile de la crimă şi se părea că nu aveau nimic altceva de declarat. Pe de altă parte, tăcerea le permitea lui Gjendem şi colegilor un spaţiu şi mai vast pentru speculaţii. Venise vremea să fie creativi.

Cam în aceeaşi perioadă, în Oppsal, într-o casă cu lambriuri galbene, înconjurată de o livadă de meri, se auzi telefonul sunând. Beate Lønn întinse un braţ de sub aşternut, întrebându-se dacă maică-sa, care locuia la etajul de dedesubt, fusese trezită de ţârâitul aparatului. Probabil.

— Dormeai? întrebă o voce răguşită.

— Nu, răspunse Beate. Poate cineva să doarmă?

— Ehei… eu abia m-am trezit.

Beate se ridică în capul oaselor.

— Cum merge?

— Ce să zic? Păi… rău, cred că pot spune aşa.

Tăcere. Nu calitatea conexiunii făcea ca vocea lui Harry să-i pară distantă lui Beate.

— Ceva nou de la criminalistică?

— Ce-ai citit în ziare, răspunse ea.

— Care ziare?

— Ce ştii deja, atât, oftă ea. Am luat amprente şi mostre de ADN din apartament, însă deocamdată nu pare să fie o legătură clară cu asasinul.

— Nu ştim dacă a fost omor cu premeditare, zise Harry. Crimă.

— Crimă, căscă Beate.

— Aţi aflat de unde provine diamantul?

— Lucrăm la asta. Bijutierii cu care am vorbit spun că diamantele roşii nu sunt neobişnuite, dar nici nu prea sunt căutate în Norvegia. Se îndoiesc să fi ajuns aici pe filieră norvegiană. Dacă provine din străinătate, asta măreşte şansele ca făptaşul să fie străin.

— Hmm…

— Ce e, Harry?

Harry tuşi puternic.

— Încerc să fiu şi eu la curent.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit de la tine a fost că nu-i cazul tău.

— Nu e.

— Atunci, ce vrei?

— Păi… m-am trezit fiindcă aveam un coşmar.

— Vrei să vin la tine, să-ţi citesc o poveste?

— Nu.

Iarăşi tăcere.

— Am visat-o pe Camilla Loen. Şi diamantul pe care l-ai găsit.

— A, da?

— Da. Cred că are o semnificaţie anume.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt foarte sigur, dar ştiai că în trecut exista obiceiul de a se pune o monedă pe ochii cadavrelor, înainte să fie îngropate?

— Nu.

— Era o plată pentru luntraşul care ducea sufletele în împărăţia morţilor. Dacă nu era

transportat acolo, sufletul nu-şi găsea niciodată liniştea. Gândeşte-te la asta!

— Mulţumesc pentru povestea asta, dar nu cred în fantome, Harry.

El nu-i răspunse.

— Mai e ceva?

— O mică întrebare şi gata! Ştii cumva dacă comisarul-şef intră în concediu săptămâna asta?

— Da, intră în concediu.

— Nu se întâmplă să ştii şi… când se întoarce la serviciu?

— Peste trei săptămâni. Dar tu?

— Ce-i cu mine?

Beate auzi ţăcănitul unei brichete. Oftă:

— Când te întorci?

Îl auzi pe Harry cum trage fumul în piept, cum îşi ţine răsuflarea şi expiră lent fumul înainte să răspundă:

— Parcă spuneai că nu crezi în fantome.

Tocmai când Beate lăsa telefonul în furcă, Bjarne Møller se trezi cu crampe abdominale. Rămase în pat, foindu-se de pe-o parte pe alta până la 6, când renunţă şi se dădu jos. Luă micul dejun fără grabă, nu bău cafea şi imediat se simţi mai bine. Când ajunse la sediul poliţiei, puţin după ora 8, constată, spre surprinderea sa, că durerile încetaseră cu totul. Luă liftul până la birou şi sărbători ridicându-şi picioarele pe birou, sorbi prima gură de cafea pe ziua respectivă şi se repezi să citească ziarele.

Dagbladet pusese pe prima pagină o fotografie cu Camilla Loen zâmbind, cu titlul „Iubitul secret?”. *Verdens Gang* afişa aceeaşi poză, titrând însă „Clarvăzătoarea vede gelozie”. Doar articolul din *Aftenposten* părea interesat de adevăr.

Møller clătină din cap, aruncă o privire la ceas şi formă numărul lui Waaler. Sincronizare perfectă. Tocmai terminase şedinţa de dimineaţă cu detectivii repartizaţi la caz.

— Încă nimic, zise Waaler. Am trecut pe la toţi vecinii şi pe la toate magazinele din apropiere. Am

verificat taxiurile care au fost prin zonă în perioada relevantă, am luat nişte informatori la întrebări şi-am verificat alibiurile vechilor prieteni cu cazier. Nu iese nimeni în evidenţă ca suspect, ca să zic aşa. Şi, sincer vorbind, în cazul ăsta nu cred că individul e cineva pe care-l ştim. Nu-i nicio urmă de agresiune sexuală. Nu au fost atinşi banii sau alte valori. Nu există nimic care să atragă atenţia, nu există niciun indiciu. Chestia cu degetul şi diamantul, de pildă…

Møller îşi simţi stomacul ghiorăind. Spera că de foame.

— Deci n-ai nicio veste bună pentru mine.

— Secţia de poliţie Majorstua ne-a trimis trei oameni, aşa că avem acum 10 persoane care lucrează la partea strategică a investigaţiei. Şi tehnicienii de la *Kripos* o ajută pe Beate să analizeze ce s-a găsit în apartament. Avem tot ce ne trebuie în echipă, ţinând cont că-i perioada concediilor. E o veste bună?

— Mersi, Waaler, să sperăm că o ţinem tot aşa. La echipă mă refer.

Inspectorul-şef închise telefonul şi întoarse capul, voind să arunce o privire pe geam înainte să se apuce iar de citit ziarele. Rămase totuşi pironit în această poziţie, cu capul strâmb şi ochii îndreptaţi spre peluza de lângă sediul poliţiei. Văzuse o siluetă deplasându-se prin Grønlandsleiret. Persoana cu pricina nu mergea repede; părea că o s-o ţină în linie dreaptă, nu mai era nicio îndoială unde voia să ajungă: venea spre sediul poliţiei.

Møller se ridică, ieşi pe coridor şi-i ceru lui Jenny să mai aducă nişte cafea şi încă o ceaşcă. Reveni în birou, se aşeză şi scoase grăbit câteva documente vechi dintr-un sertar.

Trei minute mai târziu, se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră! strigă Møller fără să ridice ochii din hârtii, o plângere pe 12 pagini scrisă de un proprietar de câini care acuza clinica veterinară din Skippergata că administrase un tratament greşit şi-i omorâse cei doi Chow Chow.

Uşa se deschise şi Møller îi făcu semn să intre, în vreme ce parcurgea o pagină despre pedigriul câinilor, despre premiile câştigate la concursuri de frumuseţe şi despre remarcabila inteligenţă cu care fuseseră binecuvântate cele două patrupede.

— Dumnezeule, zise Møller când, în cele din urmă, ridică privirea. Credeam că deja ai fost pus pe tuşă.

— Hm… Decizia încă n-a fost semnată, e pe biroul comisarului-şef şi va mai sta acolo încă trei săptămâni cel puţin, aşa că m-am gândit ca între timp să vin la muncă. Ce zici, şefu'?

Harry îşi turnă o ceaşcă de cafea din carafa adusă de Jenny, apoi ocoli biroul lui Møller şi se opri la fereastră.

— Dar asta nu înseamnă c-o să lucrez la cazul Camilla Loen.

Bjarne Møller se întoarse spre Harry şi-l studie îndelung. Mai văzuse de câteva ori asta – cum într-o zi Harry putea să aibă o experienţă care-l ducea în pragul morţii, pentru ca a doua zi să se ridice ca Lazăr din morţi şi să apară pe-acolo, cu ochii roşii. Şi totuşi era surprins de fiecare dată.

— Dacă ai impresia că demiterea ta e o cacialma, Harry, greşeşti. Acum nu mai e doar un avertisment. E definitivă. De fiecare dată când n-ai respectat instrucţiunile, eu am fost cel care a intervenit ca să fii tratat cu îngăduinţă. Din motivul ăsta, de data asta, nu pot să mă abat de la responsabilităţile pe care le am.

Bjarne Møller căută în ochii lui Harry un indiciu că îl roagă să-l ajute. Nu găsi niciunul. Din fericire.

— Aşa stau lucrurile, Harry. S-a terminat.

Harry nu răspunse.

— Şi, să nu uit, permisul tău de portarmă e suspendat din clipa asta. Procedură standard. Să faci bine să te duci la magazia de arme şi să predai echipamentul pe care-l ai asupra ta.

Harry încuviinţă cu o mişcare din cap. Inspectorul-şef îl privi cercetător. Detectase cumva un semn, o reacţie de şcolar perplex când, în mod

neaşteptat, este tras de urechi? Møller duse mâna la stomac. Nu era uşor să-l citească pe Harry.

— Dacă crezi că te poţi face folositor în ultimele tale săptămâni aici şi ai chef să vii la muncă, eu nu am nimic împotrivă. Nu eşti suspendat şi oricum va trebui să-ţi plătim salariul pe luna în curs. Altfel, ştim ce alternativă ai dacă nu vii la lucru, nu-i aşa?

— În regulă, mârâi Harry şi se ridică. Gata, plec, mă duc să văd dacă biroul meu mai există. Să-mi spui la ce pot să te ajut, şefu'.

Bjarne Møller zâmbi indulgent.

— Da, o să te anunţ, Harry.

— La cazul cu câinii Chow Chow, de exemplu, zise Harry ieşind şi închizând încet uşa.

Se opri în hol, contemplându-şi biroul pe care-l împărţea cu un coleg. Biroul lui Halvorsen, fără dosare şi lăsat gol pe timp de concediu, era faţă-n faţă cu al lui. Pe perete, deasupra fişetului, era atârnată o poză a agentei Ellen Gjelten, făcută în perioada în care obişnuia să se aşeze pe scaunul lui Halvorsen. Celălalt perete era acoperit aproape complet cu o hartă a străzilor din Oslo. Harta era marcată cu piuneze, linii şi intervale orare indicând unde se aflaseră Ellen, Sverre Olsen şi Roy Kvinsvik la momentul crimei. Harry se apropie de perete şi se opri în faţa hărţii. Apoi, cu o mişcare rapidă, o dezlipi de pe zid şi o îndesă într-unul dintre sertarele fişetului. Scoase un recipient metalic mic, argintiu din buzunarul sacoului, luă repede o înghiţitură şi-şi lăsă fruntea pe suprafaţa răcoroasă a dulapului metalic.

Lucrase în biroul ăsta mai bine de 10 ani. Camera 605. Cel mai mic birou din zona roşie a etajului şase. Chiar şi după ce le venise extravaganta idee de a-l promova detectiv-inspector, Harry insistase să rămână aici. Camera 605 nu avea geamuri, însă de acolo observa el lumea. În cei 10 metri pătraţi învăţase meserie, îşi sărbătorise victoriile şi îndurase înfrângerile şi acumulase modestele sale cunoştinţe într-ale minţii umane. Încercă să-şi

amintească ce mai făcuse în ultimii 10 ani. Ceva trebuie să fi fost. La lucru te duci doar 8-10 ore pe zi. Nu mai mult de 12, în orice caz. Plus weekendurile.

Harry se lăsă în scaunul jerpelit de la birou, iar arcurile rablagite gemură strident. Ar fi putut foarte bine să stea acolo încă două săptămâni.

La 5:25 p.m., Bjarne Møller ar fi fost în mod normal deja acasă, cu soţia şi copilul său. Dar cum aceştia erau la bunica în vizită, decisese să folosească aceste zile de amorţeală estivală ca să se ocupe de hârţogăria pe care o neglijase. Omorul din Ullevålsveien îi afectase într-o măsură planurile, însă ţinea să recupereze timpul pierdut.

Când primi un telefon de la dispecerat, Møller răspunse, iritat, că n-au decât să sune la poliţia în uniformă, fiindcă serviciul Omoruri nu putea începe acum să preia cazuri de persoane dispărute.

— Scuze, Møller. Agenţii de teren au avut de furcă cu un incendiu în Grefsen. Apelantul e convins că persoana dispărută a fost victima unei crime.

— Toţi oamenii mei de-aici lucrează la cazul din Ullevålsveien. Ar fi… zise inspectorul-şef şi se opri brusc. Sau… o secundă! Stai un pic să verific…

9

Miercuri. Persoană dispărută

Agentul de poliţie apăsă pedala de frână şi maşina de poliţie opri la semaforul roşu, în piaţa Alexander Kiellands.

— Să dăm drumul la sirenă şi să trecem? întrebă agentul întorcându-se spre bancheta din dreapta.

Harry clătină absent din cap. Îşi aruncă privirea peste parcul care fusese cândva o întindere acoperită de iarbă, cu două bănci ocupate de pilangiii care încercau să acopere vuietul traficului cu cântecele lor şi episoadele de abuz.

Cu vreo doi ani în urmă totuşi, municipalitatea decisese să cheltuie câteva milioane pe amenajarea scuarului cu nume de scriitor, parcul fusese curăţat, se plantaseră arbuşti, se trasaseră alei şi se asfaltaseră. Fusese instalată şi o fântână arteziană impresionantă, în trepte. Era, neîndoielnic, o privelişte mult mai îmbietoare decât lălăielile şi băutura fără măsură.

Maşina de poliţie făcu la dreapta pe Sannergata, trecu podul peste Akerselva şi opri la adresa pe care Harry o primise de la Møller.

Harry îi spuse agentului că intenţionează să se întoarcă singur, coborî pe trotuar şi-şi îndreptă spatele. Pe cealaltă parte a străzii se vedea o clădire de birouri nou construită, goală încă şi, potrivit ziarelor, urma să mai rămână goală o vreme. Geamurile reflectau blocul de apartamente unde i se spusese lui Harry să vină. Era un imobil alb, de prin anii ’40, nu întru totul funcţional, însă pe-aproape. Faţada era bogat decorată cu graffiti, semne care atestau marcarea teritoriului. În staţia de autobuz aştepta o fată cu piele închisă la culoare, cu braţele strânse la piept, mestecând gumă în timp ce studia un panou uriaş aflat pe cealaltă parte a străzii, cu o reclamă la haine Diesel. Harry găsi numele lângă prima sonerie din şir.

— Poliţia, zise şi se pregăti să urce scările.

O siluetă bizară se arătă în cadrul uşii de la ultimul etaj, aşteptându-l pe Harry care urca gâfâind. Bărbatul avea părul des şi zbârlit, o barbă neagră, era roşu la faţă şi purta o haină asortată cu pielea feţei, arătând ca o tunică lungă, acoperindu-l de la gât până-n tălpi; în picioare purta sandale.

— E bine că aţi venit atât de repede, zise întinzând spre Harry o palmă care semăna cu laba unui animal mare.

Chiar arăta ca o labă, era atât de lată, că o cuprinse cu totul pe a lui Harry. Bărbatul se prezentă, Wilhelm Barli.

Îşi spuse şi Harry numele, încercând să-şi retragă mâna din strânsoare. Nu-i plăcea contactul fizic cu bărbaţi, iar strângerea asta de mână era mai degrabă o încleştare. Wilhelm însă continua să-l ţină, de parcă de asta depindea viaţa lui.

— Lisbeth a dispărut, şopti, cu o voce surprinzător de clară.

— Da, am primit mesajul. Intrăm?

— Sigur, intraţi!

Wilhelm o luă înainte. Locuinţa era la mansardă, însă nu era ca apartamentul Camillei Loen, mic şi mobilat în stil minimalist, ci era mare, ornamentat bogat, strident, ca o pastişă neoclasică. Decoraţiunile erau exagerate, de parcă locul urma să găzduiască o petrecere cu temă antică. În loc de sofale şi scaune normale existau un soi de divane înclinate, aducând cu o reconstituire de Hollywood a vechii Rome, iar grinzile de lemn îmbrăcate în ipsos se străduiau să imite coloane dorice şi corintice. Harry nu ştiuse niciodată diferenţa dintre ele, recunoscu însă basorelieful de ipsos aplicat pe peretele alb al holului. Maică-sa îi dusese, pe el şi pe sora lui, la un muzeu din Copenhaga, când erau copii, şi văzuseră acolo sculptura *Iason şi Lâna de Aur* a lui Bertel Thorvaldsen. Era limpede, apartamentul fusese proaspăt renovat. Harry observă lemnăria abia vopsită, bucăţile de folie protectoare şi simţi mirosul ameţitor de diluant.

În sufragerie văzu o masă joasă, pentru două persoane. Harry îl urmă pe Barli pe trepte şi ieşi pe o terasă largă, cu acoperişul din ţigle, care dădea în zona centrală a curţii, închisă pe toate laturile de clădiri de apartamente. Exteriorul era amenajat în stil norvegian contemporan. Trei cotlete erau puse pe un grill din care ieşea fum şi aproape că se carbonizaseră.

— Tare cald mai e după-amiaza în apartamentele astea de la mansardă, se scuză Barli şi arătă spre un scaun alb, baroc, de plastic.

— Aşa mi se pare şi mie, zise Harry păşind spre margine şi uitându-se în jos, în curtea interioară.

Înălţimile, de obicei, nu-l deranjau, însă după episoade mai lungi de băut, până şi o altitudine relativ modestă putea să-i provoace brusc ameţeală. Văzu, la 15 metri dedesubt, două biciclete vechi şi un cearşaf alb, pus pe un uscător rotativ, fluturând în bătaia vântului. Trebui să ridice iute privirea.

De cealaltă parte a curţii, pe un balcon cu balustradă de fier forjat, doi vecini ridicară spre el sticlele de bere, salutându-l. Jumătate din masa la care stăteau era plină cu sticle maronii. Harry le răspunse cu o înclinare din bărbie. Se întrebă cum era cu putinţă ca jos în curte să bată vântul, dar nu şi acolo sus.

— Un pahar de vin roşu?

Barli începuse deja să toarne pentru el, din sticla goală pe jumătate. Harry băgă de seamă că lui Barli îi tremura mâna. Pe etichetă scria *Domaine La Bastide Sy*... Denumirea era mai lungă, dar cineva cu degete neliniştite rupsese de pe sticlă restul etichetei.

Harry se aşeză.

— Mulţumesc, dar nu beau în timpul serviciului.

Barli făcu o grimasă şi puse repede sticla la loc pe masă.

— Sigur că nu, pardon, mi-am ieşit din minţi de îngrijorare. Nici eu n-ar trebui să beau într-o asemenea situaţie.

Când duse paharul la gură şi bău, vinul i se prelinse pe tunică, lăsând o pată roşie.

Harry se uită la ceas, dându-i de înţeles lui Barli că nu era cazul să se lungească prea mult cu vorba.

— Ar fi trebuit doar să dea o fugă la magazin, jos, să cumpere nişte salată de cartofi ca să meargă cu friptura, oftă din rărunchi Barli. Acum două ore stătea exact unde stai acum dumneata.

Harry îşi potrivi pe nas ochelarii de soare.

— Soţia dumitale lipseşte de două ore?

— Da, în fine, nu sunt sigur, dar ar fi trebuit să se ducă doar până la Kiwi, după colţ, şi să se întoarcă.

Soarele scânteia în sticlele de bere din balconul de vizavi. Harry duse mâna la ochi, băgă de seamă că avea degetele umede şi se întrebă unde se putea şterge de sudoare. Îşi lipi buricele degetelor de plasticul fierbinte al braţelor scaunului şi simţi cum umezeala e absorbită lent.

— Ai sunat la prieteni, cunoştinţe? Ai fost la supermarket să verifici? Poate s-a întâlnit cu cineva şi s-a dus la o bere. Poate…

— Nu, nu, nu! făcu Barli şi ridică palmele la piept, cu degetele depărtate. Nu se poate! Ea nu e aşa.

— Adică?

— E genul care… se întoarce imediat.

— Bine…

— Mai întâi am sunat-o pe mobil, dar normal că-l lăsase în casă. Am sunat apoi la cunoştinţe, poate s-a întâlnit cu cineva întâmplător. Am sunat la Kiwi, la sediul central al poliţiei, la trei secţii de poliţie, la primiri urgenţe, la spitalul Ullevål şi la Rikshospital. Nimic. *Nada. Nichts.*

— Îmi dau seama că eşti îngrijorat.

Barli se apleacă peste masă, cu buzele umede tremurându-i.

— Nu sunt îngrijorat. Mi-am ieşit din minţi de frică. Ai mai auzit dumneata ca cineva care să iasă doar în bikini, cu o bancnotă de 50 de coroane, cu carnea lăsată pe grătar, să decidă că-i o ocazie numai bună s-o şteargă?

Harry şovăia. Tocmai când hotărâse să accepte, până la urmă, un pahar de vin, Barli îşi turnă ce mai rămăsese în propriu-i pahar. De ce nu se ridica de pe scaun, de ce nu spunea ceva să-l liniştească – de genul, sunt o mulţime de oameni care sună, exact ca el, ca să anunţe o dispariţie, dar, aproape de fiecare dată, există o explicaţie normală, deloc excepţională, pentru acea dispariţie –, iar apoi, după ce i-ar fi cerut lui Barli să revină cu un telefon dacă femeia nu se întorcea până seara, să o ia din loc? Poate din cauza detaliului minor cu bikinii şi bancnota de 50 de coroane. Ori poate fiindcă Harry aşteptase toată ziua să se întâmple ceva, iar asta era cel puţin o oportunitate să mai amâne ce-l aştepta în propriul apartament. Dar, mai mult decât orice, îl frapase evidenta şi ilogica spaimă a lui Barli. Lui Harry i se mai întâmplase să dispreţuiască intuiţia, a lui sau a altora, şi de fiecare dată, fără excepţie, îl costase scump.

— Am de dat câteva telefoane, zise Harry.

La 6:45 p.m., Beate Lønn sosi la apartamentul lui Wilhelm şi Lisbeth Barli din Sannergata şi, după un sfert de oră, apăru şi un agent al poliţiei însoţit de un ciobănesc german. Bărbatul se prezentă, şi-şi prezentă şi câinele, aveau acelaşi nume: Ivan.

— E o coincidenţă, explică el. Nu-i câinele meu.

Harry văzu că Ivan aştepta o replică spirituală, însă nu-i venea niciuna.

După ce Wilhelm Barli se duse în dormitor ca să caute câteva fotografii mai recente cu Lisbeth şi nişte haine pe care să i le dea lui Ivan – câinele – să le adulmece, Harry se grăbi să le vorbească, cu voce scăzută, celorlalţi doi:

— OK, femeia poate fi absolut oriunde. E posibil să-l fi părăsit, să o fi luat razna, să spună că se duce în altă parte decât s-a dus, fără să-şi dea seama. Sunt un milion de variante, dar e posibil şi să zacă undeva pe bancheta din spate a unei maşini chiar în clipa asta, amorţită cu droguri, răpită de patru puştani care şi-au pierdut controlul când au văzut-o

în bikini. Nu vreau să căutaţi ceva anume. Doar să căutaţi.

Beate şi Ivan dădură din cap că au înţeles.

— O să vină curând un echipaj de poliţie. Beate, tu îi întâmpini şi-i trimiţi să verifice la vecini, să vorbească cu lumea, mai ales la magazinul unde ar fi trebuit să ajungă. Apoi staţi de vorbă cu cei care locuiesc în clădirea asta. Eu mă duc la vecinii din clădirea de vizavi.

— Crezi că ştiu ceva? întrebă Beate.

— De acolo, apartamentul ăsta se vede perfect şi, judecând după numărul de sticle goale, zăbovesc de ceva vreme pe balcon. Din câte zice soţul, Lisbeth a fost acasă toată ziua. Vreau să aflu dacă au văzut-o pe terasă şi, dacă da, când anume.

— De ce? întrebă poliţistul, smucindu-l pe Ivan de lesă.

— Fiindcă dacă o doamnă în bikini, în apartamentul ăsta ca un cuptor, nu a ieşit pe terasă deloc, chestia asta m-ar face al naibii de suspicios.

— Fireşte, şopti Beate. Îl bănuieşti pe soţ?

— Îl bănuiesc în principiu pe soţ, zise Harry.

— De ce? întrebă iarăşi Ivan.

Beate, cunoscătoare, zâmbi.

— Mereu e soţul, lămuri Harry.

— Prima Lege a lui Hole, se amuză Beate.

Ivan îşi mută privirea de la Beate la Harry şi înapoi.

— Păi… nu el a anunţat dispariţia?

— Ba da. Şi totuşi e mereu vorba despre soţ. De aceea, tu şi Ivan nu începeţi căutarea afară, pe stradă, ci aici. Să găseşti un pretext dacă trebuie, vreau ca apartamentul şi zonele de depozitare din pod şi de la subsol să fie verificate primele. După aceea, te poţi gândi să ieşi şi pe-afară. OK?

Agentul Ivan ridică din umeri şi se uită în jos spre tizul lui, care-i răspunse cu o privire la fel de resemnată.

Persoanele de pe balconul de vizavi se dovediră a nu fi doi bărbaţi tineri, cum presupusese Harry

uitându-se de pe terasa lui Barli. Harry era conştient că, doar fiindcă o femeie matură are postere cu Kylie Minogue pe perete şi locuieşte cu o femeie de aceeaşi vârstă, tunsă cu breton şi purtând un tricou imprimat cu emblema clubului de fotbal Vulturii din Trondheim, nu înseamnă neapărat că e lesbiană, însă trase oricum o concluzie provizorie. Se aşeză comod pe un fotoliu, în faţa celor două femei, exact cum făcuse la Vibeke Knutsen şi Anders Nygård în urmă cu cinci zile.

— Scuze că v-am deranjat de pe balcon, zise Harry.

Cea care se prezentase drept Ruth duse mâna la gură ca să-şi acopere un râgâit.

— Nu-i nimic. Am stat destul, oricum, nu? zise.

Îşi lovi partenera peste genunchi. Într-un fel masculin, i se păru lui Harry, care-şi aminti instantaneu ce spusese Aune, psihologul de la poliţie: că stereotipurile ajung să se consolideze automat fiindcă, fără să-ţi dai seama, selectezi lucruri care să le confirme. De aceea lucrătorii de poliţie cred – bazându-se pe aşa-zisa experienţă – că toţi infractorii sunt proşti şi, la rândul lor, delincvenţii îi consideră la fel pe toţi poliţiştii.

Harry se grăbi să le informeze ce caută. Îl priviră lung, uimite.

— Treaba asta o să se rezolve rapid, fără îndoială, dar suntem obligaţi să parcurgem procedurile standard. Încercăm, deocamdată, să stabilim un orar al evenimentelor produse.

Cele două încuviinţară, cu o expresie serioasă pe chip.

— Excelent, zise Harry încercând zâmbetul marca Hole.

Cel puţin, aşa obişnuia Ellen să numească grimasa pe care o afişa el ori de câte ori încerca să pară amabil şi binevoitor.

Ruth confirmă că cei doi îşi petrecuseră pe balcon întreaga după-amiază. Îi văzuseră pe Lisbeth şi pe Wilhelm Barli pe terasă până pe la 4:30, când Lisbeth intrase în casă. Imediat după aceea,

Wilhelm Barli pornise grătarul. Strigase ceva despre salata de cartofi şi ea răspunsese din interior. Apoi bărbatul intrase şi ieşise iarăşi cu fripturile („cotletele”, corectă Harry) cam 20 de minute mai târziu. După un timp – se puseră de acord că era 5:15 – îl văzuseră pe Barli sunând pe cineva.

— Sunetul se propagă în spaţii închise, ca ăsta, zise Ruth. Am auzit un alt telefon, sunând în apartament. Barli era în mod evident deranjat. L-am văzut cum trânteşte pe masă telefonul.

— S-ar părea că încerca să-şi sune soţia, rosti Harry.

Observă schimbul imediat de priviri şi regretă că spusese „s-ar părea”.

— Cât durează să cumperi salată de cartofi de la supermarketul din colţ?

— De la Kiwi? Dacă nu-i coadă, mă duc şi mă-ntorc în cinci minute.

— Lisbeth Barli nu aleargă, zise încet partenera ei.

— O cunoşti, deci?

Ruth şi Vulturul din Trondheim schimbară o privire, parcă spre a-şi pune de acord răspunsurile.

— Nu. Dar ştim prea bine cine e.

— Chiar?

— Da, trebuie să fi văzut articolul pe două pagini din *Verdens Gang* despre Wilhelm Barli, care regizează un musical în vara asta, la Teatrul Naţional.

— Erau doar câteva rânduri, Ruth.

— Ba nu, se stropşi Ruth. Lisbeth are rolul principal. E o poză mare cu ea. Trebuie s-o fi văzut.

— Hmm, făcu Harry, n-am prea apucat să… citesc multe ziare în vara asta.

— S-a iscat mare vâlvă, păi cum? Toată elita culturală a sărit că-i scandalos să se facă un spectacol de vară la Teatrul Naţional. Cum se cheamă piesa… *My Fat Lady?*

— *Fair,* îngână Vulturul din Trondheim.

— Frecventaţi teatrul, aşadar? interveni Harry.

— Aşa şi-aşa. Wilhelm Barli e genul care se ţine de tot soiul de chestii. Varieteu, filme, musicaluri…

— E producător. Iar ea cântă.

— Serios?

— Da. Sigur ţi-o aminteşti pe Lisbeth de dinainte să se fi căsătorit, când o chema Harang.

Harry scutură din cap cu regret, iar Ruth suspină adânc.

— Pe atunci cânta cu sora ei într-o trupă, Vârtelniţa. Lisbeth arăta bine, aducea un pic cu Shania Twain. Avea o voce de milioane.

— Nu era chiar atât de cunoscută, Ruth.

— Cum nu, a cântat în emisiunea lui Vidar Lønn Arnesen. Şi au vândut o mulţime de discuri.

— Casete, Ruth.

— Am văzut trupa ei la festivalul din Momarkedet. Destul de mişto. Ar fi trebuit să înregistreze în Nashville, dar a fost descoperită de Barli. Care şi-a pus în gând să facă din ea o vedetă de musical. I-a luat ceva timp, nu glumă.

— Opt ani, zise Vulturul din Trondheim.

— În orice caz, Lisbeth Harang n-a mai cântat în trupă şi s-a măritat cu Barli. Bani şi frumuseţe, ai mai auzit de-aşa ceva?

— Deci vârtelniţa s-a oprit?

— Poftim?

— Întreabă despre trupă, Ruth.

— A, da. Soră-sa era solista vocală, dar adevărata vedetă era Lisbeth. Cred că acum cântă prin hoteluri şi pe vase de croazieră, prin Danemarca. Sunt sigură că aşa fac.

Harry se ridică din fotoliu.

— O ultimă întrebare, de rutină. Aveţi idee cum e căsnicia dintre Wilhelm şi Lisbeth?

Vulturul din Trondheim şi Ruth schimbară iar semnale radar.

— Sunetul se propagă în spaţii închise cum e ăsta, ţi-am spus, zise Ruth. Şi dormitorul lor dă spre curte.

— I-ai auzit certându-se.

— Nu certându-se.

Îl priviră pe Harry cu subînţeles. Îi luă două secunde să priceapă la ce făceau ele aluzie şi, spre iritarea sa, îşi dădu seama că roşeşte.

— Vi se pare că mariajul lor funcţionează deosebit de bine?

— Uşa de la terasa lor e lăsată întredeschisă toată vara. Am eu o glumă a mea, că ar trebui să ne suim pe acoperiş, să dăm ocol scuarului şi să sărim la ei pe terasă, rânji Ruth. Să-i spionăm un pic, de ce nu? Nu-i mare chestie, doar te ridici pe grilajul balconului nostru, pui un picior pe burlan şi…

Vulturul din Trondheim îi dădu un ghiont partenerei.

— Dar nu-i neapărat necesar, zise Ruth. Lisbeth, până la urmă, e o profesionistă într-ale… cum se cheamă?

— Comunicării, completă Vulturul din Trondheim.

— Exact! Puterea stă în coardele vocale.

Harry se scărpină la ceafă.

— Se pricepe să ţipe, zise cu un zâmbet nesigur Vulturul din Trondheim.

Când Harry reveni, îi găsi pe cei doi Ivan încă preumblându-se prin apartament. Agentul Ivan asuda, iar ciobănescul german Ivan scotea o limbă cât un covor roşu întins în întâmpinarea vedetelor.

Harry se aşeză precaut pe unul dintre divane şi îi ceru lui Wilhelm Barli să-i relateze totul, de la început. Ce îi spuse acesta şi intervalele orare se potriveau cu ce aflase de la Ruth şi Vulturul din Trondheim.

Harry recunoştea, în ochii soţului, o disperare autentică. Şi începu să suspecteze că, dacă se întâmplase ceva rău, atunci asta putea – *putea* – fi una dintre excepţiile de la statistici. Însă înclina să creadă mai degrabă că Lisbeth o să se întoarcă repede. Dacă nu soţul era de vină, atunci nu era de vină nimeni. Statistic vorbind.

Beate se întorsese şi-i raportă că oamenii nu prea erau acasă, doar în unul sau două apartamente din

clădire găsise pe cineva şi nu văzuseră şi nu auziseră nimic, nici pe casa scării şi nici pe stradă.

Se auzi o bătaie în uşă. Beate deschise. Era unul dintre agenţii în uniformă din echipajul de poliţie. Harry îl recunoscu imediat. Era acelaşi poliţist care stătuse la pândă pe Ullevålsveien. Poliţistul se întoarse spre Beate, fără să pară că e conştient de prezenţa lui Harry.

— Am vorbit cu oamenii de pe stradă şi de la Kiwi. Am verificat intrarea şi curtea. Nimic. Dar e perioada vacanţelor şi străzile sunt aproape pustii, aşa că doamna ar fi putut foarte uşor să fie trasă cu forţa într-o maşină, fără să vadă nimeni nimic.

Harry simţi că Wilhelm Barli, aflat lângă el, tresare.

— Poate ar trebui să-i verificăm pe pakistanezii care au magazine în zonă, zise agentul băgându-şi degetul mic în ureche şi răsucindu-l.

— De ce tocmai pe ei? întrebă Harry.

Agentul se întoarse în cele din urmă spre el şi zise, accentuând exagerat ultimul cuvânt:

— Dumneata n-ai citit statisticile infracţionale, domnule inspector?

— Ba cum să nu, replică Harry. Şi, din câte ştiu, proprietarii de magazine sunt foarte jos pe listă.

Poliţistul îşi studie degetul mic.

— Ştiu nişte chestii despre musulmani pe care le ştii şi dumneata, domnule inspector. Pentru ei, o femeie care umblă doar în bikini se roagă să fie violată. E aproape o datorie, ai putea spune.

— Oh!

— Aşa e-n religia lor.

— Acum cred că ai confundat islamul cu creştinismul.

— Ivan şi cu mine am terminat pe aici, zise agentul Ivan şi începu să coboare scările însoţit de animal. Am găsit nişte resturi de carne la gunoi, atâta tot. Apropo, au mai fost alţi câini aici recent?

Harry se uită la Wilhelm. Acesta nu făcu decât să clatine din cap. Expresia feţei lui arăta că, dacă ar fi vorbit, nu ar fi avut voce.

— Pe hol, la intrare, Ivan s-a purtat de parcă a mai fost un câine aici, dar trebuie să fie vorba de altceva. Suntem gata să mergem în pod şi-n pivniţă. Poate să vină cineva cu noi?

— Da, sigur, zise Wilhelm ridicându-se.

Ieşiră. Agentul din echipajul de poliţie o întrebă pe Beate dacă poate să plece.

— Întreabă-l pe şefu', răspunse ea.

— S-a dus la culcare.

Făcu un semn dispreţuitor cu capul în direcţia lui Harry, care testa patul roman înclinat.

— Agent, zise încet Harry, fără să deschidă ochii. Vino mai aproape, te rog.

Poliţistul se opri în faţa lui Harry, cu picioarele depărtate şi cu degetele mari înfipte în curea.

— Da, domnule *inspector.*

Harry deschise un ochi.

— Dacă-l mai laşi pe Tom Waaler să te convingă să-mi faci iarăşi plângere… am eu grijă să rămâi poliţist de patrulă pentru tot restul carierei. S-a înţeles, *agent?*

Muşchii de pe faţa poliţistului zvâcniră. Când agentul deschise gura să vorbească, Harry se aştepta să-l înjure şi să ţipe la el. Însă celălalt vorbi cu voce scăzută, controlată:

— Mai întâi că nu ştiu niciun Tom Waaler. Al doilea, e de datoria mea să-i raportez pe poliţiştii care se pun pe ei şi pe colegii lor în pericol venind la lucru în stare de ebrietate. Şi, în al treilea rând, n-am niciun chef să lucrez altundeva decât pe maşini de patrulare. Pot să plec acum, domnule *inspector?*

Harry se holbă la poliţist cu ochiul de ciclop. Apoi îl închise iarăşi, înghiţi în sec şi zise:

— Sigur, te rog.

Auzi cum se închide cu zgomot uşa exterioară şi suspină. Îi trebuia ceva de băut. Şi repede.

— Vii? îl întrebă Beate.

— Du-te tu înainte, zise Harry. Eu mai rămân să-l ajut pe Ivan să adulmece străzile, după ce termină cu podul şi beciul.

— Sigur?

— Absolut.

Harry urcă pe terasă. Privi rândunelele şi ascultă sunetele care veneau din curte pe fereastra deschisă. Luă de pe masă sticla de vin roşu. Mai rămăsese un strop. Îl sorbi şi le făcu cu mâna lui Ruth şi Vulturului din Trondheim, care se pare că nu terminaseră de băut, apoi intră la loc în casă.

Simţi ceva anume imediat ce deschise uşa dormitorului. Mai simţise asta deseori, însă niciodată nu descoperise de unde provenea neclintirea dormitoarelor altora.

Se vedeau semne că cineva încă renova odaia.

Uşa unui şifonier cu oglindă pe interior era căscată şi o cutie cu scule zăcea deschisă alături de patul dublu, frumos aşternut. Deasupra patului era o poză cu Wilhelm şi Lisbeth. Harry nu se uitase bine la fotografia înmânată de Wilhelm poliţiştilor din echipaj, însă vedea acum că Ruth avusese dreptate. Lisbeth chiar era frumoasă. Blondă, ochi albaştri scânteietori şi un trup zvelt, agil. Era probabil cu cel puţin 10 ani mai tânără decât Wilhelm. În poză apăreau bronzaţi şi bucuroşi – probabil întorşi de puţin timp dintr-o călătorie în străinătate. Desluşi, pe fundal, o clădire magnifică şi statuia unui călăreţ. Poate prin Franţa. Normandia.

Harry se lăsă pe marginea patului şi fu surprins când patul se mişcă. Era o saltea cu apă. Se întinse pe spate, simţind cum se mulează pe forma corpului său. Cuvertura răcoroasă era minunată pe pielea dezgolită a braţului. Apa plescăia în interiorul saltelei de cauciuc ori de câte ori îşi schimba poziţia. Închise ochii.

Rakel. Erau pe malul unui râu. Nu, al unui canal. Barca lor se legăna pe unde şi apa, lovind amândouă marginile, scotea un sunet ca un sărut. Erau sub punte şi Rakel stătea întinsă şi tăcută lângă el, în pat. Râse încet la o şoaptă de-ale lui. Acum se prefăcea că doarme. Îi plăcea că se preface aşa. Era ca un joc de-al lor. Harry se întoarse spre ea s-o privească. Ochii îi căzură pe oglinda de pe uşa şifonierului, în care se reflecta întreg patul. Se uită

la cutia de scule deschisă. Văzu deasupra o daltă scurtă, cu mâner verde de lemn. O ridică. Uşoară, mică, fără vreun semn de rugină pe sub stratul subţire de var rămas după folosire.

Voi să pună la loc dalta, însă mâna îi încremeni. Văzu în cutie un membru retezat. Mai văzuse altele la fel, în alte scene ale crimei. Organe genitale tăiate. Îi mai luă o clipă să-şi dea seama că penisul de culoarea pielii, arătând foarte natural, nu era decât o jucărie sexuală.

Se întinse iarăşi pe pat, cu dalta încă în mână. Înghiţi în sec.

După ce atâţia ani făcuse munca asta, umblând mai tot timpul prin casele oamenilor şi prin vieţile lor, asta nu era mare lucru. Nu de-asta avea un nod în gât.

Aici… în patul ăsta.

Trebuia neapărat să bea ceva acum.

Sunetul se propagă într-un spaţiu închis.

Rakel.

Încercă să nu se gândească, dar era prea târziu. Trupul ei lipit de al lui.

Rakel.

Erecţia apăru. Harry închise ochii şi simţi atingerea mâinii, mişcarea inconştientă, arbitrară a unei persoane adormite, apoi palma ei oprindu-i-se pe abdomen. Palma ei, acolo, de parcă nu ar fi avut intenţia să se ducă nicăieri. Buzele ei pe urechea lui, răsuflarea ei caldă ca sfârâitul a ceva arzând. Buzele ei începeau să se mişte de îndată ce o atingea. Sânii ei mici şi moi, cu sfârcuri sensibile care se întăreau fie şi dacă doar sufla peste ei; sexul ei desfăcându-se şi devorându-l. Simţi în gât o tensiune, de parcă ar fi vrut să plângă.

Harry tresări auzind o uşă închizându-se la etajul de dedesubt. Se ridică în capul oaselor, netezi cuvertura, se ridică apoi din pat şi aruncă o privire în oglindă. Îşi frecă faţa, energic, cu amândouă palmele.

Wilhelm insistase să rămână afară, să vadă dacă câinele Ivan detectează vreun miros.

În vreme ce se întorceau pe Sannergata, un autobuz roşu porni fără zgomot din staţie. O fetiţă se holbă la Harry pe geamul din spate; chipul rotund i se micşoră tot mai mult pe măsură ce autobuzul se depărta, în direcţia Rodeløkka.

Merseră până la magazinul Kiwi şi înapoi, fără vreo reacţie din partea câinelui.

— Nu înseamnă că soţia dumitale n-a fost pe-aici, zise agentul Ivan. Pe o stradă aglomerată, cu trafic şi multă lume, e greu să izolezi mirosul unei singure persoane.

Harry se uită în jur. Avea senzaţia că e ţinut sub observaţie, strada însă era goală şi nu văzu oglindindu-se în ferestrele şirului de case decât un cer şi un soare întunecat. Paranoia de alcoolic.

— Aşadar, zise Harry, deocamdată nu mai putem face nimic.

Wilhelm îl ţintui disperat cu privirea.

— O să fie bine.

— Nu, n-o să fie, făcu Wilhelm cu aceeaşi voce fără intonaţie pe care o au cei care prezintă rubrica meteo la radio.

— Vino, Ivan! strigă agentul, smucind câinele de lesă.

Animalul băgase botul sub bara din faţă a unui Volkswagen Golf, parcat lângă bordură.

Harry îl bătu pe Wilhelm cu palma pe umăr şi evită privirea lui intensă.

— Toate echipajele au fost informate. Dacă nu se întoarce până la miezul nopţii, vom organiza o echipă de căutare. OK?

Wilhelm nu răspunse.

Ivan lătră la automobilul Golf şi trase de lesă.

— Stai puţin, zise poliţistul.

Se lăsă în genunchi, îşi apropie faţa de asfalt şi vârî un braţ sub maşină.

— Ai găsit ceva? întrebă Harry.

Agentul se întoarse spre el, ţinând în mână un pantof de damă, cu toc înalt. Harry îl auzi pe

Wilhelm suspinând alături şi-l întrebă:

— E pantoful ei, Wilhelm?

— Nu e-n regulă, răspunse Wilhelm. Nu e deloc în regulă.

10

Joi şi vineri. Coşmaruri

Joi după-amiază, o dubă roşie opri în faţa unui oficiu poştal din Rodeløkka. Conţinutul cutiei poştale fu golit într-un sac care fu depus cu grijă în spatele dubei şi dus până la centrul de sortare din Biskop Gunnerus, numărul 14, cunoscut mai bine în Oslo drept Casa Poştei. În aceeaşi seară, la sediul poştei, corespondenţa fu aşezată pe mărimi, aşa încât plicul cafeniu, căptuşit, ajunse într-o tavă cu alte scrisori având formatul C5. Plicul trecu prin mai multe mâini, deşi, fireşte, nimeni nu-i dădu vreo atenţie specială, nici atunci şi nici când fu selectat după zona geografică şi pus mai întâi în tava de Østland şi apoi în cea destinată codului poştal 0032.

Când scrisoarea ajunse în cele din urmă într-un sac poştal, într-o dubă roşie, gata să fie trimisă la destinaţie în dimineaţa următoare, se făcuse noapte şi majoritatea locuitorilor din Oslo dormeau.

— O să fie bine, zise băiatul, atingând creştetul fetei cu obraji rotunzi.

Îi simţi părul lung şi subţire lipindu-i-se de buricele degetelor. Era o senzaţie electrică.

Băiatul avea 11 ani. Fata, de şapte ani, era sora lui. Fuseseră în vizită la mama lor, la spital.

Liftul sosi şi uşile se deschiseră. Un bărbat cu haină albă trase într-o parte grilajul, le aruncă un zâmbet fugar şi plecă. Intrară în lift.

— De ce e aşa de vechi liftul ăsta? întrebă fata.

— Fiindcă şi clădirea e veche, zise băiatul trăgând grilajul la loc.

— E un spital?

— Nu chiar, zise el apăsând butonul pentru parter. E o casă unde vin să se odihnească un pic oamenii foarte obosiţi.

— Şi mămica e obosită?

— Da, dar o să fie bine. Nu te sprijini de uşă, Suri.

— Poftim?

Liftul porni cu o zguduitură, făcând să se mişte părul lung şi blond al fetei. Electricitate, îşi zise el, uitându-se cum părul fetei se ridică încetişor. Ea ridică repede mâinile spre cap şi ţipă. Un ţipăt slab, dar pătrunzător, care-l pironi locului. Părul fetei fusese prins în grilaj, se blocase în uşa liftului. Băiatul încercă să se mişte, dar era de parcă ar fi fost şi el blocat.

— Tati! ţipă fata şi se ridică în vârful picioarelor.

Însă tati plecase înainte, să scoată maşina din parcare.

— Mami! ţipă ea, smucită de mişcarea liftului.

Însă mămica zăcea în pat, cu un zâmbet palid pe chip.

Fata începu să dea din picioare sălbatic, apucându-şi părul cu mâinile. De-ar fi putut să se mişte băiatul!

— Ajutor!

Harry se ridică în capul oaselor în pat, tresărind. Inima îi bătea ca o tobă mare care o luase razna.

— Dumnezeule!

Îşi auzi vocea spartă şi-şi lăsă capul să cadă iarăşi pe pernă.

Prin crăpătura dintre draperii se strecura o lumină cenuşie. Îşi aruncă privirea la cifrele roşii, digitale, de pe noptieră – 4:12. Nopţile de vară erau un iad. Coşmarurile erau un iad.

Îşi coborî picioarele peste marginea patului şi se duse la toaletă. Cât curse cu zgomot urina în apă, Harry se uită în gol. Ştia că nu o să mai poată adormi.

Frigiderul era gol, nu era în el decât o sticlă de bere cu conţinut scăzut de alcool care nimerise în coşul său de cumpărături din pricina vederii sale înceţoşate. Deschise dulapul de deasupra chiuvetei. Sticle peste sticle de bere şi de whisky, o armată întreagă, se aşezară în poziţie de drepţi, privindu-l în tăcere. Toate goale. Într-o bruscă explozie de

furie, le trase o palmă, răsturnându-le, iar zgomotul lor răsună mult după ce el închise uşile dulapului. Se uită iarăşi la ceas. Era vineri dimineaţa. La Vinmonopol nu deschideau decât peste cinci ore.

Harry se aşeză lângă telefonul din camera de zi şi sună la numărul de mobil al lui Øystein Eikeland.

— Taxiuri Oslo.

— Cum e traficul?

— Harry?

— Bună seara, Øystein.

— O fi bună? N-am mai avut un muşteriu de jumătate de oră.

— Aşa e-n perioada vacanţelor.

— Parcă n-aş şti! Patronul s-a cărat la cabana lui din Kragerø şi m-a lăsat pe mine să conduc cel mai mort automobil din Oslo. Din cel mai mort oraş al Europei de Nord. Zici că a aruncat cineva, dracului, bomba cu neutroni.

— Credeam că nu-ţi place să-ţi câştigi pâinea muncind prea mult.

— Ah, să ştii că muncesc, nu glumă. Javra de zgârciob cumpără maşini fără aer condiţionat. Trebuie să torn în mine ca o afurisită de cămilă, după ce termin tura, ca să înlocuiesc lichidul pierdut. Şi-i scumpă ca lumina ochilor. Ieri m-a costat mai mult decât am reuşit să adun toată ziua.

— Regret sincer să aud asta.

— Trebuia să mă ţin de spart coduri.

— Adică de spart coduri ilegal? Chestia care te-a făcut să fii dat afară din Den Norske Bank şi ţi-a adus o condamnare de şase luni cu suspendare?

— Aşa e, dar mă pricepeam. În timp ce treaba asta… Că veni vorba, patronul se gândeşte să-şi reducă din programul lui de condus, iar eu deja lucrez în schimburi de 12 ore şi şoferi de taxi nu se mai găsesc pe nicăieri. Nu te-ar interesa cumva postul, Harry?

— Mersi, o să mă gândesc.

— Ce-ţi trebuie?

— Îmi trebuie ceva care să mă facă să dorm.

— Du-te la doctor!

— Am fost. Mi-a dat Imovane, nişte somnifere. N-au funcţionat. Am cerut ceva mai tare, dar m-a refuzat.
— Niciodată nu-i o idee bună să miroşi a băutură când îi ceri medicului de familie Rohypnol, Harry.
— Cică sunt prea tânăr pentru medicamente puternice. Ai tu?
— Rohypnol? Eşti nebun? E ilegal, nu? Dar am Flunipam. Tot pe-acolo. Jumătate de tabletă şi adormi buştean.
— OK. Momentan nu prea am bani, dar ţi-i dau la sfârşitul lunii. Te scapă şi de vise cumva?
— Poftim?
— O să mă ajute să nu visez nimic?
Pe fir se lăsă un moment de tăcere.
— Ştii ce, Harry? Acum, că mă gândesc mai bine, cred că am terminat Flunipamul. Plus că e şi periculos. Şi n-o să te ajute să nu visezi, mai degrabă invers.
— Minţi!
— Poate, dar nu Flunipam îţi trebuie ţie. Încearcă s-o iei mai uşor, Harry. Ia o pauză!
— O *pauză?* Eu nu *iau* pauze. Ştii doar.
Harry auzi pe cineva deschizând portiera taxiului şi pe Øystein zicându-i să se ducă dracului. Apoi îi auzi din nou vocea la telefon.
— Are vreo legătură cu Rakel?
Harry nu răspunse.
— Te-ai certat cu Rakel?
Harry auzi un pârâit şi deduse că Øystein asculta canalul radio al poliţiei.
— Hei! Harry! Nu poţi să răspunzi când un prieten din copilărie te întreabă dacă baza existenţei tale mai există?
— Nu mai există, îngână Harry.
— De ce nu?
Harry trase o gură de aer.
— Fiindcă, practic, am forţat-o s-o dărâme. Lucram de ceva timp la o chestie, chestia s-a dus pe copcă şi n-am putut să accept. M-am apucat de băutură şi-am fost într-o stare deplorabilă trei zile în

cap, fără să răspund la telefon. În a patra zi a venit la uşa mea şi a sunat. La început s-a înfuriat. A zis că nu pot să dau aşa bir cu fugiţii, că Møller întrebase de mine, apoi m-a mângâiat pe obraz. M-a întrebat dacă am nevoie de ajutor.

— Şi, cum te cunosc eu, pot să spun că i-ai arătat uşa, sau ceva de genul ăsta, este?

— I-am zis că n-am nimic. Atunci s-a supărat foarte tare.

— Evident! Fata te iubeşte.

— Asta a zis şi ea, dar a mai zis şi că n-are putere să treacă iarăşi prin asta.

— Prin ce?

— Tatăl lui Oleg e alcoolic. I-a distrus pe toţi trei.

— Şi ce i-ai răspuns?

— I-am zis că are dreptate, că ar trebui să se ţină departe de indivizi ca mine. A făcut o faţă lungă… Şi a plecat.

— Iar acum ai coşmaruri?

— Da.

Øystein oftă compătimitor.

— Ştii ce, Harry? Nimic nu te poate ajuta să treci prin asta. De fapt… ar fi ceva.

— Ştiu, zise Harry. Un glonţ.

— Tu însuţi, asta voiam să zic.

— Atâta lucru ştiam şi eu. Uită că te-am sunat, Øystein.

— Am şi uitat.

Harry se duse să ia sticla de bere cu conţinut scăzut de alcool. Se afundă în fotoliu şi se uită chiorâş la etichetă. Desfăcu capacul şi se auzi un sfârâit. Lăsă dalta pe masa de cafea. Mânerul de lemn era verde şi lama era acoperită cu un strat fin de ipsos galben.

La ora 6 dimineaţa, vineri, soarele strălucea deja peste dealul Ekberg, făcând ca sediul central al poliţiei să scânteieze ca un cristal. Poliţistul de serviciu la recepţie căscă zgomotos şi ridică ochii din *Aftenposten* când primul poliţist matinal

introduse cardul de identitate în aparatul de securitate.

— Cică o să se facă şi mai cald, anunţă agentul de pază, bucuros că are cu cine schimba câteva cuvinte.

Bărbatul înalt, blond şi cu ochii injectaţi îi aruncă o privire, fără să-i răspundă.

Agentul observă că tipul o luase pe scări deşi niciunul dintre cele două ascensoare de la parter nu era folosit.

Deveni iar atent la articolul din *Aftenposten* despre femeia care dispăruse într-o dimineaţă senină şi însorită, înainte să înceapă weekendul, şi încă nu apăruse înapoi. Jurnalistul, Roger Gjendem, îl cita pe inspectorul-şef Bjarne Møller, care confirmase că poliţia găsise un pantof al femeii sub un autoturism parcat chiar lângă locuinţa ei şi că această descoperire întărea bănuielile că se săvârşise o crimă. Nu aveau însă, deocamdată, nicio dovadă concretă.

Harry răsfoi ziarul în drum spre cutia în care-şi primea corespondenţa de serviciu, de unde luă rapoartele cercetărilor făcute în ultimele două zile în cazul Lisbeth Barli. Avea cinci mesaje pe robot, dintre care patru erau de la Wilhelm Barli. Harry le ascultă. Erau aproape identice: spunea că trebuia neapărat să implice mai mulţi poliţişti în anchetă, că ştie el o clarvăzătoare bună şi că vrea să contacteze presa şi să ofere o recompensă oricui poate ajuta poliţia să o găsească pe Lisbeth.

Ultimul mesaj era înregistrarea unei respiraţii. Atâta tot.

Harry derulă înapoi banda şi ascultă iarăşi. Apoi încă o dată.

Era imposibil de spus dacă respiraţia era a unui bărbat sau a unei femei. Şi mai imposibil era să-şi dea seama dacă fusese Rakel. Aparatul îi indica un „număr necunoscut” şi ora apelului, 11:10 p.m., cam când obişnuia Rakel să sune de la ea din Holmenkollveien. Dacă fusese ea, de ce nu

încercase pe numărul lui de mobil sau pe telefonul de acasă?

Harry parcurse rapoartele. Nimic. Le mai citi o dată. Tot nimic. Se concentră şi o luă de la început.

Termină, se uită la ceas şi căută iarăşi prin corespondenţa internă eventuale noutăţi apărute în anchetă. Luă cu el raportul unui detectiv, puse în cutia de corespondenţă a lui Bjarne Møller o scrisoare şi se înapoie în birou.

Raportul detectivului era concis şi la obiect: nimic.

Harry derulă iarăşi caseta robotului telefonic, apăsă pe butonul de pornire şi dădu mai tare. Închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun. Încercă să-şi amintească cum respiră ea. Să-i simtă răsuflarea.

— E enervant când nu spune cine este, nu-i aşa?

Nu cuvintele, ci vocea făcu să i se zbârlească părul de la ceafă. Se roti încet cu scaunul, care scârţâi agonic.

Tom Waaler stătea în cadrul uşii, cu faţa numai zâmbet. Mânca un măr. Întinse spre Harry o pungă.

— Nu ştiu ce soi sunt. Cred că din Australia. Au un gust fantastic.

Harry clătină din cap, fără să-şi ia ochii de la el.

— Pot să intru? întrebă Waaler.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, păşi înăuntru şi închise uşa după el. Dădu ocol mesei şi se aşeză pe celălalt scaun de birou. Se lăsă pe spătar şi continuă să ronţăie zgomotos din mărul roşu, apetisant.

— Ai observat că tu şi cu mine suntem aproape mereu primii care sosim la lucru, Harry? Ciudat, nu? Şi tot ultimii plecăm acasă.

— Stai pe scaunul lui Ellen, zise Harry.

Waaler bătu cu palma în braţul scaunului.

— A venit timpul ca noi doi să stăm de vorbă, Harry.

— Vorbeşte, zise Harry.

Waaler ridică mărul în lumina becului din tavan şi-l privi cu un ochi mijit.

— Nu e deprimant să n-ai şi tu o fereastră în birou?

Harry nu răspunse.

— Umblă zvonul că pleci, zise Waaler.

— Zvonul?

— Poate că zvon e exagerat spus. Am şi eu, să zicem, sursele mele. Ţi-ai căutat probabil altceva de lucru – agenţii de pază, companii de asigurări, poate recuperare de datorii? Cred că-s o mulţime de locuri unde le trebuie un investigator care să cunoască legile.

Îşi înfipse dinţii albi şi puternici în carnea mărului.

— Poate nu unde se cere un raport de la fostul loc de muncă, cu note despre prezentarea la lucru în stare de ebrietate, absenţe nemotivate, abuz de autoritate, nesubordonare şi lipsă de loialitate faţă de instituţia poliţiei.

Continua să mestece mărul.

— Dar… dar, urmă Waaler, poate că nu-i aşa de rău că nu te angajează nimeni. Niciunii nu oferă, să zicem, o provocare. Nu pentru unul ca tine, care, cu toate bubele, a avut gradul de inspector şi a fost considerat unul dintre cei mai buni în domeniul lui. Nici cu plata nu se prea întrec. Şi despre asta e vorba, până la urmă, nu-i aşa? Să fii plătit pentru serviciile tale. Să primeşti destul cât să-ţi plăteşti mâncarea şi chiria. Destul cât să ai de-o bere şi de-o sticlă de coniac. Sau preferi whisky?

Harry realiză că strângea atât de tare din dinţi, încât începeau să-l doară maxilarele.

— Cea mai bună chestie ar fi, continuă Waaler, să-ţi permiţi şi câte un răsfăţ, dincolo de nevoile de bază, asta dacă ai câştiga destui bani. Ca de pildă, o excursie în Normandia, cu familia.

Harry simţi că-i sfârâie ceva în cap, de parcă i s-ar fi ars o siguranţă.

— Noi doi suntem diferiţi în multe privinţe, Harry, dar asta nu înseamnă că nu te respect ca profesionist. Eşti orientat spre scop, isteţ, creativ şi de o integritate imaculată. Asta am crezut mereu. În

plus, eşti rezistent psihic. Într-o societate în care competiţia e tot mai crâncenă, e nevoie de calitatea asta. Din păcate, concurenţa nu foloseşte mereu mijloacele pe care ni le-am dori, dar, dacă vrei să fii un învingător, trebuie să fii dispus să foloseşti aceleaşi mijloace ca şi competitorii. Mai e o chestie…

Waaler coborî vocea.

— Trebuie să joci în echipa corectă, echipa cu care poţi câştiga.

— Unde vrei s-ajungi, Waaler?

Harry îşi simţi vocea tremurând.

— Vreau să te-ajut, zise Waaler ridicându-se în picioare. Nu trebuie să fim aşa, doar ştii…

— Să fim cum?

— Aşa, ca şi cum am fi duşmani. Şi comisarul-şef să fie nevoit să semneze hârtiile alea. Ştii tu.

Waaler porni spre uşă.

— Şi să nu-ţi poţi permite niciodată să faci ceva bun pentru tine şi cei pe care-i iubeşti…

Se opri cu mâna pe clanţă.

— Gândeşte-te, Harry. Un singur lucru te poate ajuta în jungla asta.

Un glonţ, îşi spuse Harry.

— Tu însuţi, completă Waaler şi ieşi.

11

Duminică. Plecare

Stătea lungită în pat şi trăgea din ţigară. El stătea în faţa comodei cu sertare, iar ea îl studia – îi urmări omoplaţii mişcându-se pe sub vestă, făcând ca ţesătura să joace în ape negre şi albastre. Îşi mută privirea spre oglindă şi-i urmări mişcările blânde, sigure, ale mâinilor înnodând cravata. Îi plăceau mâinile lui, îi plăcea să le vadă mişcându-se.

— Când te întorci? întrebă.

Ochii li se întâlniră în oglindă. Zâmbetul lui. Blând, sugerând siguranţă de sine. Ea se îmbufnă.

— Cât de repede pot, *Liebling.*

Nimeni nu spunea „dragă” cum o făcea el. *Liebling.* Cu accentul ciudat şi cu intonaţia cântată care aproape că o făcuse să-i placă iarăşi limba germană.

— Cu zborul de mâine-dimineaţă, sper, zise el. O să mă aştepţi?

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. El râse. Ea râse. Afurisitul, reuşea întotdeauna.

— Sunt sigură că te aşteaptă o mulţime de femei la Oslo, zise.

— Aşa sper.

Îşi încheie nasturii de la vestă şi-şi luă sacoul de pe umeraşul din şifonier.

— Mi-ai călcat batistele, *Liebling?*

— Le-am pus în valiză, lângă şosete.

— Excelent!

— Şi ţi-ai dat întâlnire cu vreuna?

El izbucni în râs, se apropie de pat şi se aplecă deasupra ei.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, zise ea cuprinzându-i gâtul cu braţele. Mi se pare că simt miros de femeie pe tine de fiecare dată când vii acasă.

— Asta fiindcă nu plec niciodată atât de mult cât să se estompeze parfumul tău, *Liebling.* Cât a trecut

de când te-am descoperit? 26 de luni. De 26 de luni am pe mine mirosul tău.

— Şi doar al meu?

Femeia se foi către capătul patului şi-l trase după ea. El o sărută uşor pe gură.

— Doar al tău. Avionul, *Liebling*…

Se retrase din îmbrăţişare.

Ea îl urmări cu privirea când el se duse din nou la comodă, deschise un sertar, îşi scoase paşaportul şi biletul de avion, le băgă în buzunarul interior şi-şi încheie nasturii de la sacou. Totul într-o mişcare fluidă; cu eficienţa lui fără efort şi siguranţa de sine care i se păreau femeii atât senzuale, cât şi înfricoşătoare. Dacă nu ar fi făcut totul lăsând aceeaşi impresie de efort minim, ai fi zis că toată viaţa şi-o petrecuse antrenându-se pentru asta: plecare; despărţire.

Ţinând seama că petrecuseră atât de mult timp împreună pe parcursul ultimilor doi ani, cunoştea surprinzător de puţine lucruri despre el, însă bărbatul nu făcuse niciodată un secret din faptul că avusese de-a face, înainte, cu o mulţime de femei. Asta, avea el obiceiul să zică, fiindcă o căutase cu atâta disperare pe ea. Le întorsese spatele de îndată ce-şi dăduse seama că ele nu erau *ea* şi îşi continuase neobosit căutările până ce, într-o zi frumoasă de toamnă, cu doi ani în urmă, se cunoscuseră în barul de la Grand Hotel Europa din Piaţa Wenceslas.

Era cea mai frumoasă descriere a promiscuităţii pe care o auzise vreodată. Mai frumoasă, în orice caz, decât a ei, care o făcuse pentru bani.

— Ce faci în Oslo?

— Afaceri, răspunse el.

— De ce nu-mi spui niciodată exact ce faci?

— Fiindcă ne iubim.

Trase uşa cu grijă după el, iar ea îi auzi paşii coborând pe trepte.

Iarăşi singură. Închise ochii şi speră că mirosul lui va rămâne în aşternuturi până la întoarcere. Îşi duse o mână la lănţişorul de la gât. Nu-l mai scosese

de când i-l dăruise el, nici măcar când făcea baie. Mângâie pandantivul şi se gândi la valiza lui. La gulerul alb şi scorţos de cleric pe care-l zărise lângă şosetele lui. De ce nu-l întrebase nimic despre asta? Poate fiindcă i se părea că pune deja prea multe întrebări. Nu voia să-l irite.

Oftă, se uită la ceas şi închise iarăşi ochii. Ziua nu avea nicio formă. O vizită la doctor la 2, atâta tot. Începu să numere secundele, în vreme ce continua să mângâie medalionul, un diamant roşu în formă de stea cu cinci colţuri.

Articolul de pe prima pagină din *Verdens Gang* era despre o vedetă căreia nu îi era divulgat numele, din media norvegiană, care ar fi avut o „scurtă, dar intensă” relaţie cu Camilla Loen. Cei de la ziar făcuseră rost de o poză de vacanţă, cam neclară, cu Camilla în nişte bikini minusculi, evident pentru a întări scandaloasele afirmaţii din text referitoare la ingredientul principal al relaţiei.

În aceeaşi zi, *Dagbladet* publică un interviu cu sora lui Lisbeth Barli, Toya Harang, care, într-un paragraf intitulat „Mereu pe fugă”, povestea despre comportamentul din copilărie al surorii ei mai mici care „ar fi explicat dispariţia ei de neexplicat”. Era citată ca zicând: „A fugit părăsind Vârtelniţa, aşa că de ce n-ar fugi şi acum?”

Apărea şi o fotografie de-ale ei, în care purta pe cap o pălărie de cowboy, stând în faţa autobuzului formaţiei. Zâmbea. Harry presupuse că ea nu se prea gândise la ce face, înainte să-i fie făcută poza.

— O bere.

Se lăsă greoi pe un scaun de la barul localului Subacvatic şi se apucă de răsfoit *Verdens Gang*. La concertul lui Springsteen din Valle Hovin nu mai erau bilete. Atâta pagubă! Harry, una la mână, nu suporta concertele mari, pe stadioane şi, doi la mână, făcuse cu Øystein autostopul spre Drammenshallen, când aveau 15 ani, cu bilete la Springsteen falsificate. Atunci fusese momentul lor de apogeu, al tuturor: Springsteen, Øystein şi Harry.

Harry dădu ziarul deoparte şi-şi deschise propriul exemplar din *Dagbladet,* în care era fotografia surorii lui Lisbeth. Asemănarea dintre cele două era izbitoare. Vorbise cu ea la telefon, însă femeia nu avusese nimic să-i spună sau mai degrabă nu avusese să-i spună nimic interesant. Faptul că purtaseră o conversaţie de 20 de minute nu i se datorase lui. Ea îi explicase că numele ei trebuia pronunţat cu accent pe *a.* ToyA. Şi că nu fusese numită după sora lui Michael Jackson, pe care o cheamă LaToya, cu accent pe *o.*

Trecuseră patru zile de la dispariţia lui Lisbeth, iar cazul, în principiu, bătea pasul pe loc.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre cazul Camilla Loen. Până şi Beate era frustrată. Lucrase tot weekendul să-i ajute pe cei câţiva detectivi care nu erau plecaţi în concediu. Fată de treabă, Beate. Păcat că asta nu dusese la niciun rezultat.

Cum Camilla fusese, clar, o tânără sociabilă, reuşiseră să pună cap la cap cam tot ce făcuse în săptămâna de dinainte să fie împuşcată, însă pistele pe care le aveau nu duceau nicăieri.

Harry avusese de gând să-i povestească lui Beate că Waaler îl vizitase în birou şi că-i spusese, mai mult sau mai puţin clar, să-i vândă lui sufletul; însă, din cine ştie ce motiv, nu-i povestise. În plus, avea o mulţime de lucruri la care să se gândească. Dacă îi spunea lui Møller, nu ar fi făcut altceva decât să provoace o ceartă, aşa că respinsese ideea.

Aproape că terminase cea de-a doua bere, când o văzu. Stătea singură, în semiîntuneric, la una dintre mesele de la perete. Îl privi ţintă şi-i surâse. Pe masa din faţa ei era o bere, iar între degete ţinea o ţigară.

Harry îşi luă paharul şi se duse la masa ei.

— Pot să mă aşez?

Vibeke Knutsen arătă cu bărbia spre locul gol.

— Ce cauţi prin zonă?

— Locuiesc după colţ, zise Harry.

— Aşa m-am gândit şi eu, doar că nu te-am mai văzut pe-aici.

— Nu. Localul meu şi cu mine avem interpretări diferite ale unui incident produs săptămâna trecută.

— Te-au pus pe lista neagră? întrebă ea cu un hohot de râs răguşit.

Lui Harry îi plăcea cum râde. Şi o considera atrăgătoare, poate datorită machiajului şi pentru că femeia stătea în semiîntuneric. Şi ce dacă! Îi plăceau ochii ei, jucăuşi şi plini de viaţă, copilăroşi şi isteţi ca ai lui Rakel, însă asemănările se opreau aici. Rakel avea o gură mică, sensibilă; a lui Vibeke era mare şi părea încă şi mai mare aşa, dată cu ruj roşu ca focul. Rakel era de o eleganţă şi de o graţie discrete, aproape la fel de zveltă ca o balerină, fără rotunjimi generoase. Vibeke purta astăzi un imprimeu tigrat, care sărea în ochi la fel ca dungile de leopard sau de zebră. La Rakel, majoritatea trăsăturilor erau închise la culoare: ochii, părul şi pielea. Nu mai văzuse piele să lucească aşa cum lucea pielea ei. Vibeke era roşcată, cu ten deschis. Gleznele ei, puse una peste alta, trimiteau străfulgerări de lumină în întuneric.

— Ce faci aici, singură? o întrebă.

Femeia ridică din umeri şi sorbi din pahar.

— Anders e plecat, călătoreşte, şi se întoarce abia diseară. Aşa că-mi fac de cap un pic.

— A plecat departe?

— Undeva prin Europa. Ştii cum e. Niciodată nu spun nimic.

— Cu ce se ocupă?

— Vinde mobilier pentru biserici şi capele. Altare, amvoane, cruci… chestii de-astea. Folosite sau noi.

— Aşa… Şi face asta în Europa?

— Când o biserică din Elveţia are nevoie de un amvon nou, ar putea foarte bine să provină din Ålesund. Iar cel vechi ar putea, la fel de bine, să fie restaurat în Stockholm sau Narvik. Tot timpul călătoreşte. Mai mult e plecat decât acasă. Mai ales în ultimele câteva luni. Ultimul an, de fapt.

Trase din ţigară şi adăugă:

— Nu e destul de creştin.

— Nu?

Vibeke clătină din cap, în vreme ce fumul se înălţa într-o şerpuire groasă de pe buzele roşii cu riduri mărunte şi dese.

— Părinţii lui au fost penticostali şi a crescut cu chestiile alea. Am fost şi eu la o adunare, dar ştii ce? Cred că te cam bagă în sperieţi. Când începe glosolalia şi aşa mai departe. Ai fost la vreo adunare de soiul ăsta?

— De două ori, zise Harry. La Biserica Philadelphia.

— Şi ai fost mântuit?

— Nu, din păcate. M-am dus numai să găsesc pe cineva care să fie martor în instanţă pentru mine.

— Ei, dacă nu l-ai găsit pe Iisus, măcar ţi-ai găsit martorul.

Harry clătină din cap.

— Mi-au zis că nu mai dădea pe acolo şi că nu mai locuia la niciuna dintre adresele pe care le aveam. Aşa că nu, cu siguranţă n-am fost mântuit.

Harry îşi goli paharul şi făcu semn către bar. Îşi mai aprinse o ţigară.

— Am încercat să te găsesc azi, zise ea. La tine la birou.

— Da?

Harry se gândi la mesajul fără cuvinte de pe robotul telefonic.

— Da, dar mi s-a spus că nu e cazul tău.

— Dacă te gândeşti la cazul Camilla Loen, atunci aşa e.

— Am vorbit deci cu celălalt care a fost acolo. Tipul ăla bine făcut.

— Tom Waaler?

— Da, i-am zis nişte chestii despre Camilla. Genul de chestii pe care nu le-am putut spune când ai fost tu.

— De ce nu?

— Fiindcă era Anders de faţă.

Femeia trase lung din ţigară.

— Nu suportă să zic ceva de rău despre Camilla. Îl apucă furia. Chiar dacă abia o cunoşteam.

Ridică din umeri.

— Eu nu cred că spun ceva de rău. Anders crede aşa. Presupun că e vorba despre cum am fost crescuţi. Am senzaţia că el chiar crede că toate femeile ar trebui să treacă prin viaţă fără să facă sex cu mai mult de un bărbat.

Îşi stinse ţigara în scrumieră şi adăugă cu voce scăzută:

— Unul, cel mult.

— Hmm… şi Camilla a făcut sex cu mai mulţi bărbaţi?

— Face parte din clasa nobilimii, asta spune totul.

— Cum ţi-ai dat seama? Se auzea zgomot?

— Între etaje, nu. Iernile deci, nu auzeam mare lucru. Dar vara, cu geamurile deschise… ştii, sunetul…

— …se propagă în spaţii închise.

— Exact! Anders se trezea şi trântea geamul de la dormitor. Şi dacă se întâmpla să comentez ceva, gen „e foarte… entuziasmată”, se enerva aşa de tare, că se ducea şi se culca în sufragerie.

— Şi-ai încercat să dai de mine ca să-mi spui asta?

— Da. Şi mai e o chestie. Am primit un telefon. M-am gândit la început că-i Anders, dar de obicei, când sună el, se aud zgomote în fundal. Sună întotdeauna de pe vreo stradă dintr-un oraş european. Chestia bizară e că sunetul se aude exact la fel, de parcă ar suna de fiecare dată din acelaşi loc. În orice caz, acum se auzea altfel, în mod normal aş fi trântit receptorul, fără să mă gândesc o clipă, dar acum, cu afacerea asta cu Camilla şi cu Anders plecat…

— Da?

— Ei, n-a fost mare lucru.

Afişă un surâs obosit. Lui Harry i se păru un zâmbet minunat.

— Cineva care respira în telefon, atâta tot. Mi s-a părut înspăimântător, aşa că voiam neapărat să-ţi spun. Waaler a zis că o să verifice, dar nu cred că a

fost găsit numărul de la care am fost sunată. Se mai întâmplă ca ucigaşii să se întoarcă la locul crimei, nu?

— Cred că mai mult prin cărţile poliţiste, zise Harry. Nu mi-aş bate capul cu asta.

Învârti paharul între degete. Alcoolul începea să-şi facă treaba.

— O cunoaşteţi cumva, tu şi partenerul tău, pe Lisbeth Barli?

Vibeke îi susţinu privirea, arcuindu-şi sprâncenele pensate.

— Femeia dispărută? De ce Dumnezeului am cunoaşte-o?

— Ai dreptate, de ce Dumnezeului aţi cunoaşte-o? mormăi Harry, întrebându-se ce-i venise să întrebe.

Se făcuse aproape 9 seara când ieşiră pe trotuar, în faţa barului Subacvatic.

Harry încercă să-şi regăsească echilibrul.

— Stau aproape, aici pe stradă, zise Harry. Ce-ar fi să…?

Vibeke îşi lăsă capul pe un umăr şi zâmbi.

— Nu spune ceva ce-o să regreţi, Harry.

— Să regret?

— În ultima oră şi jumătate ai vorbit non-stop despre tipa asta… Rakel. Doar n-ai uitat?

— Nu mă vrea, ţi-am spus.

— Da, şi nici tu nu mă vrei pe mine. O vrei pe Rakel. Sau pe cineva care s-o înlocuiască.

Vibeke îşi lăsă palma pe braţul lui.

— Dacă situaţia ar fi fost diferită, mi-aş fi putut imagina pentru un timp că sunt persoana aceea, dar nu e. Şi Anders o să ajungă curând acasă.

Harry dădu din umeri şi se echilibră făcând un pas lateral.

— Atunci… lasă-mă măcar să te conduc până acasă la tine, îngăimă.

— Sunt 200 de metri, Harry.

— Mă descurc eu.

Vibeke râse tare şi-l luă de braţ.

Porniră încet pe Ullevålsveien, în timp ce automobile şi taxiuri goale treceau pe lângă ei, iar aerul înserării le dezmierda pielea aşa cum în Oslo nu se întâmplă decât în iulie. Harry ascultă zumzetul egal al vocii ei, întrebându-se ce făcea Rakel în clipa asta.

Se opriră în faţa porţii de fier forjat.

— Noapte bună, Harry.

— Mda… O să iei liftul?

— Cum adică?

— A, nimic, zise Harry băgând mâinile în buzunarele de la pantaloni, în încercarea de a rămâne în echilibru. Ai grijă! Noapte bună!

Vibeke zâmbi, se aplecă spre el şi Harry îi adulmecă parfumul cât femeia îl sărută pe obraz.

— În altă viaţă, cine ştie? şopti ea.

Poarta se închise în urma ei cu un sunet înfundat, de mecanism bine uns. Harry zăbovi încercând să se orienteze, când ceva din vitrina aflată în faţa lui îi atrase atenţia. Nu şirul de pietre funerare, ci un lucru reflectat în geam. O maşină roşie, parcată lângă bordură, de cealaltă parte a străzii. Dacă l-ar fi interesat câtuşi de puţin automobilele, Harry ar fi ştiut poate că jucăria aceea exclusivistă era un Tommykaira ZZ-R.

— Futu-i! bolborosi Harry şi dădu să treacă strada.

Un taxi ţâşni pe lângă el claxonând cu putere. Traversă spre maşina sport şi se opri lângă portiera şoferului. Un geam fumuriu fu coborât fără sunet.

— Ce dracului cauţi aici? gâfâi Harry. Mă spionezi?

— Bună seara, Harry, căscă Tom Waaler. Ţin sub supraveghere apartamentul Camillei Loen, mă uit la cine vine şi cine pleacă. Nu e doar o vorbă în vânt, ştii doar, când se spune despre criminali că se întorc întotdeauna la locul crimei.

— Ba e o vorbă în vânt, exact asta e, zise Harry.

— Numai că, aşa cum ţi-ai dat probabil seama, e tot ce avem. Făptaşul nu ne-a lăsat prea multe opţiuni.

— Nu ştim că bărbatul… începu Harry.
— Sau femeia, îl întrerupse Waaler.
Harry ridică din umeri şi încercă să stea drept. Portiera de pe cealaltă parte se deschise larg.
— Stai drept, Harry! adăugă Waaler. Aş vrea să stăm un pic de vorbă.
Harry se uită chiorâş la portieră. Şovăi. Mai făcu un pas lateral ca să-şi găsească echilibrul. Apoi ocoli maşina şi urcă.
— Te-ai gândit? întrebă Waaler, dând muzica mai încet.
— Da, m-am gândit, zise Harry foindu-se pe scaunul înghesuit.
— Şi ai ajuns la concluzia corectă?
— E evident că-ţi plac maşinile roşii, japoneze, zise Harry ridicând mâna şi lăsându-şi palma să cadă cu destulă forţă peste bord. Solide. Ia spune… începu el, concentrându-se să vorbească articulat. Aşa aţi stat la şuetă, în maşină, tu şi Sverre Olsen, în Grünerløkka, în noaptea în care a fost omorâtă Ellen?
Waaler îl privi îndelung pe Harry înainte de a deschide gura ca să răspundă:
— Harry, habar n-am despre ce vorbeşti.
— Nu? Ştiai că Ellen descoperise despre tine că eşti capul unei reţele de traficanţi de arme, nu-i aşa? Şi te-ai asigurat că Sverre Olsen o omoară înainte să apuce să spună altcuiva. Iar când ai aflat că sunt pe urmele lui Sverre Olsen, ai făcut rapid în aşa fel încât să pară că a scos arma când ai încercat să-l arestezi. Cum ai făcut şi cu tipul celălalt, în Havnelageret. E un fel de specialitate a ta să execuţi prizonieri care-ţi dau de furcă.
— Eşti beat, Harry.
— Doi ani am petrecut încercând să găsesc ceva despre tine, Waaler. Ştiai treaba asta?
Waaler nu răspunse.
Harry râse şi lovi din nou cu palma în bord. Se auzi un scârţâit de rău augur.
— Sigur că ştiai! Prinţul, moştenitorul legal, ştie totul, se pare. Cum faci? Zi-mi şi mie.

Waaler văzu pe geamul lateral un bărbat care ieşea din chioşcul în care se vindea kebab; individul se opri şi se uită în amândouă părţile înainte de a porni spre Biserica Trinităţii. Nu mai scoase o vorbă niciunul, până ce individul nu ajunse pe drumul dintre cimitir şi spitalul Fecioara Maria.

— Bine, mârâi Waaler. Pot să-ţi fac o mărturisire, e uşor, dacă după asta umbli. Dar nu uita că atunci când auzi o mărturisire poţi să te încurci uşor în dileme neplăcute.

— Neplăcute… e-n regulă în ceea ce mă priveşte.

— I-am dat lui Sverre Olsen pedeapsa meritată.

Harry întoarse încet capul spre Waaler, care stătea cu ceafa sprijinită de tetieră, cu ochii întredeschişi.

— Dar nu fiindcă mă temeam că o să dezvăluie că suntem în cârdăşie. Partea asta din teoria ta e greşită.

— Mda?

Waaler oftă.

— Te-ai întrebat vreodată de ce oamenii ca noi fac ceea ce fac?

— Numai la asta mă gândesc.

— Care e cea mai veche amintire a ta, Harry?

— De când?

— A mea e dintr-o noapte în care tata se apleca deasupra patului meu.

Waaler lovi volanul cu palma.

— Aveam, cred, patru sau cinci ani. El mirosea a tutun şi era sigur pe el. Cum trebuie, ştii şi tu… să miroasă şi să fie toţi taţii. Ajungea acasă după ce mă culcam. Şi ştiam că se duce la lucru, dimineaţa, cu mult înainte să mă trezesc şi că, dacă deschid ochii, o să zâmbească, să mă mângâie pe creştet şi să plece iar. Aşa că mă prefăceam adormit ca să mai stea un pic. Doar câteodată, când aveam coşmaruri despre femeia cu cap de porc care fugărea copiii ca să le bea sângele, deschideam ochii când se ridica să iasă şi-l rugam să mai stea cu mine un timp. Iar el stătea şi eu mă uitam la el cu ochii mari. Şi tatăl tău a fost la fel, Harry?

Harry ridică din umeri.

— Tata a fost profesor. Era acasă mereu.
— O familie din clasa de mijloc, deci.
— Ceva de genul ăsta.
Waaler dădu din cap.
— Tata era muncitor. Şi la fel erau şi taţii amicilor mei cei mai buni, Geir şi Solo. Locuiau chiar deasupra noastră într-un bloc de apartamente din oraşul vechi, unde am crescut. În zona estică, era un bloc cenuşiu, solid, bine întreţinut, în proprietatea sindicatului. Nu ne vedeam pe noi ca făcând parte din clasa muncitoare, ci eram cu toţii antreprenori. Tatăl lui Solo avea chiar un magazin şi fiecare membru din familie participa. Toţi bărbaţii din cartier munceau din greu, dar niciunul aşa de greu ca tata – din zori şi până seara, zi de zi. Era ca un mecanism care se oprea doar duminicile. Ai mei nu erau tocmai creştini devotaţi. Tata a studiat teologia, jumătate de an, la seral, fiindcă bunicul voia să-l vadă preot, însă a renunţat după ce bunicul a murit. Totuşi ne duceam cu toţii în fiecare duminică la biserică, iar apoi tata mergea cu noi la Ekeberg sau Østmarka. La ora 5 ne schimbam în hainele bune şi luam masa de duminică în sufragerie. Poate ţi se pare plictisitor, dar ştii ce?, abia aşteptam să vină duminica. După aia venea ziua de luni şi iarăşi pleca. Mereu era câte ceva de construit şi trebuia să facă ore suplimentare. „Unii bani au fost albi, alţii cenuşii, alţii negri”, avea obiceiul să spună. Doar aşa puteai, în branşa lui, să pui un ban deoparte. Când aveam 13 ani, ne-am mutat în vest, într-o casă cu o livadă de meri. Tata a zis că era mai bine acolo. Eram singurul din clasă ai cărui părinţi nu erau avocaţi, economişti, doctori sau alte profesii de genul ăsta. Vecinul era judecător şi avea un fiu de vârsta mea. Tata spera că o să ajung ca el. Zicea că dacă vreodată o să mă intereseze o profesie, era important să am amici în branşa respectivă, să învăţ codurile, limba şi regulile nescrise. Cu toate astea, nu-l vedeam mai deloc pe fiul lor, le vedeam doar câinele, un ciobănesc german care stătea pe verandă şi lătra

toată noaptea. După şcoală luam trenul până în Oslo şi mă întâlneam acolo, în schimb, cu Geir şi Solo. Mama şi tata i-au invitat la un moment dat pe toţi vecinii la o petrecere cu grătar, însă toţi au găsit pretexte ca să refuze politicos invitaţia, cu excepţia unei persoane. Ţin minte, din vara aceea, izul de fum de la grătar şi râsetele răutăcioase venind din celelalte grădini. În schimb, să ne invite vreunul la el… niciodată!

Harry se concentră să articuleze bine cuvintele.

— Avem şi o morală la povestea asta?

— O să trebuiască să decizi tu asta. Mă opresc?

— Nu, zi-i înainte, n-am nimic de văzut diseară la televizor.

— Într-o duminică, ne duceam, ca de obicei, la biserică. Îi aşteptam în stradă pe mama şi pe tata şi mă uitam la ciobănescul german dezlănţuit în grădină, mârâind şi lătrându-mă de pe cealaltă parte a gardului. Nu ştiu de ce-am făcut-o, dar m-am dus şi am deschis poarta. Poate mi s-a părut că animalul e furios fiindcă a fost lăsat singur. Dulăul a sărit pe mine, m-a doborât la pământ şi m-a muşcat de obraz. Încă am cicatricea.

Waaler o arătă cu degetul, însă Harry nu desluşi nimic.

— Judecătorul şi-a chemat câinele, de pe verandă. După ce am scăpat din colţii dulăului, omul mi-a spus să ies naibii afară din curtea lui. Mama s-a pus pe bocit, tata abia dacă a scos o vorbă cât ne-am dus spre spital. Când ne-am întors acasă, aveam un şir negru de copci de la bărbie până aproape sub ureche. Tata s-a dus să-i facă judecătorului o vizită. Când s-a întors, ochii îi erau întunecaţi de furie. A vorbit şi mai puţin decât de obicei. Am luat cu toţii masa de duminică într-o tăcere totală. În noaptea aceea m-am trezit şi-am rămas aşa în pat, întrebându-mă de ce mă trezisem. Era linişte peste tot. Apoi mi-am dat seama. Ciobănescul german. Se oprise din lătrat. Am auzit închizându-se uşa de la intrare şi am ştiut instinctiv că n-o să mai auzim niciodată câinele ăla lătrând.

Când uşa de la dormitor s-a deschis încet, am strâns tare pleoapele, dar tot am zărit, o clipită, ciocanul. Tata mirosea a tutun şi era foarte sigur pe el. Iar eu m-am prefăcut că dorm.

Waaler şterse un fir invizibil de praf de pe coloana de suport a volanului.

— Am făcut ce-am făcut fiindcă ştiam că Sverre Olsen luase viaţa uneia dintre colegele noastre. Am făcut-o pentru Ellen, Harry. Pentru noi toţi. Acum ştii. Am omorât un om. O să faci sau nu raport?

Harry nu făcea decât să se holbeze. Waaler închise ochii.

— Nu aveam decât dovezi indirecte contra lui Olsen, Harry. Scăpa. Şi nu puteam permite să se întâmple aşa ceva. Tu ai fi permis, Harry?

Waaler întoarse capul şi întâlni privirea fixă a lui Harry.

— Ai fi permis?

Harry îşi înghiţi nodul din gât.

— A fost cineva care te-a văzut cu Sverre Olsen în maşină, cineva dispus să depună mărturie şi să spună asta, dar probabil ştiai, nu?

Waaler ridică din umeri.

— Am vorbit de mai multe ori cu Olsen. Era un neonazist, un criminal. E treaba noastră să ţinem sub control indivizi de soiul ăsta, Harry.

— Şi, dintr-odată, tipul care te-a văzut nu mai vrea să vorbească. Ai stat tu de vorbă cu el, nu-i aşa? L-ai intimidat, ca să tacă.

Waaler clătină din cap.

— Nu pot să răspund la asemenea chestii, Harry. Chiar dacă decizi să intri în echipa noastră, regula absolută e că ajungi să ştii doar ce e absolut necesar ca să-ţi joci rolul. Poate să sune rigid, dar funcţionează. Funcţionează pentru noi.

— Ai stat de vorbă cu Kvinsvik? bâigui Harry.

— Kvinsvik nu-i decât una dintre obsesiile tale, Harry. Uită de el. Mai bine ţi-ar fi dacă te-ai gândi la tine.

Se aplecă mai aproape şi coborî vocea.

— Ce ai de pierdut? Uită-te bine în oglindă…

Harry clipi.

— Ce să vezi, continuă Waaler. Eşti un bărbat de aproape 40 de ani, ai probleme cu alcoolul, ai rămas fără loc de muncă, n-ai familie şi n-ai bani.

— Pentru ultima oară! încercă Harry să strige, însă era prea beat. Ai stat de vorbă cu… cu Kvinsvik?

Waaler îşi îndreptă poziţia în scaun.

— Du-te acasă, Harry. Şi gândeşte-te cui de pe-aici îi datorezi ceva. Instituţiei poliţiei? Care te-a mestecat, nu i-a plăcut gustul şi te-a scuipat afară? Şefilor tăi, care o zbughesc ca şoarecii speriaţi de îndată ce simt miros de belele? Sau îţi datorezi ceva chiar ţie? An după an pe străzile din Oslo, ca să fie cât de cât sigure într-o ţară care îşi protejează infractorii mai mult decât pe propriii funcţionari. Eşti, de fapt, unul dintre cei mai buni în meseria ta, Harry. Spre deosebire de alţii, tu ai talent. Şi totuşi câştigi un salariu de mizerie. Pot să-ţi ofer de cinci ori cât faci acum, dar nu asta e partea cea mai importantă. Pot să-ţi ofer un dram de demnitate, Harry. Demnitate. Gândeşte-te la asta!

Harry se chinuia să se uite la Waaler, însă capul îi tot cădea în piept. Bâjbâi după încuietoarea portierei, dar nu reuşi să o găsească. La naiba cu maşinile japoneze! Waaler întinse braţul peste el şi-i deschise portiera.

— Ştiu că încerci să-l găseşti pe Kvinsvik, zise Waaler. Lasă-mă să te scutesc de un deranj. Da, am vorbit cu Olsen în Grünerløkka, în seara aia, dar nu înseamnă că am avut ceva de-a face cu omorârea lui Ellen. Mi-am ţinut gura închisă ca să nu se complice situaţia. Poţi să faci ce vrei, dar crede-mă: Roy Kvinsvik n-are nimic de spus care să merite ascultat.

— Unde e?

— Ar conta dacă ţi-aş spune? M-ai crede atunci?

— Poate, zise Harry. Cine ştie?

Waaler oftă.

— Sognsvannveien, 32. Locuieşte în sufrageria de la subsol a fostului său tată vitreg.

Harry se întoarse şi făcu semn unui taxi care se apropia cu indicatorul aprins.

— Dar în seara asta e la repetiţie cu corul Menna, zise Waaler. Nu-i departe. Repetă în sala bisericii Gamle Aker.

— Gamle Aker?

— S-a convertit, a trecut de la cultul philadelphian la Betleem.

Taxiul liber frână, ezită, apoi acceleră şi porni spre centrul oraşului. Waaler zâmbi şiret.

— Nu e nevoie să-ţi pierzi convingerile ca să te converteşti, Harry.

12

Duminică. Betleem

Era 8 p.m., duminică. Bjarne Møller căscă, încuie sertarul biroului şi întinse mâna să stingă veioza. Se simţea obosit, dar mulţumit de sine. Aprigele asalturi ale presei de după împuşcături şi dispariţie conteniseră, aşa că reuşise să lucreze netulburat tot weekendul. Muntele de hârtii care tronase la el pe birou de la începutul perioadei de vacanţe se înjumătăţise deja. Se putea duce acasă, să se bucure de un pahar de whisky fin, un Jameson, şi să se uite la reluările show-ului *Notă cu notă.* Degetul i se opri pe întrerupător; aruncă o ultimă privire spre birou, pe care acum era ordine. Atunci observă un plic gros, cafeniu. Îşi aminti vag că-l luase vineri din cutia de corespondenţă. Era clar că rămăsese ascuns după teancul de dosare.

Ezită. Putea să mai aştepte până a doua zi. Strânse plicul în mână. Simţi înăuntru un obiect, un lucru pe care nu reuşi imediat să-l identifice. Desfăcu plicul cu un cuţitaş. Nu era nicio scrisoare. Întoarse plicul cu susul în jos, însă nu căzu nimic din el. Îl scutură zdravăn şi auzi cum ceva se desprinde din căptuşeala cu bule. Lovi tăblia mesei, ricoşă în telefon şi ateriză pe lista de serviciu.

Îl apucă brusc durerea de stomac. Bjarne Møller se apleacă şi respiră precipitat, fără să aibă aer. Abia după câteva minute reuşi să se ridice drept; formă un număr de telefon. Dacă nu ar fi fost atât de afectat de durere, ar fi observat că obiectul care căzuse din plic pe lista de serviciu era îndreptat chiar spre numele persoanei la care suna el acum.

Marit era îndrăgostită.

Din nou.

Fata aruncă o privire către treptele bisericii. Lumina strălucea prin fereastra rotundă din uşă purtând însemnul Stelei de la Betleem şi căzând pe chipul băiatului cel nou, Roy. Vorbea cu una dintre

celelalte fete din cor. De câteva zile, ea se tot gândea cum să facă să-i atragă atenţia, însă era în pană de inspiraţie. Să se apropie şi să intre în vorbă cu el n-ar fi fost un început rău. Trebuia să aştepte până apărea o ocazie. La ultima repetiţie cu corul, băiatul vorbise cu glas limpede şi tare despre trecutul său, despre cum făcuse parte din cultul philadelphian şi despre cum fusese neonazist înainte să fie salvat! Una dintre fete auzise zvonul că ar avea, undeva pe corp, un tatuaj nazist. Se puseseră de acord că aşa ceva era groaznic, însă Marit simţea că simplul gând o făcea să tremure de emoţie. Ştia, în adâncul inimii, că de aceea se îndrăgostise. Noutatea, lipsa de familiaritate, emoţia intensă, dar trecătoare. Ştia că, în cele din urmă, ea avea să se cupleze cu altcineva. Cu cineva precum Kristian. Kristian era şeful corului. Ambii lui părinţi făceau parte din congregaţie, iar el de-abia începuse să predice la adunările de tineret. Cei ca Roy dezertau atât de des!

Repetaseră mult în seara asta. Un cântec nou, apoi trecuseră în revistă întregul repertoriu. Kristian avea tendinţa să facă aşa când apăreau membri noi, ca să arate cât de buni sunt. Repetau de obicei în propriul spaţiu din Geitmyrsveien, însă acum spaţiul fusese închis, iar ei veniseră să repete în sala bisericii Gamle Aker din Akersbakken. Deşi trecuse de miezul nopţii, zăboveau încă pe-afară după repetiţie. Vocile lor se auzeau ca zumzetul unui roi de insecte; părea că în aer se simte un freamăt de încântare suplimentar. Poate de la căldură. Poate fiindcă membrii căsătoriţi şi logodiţi din cor erau plecaţi în vacanţă, scutindu-i astfel de privirile zâmbitoare, tolerante, totuşi mustrătoare adresate membrilor mai tineri când se considera că exagerau cu flirtul. Marit îngăimă ce-i veni în minte când prietenele o întrebară dacă-i aruncase şi ea lui Roy o privire. Ea se întreba în ce loc de pe corp îţi poţi face un tatuaj nazist.

Una dintre prietene o înghionti şi făcu semn cu bărbia către un bărbat care se apropia pe

Akersbakken.

— Ia uite, e beat, şopti o fată.

— Bietul de el, zise o alta.

— E unul dintre sufletele pierdute pe care Iisus vrea să le mântuiască.

Sofie zisese asta. Mereu spunea asemenea lucruri. Ceilalţi dădură aprobator din cap. Marit făcu la fel. Apoi îşi dădu seama: asta era ocazia. Şi, fără să ezite, îşi abandonă prietenele şi îi tăie calea bărbatului.

Bărbatul se opri şi îşi coborî ochii spre ea. Tipul era mai înalt decât se aşteptase ea.

— Îl cunoşti pe Iisus? întrebă Marit cu voce clară, limpede şi cu zâmbetul pe buze.

Bărbatul era de un roşu aprins la faţă şi avea vederea înceţoşată. Conversaţia din spatele ei se stinse brusc şi, cu coada ochiului, fata văzu că Roy şi fetele de pe trepte se întorseseră către ei.

— Nu-l cunosc, din păcate, pufni omul. Şi nici tu, fată dragă, dar poate îl ştii pe Roy Kvinsvik?

Marit simţi că roşeşte, iar replica pe care avusese de gând să i-o dea tipului – *Ştii că abia aşteaptă să te întâlnească?* – rămase nerostită.

— Deci? întrebă bărbatul. E aici?

Marit observă părul lui tuns periuţă şi bocancii pe care-i purta. Se făcu deodată roşie ca focul. Dacă tipul ăsta era un neonazist, cineva din trecutul lui Roy? Cineva care venise să se răzbune pe el pentru că era trădător? Ori să-l convingă să se întoarcă?

— Ăăă…

Însă bărbatul trecuse deja pe lângă ea.

Ea se întoarse la timp ca să-l vadă pe Roy retrăgându-se grăbit în biserică şi trântind uşa după el.

Bărbatul băut păşi pe pietrişul care scrâşnea, aplecat în faţă ca un catarg lovit brusc de o pală de vânt. Ajuns în faţa treptelor, alunecă şi căzu în genunchi.

— Dumnezeule! ţipă una dintre fete.

Bărbatul se ridică.

Marit îl văzu pe Kristian trăgându-se repede înapoi, pe măsură ce bărbatul urca treptele. Se opri, legănându-se, pe treapta de sus. O clipă, fu cât pe ce să cadă pe spate, apoi îşi recăpătă echilibrul şi apucă mânerul uşii.

Marit îşi duse mâna la gură.

Omul împinse uşa. Din fericire, Roy o încuiase.

— Futu-i! răcni omul cu o voce groasă de om beat.

Se înclină spre spate, apoi veni cu capul înainte, de parcă făcea o plecăciune.

Se auzi zăngănit strident de cioburi când fruntea lui făcu ţăndări gemuleţul rotund din uşă, iar bucăţile de sticlă spartă căzură pe trepte.

— Opreşte-te! strigă Kristian. Nu poţi să…

Omul se întoarse spre el, ţintuindu-l cu privirea. Un fragment triunghiular de sticlă îi ieşea din frunte. Pe lângă el curgea un firicel de sânge care, la rădăcina nasului, se desfăcea în două.

Kristian nu mai scoase o vorbă.

Bărbatul deschise gura şi începu să urle. Sunetul era ascuţit ca o lamă de oţel. Se năpusti iarăşi înainte, cu o furie cum Marit nu mai văzuse, izbind cu pumnii încleştaţi în uşa albă, solidă. Urlând ca un lup, lovi iarăşi şi iarăşi, carnea lui izbind lemnul. Bubuiturile sunau ca nişte lovituri de topor în nemişcarea pădurii. Începu apoi să lovească în Steaua Betleemului de fier forjat incrustată în geamul rotund. Fetei i se păru că aude un zgomot ca de piele sfâşiată, şi stropi de sânge începură să mânjească albul uşii.

— Să facă cineva ceva! ţipă o voce.

Îl văzu pe Kristian luând telefonul mobil.

Steaua de fier se desprinse. Bărbatul căzu brusc în genunchi.

Marit se apropie de el. Ceilalţi se dăduseră în spate, ea însă simţea nevoia să vină lângă el. Inima îi bubuia în piept. În faţa treptelor, simţi mâna lui Kristian pe umăr şi se opri. Îl văzu pe bărbatul de pe trepte cum se chinuia să tragă aer în piept, ca un

peşte care se sufocă pe uscat. Arăta de parcă plângea.

Când maşina de poliţie veni să îl ia, un sfert de oră mai târziu, zăcea grămadă pe trepte. Îl ridicară pe picioare şi el se lăsă dus la maşină fără să opună rezistenţă. Unul dintre poliţişti întrebă dacă voia cineva să reclame vreo pagubă. Clătinară din cap cu toţii, prea şocaţi ca să se mai gândească la geamul spart.

Apoi echipajul de poliţie dispăru şi nu mai rămase decât… noaptea caldă de vară. Lui Marit îi trecu prin minte că parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Abia îl observă pe Roy ieşind, palid şi abătut, dispărând apoi, ori pe Kristian cuprinzând-o cu braţul. Se uită lung la steaua din geam. Era strâmbată, îndoită; două dintre cele cinci vârfuri erau îndreptate în sus şi unul în jos. Cu toată căldura nopţii, ea îşi trase haina mai bine pe umeri.

Trecuse de mult de miezul nopţii şi luna se oglindea în ferestrele sediului central al poliţiei. Bjarne Møller străbătu parcarea pustie şi intră în arest. Aruncă rapid o privire împrejur. La cele trei pupitre de la recepţie nu era nimeni; doi agenţi se uitau la televizor în camera gardienilor. Pasionat dintotdeauna de filmele cu Charles Bronson, Møller recunoscu filmul. *Dorinţa de a ucide.* Şi îl recunoscu pe cel mai vârstnic dintre agenţi. Era Groth, numit şi „Plângăciosul” din cauza cicatricei vineţii care i se întindea de la ochiul stâng până pe pometele obrazului. Groth lucrase la arest de când ţinea Bjarne Møller minte şi toată lumea ştia că, propriu-zis, el era şeful acolo.

— Salut! strigă Møller.

Fără să-şi ia ochii de la ecran, Groth ridică un deget şi arătă spre agentul mai tânăr, care, fără entuziasm, se roti cu scaunul spre inspectorul-şef.

Møller îi arătă legitimaţia, cu toate că era inutil. Îl cunoşteau.

— Unde-i Hole? strigă el.

— Idiotu-ăla? pufni Groth în vreme ce Bronson ridica arma să-şi ducă răzbunarea la final.

— Celula cinci, parcă, zise agentul mai tânăr. Verifică la gardienii de acolo, dacă găseşti vreunul.

— Mulţumesc, răspunse Møller şi intră pe uşa care dădea spre celule.

Erau cam 100 de celule de detenţie, iar numărul deţinuţilor varia după sezon. Acum, sezonul era slăbuţ de-a binelea. Møller nu se obosi să se ducă până la camera gardienilor, ci porni pe coridorul dintre compartimentele metalice. Paşii săi răsunau cu ecou. Îi fusese mereu silă de arest. Mai întâi că i se părea absurd să fie persoane încarcerate aici. În al doilea rând, aici era mereu o atmosferă sordidă, de vieţi distruse. În al treilea rând, ştia ce chestii se petreceau prin zonă. De pildă, un deţinut se plânsese că fusese bătut de Groth cu un furtun de pompieri. SEFO clasase plângerea după ce, întinzând furtunul, descoperiseră că nu ajungea până la celula unde se presupunea că avusese loc bătaia. De parcă cei de la SEFO ar fi fost singurii oamenii din poliţie care nu ştiau că, atunci când considera că e cazul, Groth tăia câte o bucată de furtun.

Ca şi celelalte celule, numărul cinci nu avea broască şi cheie, ci doar un sistem simplu pentru deblocarea uşii de afară.

Harry stătea pe podea, cu capul în mâini. Primul lucru pe care-l observă Møller fu bandajul de pe mâna lui dreaptă, îmbibat cu sânge. Harry ridică încet capul şi-l privi. Avea un plasture pe frunte şi ochii umflaţi de parcă ar fi plâns. Se simţea miros de vomă.

— De ce nu te întinzi pe pat? îl întrebă inspectorul.

— Nu vreau să dorm, şopti Harry cu o voce de nerecunoscut. Nu vreau să visez.

Møller făcu o grimasă ca să ascundă cât era de afectat. Îl mai văzuse pe Harry la pământ, dar nu chiar aşa, nu într-un asemenea hal. Nu atât de zdrobit.

Îşi drese vocea.

— Hai să mergem!

Groth Plângăciosul şi agentul mai tânăr nici nu se uitară la ei când trecură pe lângă camera gardienilor, însă Møller îl surprinse pe Groth clătinând din cap.

Harry vomită în parcare. Rămase aplecat, scuipând şi înjurând, în vreme ce Møller aprinse o ţigară şi i-o întinse.

— Eşti în afara programului, zise Møller. E neoficial.

Harry se înecă încercând să râdă.

— Mersi, şefu'. E bine de ştiut c-o să fiu dat afară având un dosar mai puţin nasol decât putea să fie.

— Nu de-asta. Ci fiindcă altfel ar fi trebuit să te suspend imediat.

— Şi ce dacă?

— Îmi trebuie un detectiv ca tine pentru următoarele câteva zile. Adică detectivul care eşti când eşti treaz. Deci întrebarea e dacă poţi rămâne treaz.

Harry îşi îndreptă spinarea şi suflă fumul.

— Ştii că pot, şefu'. Dar vreau oare?

— Nu ştiu. Vrei?

— Trebuie să ai un motiv, şefu'.

— Da, aş avea.

Møller se uită atent la detectiv. Analiză situaţia. Se aflau în Oslo, în mijlocul unei parcări goale, într-o noapte de vară, în lumina lunii şi a unui corp de iluminat plin de insecte moarte. Se gândi la situaţiile prin care trecuseră împreună, la ce realizaseră şi la ce nu realizaseră. Şi, cu toate astea, după atâţia ani, aşa avea să fie?… un rămas-bun banal şi apoi fiecare o lua pe drumul lui?

— De când te ştiu, te-a motivat o singură chestie, zise Møller, şi chestia aia-i munca.

Harry nu răspunse.

— Am o treabă pentru tine. Dacă o vrei.

— Şi treaba ar fi…?

— Am primit asta într-un plic, azi. De atunci încerc să dau de tine.

Møller desfăcu palma şi urmări reacţia lui Harry. Lumina lunii şi a felinarului stradal cădea pe o punguţă de plastic precum cele folosite în laboratorul de criminalistică.

— Hmm, făcu Harry. Şi restul corpului ei?

În punga de plastic era un deget lung şi subţire, cu unghia dată cu ojă roşie. Pe deget era un inel. Piatra montată în inel avea forma unei stele cu cinci colţuri.

— Atât avem, zise Møller. Degetul mijlociu de la mâna stângă.

— Au reuşit să identifice degetul la laborator?

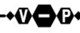
Inspectorul-şef încuviinţă.

— Atât de repede?

Møller îşi apăsă mâinile pe stomac şi făcu iarăşi semn că da.

— Aşadar, zise Harry, e Lisbeth Barli.

Partea a treia

13

Luni. Atingere

Eşti la televizor, iubire. Pe un perete întreg. 12 clone de-ale tale, mişcându-se toate sincron, copii cu variaţii de culoare şi umbră aproape imperceptibile. Păşeşti pe un podium, o prezentare de modă la Paris. Te opreşti, ridici din şold şi te uiţi la mine de sus cu privirea aceea rece şi plină de ură pe care ai învăţat-o, apoi îmi întorci spatele. Funcţionează. Respingerea funcţionează de fiecare dată, ştii doar, scumpo, nu-i aşa?

Apoi ştirea se termină şi-mi arunci 12 priviri severe, citind în vremea asta 12 ştiri aidoma. Citesc şi eu de pe 24 de buze roşii, dar eşti tăcută şi te iubesc pentru tăcerea ta.

Apoi apar imagini cu o inundaţie de prin Europa. Uite, dragostea mea, plutim la vale pe străzi. Îmi trec degetul peste un ecran şi trasez semnul stelei tale. Deşi televizorul e mort, simt tensiunea dintre ecranul prăfuit şi deget. Electricitatea. Viaţa într-o capsulă. Şi atingerea mea dându-i viaţă.

Vârful unuia dintre colţurile stelei se întâlneşte cu trotuarul lângă clădirea de cărămidă roşie de după intersecţie, draga mea. Pot sta aici, în magazinul de televizoare, s-o cercetez prin spaţiile dintre aparate. E una dintre cele mai aglomerate intersecţii din Oslo şi de obicei vezi şiruri lungi de maşini acolo, însă astăzi nu sunt maşini decât pe două dintre şoselele care se desprind ca nişte raze din inima de asfalt. Ai stat în pat toată ziua, aşteptându-mă. Mai am de făcut doar asta şi vin. Dacă vrei, pot să scot scrisoarea din perete şi să-ţi şoptesc cuvintele. „Draga mea! Îmi stărui mereu în gând. Încă îţi simt buzele lipite de ale mele, pielea ta atingând-o pe a mea."

Deschid uşa magazinului de electronice, ies. Mă inundă soarele. Soare. Potop. Îţi voi fi alături curând.

Ziua începuse prost pentru Møller. Cu o seară în urmă îl scosese din arest pe Harry, apoi, de dimineaţă, îl trezise durerea de stomac, simţindu-şi abdomenul ca pe o minge de plajă exagerat de umflată.

Lucrurile urmau să se înrăutăţească şi mai mult.

Însă la ora 9 situaţia nu părea atât de gravă: Harry, aparent treaz, intră în sala de şedinţe a serviciului Omoruri de la etajul şase. Aşezaţi în jurul mesei, se aflau deja Tom Waaler, Beate Lønn şi patru dintre detectivii departamentului responsabili cu strategia cazului, împreună cu doi colegi specialişti chemaţi din concediu cu o seară înainte.

— Bună dimineaţa tuturor, începu Møller. Presupun că ştiţi deja cu ce ne confruntăm aici: două cazuri, poate două omoruri, cu anumite indicii că ucigaşul ar fi una şi aceeaşi persoană. Pe scurt, seamănă suspect de mult cu coşmarul pe care-l avem cu toţii la un moment dat.

Inspectorul-şef introduse primul cadru în proiector.

— Vedem în stânga ce a mai rămas din mâna stângă a Camillei Loen, cu degetul arătător retezat. În dreapta, vedem degetul mijlociu de la mâna stângă a lui Lisbeth Barli, pe care l-am primit prin poştă. Deşi nu avem încă un cadavru cu care să-l potrivim, Beate a identificat degetul comparându-i amprenta cu cele luate din apartamentul lui Barli. O iniţiativă lăudabilă şi o treabă bine făcută, Beate.

Beate roşi şi începu să bată cu creionul în carnet, încercând să pară netulburată.

Møller schimbă cadrul.

— Am găsit această piatră preţioasă sub pleoapa Camillei, un diamant roşu în formă de stea cu cinci colţuri. Inelul din dreapta era pe degetul lui Lisbeth. Cum vedeţi, diamantul de pe inel e mai deschis la culoare, însă forma e identică.

— Am încercat să aflăm de unde provine primul diamant, zise Waaler. N-am reuşit. Am trimis

fotografii la doi dintre cei mai mari specialişti în tăierea diamantelor din Antwerp, dar ne-au zis că asemenea lucrătură îşi are originea altundeva prin Europa. Au sugerat Rusia ori sudul Germaniei.

— Am luat legătura cu o expertă în diamante care lucrează pentru De Beers, cel mai mare cumpărător de diamante brute din lume, zise Beate. Potrivit ei, se pot utiliza spectrometria şi microtomografia ca să aflăm exact provenienţa diamantului. Vine cu avionul de la Londra, în seara asta, să ne ajute.

Magnus Skarre, unul dintre detectivii mai tineri şi relativ nou la serviciul Omoruri, ridică mâna.

— Întorcându-ne la ce aţi spus la început, domnule, nu înţeleg de ce e aşa un coşmar, dacă-i vorba de un dublu omor. Până la urmă, nu facem decât să căutăm un singur criminal în loc de doi, aşa că putem cu toţii să avem aceeaşi ţintă. După părerea mea, ar trebui să fie invers…

Magnus Skarre auzi cum cineva îşi drege vocea cu zgomot, iar atenţia adunării se îndreptă spre locul unde, până în acea clipă, Harry Hole zăcuse cufundat în scaun.

— Mai zi-mi o dată… cum te cheamă?

— Magnus.

— Numele de familie.

— Skarre, zise celălalt cu o voce care trăda iritare. Va trebui să-ţi aminteşti…

— Nu, Skarre, n-o să-mi amintesc. Dar încearcă să-ţi aminteşti tu ce o să-ţi spun acum. Când detectivii se confruntă cu un omor premeditat şi, în cazul de faţă, plănuit cu atenţie, ei ştiu că făptaşul are o serie de avantaje clare. Poate că a şters toate urmele, şi-a construit un alibi aparent solid pentru ora morţii, a scăpat de arma crimei şi aşa mai departe. Însă e un lucru pe care ucigaşul nu îl poate ascunde nicicum de anchetator. Ştii care e?

Magnus Skarre clipi de câteva ori.

— Motivul, zise Harry. Chestie de bază, nu-i aşa? Motivul, de acolo începem investigaţia. E atât de fundamental, încât uneori mai uităm de el. Până ce, într-o zi, ne sare în ochi ca din senin: criminalul

desprins din cele mai urâte coşmaruri ale oricărui detectiv. Sau din visele dulci, în funcţie de cum îţi funcţionează creierul. Coşmarul ăsta e un ucigaş fără motiv. Sau, mai precis: fără vreun motiv care poate fi, omeneşte, înţeles.

— Ei, acum îl zugrăveşti pe dracul gol, inspectore Hole, făcu Skarre privind în jurul lui. Încă nu ştim dacă omorurile au sau nu un motiv.

Tom Waaler îşi drese vocea.

Møller văzu cum Harry îşi încordează maxilarele.

— Are dreptate, zise Waaler.

— Normal că am dreptate, făcu Skarre. Este evident că…

— Gura, Skarre, inspectorul Hole are dreptate. Am lucrat la cazurile astea 10, respectiv 15 zile fără să găsim vreun indiciu că există o legătură între cele două crime. Şi când singura legătură dintre victime e felul în care au fost lăsate, ritualurile şi alte chestii care par a fi mesaje codate, atunci începem să ne gândim la un cuvânt, pe care sugerez ca deocamdată să nu-l rostim cu voce tare, dar care ne stă tuturor pe limbă. Aş sugera şi ca Skarre şi ceilalţi boboci abia ieşiţi din facultate să-şi ţină gurile închise de-acum încolo şi să caşte urechile când vorbeşte inspectorul Hole.

În încăpere se lăsă tăcere.

Møller văzu că Harry se holbează la Waaler.

— În concluzie, luă Møller cuvântul, să ţinem minte două lucruri pe care trebuie să le facem concomitent. Pe de o parte, să lucrăm sistematic, ca şi cum ar fi vorba de două omoruri obişnuite. Pe de alta, trebuie să conturăm imaginea unui diavol mare şi rău. Nu vorbeşte nimeni cu presa în afară de mine. Următoarea şedinţă e la ora 5. Gata, la treabă!

Omul din lumina reflectoarelor era îmbrăcat elegant, în haine de tweed, cu pipă de Sherlock Holmes, şi se legăna pe călcâie privind cu o expresie plină de milă spre femeia în zdrenţe din faţa lui.

— Cât propui să-mi plăteşti pentru lecţii?

Femeia îşi dădu capul pe spate şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Oh, ştiu eu cât face. Îs prietenă c-o doamnă, ia lecţii de franceză cu 18 şilingi pe oră, de la un domn francez adevărat. Ei bine, nu ai de ce să-mi ceri la fel, fiindcă mă înveţi o limbă pe care o ştiu, ca şi cum ai cere pentru franceză: deci mai mult de-un şiling nu dau. Dacă vrei, bine; dacă nu, la revedere!

Wilhelm Barli stătea pe al doisprezecelea rând de scaune, lăsând lacrimile să-i curgă în voie. Le simţea cum se preling pe gât în jos şi pe sub cămaşa thailandeză de mătase, curgându-i pe piept; simţea cum lichidul sărat îi întăreşte sfârcurile, înainte de a coborî spre stomac.

Nu se mai opreau.

Îşi duse la gură o mână, pentru ca suspinele sale să nu-i distragă pe actori sau pe regizorul aflat în rândul al cincilea.

Tresări când simţi o palmă pe umăr. Se întoarse şi văzu un bărbat înalt privindu-l de sus. O premoniţie îl făcu să rămână lipit de scaun.

— Da? şopti cu voce sugrumată.

— Eu sunt, şopti bărbatul. Harry Hole. De la poliţie.

Wilhelm Barli îşi luă palma de la gură şi studie amănunţit chipul lui Harry.

— Ah, da, zise cu uşurare în voce. Scuze, inspectore. E atât de întuneric! Am crezut…

Poliţistul se aşeză pe locul de alături.

— Ce ai crezut?

— Eşti îmbrăcat în negru, răspunse Wilhelm şi-şi suflă nasul într-o batistă. Şi m-am gândit că eşti preot. Un preot venit cu… veşti proaste. O neghiobie, nu-i aşa?

Poliţistul nu răspunse.

— M-ai prins într-un moment încărcat de emoţie, inspectore. Astăzi avem prima repetiţie generală. Uită-te la ea!

— La cine?

— Eliza Doolittle. Acolo, sus. Când am văzut-o pe scenă, am confundat-o o clipă cu Lisbeth şi am

crezut că doar am visat că a dispărut.

Wilhelm inspira profund, tremurând.

— Dar apoi a început să vorbească, şi Lisbeth a mea a dispărut.

Wilhelm îşi dădu seama că poliţistul priveşte cu uluire pe scenă.

— Seamănă ca două picături de apă, nu-i aşa? De aceea am adus-o. Ar fi trebuit să fie musicalul lui Lisbeth.

— E cumva…? începu Harry.

— Da, e sora ei…

— Toya? Toy-A, vreau să zic.

— Am reuşit, până acum, să păstrăm secretul. Conferinţa de presă se ţine azi, mai târziu.

— Corect. E nevoie de publicitate.

Toya se învârti pe călcâie şi înjură tare când se poticni. Partenerul ei ridică braţele disperat, căutându-l cu ochii pe regizor.

Wilhelm oftă.

— Publicitatea nu-i totul. Cum vezi, avem mult de muncă. Ea are un fel de talent brut, dar să apari pe scena Teatrului Naţional e altceva decât să cânţi piese country la un cămin cultural, într-un orăşel din mijlocul Norvegiei. Mi-au trebuit doi ani s-o învăţ pe Lisbeth cum să se comporte pe scenă, însă cu ea o să trebuiască să fac acelaşi lucru în două săptămâni.

— Dacă te deranjez, o să fiu foarte rapid, *herr* Barli.

— O să fii rapid?

Wilhelm încercă să interpreteze, pe întuneric, expresia de pe chipul lui Harry. Frica îl cuprinse iar şi, când Harry deschise gura, instinctul preluă controlul şi Wilhelm îl întrerupse.

— Nu deranjezi deloc, inspectore. Eu nu sunt decât producătorul. Ştii, cineva care pune lucrurile în mişcare. De-acum se ocupă ceilalţi.

Flutură din mână în direcţia scenei.

— De mâine încolo n-o să mai fiu decât spectator al acestei…

Continuă să dea din mână în aer până găsi cuvântul.

— …comedii.

— Ei, cu toţii trebuie să ne descoperim propriul talent.

Wilhelm hohoti sec, apoi se opri când văzu că regizorul întoarce brusc capul spre ei. Se aplecă spre poliţist şi şopti:

— Ai dreptate. Am fost 20 de ani dansator. Unul foarte nepriceput, că veni vorba, dar cum la operă este mereu o lipsă cruntă de bărbaţi care să danseze, iau aproape pe oricine în stare să se mişte cât de cât. În orice caz, la 40 de ani ieşim la pensie, aşa că a trebuit să-mi găsesc altceva de făcut. Atunci mi-am dat seama că adevăratul meu talent e să-i pun pe alţii să danseze. Director de producţie, domnule inspector. Numai de asta sunt în stare. Dar ştii ceva? Devenim jalnici la cea mai vagă urmă de succes. Fiindcă ne suflă vântul în pânze la unul-două spectacole, ajungem să ne credem zei care pot controla toate variabilele şi să ne considerăm arhitecţi ai reuşitei noastre în toate domeniile. Apoi se întâmplă una ca asta şi descoperim cât de neajutoraţi suntem. Dar cred că…

Wilhelm se opri brusc.

— Te plictisesc, nu-i aşa?

Poliţistul dădu din cap şi-şi drese vocea.

— Am venit în legătură cu soţia dumitale.

Wilhelm strânse din pleoape de parcă s-ar fi aşteptat să audă un zgomot puternic, neplăcut.

— Am primit un colet. Care conţinea un deget retezat. Mă tem că e degetul ei.

Wilhelm înghiţi în sec. Se considerase mereu un bărbat dedicat iubirii, însă acum simţea iarăşi nodul. Nodul de sub inimă, care se aflase acolo încă din acea zi. Tumoarea care-l ducea la marginea nebuniei. Simţea că are o culoare, simţea că ura era galbenă.

— Ştii ceva, inspectore? E aproape o uşurare. Am ştiut tot timpul. Că o să-i facă rău.

— Să-i facă rău?

Wilhelm detectă o notă de surpriză şi nelinişte în vocea celuilalt.

— Îmi promiţi ceva, Harry? E-n regulă să-ţi spun Harry?

Poliţistul încuviinţă.

— Găseşte-l! Găseşte-l, Harry! Şi pedepseşte-l! Pedepseşte-l fără milă! Îmi promiţi?

Wilhelm avu impresia că-l vede pe celălalt dând afirmativ din cap. Lacrimile îi înceţoşau privirea.

Apoi poliţistul dispăru. Wilhelm inspiră profund şi încercă iarăşi să se concentreze la cele ce se petreceau pe scenă.

— Nu! Chem sergentul de stradă, aşa să ştii, strigă Toya.

Harry stătea la el în birou şi se holba la masă. Era atât de obosit, că nu ştia dacă mai poate rezista.

Escapadele din ziua anterioară – timpul petrecut în celulă, plus încă o noapte de coşmaruri – îl marcaseră. Însă întâlnirea cu Wilhelm Barli fusese cea care-i dăduse lovitura de graţie. Stând acolo şi promiţând că făptaşul va fi prins, abţinându-se să comenteze când Barli spusese că soţiei lui cineva „o să-i facă rău”. Însă Harry era absolut sigur de un lucru: că Lisbeth Barli era moartă.

Încă de când deschisese ochii, dimineaţă, simţise un impuls că are nevoie să bea ceva. Mai întâi ca pe o poftă fizică instinctivă, apoi ca pe un atac de panică la gândul că voia să ţină la distanţă băutura, neluându-şi la lucru nici recipientul de metal şi nici bani. Intrase acum într-o nouă fază a torturii, care implica suferinţă fizică asezonată cu o frică oarbă că urmează să se facă bucăţi. Inamicul încătuşat în el se zbătea în lanţuri, dulăii mârâiau la el de pe fundul prăpastiei pe care o simţea undeva în stomac. Dumnezeule, cât îi ura! La fel de mult cât îl urau şi ei.

Harry se ridică în picioare. Luni, pusese deoparte, în fişet, o jumătate de sticlă de whisky. Acum îşi amintise ori ştiuse asta mereu? Harry era obişnuit ca Harry să-i joace feste lui Harry în sute de feluri.

Tocmai voia să tragă sertarul când, brusc, ridică privirea. Sesizase o mişcare. Ellen îi zâmbea din fotografie. Înnebunise ori gura ei se mişcase un pic? – La ce te uiţi, ticăloaso? bolborosi şi chiar în acel moment fotografia înrămată se deprinse de pe perete, izbindu-se de podea.

Sticla se făcu cioburi. Harry se uită lung la Ellen, care continua să-i zâmbească, imperturbabilă, de sub sticla spartă. Îşi apucă mâna dreaptă cu stânga, peste locul în care, sub bandaje, zvâcnea durerea.

Doar când se întoarse să deschidă sertarul îi observă pe cei doi care se opriseră în uşă. Îşi dădu seama că zăboveau de ceva vreme acolo şi că în sticla ramei îi văzuse de fapt pe ei.

— Bună, zise Oleg privindu-l pe Harry cu un amestec de entuziasm şi teamă.

Harry înghiţi în sec. Luă mâna de pe sertar.

— Bună, Oleg.

Oleg purta bascheţi, pantaloni albaştri şi un tricou cu culorile Braziliei. Harry ştia că pe spate avea numărul 9 şi numele lui Ronaldo sub el. I-l cumpărase de la o benzinărie odată, când Rakel, Oleg şi cu el porniseră spre Norefjell, la schi.

— L-am găsit la parter, zise Tom Waaler.

Îşi ţinea palma pe creştetul lui Oleg.

— Întreba de tine la recepţie, aşa că l-am adus aici. Ia spune, Oleg, joci fotbal?

Oleg nu răspunse, mulţumindu-se să îl privească pe Harry. Cu acei ochi negri ai mamei lui care se puteau câteodată arăta nespus de blânzi sau, altă dată, reci şi nemiloşi. În clipa de faţă, Harry nu-şi dădea seama în ce fel îl priveşte puştiul, era întuneric.

— Atacant, nu-i aşa? întrebă Waaler zâmbind şi ciufulindu-i părul.

Harry îţi aţinti ochii asupra degetelor puternice, vânoase ale colegului său, asupra şuviţelor negre şi rebele de păr ale lui Oleg având ca fundal mâna bronzată a lui Waaler. Simţi că i se înmoaie picioarele.

— Nu, zise Oleg cu ochii încă fixaţi într-ai lui Harry. Joc în apărare.

— Hei, Oleg, rosti Waaler privindu-l pe Harry întrebător, Harry mai are un pic de boxat pe-aici cu umbra lui – şi eu fac la fel când mă calcă ceva pe nervi –, dar poate noi doi ne-am putea duce la ultimul nivel, să privim de pe terasă, până e gata Harry.

— Stau aici, anunţă Oleg pe un ton lipsit de echivoc. Harry dădu din cap aprobator.

— OK. Mă bucur de cunoştinţă, Oleg.

Waaler îl bătu cu palma pe umăr şi plecă. Oleg rămase în prag.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Harry.

— Cu metroul.

— Tu singur?

Oleg făcu semn că da.

— Rakel ştie că eşti aici?

Oleg clătină din cap.

— Nu vrei să intri?

Harry îşi simţea gâtul uscat.

— Vreau să vii acasă, spuse Oleg.

La patru secunde după ce Harry apăsă butonul soneriei, Rakel deschise uşa smucind-o. Ochii îi erau negri de furie.

— Pe unde-ai umblat?

O clipă, înainte ca privirea ei să treacă pe lângă el şi să se fixeze asupra lui Oleg, Harry se gândi că întrebarea îi este adresată lui.

— N-aveam cu cine să mă joc, zise Oleg cu capul plecat. Şi am luat metroul până-n centru.

— Metroul, de capul tău? Dar cum…?

Rakel nu continuă.

— M-am strecurat afară, zise Oleg. M-am gândit că o să te bucuri, mami. Şi tu ai zis că vrei…

Brusc, femeia îl luă în braţe pe Oleg.

— Îţi dai seama câte griji mi-am făcut pentru tine, puiule?

Se uită la Harry pieziş, îmbrăţişându-şi fiul.

Rakel şi Harry se opriră la gardul din spatele grădinii, uitându-se în jos spre Oslo şi fiordul Oslo. Tăceau. Pe fundalul albastru al mării, ca nişte triunghiuri albe, minuscule, se conturau bărci cu pânze. Harry se întoarse spre casă. Păsări văratice se înălţau din iarbă şi zburătăceau printre merii din faţa ferestrelor deschise. Era o casă mare, îmbrăcată în lambriuri de lemn negru, o locuinţă clădită pentru iarnă, nu pentru vară.

Harry o privi pe Rakel. Era în picioarele goale şi, peste o rochiţă albastră, uşoară, purta o jachetă subţire şi roşie, cu nasturi. Soarele lucea în stropii de sudoare de pe pielea ei, pe sub lănţişorul cu cruciuliţă pe care îl moştenise de la mama sa. Lui Harry i se părea că ştia totul despre ea: mirosul jachetei de bumbac, curbura blândă a spatelui pe sub rochie, mirosul pielii ei când era umedă şi sărată, ce voia de la viaţă, de ce nu scotea o vorbă.

Atâtea lucruri ştiute şi nu-i foloseau la nimic.

— Cum îţi merge? întrebă el.

— Mă descurc, răspunse ea. Am închiriat o cabană. Dar abia din august. M-am mişcat târziu.

Tonul ei era neutru, acuzaţia abia perceptibilă.

— Ce-ai păţit la mână?

— M-am tăiat, nu e grav, zise Harry.

Lui Rakel îi căzu o şuviţă de păr pe faţă. Harry rezistă tentaţiei de a întinde mâna să i-o dea la o parte.

— Ieri a venit cineva să evalueze casa, zise ea.

— S-o evalueze? Doar nu te gândeşti s-o vinzi?

— E prea mare pentru două persoane, Harry.

— Da, dar tu iubeşti casa asta. Aici ai crescut. Şi Oleg, la fel.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti. Chestia e că lucrările de peste iarnă m-au costat de două ori mai mult decât mă aşteptam. Şi acum trebuie refăcut acoperişul. Casa e veche.

— Hm…

Harry se uită la Oleg, care dădea cu piciorul într-o minge trimiţând-o în poarta garajului. Şută iar şi,

de îndată ce lovi balonul, închise ochii şi ridică braţele către o mulţime de suporteri imaginari.

— Rakel!

Femeia oftă.

— Ce e, Harry?

— Nu poţi măcar să te uiţi la mine când vorbesc?

— Nu.

Vocea ei nu trăda furie ori mâhnire; nu făcea decât să afirme un fapt.

— Ar schimba ceva dacă aş lăsa-o baltă?

— Nu o poţi lăsa baltă, Harry.

— Munca la poliţie, vreau să zic.

— Mi-am dat seama.

Harry dădu un şut în iarbă.

— S-ar putea să nu am de ales, zise.

— Chiar nu ai?

— Nu.

— Atunci de ce pui întrebarea ipotetic?

Îşi dădu la o parte şuviţa de pe frunte.

— Aş putea să-mi găsesc ceva mai liniştit, să stau mai mult pe acasă, să am grijă de Oleg. Am putea…

— Opreşte-te, Harry!

Vocea ei îl izbi ca un bici. Rakel îşi lăsă capul în piept şi-şi încrucişă braţele la piept, de parcă ar fi îngheţat în arşiţa soarelui.

— Răspunsul e nu, şopti. N-o să se schimbe nimic. Nu slujba ta e problema. Ci…

Rakel inspiră adânc, se răsuci spre el şi îl privi în ochi.

— E vorba de tine, Harry. Tu eşti problema.

Harry văzu cum în ochii ei se adună lacrimi.

— Hai, du-te acum, şopti Rakel.

Ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi şi se mulţumi să arate cu bărbia spre ambarcaţiunile din fiord.

— Ai dreptate, rosti în cele din urmă. Eu sunt problema. Stau un pic de vorbă cu Oleg şi am şters-o.

Făcu câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse spre ea.

— Să nu vinzi casa, Rakel. Nu face asta, înţelegi? Găsesc eu o soluţie.

Ea îi zâmbi printre lacrimi.

— Ciudat om mai eşti, şopti şi întinse braţul de parcă ar fi vrut să-i atingă obrazul, însă Harry era prea departe, aşa că îl coborî iar.

— Ai grijă de tine, Harry.

La plecare, Harry simţi cum îl trece un fior. Era ora 5:15 p.m. şi trebuia să se grăbească să ajungă la şedinţă.

Sunt în clădire. Miroase a subsol. Mă mişc fără zgomot şi cercetez numele de pe panoul din faţă. Aud voci şi paşi pe trepte, dar nu mi-e frică. Ei nu-şi pot da seama de asta, dar sunt invizibil. Ai auzit? Nu-şi pot da seama, dar… Nu e un paradox, draga mea. Doar sună aşa din cauza felului în care am formulat. Orice se poate formula ca un paradox. Nu-i mare lucru. Doar că adevăratele paradoxuri nu există. Adevărate paradoxuri, ha, ha. Vezi ce uşor e? Sunt doar cuvinte, lipsa de precizie a limbii. Am terminat-o cu vorbele. Cu limbajul. Mă uit la ceas. Asta mi-e limba. E clară, fără paradoxuri. Sunt gata.

14

Luni. Barbara

Barbara Svendsen începuse să se gândească mult la problema timpului, în ultima vreme, cu toate că nu avea cine ştie ce înclinaţii către filosofie; majoritatea cunoscuţilor ei ar fi spus exact contrariul. Doar că nu se gândise până atunci la asta. Nu se gândise că există un timp pentru orice şi că timpul acela se erodează iremediabil. Îşi dăduse seama, cu câţiva ani în urmă, că nu va reuşi să-şi facă o carieră de model şi că va trebui să se declare mulţumită cu titlul de ex-manechin. Suna bine, chiar dacă cuvântul, provenit din olandeză, însemna la origine „om micuţ”. Îi spusese Peter, după cum îi spusese multe alte lucruri pe care considerase el că trebuie să le ştie. Tot el îi făcuse rost de jobul de la barul Faţă-n faţă. Şi, din cauza pastilelor, nu-i mai venise să se ducă de la lucru direct la Universitatea Blindern, unde studia sociologia.

Însă timpul dedicat lui Peter, pastilelor şi visurilor de a deveni sociolog se scursese şi, într-o zi, se trezise singură, cu datorii pentru studiile neterminate, cu pastile de plătit şi cu o slujbă la cel mai plictisitor bar din Oslo. Ca urmare, Barbara lăsase totul baltă, împrumutase bani de la părinţi şi pornise spre Lisabona ca să-şi pună viaţa în ordine şi, poate, să înveţe portugheza. Timpul petrecut în Lisabona fusese minunat. Zilele treceau ca un vârtej, însă asta nu o deranja. Timpul nu era decât ceva care venea şi se ducea, până ce se terminaseră banii, până ce Marco încetase să fie „al ei pe veci” şi distracţia se sfârşise. Se întorsese acasă mai coaptă, ca experienţe; învăţase, de pildă, că ecstasy-ul e mai ieftin în Portugalia decât în Norvegia, însă îţi dădea viaţa peste cap în acelaşi fel, că portugheza e o limbă extrem de dificilă şi că timpul e o resursă limitată, neregenerabilă.

Apoi se lăsase purtată de val şi acceptase să fie întreţinută, în ordine cronologică, de Rolf, Ron şi Roland. Nu se distrase cu ei cine ştie ce, cu excepţia lui Roland. Roland era minunat, însă timpul cursese şi-l luase şi pe Roland cu el.

Abia după ce se mutase înapoi în camera ei din casa părintească simţise că lumea nu se mai învârte sălbatic şi că timpul încetineşte. Încetase să iasă în oraş, reuşise să se lase de pastile şi începuse să cocheteze cu ideea că ar putea să-şi reia studiile. Lucrase, între timp, cu jumătate de normă. După un contract de patru săptămâni cu firma de avocatură Halle, Thune & Wetterlid, situată geografic în piaţa Carl Berners şi ierarhic în rândurile de mai joasă condiţie ale avocaţilor specializaţi în recuperări de creanţe, i se oferise un post permanent.

Asta se întâmpla cu patru ani în urmă.

Acceptase mai ales fiindcă descoperise că la birourile firmei timpul trecea mai încet decât oriunde altundeva. Lentoarea începea din clipa în care pătrundeai în clădirea de cărămidă roşie şi apăsai, la ascensor, pe butonul cu numărul 5. Trecea jumătate de eternitate până ce uşile să alunece închizându-se şi liftul să se ridice încet către un paradis unde vremea se scurgea şi mai greu încă. Pitită după biroul ei de la recepţie, Barbara era în stare să sesizeze mişcarea secundarului de la ceasul pus deasupra la intrare şi ticăitul încet ca melcul, şovăielnic, marcând minutele şi orele. Existau zile în care aproape că reuşea să oprească timpul cu totul, era doar o chestiune de concentrare. Ciudat era că timpul părea să curgă mult mai rapid pentru cei din jurul ei, de parcă aceştia ar fi existat în dimensiuni temporale paralele. Telefonul din faţa ei suna neîncetat şi lumea se fâţâia ieşind şi intrând ca-n filmele mute, însă era ca şi cum totul s-ar fi petrecut separat de ea, de parcă ar fi fost un robot cu părţi mecanice, mişcându-se la fel de iute ca toţi ceilalţi, în vreme ce viaţa ei interioară se derula cu încetinitorul.

Una ca asta se întâmplase chiar săptămâna trecută. O mare firmă de recuperare intrase brusc în faliment şi toată lumea începuse să se frământe şi să dea telefoane în demenţă. Wetterlid îi spusese că se deschisese sezonul de înhăţat hoţeşte porţiuni de piaţă, că apăruse o ocazie nepreţuită de a avansa către elita profesiei lor. De dimineaţă, el o întrebase pe Barbara dacă nu poate să stea mai mult azi. Precizase că până la 6 seara vor avea întruniri cu clienţii companiei aflate în faliment şi că voiau, evident, să lase impresia că totul e în ordine la Halle, Thune & Wetterlid. Ca de obicei, Wetterlid se holbase la ţâţele ei cât vorbise şi, tot ca de obicei, ea zâmbise şi-şi împinsese înainte pieptul, cum o învăţase Peter când lucra la Faţă-n faţă. Devenise un reflex. Toată lumea îşi etalează ce are. Asta, cel puţin, aflase Barbara Svendsen. Curierul care intrase chiar atunci era un exemplu. Ar fi pus rămăşag că era urâţel pe sub cască, ochelarii de protecţie şi pe sub eşarfa pe care şi-o legase peste gură. De aceea le şi păstrase, probabil. Tipul zisese că ştie la ce birou are de dus coletul şi pornise fără grabă pe coridor, pantalonii lui scurţi de ciclism strânşi pe corp permiţându-i să se uite mult şi bine la fesele lui musculoase. Doamna care făcea curăţenie, şi care trebuia să ajungă curând, era un alt exemplu. De religie budistă, hindusă sau cum le mai zicea, Allah îi poruncea să-şi ascundă corpul sub numeroase cearşafuri, însă avea dinţi frumoşi, aşadar ce făcea? Da, se fâţâia peste tot rânjind ca un crocodil prăjit de ecstasy. Etalează, etalează, etalează!

Când se deschise uşa, Barbara urmărea secundarul ceasului.

Cel care intră era un bărbat mai degrabă scund şi durduliu. Gâfâia şi avea ochelarii aburiţi, prin urmare Barbara presupuse că urcase pe scări. Când ea începuse să lucreze aici, cu patru ani în urmă, n-ar fi fost în stare să spună care era diferenţa între o rochie de duzină, de 200 de coroane, şi una de la Prada, însă se cizelase uşor-uşor, iar acum nu doar

că era în stare să evalueze rochii, ci şi cravate sau – cea mai sigură metodă de a stabili ce nivel de servicii să ofere – pantofi.

Nou-sositul, care acum se oprise şi-şi ştergea lentilele ochelarilor, nu părea deloc impresionant. Îi amintea, de fapt, de grăsunul din *Seinfeld* al cărui nume nu-l ştia, fiindcă nu urmărise, de fapt, serialul. Cu toate acestea, dacă era să se orienteze în judecata sa după îmbrăcăminte – ceea ce şi făcea –, sacoul subţire, dungat, cravata de mătase şi pantofii lucraţi manual îi ofereau motive de optimism că firma Halle, Thune & Wetterlid avea să se aleagă curând cu un client interesant.

— Bună seara. Vă pot ajuta? zise Barbara aducându-şi pe chip unul dintre cele mai de soi zâmbete ale ei.

Pe cel mai bun îl ţinea la păstrare pentru ziua când avea să-i iasă în cale bărbatul vieţii.

— Aşa sper, zise tipul zâmbindu-i la rândul său, scoţând o batistă din buzunarul de la piept şi tamponându-şi fruntea. Am o întâlnire, dar… eşti amabilă să-mi aduci, mai întâi, un pahar cu apă?

Barbarei i se păru că simte un accent străin, însă nu ştia de unde să-l ia. Însă felul politicos şi totodată poruncitor în care îi vorbise îi întări convingerea că acest client era de mâna întâi.

— Sigur, zise. O clipă.

Mergând pe coridor, îşi aminti că Wetterlid menţionase ceva despre un posibil bonus pentru toţi angajaţii, dacă rezultatele pe acest an se dovedeau îndeajuns de bune. Poate că firma avea să-şi permită şi un răcitor de apă, cum văzuse ea prin alte locuri. Atunci, ca din senin, se întâmplă un lucru bizar. Timpul acceleră. Ţâşni înainte. Izbucnirea dură câteva momente numai, apoi timpul încetini iarăşi, însă era de parcă, pe furiş, îi fuseseră luate nişte secunde.

Intră în toaleta doamnelor şi deschise un robinet. Trase din suport un pahar de plastic şi aşteptă, muindu-şi degetele în apă. Călâie. Bărbatul trebuia să se arate răbdător. Ziseseră la radio, azi, că în

Nordmarka temperaturile aveau să ajungă până la 22 de grade. Însă, dacă lăsai robinetul să curgă suficient, apa de băut adusă din lacul Maridal era minunat de rece. Se întrebă, cu privirea aţintită la propriul deget, cum era posibil aşa ceva. Când apa se răcea de-a binelea, avea să-i albească şi să-i amorţească degetul aproape complet. Inelarul mâinii stângi. Când urma să poarte şi ea verighetă? Spera că înainte să i se albească şi amorţească inima. Simţi un curent de aer, doar o clipă, şi nu se obosi să se întoarcă într-acolo. Apa tot nu se răcise. Şi timpul trecea. Curgea exact ca apa. O prostie. Mai avea 20 de luni până să facă 30 de ani. Avea timp berechet.

Un sunet o făcu să ridice privirea. Văzu, în oglindă, două uşi albe ale cabinelor de toaletă. Intrase cineva fără ca ea să bage de seamă?

Aproape că tresări când apa se făcu deodată rece ca gheaţa. Cavităţi adânci în scoarţa terestră. Asta era, de aceea se făcea atât de rece. Puse paharul sub robinet şi-l umplu până la buză. Simţea impulsul să se grăbească, să iasă de acolo. Se răsuci pe călcâie şi scăpă din mână paharul.

— Te-am speriat?

Vocea arăta îngrijorare adevărată.

— Pardon, zise ea uitând să-şi scoată pieptul înainte. Nu ştiu ce am azi de tresar aşa.

Se aplecă, luă paharul şi adăugă:

— De fapt, asta e toaleta doamnelor.

Paharul se dăduse de-a dura şi se oprise în poziţie verticală. Mai rămăsese un pic de apă în el şi, întinzând braţul să-l apuce, Barbara îşi văzu chipul oglindit în suprafaţa albă şi circulară. Lângă faţa ei, la marginea reflexiei înguste, văzu cum se mişcă ceva. Şi iarăşi timpul păru că trece greu. Nesfârşit de greu. Îşi dădu seama că se gândeşte iar la curgerea timpului.

15

Luni. *Vena Amoris*

Maşina lui Harry, un Ford Escort ruginit, roşu cu alb, opri în faţa magazinului de televizoare. Două maşini de poliţie şi bolidul sport al lui Waaler arătau ca şi cum ar fi fost împrăştiate la întâmplare prin intersecţia purtând măgulitorul nume de Piaţa Carl Berners.

Harry parcă Escortul, îşi scoase din buzunarul jachetei dalta verde şi o puse pe locul din dreapta. Fiindcă nu reuşise să dea de cheile maşinii la el în apartament, înhăţase o bucată de sârmă, dalta şi pornise să ia cartierul la puricat.

Îşi găsise multiubitul automobil în Stensberggata. Ba chiar, cum altfel?, cu cheile în contact. Dalta verde se dovedise perfectă să îndoaie portiera suficient cât să deblocheze încuietoarea cu sârma.

Harry trecu strada pe roşu. Mergea greu, fiindcă trupul nu-i îngăduia viteze prea mari. Îl dureau stomacul şi capul, iar cămaşa transpirată i se lipise de spate. Era ora 5:50 p.m. şi până acum reuşise s-o scoată la capăt fără leacul său obişnuit, însă nu-şi făcea prea multe promisiuni.

Pe panoul din hol apărea că firma de avocatură Halle, Thune & Wetterlid e la etajul cinci. Harry suspină. Aruncă o privire spre lift. Uşi glisante. Fără grilaj.

Liftul era fabricat de KONE şi, când uşile lucioase de metal se închiseră, lui Harry i se păru că e prins într-o cutie de tablă sudată. Urcând, încercă să nu asculte zgomotul scos de mecanism. Închise ochii, dar îi deschise îndată ce imagini cu Suri îi apărură sub pleoape.

Un agent în uniformă pe care-l cunoştea îi deschise uşa spre zona birourilor.

— Ea e acolo, zise arătând în lungul coridorului către partea stângă a biroului de la recepţie.

— E vreun echipaj pe aici?

— Sunt pe drum.
— Sunt sigur că ar aprecia dacă ai bloca liftul şi ai închide accesul pe casa scării.
— Bine.
— Cineva de la Criminalistică?
— Li şi Hansen. I-au adunat pe toţi cei care erau încă aici când a fost găsită. Îi interoghează acum într-una dintre sălile de conferinţe.
Harry porni pe coridor. Mochetele erau roase şi reproducerile cu peisaje naţionale romantice, cam şterse. O firmă care avusese şi zile mai bune. Ori poate că nu.
Uşa de la toaleta doamnelor era întredeschisă. Mochetele atenuau sunetul paşilor lui Harry. Auzi vocea lui Tom Waaler. Harry se opri în faţa uşii. Părea că Tom Waaler vorbea la mobil.
— Dacă e dintr-ai lui, evident că n-o să mai apeleze la noi. OK, lasă, mă ocup eu.
Harry împinse uşa şi-l văzu pe Waaler acolo, aplecat. Celălalt ridică privirea.
— Salut, Harry. Termin şi eu într-un minut.
Harry se opri în prag, reţinând detaliile, cu zumzetul depărtat al vocii din telefonul lui Waaler ca fundal sonor.
Încăperea era surprinzător de mare, cam de patru metri pe cinci, cu două cabine de toaletă şi trei chiuvete albe dedesubtul unei oglinzi alungite. Neoanele din tavan dădeau o lucire tăioasă pereţilor şi gresiei albe de pe jos. Absenţa culorii era aproape dubioasă. Poate că acest fundal făcea cadavrul să arate ca o mică operă de artă, un exponat aranjat cu grijă. Femeia era tânără şi zveltă. Stătea îngenuncheată, cu fruntea la pământ, ca un musulman în rugăciune, doar că braţele îi erau prinse sub corp. Fusta i se ridicase, scoţând la iveală şnurul unor chiloţi tanga galben-crem. Un fir subţire de sânge întunecat se întinsese pe gresie între creştetul femeii şi scurgere. Aproape că părea pictat pentru un maximum de efect.
Corpul stătea în echilibru, sprijinit în cinci puncte: tălpi, genunchi şi frunte. Taiorul, poziţia

bizară şi posteriorul dezgolit îl duceau pe Harry cu gândul la o secretară care se pregăteşte să se lasă penetrată de şeful ei. Iarăşi clişee. Şefa fusese, poate, chiar ea.

— O, dar nu ne putem ocupa de asta acum, zicea Waaler. Sună-mă diseară!

Detectivul-inspector băgă telefonul la loc în buzunarul de la piept, dar rămase aplecat. Harry observă că pusese cealaltă mână pe pielea albă a femeii, un pic mai jos de marginea lenjeriei intime a acesteia. Ca să-şi ţină echilibrul, presupuse.

— O să fie nişte poze grozave, nu? zise Waaler de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Cine e victima?

— Barbara Svendsen, 28 de ani, din Bestum. Lucra la recepţie.

Harry se ghemui lângă Waaler.

— A fost împuşcată, cum vezi, în ceafă, zise Waaler. Posibil cu arma de sub chiuveta de-acolo. Încă se simte iz de pulbere arsă.

Harry se uită la arma neagră aflată pe jos, într-un ungher al încăperii. De capătul ţevii era ataşată o bucată de metal mare, negru.

— E un Ceská Zbrojovka, zise Waaler. De fabricaţie cehă, cu amortizor făcut la comandă.

Harry dădu din cap. Îi venea să întrebe dacă arma făcea parte dintre produsele pe care le importa Waaler. Sau dacă despre asta îl surprinsese vorbind la telefon.

— Neobişnuită poziţie, zise Harry.

— Da, presupun că se apleca sau îngenunchea şi a căzut cu faţa înainte.

— Cine a găsit-o?

— O avocată. La dispecerat s-a primit apelul la 5:11.

— Martori?

— Nimeni dintre cei cu care am vorbit până acum nu a văzut nimic. Nimic ieşit din comun, nicio persoană suspectă care să fi intrat sau să fi ieşit în ultima oră. Un vizitator, care avea o întâlnire de afaceri, zice că Barbara a plecat de la biroul ei ca

să-i aducă un pahar cu apă, la 16:55, şi nu s-a mai întors.

— Şi aici a venit să ia apă?

— Aşa aş zice. Bucătăria e destul de departe de recepţie.

— Dar nu a mai văzut-o nimeni altcineva îndreptându-se spre baie?

— Cei doi care au birouri între recepţie şi toalete îşi terminaseră programul pe ziua de azi. Şi cei care mai erau aici se aflau ori prin birouri, ori în sălile de conferinţă.

— Ce a făcut vizitatorul când a văzut că ea nu mai vine?

— Avea o întâlnire la ora 5 şi, văzând că fata nu se mai întoarce odată, şi-a pierdut răbdarea şi a început să umble prin sediu până a dat de biroul persoanei cu care trebuia să se vadă.

— Cunoştea deci interiorul?

— Nu, cică e prima dată când a pus piciorul aici.

— Hm… Şi e ultimul care ştim că a văzut-o în viaţă?

— Mda.

Harry observă că Waaler nu-şi mişcase mâna.

— Trebuie deci să se fi întâmplat la un moment dat între 16:55 şi 17:11.

— Aşa s-ar părea.

Harry îşi coborî ochii spre agendă.

— Chiar trebuie să faci asta? zise cu voce joasă.

— Ce?

— S-o atingi.

— Nu-ţi place?

Harry nu răspunse. Waaler se aplecă mai aproape.

— Adică tu nu le-ai atins niciodată, Harry?

Harry dădu să scrie ceva, dar nu-i mergea pixul. Waaler chicoti.

— Nu trebuie să răspunzi, văd pe faţa ta. Nu-i nimic greşit în a fi curios, Harry. E unul dintre motivele pentru care ne-am făcut poliţişti, nu? Curiozitate şi entuziasm. Să afli, de pildă, cum se simte pielea imediat după moarte, când corpul nu e nici cald, nici rece.

— Ăăă…

Harry scăpă pixul când Waaler îl apucă de mână.

— Simte şi tu!

Waaler îi apăsă palma pe coapsa moartei. Harry trase aer pe nas, cu putere.

Prima reacţie fusese să-şi retragă braţul, dar n-o făcuse. Palma lui Waaler, peste a lui, era caldă şi uscată, însă pielea nu-i părea umană. Parcă ar fi atins cauciuc. Un cauciuc călduţ.

— Simţi? Ăsta-i fiorul, Harry. Te-a luat şi pe tine, nu-i aşa? Dar unde-o să mai găseşti aşa ceva când n-o să mai lucrezi aici? O să faci şi tu ca alţi amărâţi? O să-l cauţi prin filme sau pe fundul vreunei sticle? Sau îl vrei în viaţa reală?

Harry îşi drese vocea.

— Zic doar că cei de la laborator o să vrea să caute probe înainte să atingem noi ceva.

Waaler îşi ţinu o bucată bună de timp ochii aţintiţi într-ai lui Harry, apoi clipi voios şi-i dădu drumul la mână.

— Ai dreptate. Am greşit.

Waaler se ridică şi plecă.

Forfotelile din stomac continuau să-l deranjeze pe Harry, însă el încercă să respire adânc şi să-şi păstreze calmul. Beate nu l-ar fi iertat în veci dacă vomita unde era scena crimei.

Îşi lăsă obrazul pe dalele reci ale podelei şi ridică sacoul Barbarei ca să vadă ce se afla dedesubt. Găsi între genunchi, sub curbura molatică a bustului ei, un pahar alb. Însă, cu adevărat, îi atrase atenţia palma ei.

— Futu-i! şopti Harry. Futu-i!

La 6:20, Beate intră valvârtej în sediul firmei Halle, Thune & Wetterlid. Harry se întinsese pe jos, stătea sprijinit de perete lângă toaleta doamnelor, şi sorbea dintr-un pahar alb de plastic.

Beate se opri în faţa lui, lăsă din mâini valizele metalice şi-şi trecu dosul palmei peste fruntea umedă, roşie ca focul.

— Scuze. Eram la plajă, în Ingierstrand. Mai întâi a trebuit să trec pe acasă, să mă schimb, apoi am făcut un drum până în Kjølberggata să-mi iau echipamentul. Nu ştiu ce idiot a dat ordin să se blocheze liftul, aşa că a trebuit să urc pe scări.

— Hmm… Respectivul o fi făcut asta ca să conserve probele. Presa şi-a băgat deja râtul?

— Sunt nişte reporteri care se fac comozi afară, la soare. Nu prea mulţi. E vacanţă.

— Mă tem că vacanţa s-a terminat.

Beate se strâmbă.

— Vrei să zici…?

— Vino încoace.

Harry intră înaintea ei în toaletă şi se ghemui.

— Uită-te sub ea, la mâna stângă. Inelarul i-a fost tăiat.

Beate gemu.

— Nu e foarte mult sânge, continuă Harry. Deci i l-a tăiat după ce a omorât-o. Mai avem şi asta…

Ridică o şuviţă de păr de peste urechea stângă a Barbarei.

Beate strâmbă din nas:

— Un cercel?

— În formă de inimă. Deloc asemănător cu cel de argint pe care-l are în cealaltă ureche. I-am găsit perechea într-una dintre cabine. Deci ucigaşul i-a pus în ureche inimioara. Chestia ciudată e că o poţi desface. Aşa. Ia uite ce conţinut neobişnuit, nu?

Beate aprobă din cap.

— Un diamant roşu în formă de stea cu cinci colţuri.

— Ce avem, prin urmare?

Beate ridică privirea spre el.

— Acum putem să rostim cuvântul cu voce tare? întrebă ea.

— Criminal în serie?

Bjarne Møller vorbea în şoaptă, atât de încet, că Harry, instinctiv, îşi lipi mai bine telefonul de ureche.

— Suntem la locul faptei şi e acelaşi tipar, zise Harry. Trebuie să pui lucrurile în mişcare şi să anulezi concedii, şefu'. O să avem nevoie de toţi oamenii pe care-i putem găsi.

— E cumva o crimă la indigo?

— Nici nu se pune problema. Doar noi ştim despre mutilări şi diamante.

— E foarte neplăcut, Harry.

— Sunt rari ucigaşii în serie plăcuţi, şefu'.

Møller rămase tăcut câteva clipe.

— Harry?

— Sunt aici, şefu'.

— O să te rog să-ţi petreci ultimele tale săptămâni de serviciu ajutându-l pe Tom Waaler la cazul ăsta. Eşti singurul din tot serviciul Omoruri care are ceva experienţă cu criminalii în serie. Ştiu că n-o să vrei, dar eu te rog oricum. Doar ca să ne putem mişca, Harry.

— OK, şefu'.

— Cazul e mai important decât neînţelegerile dintre tine şi Tom… Stai… ce-ai spus?

— Am spus OK.

— Şi vorbeşti serios?

— Da. Numai că acum am treabă. O să stăm aici în seara asta până târziu, aşa că ar fi bine dacă ai putea organiza mâine prima şedinţă cu cei implicaţi în caz. Tom e de părere să o facem la ora 8 dimineaţa.

— Tom? întrebă cu uluire Møller.

— Tom Waaler.

— Ştiu cine. Doar că nu te-am auzit niciodată să-i spui pe numele mic.

— Mă aşteaptă ceilalţi, şefu'.

— OK.

Harry îşi vârî telefonul la loc în buzunar, azvârli la coş paharul de plastic, se încuie într-una din cabinele de la toaleta domnilor şi, agăţat de vasul de toaletă, vomită.

Se opri apoi în faţa chiuvetei, lăsă apa să curgă şi se privi în oglindă. Ascultă zumzetul de voci de pe coridor. Asistentul lui Beate îndemna lumea să

rămână după barierele de panglică; Waaler le cerea unor agenţi să afle cine se afla în vecinătatea clădirii; Magnus Skarre îi striga unui coleg că vrea cheeseburger fără cartofi prăjiţi.

Când apa se răci în cele din urmă, Harry băgă faţa sub robinet. Lăsă apa să-i curgă peste obraz, în ureche, peste gât, în cămaşă, peste umăr şi în jos, pe braţ. Bău cu lăcomie. Refuza să-l asculte pe duşmanul lăuntric. Apoi dădu buzna în cabină şi vomită iar.

Afară, înserarea se lăsase la repezeală şi Piaţa Carl Berners se întindea pustie. Harry ieşi din clădire, îşi aprinse o ţigară şi ridică un braţ ca să se apere de un reporter care se năpustea spre el ca un vultur. Bărbatul se opri. Harry îl recunoscu. Gjendem, nu aşa-l chema parcă? Vorbise cu el după cazul din Sydney. Gjendem nu era mai rău ca alţii, poate chiar ceva mai răsărit.

Magazinul de televizoare era încă deschis. Harry intră. Nu mai era nimeni, cu excepţia unui bărbat gras cu cămaşă de flanel jegoasă la tejghea, care citea un ziar. Pe tejghea, un ventilator sufla aer, răscolindu-i şuviţele de păr menite să-i ascundă chelia, şi împrăştia izul de transpiraţie emanat de individ prin întreaga încăpere. Omul pufni când Harry îi arătă legitimaţia şi-l întrebă dacă văzuse, în interiorul ori în afara magazinului, ceva suspect.

— Toţi sunt suspecţi pe aici. Zona asta se duce pe apa sâmbetei.

— Cineva care arăta ca şi cum ar fi în stare să facă o crimă? Bărbatul închise strâns un ochi.

— De aia au apărut atâtea maşini de poliţie?

Harry făcu semn din cap că da.

Tipul ridică din umeri şi se apucă iarăşi de citit ziarul.

— Cine nu s-a gândit la un moment dat să omoare pe cineva, domnu' poliţist?

Când să iasă, Harry se opri văzându-şi automobilul propriu pe ecranul unuia dintre televizoare. Camera lua un cadru circular cu Piaţa Carl Berners şi se opri când ajunse la clădirea de

cărămidă roşie. Apoi legătura fu dată în studio şi apăru următoarea ştire, ceva despre o prezentare de modă. Harry trase cu putere din ţigară şi închise ochii. Rakel venea spre el pe podium, nu, venea pe 12 podiumuri. Trecu prin ecrane şi se opri în faţa lui, cu mâinile în şolduri. Îi aruncă o privire, îşi lăsă capul pe spate, se răsuci pe călcâie şi se depărtă. Harry deschise iarăşi ochii.

Era ora 8 p.m. Încercă să nu-şi amintească de existenţa unui bar în apropiere, în Trondheimsveien. Cu licenţă de vânzare pentru băuturi spirtoase.

Partea cea mai grea a serii încă nu trecuse.

Apoi mai era şi noaptea.

Se făcuse ora 10, iar mercurul termometrelor scăzuse milos cu două grade, însă aerul era tot fierbinte şi static, aşteptând o briză dinspre mare, dinspre ţărm, orice fel de briză. Secţia de criminalistică era pustie, cu excepţia biroului lui Beate, unde lumina se vedea încă aprinsă. Crima din Piaţa Carl Berners le întorsese ziua cu susul în jos. Beate se afla încă la scena crimei când o sunase colegul ei, Bjørn Holm, ca s-o anunţe că la birou o aştepta o femeie de la compania De Beers, ca să examineze nişte diamante.

Beate se întorsese în grabă şi acum se concentra asupra femeii scunde şi energice din faţa ei, care vorbea exact engleza la care te-ai fi aşteptat de la o olandeză stabilită în Londra.

— Diamantele au amprente geologice care, teoretic, fac posibilă urmărirea lor până la origine. Sunt însoţite, de obicei, de certificate de provenienţă. Însă nu este cazul de faţă, mă tem.

— De ce nu? întrebă Beate.

— Fiindcă cele două diamante pe care le-am văzut sunt ceea ce numim diamante însângerate.

— Din cauză că sunt roşii?

— Nu, fiindcă foarte probabil provin din minele Kiuvo din Sierra Leone. Toţi comercianţii de diamante din lume boicotează diamantele din Sierra Leone fiindcă minele sunt controlate de rebeli care

exportă pietrele preţioase pentru a finanţa un război care nu are nimic de-a face cu politica, ci exclusiv cu banii. De aici, numele lor. Cred că diamantele astea sunt noi şi cred că au fost traficate din Sierra Leone în altă ţară, unde s-au emis certificate false conform cărora pietrele ar proveni din mine bine-cunoscute cum sunt, de exemplu, cele din Africa de Sud.

— Vreo idee despre ţara în care au fost introduse ilegal?

— Mare parte din ele ajung prin ţări ex-comuniste. După ce a căzut Cortina de Fier, specialiştii în falsuri au fost nevoiţi să-şi găsească domenii de activitate noi. Iar certificatele care par autentice pentru diamante nu sunt deloc ieftine. Însă nu e singurul motiv pentru care m-aş îndrepta spre Europa de Est.

— Dar?

— Am mai văzut asemenea diamante în formă de stea. Erau aduse din fosta Republică Democrată Germană şi din Cehoslovacia. Au fost prelucrate, ca şi cele despre care vorbim aici, din pietre de calitate mediocră.

— Calitate mediocră?

— Diamantele roşii pot părea atrăgătoare, însă sunt mai ieftine decât cele albe, diamantele transparente. Pietrele pe care le-aţi găsit au totodată urme semnificative de carbon necristalizat, ceea ce le face mai puţin limpezi decât ar fi de dorit. Dacă trebuie să şlefuieşti atât ca să obţii o formă de stea, preferi de la bun început să foloseşti diamante care nu sunt perfecte.

— Aşadar… Germania estică şi Cehoslovacia.

Beate închise ochii.

— E doar o părere. Dacă asta e tot, aş putea încă să prind zborul de seară înapoi la Londra…

Beate deschise ochii şi se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi. Am avut o zi lungă şi grea. Mi-aţi fost de mare ajutor. Vă mulţumesc mult pentru că aţi venit.

— N-aveţi pentru ce. Sper să vă ajute să-l prindeţi pe cel care a făcut asta.

— Şi noi sperăm. Vă chem un taxi.

Cât aşteptă ca dispeceratul de taxi să răspundă, băgă de seamă că experta se uită lung la mâna ei dreaptă, cea cu care ţinea telefonul. Beate zâmbi.

— Foarte frumos diamant aveţi. Pare un inel de logodnă. Beate roşi, fără să ştie exact de ce.

— Nu sunt logodită. E inelul pe care i l-a dat tata mamei. L-am moştenit la moartea ei.

— Aha, aşa se explică de ce îl purtaţi pe mâna dreaptă.

— Poftim?

— De obicei se poartă pe stânga. Pe degetul mijlociu al mâinii stângi, mai exact.

— Mijlociu? Credeam că inelarul e cel de lângă degetul mic.

— Nu şi dacă ai aceleaşi credinţe ca egiptenii.

— Adică?

— Ei credeau că vena dragostei, *vena amoris,* se întinde de la inimă până la degetul mijlociu al mâinii stângi.

După ce taxiul veni şi femeia plecă, Beate rămase o clipă cu mâna în aer, uitându-se la degetul mijlociu.

Apoi îl sună pe Harry.

— Şi arma era cehească, zise Harry după ce ea termină.

— Poate că e ceva cu asta, zise Beate.

— Poate. Cum spuneai că se cheamă vena aia?

— *Vena amoris?*

— *Vena amoris,* mormăi Harry, apoi lăsă receptorul în furcă.

16

Luni. Dialog

Tu dormi. Îmi las palma pe faţa ta. Ţi-a fost dor de mine? Te pup pe burtă. Cobor mai jos şi începi să te foieşti. Valuri. Un dans al elfilor. Taci. Te prefaci că dormi. Poţi să te trezeşti de acum, draga mea. Ai fost descoperită.

Harry sări ca ars. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că îl trezise propriul strigăt. Privi în semiîntuneric şi studie umbrele lăsate de draperii şi de şifonier.

Îşi lăsă iarăşi capul pe pernă. Ce visase? Că era într-o cameră neagră. Doi oameni, într-un pat, se mişcau unul spre altul. Feţele nu li se zăreau. Deschisese lanterna, dând să-i lumineze, şi atunci se trezise ţipând.

Harry se uită la ceasul aflat pe noptieră. Încă rămâneau două ore şi jumătate până la 7. Suficient cât să visezi că te duci până-n iad şi înapoi. Trebuia totuşi să doarmă. Era absolut necesar. Trase aer adânc în piept, pregătindu-se parcă să se scufunde în apă, şi închise ochii.

17

Marţi. Profiluri

Harry urmărea, peste capul lui Tom Waaler, cum se mişcă acul ceasului de pe perete.

Fusese nevoie de scaune în plus ca să aibă loc toţi cei adunaţi în sala mare de şedinţe din zona verde, la etajul şase.

În încăpere plutea un aer aproape solemn: nu se făcea conversaţie, nu se bea cafea, nu se citeau ziare, erau doar oameni luându-şi notiţe de zor şi aşteptarea tăcută ca ceasul să ajungă la ora 8. Harry numără 17 inşi, ceea ce însemna că nu lipsea decât o persoană. Tom Waaler se afla în faţă, cu braţele încrucişate la piept, holbându-se la Rolexul de la mână.

Limba ceasului de pe perete se mişcă, se opri vibrând, rămase în poziţie de drepţi.

— Să începem, zise Tom Waaler.

Se auzi rumoare şi foială când, toţi ca unul, se aşezară pe scaune.

— Eu voi conduce ancheta de faţă, asistat de Harry Hole.

La masă, capetele se întoarseră surprinse către Harry, care luase loc mai în spate.

— Aş vrea, mai întâi, să le mulţumesc celor care, fără să se plângă, şi-au scurtat concediile, urmă Waaler. Mă tem că vi se va cere să sacrificaţi mai mult decât nişte zile libere în următoarea perioadă şi nu ştiu dacă o să apuc să ajung la fiecare să-mi exprim personal gratitudinea, deci hai să spunem că „mulţumesc” ăsta e valabil pentru toată lumea. OK?

În jurul mesei se schimbară zâmbete şi semne din cap. Cum se cuvenea pentru un viitor comandant de departament, îşi zise Harry.

— E o zi specială în multe privinţe.

Waaler porni proiectorul de deasupra. Prima pagină din *Dagbladet* apăru pe ecranul din spatele lui: CRIMINAL ÎN SERIE, LIBER? Fără poze,

doar titlul ţipător, cu majuscule. E rar în zilele noastre ca o echipă de jurnalişti care-şi respectă cât de cât profesia să folosească semne de întrebare pe pagina întâi, dar puţini ştiau – şi nimeni din camera K615 – că decizia de a se adăuga un semn de întrebare fusese luată cu doar câteva minute înainte ca ziarul să fie trimis la tipar, după ce redactorul-şef adjunct îşi sunase superiorul – aflat în concediu în Tvedestrand – ca să-i ceară sfatul.

— N-am mai avut un criminal în serie în Norvegia – din câte ştim, cel puţin – de când a luat-o razna Arnfinn Nesset prin anii ’80, zise Waaler. Criminalii în serie sunt rari, atât de rari încât treaba asta o să atragă atenţia dincolo de graniţele Norvegiei. Deja ni se acordă un interes sporit, oameni buni.

Pauza de efect care urmă în discursul lui Waaler nu era necesară. Toţi cei de faţă fuseseră puşi la curent cu semnificaţia cazului încă de când îi sunase Møller, cu o seară înainte.

— Bun, continuă Waaler. Dacă chiar ne confruntăm cu un criminal în serie, avem de partea noastră câteva avantaje. În primul rând, avem aici pe cineva care a anchetat şi a prins un criminal în serie. Presupun că ştiţi cu toţii ce performanţă a avut inspectorul Harry Hole la Sydney. Harry?

Harry îi văzu pe cei de faţă întorcându-se spre el şi îşi drese vocea. Simţea că nu are glas, aşa că şi-l mai drese o dată.

— Nu sunt sigur că treaba din Sydney a fost o investigaţie model, începu încercând să zâmbească ironic. Cum vă mai amintiţi poate, în cele din urmă am împuşcat un om.

Niciun hohot de râs, nici măcar o umbră de zâmbet. Harry nu era viitorul şef al departamentului.

— Ne putem imagina şi rezultate mai proaste, Harry, zise Waaler privindu-şi iarăşi Rolexul. Muţi dintre voi îl cunosc pe psihologul Ståle Aune, la care am mai apelat pentru opinii de expert şi în alte cazuri. A fost de acord să vină şi să ne prezinte pe

scurt fenomenul crimelor în serie. Pentru unii dintre voi nu e nimic nou, dar un pic de repetiţie n-o să vă strice. Ar trebui să ajungă la…

Toate capetele se ridicară când se deschise uşa. Bărbatul care intră gâfâia zgomotos. Cu un abdomen rotund – sacoul de tweed aproape că plesnea pe el –, cu papion şi cu o pereche de ochelari atât de mici, că te făceau să te întrebi dacă se poate vedea ceva prin lentile. Mai jos de creştetul lucios, fruntea îi lucea de sudoare, iar sprâncenele îi erau negre, posibil vopsite, dar în orice caz îngrijite.

— Vorbim de lup… zise Waaler.

— …şi lupul la uşă! completă Ståle Aune trăgând din buzunarul de la piept o batistă şi ştergându-şi fruntea. E al dracului de cald!

Se duse spre capătul mesei şi, cu un bufnet, îşi lăsă pe podea servieta uzată de piele.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. Mă bucur să văd atâţia tineri treji la o oră atât de matinală. Pe unii vă ştiu de dinainte, alţii însă aţi avut norocul să scăpaţi.

Harry zâmbi. Se număra printre cei care nu avuseseră norocul să scape. Harry îl cunoscuse pe Aune cu mulţi ani în urmă, în contextul în care avea probleme cu băutura. Aune nu era expert în dependenţa de alcool, însă Harry recunoştea că între ei se legase o relaţie aproape de prietenie.

— Scoateţi agendele, leneşilor!

Aune îşi aşeză haina pe spătarul unui scaun.

— Arătaţi de parcă aţi fi la o înmormântare şi chestia asta e probabil adevărată în nişte privinţe, dar aş vrea să văd nişte zâmbete până să plec de aici. Şi ţineţi-vă bine, că o să trec prin poveste ca vântul şi ca gândul.

Aune luă un marker de pe raftul de sub panoul mobil şi începu să scrie foarte repede, totodată vorbind:

— Avem motive întemeiate să credem că aceşti criminali în serie au existat de când există pe pământ victime ale omorurilor. Cu toate acestea, mulţi consideră aşa-numita „Toamnă a Terorii” din

1888 primul caz de criminal în serie al vremurilor moderne. Este prima ocazie documentată care implică un criminal în serie cu un motiv pur sexual. Ucigaşul a omorât cinci femei, apoi s-a făcut nevăzut. I s-a dat porecla „Jack Spintecătorul” şi a luat cu el în mormânt adevărata sa identitate. Cea mai faimoasă contribuţie naţională la lista de criminali în serie nu este Arnfinn Nesset, care, după cum ne amintim toţi, a otrăvit vreo 20 de pacienţi în anii ’80, ci Belle Gunness, ceva extrem de rar: un criminal în serie de sex feminin. A plecat în America, s-a măritat în 1902 cu un sfrijit şi s-a stabilit la o fermă pe lângă La Porte, în statul Indiana. Zic sfrijit fiindcă avea 70 de kile, iar ea, 120.

Aune se trase uşor de bretelele pantalonilor.

— Eu, unul, cred că femeia avea taman greutatea potrivită. Râsete în cascadă.

— Această doamnă durdulie şi de treabă şi-a ucis soţul, apoi câţiva copii şi un număr necunoscut de peţitori pe care îi amăgea la fermă cu ajutorul unor anunţuri matrimoniale publicate în presa din Chicago. Cadavrele lor au fost descoperite în 1908, după ce ferma a ars în circumstanţe misterioase. Printre ele a fost găsit şi trunchiul neobişnuit de voluminos al unei femei căreia-i fusese retezat capul. Femeia fusese pusă acolo de Belle, s-a presupus, pentru ca anchetatorii să creadă că e ea însăşi. Poliţia a primit mai multe înştiinţări de la martori care pretindeau că o văzuseră pe Belle prin felurite locuri din America, însă n-a fost niciodată găsită. Şi, dragi prieteni, aici voiam să ajung. Cazurile lui Jack şi Belle, din păcate, sunt tipice când vine vorba de criminali în serie.

Aune termină de scris pe panou punând punct apăsat cu markerul pe flip-chart.

— Nu sunt prinşi.

Adunarea îl privi în tăcere.

— Aşadar, urmă Aune, conceptul de criminal în serie este cât se poate de controversat. Asta fiindcă psihologia e o ştiinţă aflată încă la vremea copilăriei

şi fiindcă psihologii au tendinţa de a fi greu de mulţumit. O să vă spun ce ştim despre criminalii în serie – nu chiar atât de multe. Apropo, expresia „criminal în serie" e considerată fără sens de mulţi psihologi competenţi, fiindcă este folosită pentru a descrie un set de afecţiuni mintale despre care alţi psihologi pretind că nu există. E clar? Văd că unii dintre voi zâmbesc oricum şi asta e de bine.

Aune bătu cu degetul arătător în primul punct de pe lista pe care o scrisese pe panou.

— Criminalul în serie tipic e alb şi are vârsta cuprinsă între 24 şi 40 de ani. De regulă acţionează singur, dar poate să lucreze şi cu alţii, formând, de pildă, o pereche. Brutalitatea cu care-şi tratează victima e un indiciu că acţionează singur. Victimele pot fi oricine, deşi cel mai adesea provin din acelaşi grup etnic cu criminalul, ba chiar, în cazuri excepţionale, ucigaşul le cunoaşte dinainte.

Îşi găseşte victimele, de obicei, într-o zonă pe care o ştie bine. În imaginarul public există ideea că aceste crime sunt mereu legate de ritualuri. Nu e adevărat, dar, când apar totuşi ritualuri, ele au legătură adesea cu nişte crime în serie.

Aune arătă spre următorul punct de pe listă, în dreptul căruia scrisese PSIHOPAT/SOCIOPAT.

— Totuşi trăsătura cea mai specifică a criminalului în serie este că e american. Doar Dumnezeu – dacă nu punem la socoteală vreo doi profesori de la Blindern – ştie de ce. De aceea e interesant că aceia care ştiu cele mai multe despre crimele în serie – agenţii FBI şi juriştii americani – disting între două tipuri de criminali în serie: psihopatul şi sociopatul. Profesorii mai sus menţionaţi sunt de părere că atât distincţia făcută, cât şi conceptul sunt aiurea, însă în patria criminalilor în serie majoritatea tribunalelor urmează Regulile McNaughten, care afirmă că doar psihopatul nu ştie ce face în momentul în care comite crima. Aşadar, psihopatul, spre deosebire de sociopat, poate evita închisoarea sau – aşa cum e adesea cazul în acea binecuvântată ţară – execuţia.

Opinia mea în legătură cu criminalii în serie este că… hmm…

Duse markerul la nas şi-l adulmecă, ridicând din sprânceană mimând surpriza.

Waaler ridică mâna. Aune dădu din cap.

— Cum se aplică sentinţa e foarte interesant, începu Waaler, dar mai întâi trebuie să-l prindem. Ai şi vreun sfat practic pe care să-l putem urma?

— Eşti nebun? Doar sunt psiholog, nu?

Râsete. Aune, mulţumit, se înclină spre public.

— Da, vom ajunge şi acolo, inspectore Waaler. Dar mai întâi daţi-mi voie să spun, în caz că pe vreunii dintre voi i-a apucat deja nerăbdarea, că vă aşteaptă vremuri grele. Din experienţă, nimic nu durează aşa de mult ca prinderea unui criminal în serie. Mai ales dacă e de tipul greşit.

— Care e tipul greşit? se auzi vocea lui Magnus Skarre.

— Să ne uităm, mai întâi, la distincţia pe care o fac cei care alcătuiesc profilul psihologic al psihopaţilor şi sociopaţilor pentru FBI. Psihopatul este adeseori un individ neadaptat social, fără loc de muncă, fără educaţie, cu cazier şi diverse probleme sociale. Spre deosebire de sociopat, care e inteligent, are în aparenţă succes şi duce o viaţă normală. Psihopatul iese în evidenţă şi dă uşor de bănuit, în vreme ce sociopatul se poate pierde în mulţime. Când e descoperit un sociopat, se produce întotdeauna un şoc uriaş în rândul vecinilor şi prietenilor. Am vorbit odată cu o psihologă care face profiluri pentru FBI şi mi-a spus că primul lucru pe care îl ia în considerare este momentul când se produc omorurile. Un omor, fireşte, ia timp. Pentru ea, o pistă utilă era să distingă dacă faptele au fost săvârşite pe parcursul săptămânii, în weekend sau cu ocazia unor sărbători naţionale. Ultimele ar sugera că ucigaşul are o slujbă, ceea ce creşte şansele ca acesta să fie sociopat.

— Deci, dacă omul nostru comite crime în zilele când se dă liber, asta sugerează că are un loc de muncă şi că e sociopat? întrebă Beate Lønn.

— E oarecum prematur să tragem asemenea concluzii, fireşte, dar, dacă punem cap la cap ceea ce ştim deja, poate. E suficient de practic pentru voi?

— Practic, da, zise Waaler, dar totodată ai şi vesti proaste, dacă înţeleg bine?

— Exact. Omul nostru seamănă destul de bine cu tipul greşit de criminal în serie. Sociopatul.

Aune le dădu câteva secunde celor strânşi acolo ca să pătrundă înţelesul afirmaţiei sale, apoi continuă.

— Potrivit psihologului american Joel Norris, criminalul în serie trece, la fiecare omor săvârşit, printr-un proces mental implicând şase etape. Prima se numeşte faza aurei, când persoana pierde treptat contactul cu realitatea. Faza totemului, cea de-a cincea, e crima însăşi, apogeul, ori, ca să fim mai precişi, antiapogeul, fiindcă ucigaşul nu reuşeşte niciodată să-şi vadă împlinite speranţele şi aşteptările legate de catharsis şi purificare pe care le asociază cu luarea unei vieţi. De aceea, criminalul intră direct în faza a şasea, depresia. Aceasta, la rândul ei, duce la o nouă aură, timp în care îşi adună forţele pentru următoarea crimă.

— Adică se învârte mereu în cerc, zise Bjarne Møller, care se strecurase înăuntru nebăgat în seamă şi se oprise lângă uşă. Ca un perpetuum mobile.

— Cu excepţia faptului că un perpetuum mobile repetă operaţiunile fără nicio modificare, răspunse Aune. Criminalul în serie traversează totuşi un proces care, pe termen lung, îi alterează comportamentul. Nivelul de control, din fericire, scade; însă, din păcate, creşte nivelul brutalităţii. Prima crimă e întotdeauna cea după care recuperarea e mai dificilă, aşadar şi perioada de „răcire” de după aceea e mai lungă. Produce o fază a aurei lungă, în care îşi adună energia pentru următoarea faptă şi îşi oferă o perioadă lungă s-o plănuiască. Dacă ucigaşul a fost atent cu detaliile la locul crimei, dacă ritualurile au fost executate cu precizie şi riscul de a fi descoperit e mic, putem

trage concluzia că se află încă la începutul procesului. În faza respectivă, încă îşi şlefuieşte tehnica, pentru a o face încă şi mai eficientă. E faza cea mai frustrantă pentru cei care încearcă să-l prindă. Totuşi, după câteva crime, perioadele de răcire, de obicei, se scurtează treptat. Are mai puţin timp să plănuiască, locurile crimelor sunt mai dezordonate, ritualurile sunt executate cu mai puţină grijă şi riscurile pe care şi le asumă sunt mai mari. Toate acestea indică o frustrare în creştere. Sau, ca să formulez altfel, setea de sânge a criminalului sporeşte, îşi pierde autocontrolul şi e mai uşor de prins. Însă dacă în perioada asta încercările de a-l prinde eşuează, se poate speria şi va înceta, o vreme, să omoare. Are astfel timp să se liniştească şi să înceapă iarăşi cu începutul. Sper că nu dau exemple prea deprimante.

— Supravieţuim, zise Waaler. Despre cazul în speţă ne poţi spune câte ceva?

— OK, replică Aune. Avem trei crime cu premeditare.

— Două! se auzi iarăşi Skarre. Lisbeth Barli, deocamdată, e considerată dispărută.

— Trei crime, făcu Aune. Crede-mă, tinere!

O parte dintre poliţişti schimbară priviri. Skarre dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Aune continuă:

— Cele trei crime au fost comise la acelaşi interval de timp. Iar ritualul de mutilare şi de „decorare” a cadavrului a fost executat, în toate cazurile. Taie un deget şi compensează oferindu-i victimei un diamant. Apropo, compensaţia este o trăsătură care însoţeşte adesea acest tip de brutalitate, mai ales în cazul ucigaşilor crescuţi cu principii morale stricte. Poate fi o pistă, de vreme ce n-a mai rămas prea multă moralitate prin casele din Norvegia.

Nu râse nimeni.

Aune oftă.

— Se cheamă umor negru. Nu încerc să fiu cinic şi aş putea formula probabil mai bine ce am de zis, dar încerc să nu las cazul să mă îngroape încă

înainte de a fi început. Vă recomand să faceţi la fel. Oricum, în cazul de faţă, intervalele de timp dintre omoruri şi faptul că se desfăşoară ritualuri indică autocontrol şi o fază timpurie.

Cineva îşi drese timid vocea.

— Da, Harry? zise Aune.

— Alegerea victimei şi a locului, rosti Harry.

Aune îşi frecă bărbia cu un deget, cugetă o clipă şi încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, Harry.

Ceilalţi de la masă schimbară priviri întrebătoare.

— Dreptate în ce privinţă? întrebă Skarre.

— Alegerea victimei şi a locului sugerează opusul, spuse Aune. Anume că ucigaşul trece repede în faza în care îşi pierde controlul şi începe să omoare la întâmplare.

— Cum aşa? întrebă Møller.

Harry vorbi fără să-şi ia ochii de la tăblia mesei.

— Prima împuşcătură, cea care a omorât-o pe Camilla Loen, s-a produs într-un apartament unde locuia singură. Ucigaşul poate intra şi ieşi fără riscul de a fi prins ori identificat. Îşi poate vedea de crimă şi de ritualuri fără a risca să fie deranjat, însă de la a doua victimă deja începe să rişte. O răpeşte pe Lisbeth Barli în mijlocul unei zone rezidenţiale, în plină zi, probabil cu ajutorul unei maşini, iar o maşină, evident, are număr de înmatriculare. Al treilea omor e, fireşte, loterie curată – în toaleta doamnelor, în clădirea de birouri a unei firme. E drept că programul se terminase, dar rămăseseră în zonă atâtea persoane, încât doar norocul a făcut să nu fie prins ori cel puţin identificat.

Møller se întoarse spre Aune.

— Aşadar care e concluzia?

— Nu putem trage vreuna. Putem cel mult să presupunem că avem de-a face cu un sociopat bine integrat. Şi nu ştim dacă e pe cale s-o ia razna ori dacă încă se poate controla.

— Ce putem spera?

— Un scenariu ar fi că suntem pe punctul să avem de-a face cu o baie de sânge, însă există şi o

şansă să punem mâna pe el, fiindcă o să-şi asume riscuri. Celălalt scenariu e că vor fi intervale de timp mai lungi între omoruri, însă ştim din experienţă că nu vom reuşi să-l prindem în viitorul apropiat. Alegeţi voi între cele două scenarii.

— Dar unde să începem căutările? întrebă Møller.

— Dacă ar fi să mă iau după statisticile unor colegi de-ai mei, aş spune că l-aţi putea găsi printre cei care fac în pat, printre cei care chinuie animale, violatori şi piromani, mai ales piromani. Dar nu cred în statisticile lor. Nu am, din păcate, o variantă alternativă, aşa că, presupun, răspunsul e: habar n-am.

Aune puse capacul la marker. Tăcerea era apăsătoare.

Tom Waaler sări de pe scaun.

— OK, oameni buni. Să ne punem pe treabă. Pentru început, vreau să stăm încă o dată de vorbă cu toţi cei pe care i-am audiat deja. Vreau să fie verificaţi toţi condamnaţii pentru omor şi vreau un dosar cu toţi infractorii condamnaţi pentru viol sau incendiere.

Harry îl observă pe Waaler cât acesta delegă misiunile, îi înregistră eficienţa şi încrederea în sine, viteza şi flexibilitatea cu care se ocupa de obiecţiile relevante, practice, tăria şi hotărârea cu care întâmpina obiecţiile nefondate.

Ceasul de deasupra uşii arăta 9:15. Abia începuse ziua, iar Harry se şi simţea lipsit de energie, ca un leu bătrân, pe moarte, care se ţinea acum în spatele haitei a cărei conducere ar fi putut-o pretinde cândva. Niciodată nu nutrise ambiţia de a fi căpetenia haitei, însă lucrurile, oricum, o luaseră la vale. Nu-i rămânea decât să se aşeze la pândă, în speranţa că cineva o să-i arunce vreun os.

Şi cineva îi aruncase un os. Unul mare.

Acustica proastă din camerele mici de anchetă îi lăsa lui Harry impresia că are gura acoperită de o pilotă când vorbeşte.

— Import proteze auditive, zise bărbatul scurt şi îndesat, trecându-şi palma peste cravata de mătase, prinsă de cămaşa albă cu un ac discret de aur.

— Proteze auditive? repetă Harry coborându-şi privirea pe lista cu persoane de audiat pe care i-o înmânase Tom Waaler.

În căsuţa destinată numelui, bărbatul scrisese *André Clausen,* iar la profesie, *Om de afaceri.*

— Aveţi probleme cu auzul? întrebă Clausen.

Harry nu putu decide dacă Clausen era sarcastic cu sine însuşi şi nici măcar dacă era sau nu ironic.

— Hmm… deci te-ai dus la Halle & Wetterlid ca să vorbeşti cu cineva despre proteze auditive?

— Voiam doar o evaluare a unui contract. Unul dintre binevoitorii dumitale colegi a făcut o copie după el, ieri după-amiază.

— Ăsta? zise Harry arătând spre un dosar.

— Exact.

— Chiar mă uitam la el. E semnat şi datat cu doi ani în urmă. Urmează să fie reînnoit?

— Nu. Voiam doar să mă asigur că nu sunt tras în piept.

— După atâta timp?

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Nu ai propriul consilier juridic?

— Ba da, însă a cam terminat-o cu noi, mă tem.

O străfulgerare aurie se zări în zâmbetul lui Clausen. Acesta continuă să vorbească:

— Am cerut o întâlnire de prezentare, să aud ce ofertă are firma asta de avocatură.

— Şi aţi căzut de acord ca întâlnirea asta să aibă loc la final de săptămână? Cu o firmă specializată în recuperarea datoriilor?

— Doar pe parcursul întâlnirii mi-am dat seama. Adică în puţinul timp pe care l-am avut înainte să se stârnească tămbălăul.

— Dar, dacă te interesează un avocat nou, trebuie să fi aranjat întâlniri cu mai mult de unul, zise Harry. Ne poţi spune cu cine?

Harry nu se uită la chipul lui André Clausen. Nu acolo se dezvăluia minciuna. Harry pricepuse dintr-

o privire că omul de afaceri se număra printre cei cărora nu le place ca expresiile faciale să dezvăluie ce gândesc. Posibil din timiditate, posibil fiindcă profesia sa necesita o figură impasibilă ori poate fiindcă, odată, autocontrolul fusese socotit o virtute esenţială. Aşa că Harry era atent la alte semne. Dacă, de pildă, ridică mâinile din poală ca să-şi netezească iarăşi cravata. Clausen n-o făcu, ci rămase neclintit, uitându-se la Harry. Nu se holba, îl fixa însă cu pleoapele uşor lăsate, de parcă situaţia i s-ar fi părut iritantă şi un pic plictisitoare.

— Majoritatea cabinetelor de avocaţi nu au vrut să stabilim o întâlnire decât după vacanţă, zise Clausen. Halle, Thune & Wetterlid au fost mult mai îndatoritori. Spune-mi, sunt suspectat de ceva?

— Toată lumea e suspectă, zise Harry.

— Chiar aşa, zise în engleză Clausen, cu un accent foarte britanic.

— Am observat că ai un uşor accent.

— A, da? Am călătorit mult în anii din urmă. Poate de aceea.

— Unde ai călătorit?

— Mai mult prin Norvegia, de fapt. Vizitez spitale şi instituţii. Ajung adesea şi prin Elveţia, la fabrica unde se fac protezele auditive. La cum avansează astăzi tehnologia, trebuie să te ţii la curent dacă eşti profesionist.

Din nou acelaşi sarcasm greu de definit din tonul său.

— Eşti căsătorit? Ai familie?

— Dacă te uiţi pe formularul pe care l-a completat colegul dumitale, o să vezi că nu.

Harry se uită pe formular.

— Mda, văd. Locuieşti singur, deci… să vedem… pe Gimle terrasse?

— Nu, zise Clausen. Locuiesc cu Truls.

— Exact. Ştiu.

— Chiar? zâmbi Clausen, în vreme ce pleoapele i se lăsau încă puţin. Truls e un Golden Retriever.

Harry simţi că în spatele ochilor se insinuează o migrenă. O privire aruncată pe listă îi arătă că mai

avea patru persoane de audiat înainte de prânz şi cinci după. Nu avea energia să se ia la harţă cu toţi.

Îi ceru lui Clausen să-i spună iarăşi ce se întâmplase din momentul în care intrase în clădirea de birouri din Piaţa Carl Berners şi până când sosise poliţia.

— Foarte bucuros, rosti acesta, căscând.

Harry se lăsă în scaun, iar Clausen, fluent şi cu siguranţă de sine, îi relată cum sosise cu taxiul, luase liftul până sus şi, după ce schimbase câteva vorbe cu recepţionista, aşteptase cinci sau şase minute ca aceasta să-i aducă un pahar cu apă. Văzând că femeia nu se întoarce, pornise singur spre birouri şi găsise pe o uşă numele domnului Halle.

Harry văzu, din notiţele lui Waaler, că Halle confirmase ora când Clausen bătuse la uşă, 5:05 p.m.

— Ai văzut pe cineva intrând sau ieşind de la toaleta doamnelor?

— De unde stăteam, la recepţie, nu se vedea uşa. N-am văzut pe nimeni când am intrat şi nici când m-am dus spre biroul unde aveam treabă. Şi am mai spus toate astea de câteva ori.

— Şi o s-o mai spui, îl încredinţă Harry căscând şi trecându-şi palma peste faţă.

În clipa aceea, Magnus Skarre bătu în geamul biroului şi-i arătă ceasul de la încheietură. Harry îl recunoscu, lângă el, pe Wetterlid. Harry dădu din cap şi aruncă o ultimă privire pe foaia de hârtie din faţa lui.

— Scrie aici că nu ai văzut persoane suspecte intrând sau ieşind de la recepţie cât v-aţi aflat acolo, pe scaun.

— Aşa e.

— În regulă, mulţumim foarte mult pentru cooperarea de până acum, zise Harry aşezând în dosar foaia şi apăsând butonul de oprire al aparatului de înregistrat. Te vom mai contacta, cu siguranţă.

— Nu am văzut persoane *suspecte,* zise Clausen, ridicându-se.

— Poftim?

— Am spus că nu am văzut pe nimeni *suspect* la recepţie, dar am văzut-o pe femeia de serviciu intrând în zona birourilor.

— Da, am vorbit cu ea. Zice că s-a dus direct în bucătărie şi n-a văzut pe nimeni.

Harry se ridică şi consultă lista. Următorul interviu era la 10:15, în camera 4.

— Şi pe curier, evident, zise Clausen.

— Curier?

— Da. A ieşit pe uşa din faţă chiar înainte să mă duc eu să-l caut pe avocat. Probabil, a adus sau a luat vreun colet. De ce te uiţi aşa la mine, domnule inspector? Un curier ca toţi curierii, într-un birou de avocatură, nu dă de bănuit, sincer.

Jumătate de oră mai târziu, după verificări făcute la firma de avocatură şi la mai multe companii de curierat din Oslo, lui Harry îi devenise clar un lucru: nu exista în evidenţa scrisă vreo trimitere sau ridicare de corespondenţă de vreun fel, luni, la birourile avocaţilor Halle, Thune & Wetterlid. După două ore de la plecarea lui Clausen de la sediul central al poliţiei, chiar înainte ca soarele să ajungă în înaltul cerului, individul fu adus înapoi ca să-l descrie iarăşi pe curier.

Nu le putu spune prea multe: cam 1,80 înălţime, constituţie medie. Nu fusese atent la caracteristicile fizice ale curierului. Considera un asemenea lucru atât neinteresant, cât şi nepotrivit pentru bărbaţi, zise, repetând apoi că respectivul curier era îmbrăcat cum se îmbracă de obicei curierii: tricou de ciclist negru cu galben, mulat, pantaloni scurţi şi încălţăminte de ciclist care făcea zgomot şi când călca pe mochetă. Faţa îi era acoperită de cască şi de ochelarii de soare.

— Dar gura? întrebă Harry.

— Avea o pânză albă peste gură, zise Clausen. Cum folosea Michael Jackson. Ştiam că bicicliştii şi

le pun ca să se protejeze de inhalatul gazelor de eşapament.

— În New York şi Tokyo, da. Aici suntem în Oslo.

Clausen ridică din umeri.

— Ei bine, nu mi s-a părut atât de neobişnuit.

Clausen fu lăsat să plece, iar Harry se duse la biroul lui Tom Waaler. Îl găsi cu telefonul la ureche, mormăind *îhî-uri* şi *aha*-uri.

— Cred că am idee cum a intrat făptaşul în apartamentul Camillei Loen, zise Harry.

Tom Waaler lăsă telefonul deoparte fără să fi terminat discuţia.

— Există o cameră video conectată la interfonul de la intrarea principală a blocului unde locuia, nu-i aşa?

— Aşa, şi…? făcu Waaler aplecat în faţă.

— Cine poate suna la oricine, cu masca pe faţă, şi totuşi să fie destul de sigur că o să fie lăsat să intre?

— Moş Crăciun?

— Nu chiar, dar ai lăsa pe cineva cu un colet expres, un buchet de flori, un curier, nu?

Waaler îşi puse telefonul pe „ocupat”.

— De la sosirea lui Clausen şi până când acesta l-a văzut pe curier trecând pe la recepţie spre ieşire au trecut puţin peste patru minute. Un curier intră, duce ce-i de dus şi pleacă, nu întârzie patru minute.

Waaler încuviinţă dând încet din cap.

— Un curier pe bicicletă. E ingenios de simplu. Cineva cu un motiv plauzibil să intre în contact cu oameni de tot felul, cu o eşarfă la gură. O persoană pe care toată lumea o vede, dar care rămâne nebăgată în seamă de toţi.

— Un cal troian, zise Harry. Un aranjament de vis pentru un criminal în serie.

— Nimeni nu se mai uită a doua oară la un curier care pleacă în grabă. Şi foloseşte un mijloc de transport neînmatriculat, probabil calea cea mai eficientă să te pierzi într-un oraş mare.

Waaler puse mâna pe telefon.

— O să pun câţiva băieţi să se intereseze de curierii pe bicicletă care erau în apropierea scenei crimelor la intervalele de timp relevante.

— Mai trebuie să ne gândim la ceva, zise Harry.

— Da, făcu celălalt. Dacă e cazul să avertizăm populaţia de prezenţa unor curieri eludaţi.

— Exact. Îi transmiţi tu lui Møller?

— Da. Şi, Harry…

Harry se opri în uşă.

— Ai făcut o treabă al naibii de bună, zise Waaler.

Harry înclină scurt din cap şi ieşi.

Trei minute mai târziu, întregul serviciu Omoruri vuia: Harry găsise o pistă.

18

Marţi. Pentagrama

Nikolai Loeb apăsă blând pe clape. Pianul suna delicat şi fragil în odaia goală. Piotr Ilici Ceaikovski, Concertul pentru pian numărul 1 în Si bemol major. Multor pianişti li se părea o lucrare cam ciudată, lipsită de eleganţă, însă Nikolai era convins că nimeni nu mai scrisese o asemenea muzică frumoasă, balsam pentru auz. Îl apuca dorul de casă din doar cele câteva acorduri pe care le ştia pe dinafară şi aceste note le căutau automat degetele lui când se aşeza la pianul dezacordat din sala de adunare a bisericii Gamle Aker.

Se uită pe fereastra deschisă. Păsările cântau în cimitir, iar asta îl purta cu gândul la iernile din Leningrad şi la tatăl lui, care-l dusese până la locurile vechilor bătălii de lângă oraş, unde zăceau, în gropi comune, bunicul şi toţi unchii lui Nikolai.

— Ascultă, îi spusese tatăl lui, cât de frumos şi cât de inutil e cântecul.

Nikolai deveni conştient de prezenţa cuiva care îşi dregea vocea şi se întoarse într-acolo. Văzu un bărbat înalt, în tricou şi blugi, care se oprise în uşă. Avea o mână bandajată. Nikolai se gândi mai întâi că e unul dintre acei dependenţi de droguri care mai apăreau din când în când.

— Te pot ajuta cu ceva? strigă Nikolai.

Acustica severă a camerei făcea ca vocea să-i sune mai puţin prietenos decât intenţionase.

Bărbatul păşi peste prag.

— Aşa sper, zise. Am venit să-mi cer iertare.

— Mă bucur mult, zise Nikolai. Dar mă tem că nu pot primi spovedanii aici. E pe hol o listă cu orar. Şi va trebui să vii la capela noastră din Inkognitogata.

Bărbatul veni spre el. Nikolai concluzionă, după pungile negre de sub ochii injectaţi, că omul nu dormise de ceva vreme.

— Vreau să-mi cer iertare că am distrus steaua de pe uşă.

Lui Nikolai îi trebuiră câteva secunde ca să priceapă la ce se referă bărbatul.

— A, am înţeles. Nu prea am legătură cu asta. Atâta doar că văd şi eu steaua desprinsă, atârnând cu susul în jos, zise zâmbind. Oarecum nepotrivit pentru o casă de rugăciune, ca să nu spun mai mult.

— Deci dumneata nu lucrezi aici?

Nikolai clătină din cap.

— Trebuie să împrumutăm spaţiul ăsta uneori. Eu sunt de la biserica Sfânta Prinţesă Apostolică Olga.

Harry ridică din sprâncene.

— Biserica ortodoxă rusă, adăugă Nikolai. Sunt preot şi administrator principal. Trebuie să mergi la biroul parohial şi să vezi dacă te poate ajuta cineva de-acolo.

— Hmm… mulţumesc.

Bărbatul nu dădea niciun semn că ar vrea să plece.

— Ceaikovski, nu-i aşa? Concertul pentru pian numărul 1?

— Aşa este, zise cu surprindere Nikolai.

Norvegienii nu erau nişte oameni tocmai cultivaţi. Cel de faţă, în plus, era îmbrăcat în tricou şi părea un prăpădit.

— Mi-l cânta mama, cândva, zise bărbatul. Spunea că e greu de interpretat.

— Ai o mamă bună. Care cânta piese pe care le credea prea dificile pentru tine.

— Da, era o femeie bună. O sfântă.

Zâmbetul pieziş al bărbatului avea ceva care-l încurca pe Nikolai. Era un zâmbet care se contrazicea singur. Deschis şi închis, prietenos şi cinic, vesel şi îndurerat. Însă probabil că îl interpreta exagerat, ca de obicei.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise bărbatul şi porni spre uşă.

— N-ai pentru ce.

Nikolai redeveni atent la pian şi încercă să se concentreze. Apăsă pe o clapă, de fapt o atinse fără

s-o facă să scoată un sunet – simţea doar pâslă atingând coarda pianului –, apoi îşi dădu seama că nu auzise uşa închizându-se. Se întoarse şi-l văzu pe bărbat tot acolo, cu mâna pe clanţă, holbându-se la steaua din gemuleţul spart.

— S-a întâmplat ceva?

Bărbatul ridică privirea.

— Nu. Mă întrebam doar ce înseamnă ce ai spus, că e nepotrivit ca steaua să atârne cu susul în jos.

Nikolai râse în hohote, iar râsul reverberă în încăpere.

— Păi, e o pentagramă inversată, nu?

Din expresia celuilalt, Nikolai pricepu că nu înţelesese.

— Pentagrama e un vechi simbol religios, nu doar al creştinătăţii. Cum vezi, e o stea în cinci colţuri făcută dintr-o linie continuă care se intersectează de mai multe ori cu ea însăşi: semnul a fost descoperit pe pietre funerare vechi de mii de ani. Însă, când atârnă cu un vârf în jos şi două în sus, e ceva complet diferit. E unul dintre cele mai importante simboluri în demonologie.

— Demonologie?

Bărbatul punea întrebări cu o voce calmă şi totuşi fermă, părând a fi obişnuit să primească răspunsuri, îşi zise Nikolai.

— Ştiinţa răului. Termenul provine din vremea când se credea că răul emană din existenta demonilor.

— Hmm… Şi acum, că demonii au ieşit din schemă?

Nikolai se roti cu taburetul de la pian. Oare îl judecase greşit pe acest bărbat? Părea prea ager la minte pentru un dependent de droguri sau un om al străzii.

— Sunt de la poliţie, zise bărbatul parcă răspunzând gândurilor lui. Avem tendinţa să punem întrebări.

— Bun, dar de ce întrebi tocmai despre asta?

Omul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am mai văzut recent simbolul, dar nu mai ştiu exact unde. Şi nu ştiu dacă e important sau nu. Ce demon foloseşte simbolul ăsta?

— Ucigă-l Toaca, zise Nikolai şi apăsă uşor pe trei clape, auzindu-se un acord disonant. I se mai spune şi Satana.

După-amiază, Olaug Sivertsen deschise geamurile largi de sticlă ale balconului cu vedere spre Bjørvika, se aşeză pe un scaun şi se uită la trenul roşu cum aluneca pe lângă casa ei. O casă destul de obişnuită, o clădire de sine stătătoare, construită din cărămidă în 1891; poziţionarea ei era însă extraordinară. Villa Valle – numită astfel după bărbatul care o proiectase – se afla lângă şinele care duceau dincolo de Gara Centrală din Oslo, pe terenul companiei feroviare. Se învecina cu nişte magazii şi ateliere aparţinând Căilor Ferate Norvegiene. Villa Valle fusese construită ca să-i adăpostească pe şeful de staţie, familia şi servitorii săi şi înzestrată cu pereţi groşi, aşa încât şeful de staţie şi soţia lui să nu se trezească ori de câte ori trecea câte un tren. În completare, şeful de staţie ceruse constructorului – care primise această sarcină deoarece se ştia bine că folosea un mortar special care dădea zidurilor un plus de soliditate – să-i facă o casă încă şi mai robustă. În eventualitatea că vreun tren ar fi deraiat şi ar fi lovit casa, şeful de staţie voia ca mecanicul de locomotivă să suporte greul impactului, nu el şi familia. Niciun tren nu se izbise de atunci de eleganta reşedinţă a şefului de staţie, aflată într-o asemenea ciudată izolare, ca un castel suspendat peste o sălbăticie de pietriş negru în care şinele luceau şi se încolăceau ca şerpii la soare.

Olaug închise ochii şi se lăsă cuprinsă de căldura soarelui.

Nu-i plăcuse căldura, încă de tânără. Pielea i se înroşea, o apucau mâncărimile şi tânjea după verile răcoroase şi umede din nord-vestul Norvegiei. Acum, că era bătrână – de aproape 80 de ani –,

prefera arşiţă în loc de răcoare, lumină în loc de întuneric, tovărăşie, şi nu singurătate, sunet în loc de linişte.

Altfel stăteau lucrurile când, în 1941, la 16 ani, plecase din Averøya, ajunsese la Oslo pe aceleaşi linii de tren şi începuse să lucreze ca servitoare pentru Gruppenführerul Ernst Schwabe şi soţia lui, Randi, în Villa Valle. El era un bărbat înalt, arătos şi provenea dintr-o familie aristocratică. În primele zile, Olaug fusese îngrozită. O trataseră însă bine şi cu respect, iar Olaug îşi dăduse curând seama că nu avea de ce se teme, atâta timp cât îşi făcea treaba cu meticulozitatea şi punctualitatea pentru care germanii sunt celebri, şi nu fără motiv.

Ernst Schwabe era responsabil de WLTA, *Landtransportabteihing,* divizia de transport a armatei germane, şi-şi alesese chiar el casa de lângă staţie. Soţia, Randi, lucra şi ea probabil în WLTA, însă Olaug nu o vedea niciodată în uniformă. Odaia lui Olaug avea ferestre spre sud, către grădină şi linii. În primele săptămâni, huruitul trenurilor lungi, şuierăturile ascuţite şi celelalte zgomote ale oraşului o ţinuseră trează nopţile, însă, treptat, se obişnuise. În anul următor, când se dusese acasă în prima vacanţă, se lungise pe pat, în căminul în care crescuse, ascultând tăcerea şi pustiul, tânjind după zgomotele vieţii şi ale oamenilor vii.

Oameni vii fuseseră mulţi în Villa Valle, în timpul războiului. Famila Schwabe era foarte activă social, iar la serate erau prezenţi atât germani, cât şi norvegieni. Dacă ar fi ştiut lumea ce capi ai societăţii norvegiene fuseseră acolo, mâncând, bând şi fumând, cu Wehrmachtul ca gazdă. I se ceruse, îndată după război, să ardă cartonaşele de masă cu numele oaspeţilor, pe care le adunase. Făcuse întocmai şi nu suflase o vorbă nimănui. Simţise câteodată revoltă văzând în ziare fotografii ale aceloraşi persoane, care însă acum denunţau jugul ocupaţiei germane. Îşi ţinuse totuşi gura, dintr-un singur motiv: când se instaurase pacea, o ameninţaseră că-i vor lua fiul, şi asta era tot ce avea

şi preţuia pe lume. Frica era încă bine cuibărită în ea.

Olaug ridică ochii. Puterea soarelui slăbise şi acum asfinţea, lucru demn de băgat în seamă, fiindcă strălucise toată ziua şi făcuse tot ce-i stătuse în puteri să-i omoare florile din ghivece. Olaug zâmbi. Dumnezeule, ce tânără fusese cândva, parcă nu era posibilă atâta tinereţe. Şi-ar fi dorit să fie iar tânără? Poate că nu, îşi dorea însă companie, viaţă, lume fremătând în jur. Nu înţelesese până atunci ce însemna vorba asta, că bătrânii sunt singuri pe lume, dar acum…

Şi nu era atât singurătatea, cât sentimentul că nu-i pasă nimănui de viaţa ei. Ajunsese să se întristeze adânc când se trezea dimineaţa şi ştia că, şi dacă zăcea în pat toată ziua, nu ar fi contat pentru nimeni.

De aceea luase în gazdă o fată veselă din Trøndelag.

Era ciudat să te gândeşti că Ina, cu doar câţiva ani mai mare decât fusese ea când venise în Oslo, locuia acum în aceeaşi cameră în care stătuse Olaug. Probabil că rămânea trează nopţile, gândindu-se la cât şi-ar dori să se depărteze de tumultul oraşului, să se întoarcă în tihna vreunui locşor din Trøndelagul din nord.

Însă poate că Olaug greşea. Ina avea un prieten. Nu-l văzuse, darămite să facă cunoştinţă cu el, însă îi auzise din dormitor paşii urcând pe scară, spre intrarea în camera Inei. Nu avea cum să-i interzică Inei să aducă bărbaţi în cameră, cum i se interzisese ei cândva, şi oricum nici nu voia să facă asta. Spera doar să nu apară cineva care să i-o răpească pe Ina. Îi devenise prietenă apropiată, ba chiar ajunsese să-i fie ca o fiică, fiica pe care nu o avusese niciodată.

Însă Olaug era conştientă că într-o relaţie dintre o bătrână şi o tânără, aşa cum era Ina, cea care îşi oferă prietenia e mereu tânăra, iar cea care o primeşte e bătrâna doamnă. Avea aşadar grijă să nu-i pună beţe în roate. Ina era mereu prietenoasă, însă Olaug credea că asta putea să aibă legătură cu chiria mică.

Ajunsese aproape un ritual: Olaug punea de ceai, apoi bătea la uşa Inei, cu o farfurioară cu fursecuri, cam pe la 7 seara. Olaug prefera acolo. Era ciudat poate, dar camera asta încă era cea în care se simţea cel mai mult acasă. Vorbeau despre orice, la lumina soarelui. Pe Ina o interesa mai ales războiul şi ce se petrecuse în Villa Valle. Şi Olaug îi spunea. Îi povestea cât de mult se iubeau Ernst şi Randi, cum stăteau ore întregi în salon vorbind şi atingându-se drăgăstos, aşezând la locul ei câte o şuviţă de păr sau lăsându-şi capul pe umărul celuilalt. Olaug îi povestise că, uneori, îi urmărea pe furiş de după uşa bucătăriei. Îi descrisese silueta dreaptă a lui Ernst Schwabe, părul lui negru, des, şi fruntea înaltă, deschisă, felul în care ochii lui puteau fi glumeţi sau serioşi, furioşi sau veseli, siguri în cele mai abstracte chestiuni ale vieţii sau nedumeriţi ca şi cei de copil când venea vorba de lucruri mărunte, banale. Însă cel mai des o privea pe Randi Schwabe, părul ei roşu, lucios, gâtul subţire şi alb, ochii strălucitori cu irisul albastru pal înconjurat de un cerc bleumarin. Cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată Olaug!

Văzându-i astfel, Olaug se gândea că cei doi erau sortiţi unul altuia, suflete gemene, crezuse că nimic nu avea să-i despartă vreodată. Însă, îi spusese Inei, atmosfera feerică din casă se putea dezintegra în episoade de ceartă furibundă de îndată ce musafirii plecau.

În urma unei asemenea certe, produsă după ce Olaug se dusese la culcare, Ernst bătuse la uşa ei şi intrase în odaie. Fără să aprindă lumina, se aşezase pe marginea patului ei şi-i spusese că, înfuriată, soţia lui plecase de acasă şi se dusese să doarmă la un hotel. Olaug simţise miros de băutură în respiraţia lui, însă era tânără şi nu ştiuse ce să facă atunci când un bărbat cu 20 de ani mai în vârstă, o persoană pe care o respecta, admira, ba chiar de care se şi îndrăgostise un pic, îi ceruse să-şi scoată cămaşa de noapte şi să rămână goală.

În prima noapte n-o atinsese, o privise doar, o mângâiase pe obraz spunându-i că era frumoasă, mai frumoasă decât avea ea să fie vreodată în stare să înţeleagă, apoi se ridicase şi plecase, părând că se luptă cu plânsul.

Olaug se ridică în picioare şi închise uşile de la balcon. Se făcuse aproape 7. Aruncă o privire spre uşa din capul scării şi văzu o pereche de pantofi sport pe mocheta din faţa uşii Inei. Avea deci un musafir. Olaug se aşeză pe pat şi ascultă.

La ora 8, uşa se deschise. Auzi cum cineva se încalţă şi coboară pe trepte, însă mai era un sunet, un fâşâit, un zgâriat cum ar face câinii cu ghearele. Intră în bucătărie şi puse apă la fiert pentru ceai.

Când bătu la uşa Inei, câteva minute mai târziu, descoperi că Ina nu răspunde şi fu surprinsă pentru că auzise venind din camera ei un susur blând al muzicii.

Bătu iarăşi, însă tot nu i se răspunse.

— Ina?

Olaug împinse uşa şi o deschise. Primul lucru pe care-l observă fu aerul îmbâcsit. Fereastra era închisă şi draperiile trase, astfel că înăuntru era aproape beznă.

— Ina?

Niciun răspuns. Poate dormea. Olaug aruncă o privire după uşă, unde se afla patul. Gol. Ce ciudat! Ochii ei bătrâni începeau să se obişnuiască cu întunericul. O zări pe Ina. Stătea în balansoarul de la geam şi părea, într-adevăr, că doarme. Ochii îi erau închişi, capul îi căzuse într-o parte. Olaug tot nu reuşea să-şi dea seama de unde se aude zumzetul muzicii.

Se apropie de balansoar.

— Ina?

Chiriaşa nu reacţionă nici acum. Olaug ţinu farfuria cu o singură mână, iar pe cealaltă o întinse uşor spre obrazul fetei.

Când ceainicul căzu pe mochetă, se auzi un zgomot surd. Urmat imediat de două ceşti, o

zaharniţă cu vulturul imperial al Germaniei, o farfurie şi şase fursecuri Maryland.

În aceeaşi clipă în care ceaşca lui Olaug – ori, mai exact, a familiei Schwabe – atinse podeaua, Ståle Aune o ridică pe a sa – ori, mai exact, a poliţiei din Oslo.

Bjarne Møller se uită la degetul mic al psihologului gras şi se întrebă cât era teatru şi cât un simplu deget mic ridicat de pe ceaşcă.

Møller solicitase o şedinţă la el în birou şi, pe lângă Aune, le ceruse şi celor care conduceau ancheta – Tom Waaler, Harry Hole şi Beate Lønn – să participe.

Arătau cu toţii apatici, în mare parte fiindcă speranţa care înmugurise odată cu descoperirea falsului curier începea să se ofilească.

Prin intermediul radioului şi televiziunii ceruseră informaţii de la cei care ştiau ceva, iar acum Tom Waaler tocmai trecuse în revistă rezultatele. Primiseră 24 de apeluri, dintre care 13 de la „clienţii" lor obişnuiţi, care sunau indiferent dacă văzuseră ori nu ceva. Dintre celelalte 11 telefoane primite, în şapte cazuri se dovedise că era vorba de curieri autentici, cu slujbe reale. Patru apelanţi le spuseseră ce ştiau deja: că luni, pe la ora 5 după-amiaza, fusese văzut un curier în dreptul Pieţei Carl Berners. Noutatea era că fusese văzut pedalând pe Trondheimsveien. Singurul apel interesant venea de la un taximetrist care văzuse un biciclist cu cască, ochelari şi un tricou negru-galben pe lângă Şcoala de Arte şi Meserii, îndreptându-se spre Ullevålsveien în jurul intervalului orar în care fusese ucisă Camilla Loen. Niciuna dintre firmele de curierat nu-şi trimisese vreun angajat în acea zonă, la acea oră. Însă apoi cineva de la Servicii de Curierat Førstemann sunase zicând că trecuse prin Ullevålsveien îndreptându-se spre un restaurant cu terasă din St. Hanshaugen ca să bea o bere.

— Cu alte cuvinte, cercetările nu ne-au dus nicăieri, concluzionă Møller.

— Suntem încă la început, zise Waaler.

Inspectorul-şef dădu din cap, însă cu o expresie care arăta că nu se simte încurajat. În afară de Aune, toţi cei din încăpere ştiau că primele reacţii sunt cele mai importante. Oamenii au tendinţa să uite repede.

— Ce mai spun cei de la Institutul de Medicină Legală, cu lipsa lor de personal? Au descoperit ceva care să ne ajute să-l găsim pe omul nostru?

— Mă tem că nu, răspunse tot Waaler. Au amânat celelalte autopsii şi au dat prioritate alor noastre, dar deocamdată nimic. Nici spermă, nici sânge, nici păr, nimic. Singurele urme materiale lăsate de făptaş sunt găurile de glonţ.

— Interesant, făcu Aune.

Cam deprimat, Møller îl întrebă ce i se pare atât de interesant.

— E interesant fiindcă asta sugerează că nu şi-a atacat victimele având motivaţii sexuale. Asta e ceva foarte neobişnuit pentru criminalii în serie.

— Poate că de data asta chiar nu e vorba de sex, zise Møller.

Aune dădu din cap.

— Mereu e vorba de sex. Întotdeauna.

— Poate e ca Peter Sellers în *Un grădinar face carieră,* îşi dădu Harry cu părerea. Mie îmi place să mă uit.

Ceilalţi îl priviră fără să priceapă o iotă.

— Adică… poate că nu e nevoie să se atingă ca să obţină satisfacţia sexuală.

Harry evită privirea sfredelitoare a lui Waaler.

— Poate că crima şi imaginea cadavrului sunt suficiente.

— S-ar putea să fie aşa, zise Aune. De obicei, ucigaşul vrea o eliberare orgasmică, dar se poate să fi ejaculat fără să-şi lase sămânţa la locul faptei. Sau a fost capabil să se controleze şi să aştepte să ajungă la loc sigur.

Pentru câteva clipe, se lăsă tăcere. Harry ştia că se gândesc cu toţii la acelaşi lucru ca el. Ce făcuse ucigaşul cu femeia dispărută, Lisbeth Barli?

— Şi armele pe care le-am găsit la locul faptei?

— Le-am verificat, zise Beate. Testele arată că sunt, cu o probabilitate de 99 la sută, arma crimei.

— Asta-i bine, zise Møller. Vreo idee despre provenienţa armelor?

Beate clătină din cap.

— Ca şi mai înainte, seria armei a fost ştearsă cu o pilă. Urmele sunt cam la fel cu cele pe care le vedem pe majoritatea armelor pe care le-am confiscat.

— Hm, făcu Møller. Deci iarăşi mitul marii frăţii a armelor. Dar serviciul de securitate internă al poliţiei o să-i dea de cap curând, nu?

— Interpolul lucrează de mai bine de patru ani la dosar şi încă nu are nimic de arătat, zise Waaler.

Harry se roti cu scaunul, aruncându-i o privire fugară lui Waaler. Făcând-o, simţi ceva ce nu mai simţise pentru Waaler până atunci: admiraţie. Acelaşi soi de admiraţie pe care-l ai pentru animalele de pradă care şi-au perfecţionat abilităţile de supravieţuire.

Møller oftă.

— Ştiu. Adversarul nostru are un avans de trei goluri, iar noi încă nici n-am văzut mingea. Are cineva vreo idee strălucită?

— Nu-s chiar sigur că e o idee…

— Spune, Harry.

— E mai mult o intuiţie despre scena crimei. Toate au ceva în comun, dar n-aş putea să spun ce anume. Prima dată a fost împuşcată o persoană într-o mansardă din Ullevålsveien. A doua victimă, cam la un kilometru spre nord-vest, în Sannergata. Al treilea omor a fost înfăptuit la ceva distanţă de acel punct, de data asta spre est, într-o clădire de birouri de lângă Piaţa Carl Berners. Criminalul se deplasează, dar am senzaţia că mişcările lui au o logică.

— Adică? întrebă Beate.

— Teritoriul lui, lămuri Harry. Psihologul vă poate, probabil, explica.

Møller se întoarse spre Aune, care tocmai lua o înghiţitură de ceai.

— Vreun comentariu, Aune?

Acesta făcu o grimasă.

— Eh, nu-i tocmai Earl Grey.

— Nu la ceai mă refeream.

Aune oftă.

— Am glumit, Møller. Dar ştiu unde vrei să ajungi, Harry. Criminalul are preferinţe puternice pentru locul geografic al faptei. Aici, în mare, putem distinge trei tipuri.

Aune se apucă să numere pe degete:

— Sunt ucigaşii staţionari, cei care atrag victimele la ei în casă sau le aduc cu forţa şi le omoară acolo. Avem apoi ucigaşul teritorial care operează pe o arie restrânsă, ca Jack Spintecătorul, care nu omora decât în zona unde se practica dragostea pe bani, însă teritoriul lor ar putea fi, cu uşurinţă, un întreg oraş. În fine, avem ucigaşul nomad cu cele mai multe vieţi pe conştiinţă, probabil. Ottis Toole şi Henry Lee Lucas s-au plimbat prin SUA din stat în stat şi au omorât, pe parcurs, mai bine de 300 de oameni.

— Aşa, zise Møller. Dar tot nu pricep despre ce fel de logică vorbeai, Harry?

Detectivul ridică din umeri.

— Cum spuneam, şefu', e doar o intuiţie.

— Există un lucru pe care-l au în comun, zise Beate.

Mişcaţi parcă de o telecomandă, ceilalţi se întoarseră simultan spre ea. Obrajii ei se înroşiră pe loc, iar o clipă ea păru să regrete că deschisese gura. Îşi ignoră însă impulsul şi continuă:

— Apare în locuri în care femeile se simt în maximă siguranţă. În casă. Pe stradă, în plină zi. În toaleta de la serviciu.

— Bună treabă, Beate, zise Harry şi fu răsplătit cu o privire recunoscătoare.

— Ai observat bine, doamnă dragă, se băgă şi Aune. Dacă vorbim despre tipare de deplasare, aş vrea să mai adaug ceva. Criminalii de tip sociopat

sunt adesea foarte siguri pe sine, exact cum par să stea lucrurile şi în acest caz. O trăsătură caracteristică a lor este că urmăresc îndeaproape ancheta şi au tendinţa de a se apropia fizic de ceea ce se petrece. Pot interpreta investigaţia ca pe un joc între ei şi poliţie. Multora le face mare plăcere să vadă confuzia autorităţilor.

— Ceea ce înseamnă că, în clipa asta, undeva, cineva se bucură, zise Møller, după care bătu o dată din palme: Asta e tot pe ziua de azi.

— Încă o chestie, ceva minor, zise Harry. Diamantele pe care le-a pus făptaşul pe victime…

— Da?

— Au cinci colţuri. Aproape ca o pentagramă.

— Aproape? Din ce ştiu, sunt exact ca o pentagramă.

— O pentagramă e trasată cu o linie continuă care se intersectează cu ea însăşi.

— Aha! exclamă Aune. Pentagrama cu pricina. Desenată potrivit regulii de aur a proporţiilor. Foarte interesantă formă. Apropo, ştiaţi de teoria care spune că în vremea vikingilor, când celţii aveau de gând să convertească Norvegia la creştinism, au trasat o pentagramă sfântă pe care au aşezat-o peste harta sudului Norvegiei, folosind-o ca să stabilească aşezarea oraşelor şi a bisericilor?

— Ce are de-a face asta cu diamantele? întrebă Beate.

— Nu e vorba de diamante, e vorba de formă, pentagrama, îi răspunse Harry. Ştiu că am mai văzut-o undeva, la unul dintre locurile unde s-au produs crimele. Doar că nu mai reţin în care loc şi pe unde. Poate vi se pare o tâmpenie, dar cred că e important.

— Deci, zise Møller sprijinindu-şi bărbia în palme, îţi aminteşti ceva ce nu-ţi prea aminteşti, dar crezi că-i important?

Harry îşi frecă puternic faţa cu amândouă palmele.

— Când ajungi la scena crimei, te concentrezi atât de mult, încât majoritatea chestiilor periferice

pe care le înregistrează creierul tău ajung să fie mult peste ce poţi procesa. Detaliile rămân pur şi simplu acolo până ce se iveşte ceva nou, o piesă din puzzle se îmbină cu alta, doar că nu-ţi mai aminteşti de unde ai luat prima piesă. Însă intuiţia îţi spune că e important. Cum vă sună?

— A psihoză, zise Aune căscând.

Ceilalţi trei se holbară la el.

— Nu puteţi şi voi să zâmbiţi, măcar, când sunt amuzant? se bosumflă psihologul. Harry, mi se pare că sună ca un creier absolut normal şi funcţional. Nu ai de ce să te temi.

— Cred că sunt aici patru creiere care au făcut destul pentru azi, zise Møller şi se ridică de pe scaun.

În clipa aceea, telefonul de pe birou sună.

— Møller sunt… numai o secundă.

Îi trecu telefonul lui Waaler, care îl luă şi-l duse la ureche.

— Da?

Vrând să se ridice, cei prezenţi făcură zgomot de scaune târşâite pe duşumea, iar Waaler le făcu semn cu mâna să rămână pe loc.

— Super! zise şi închise.

Ceilalţi se întoarseră spre el cu interes reînnoit.

— A sunat un martor, o femeie. A văzut un biciclist ieşind dintr-un bloc de apartamente din Ullevålsveien, lângă Cimitirul Mântuitorul, în după-amiaza de vineri când a fost omorâtă Camilla Loen. Şi-a amintit fiindcă i s-a părut tare ciudat că avea o cârpă albă peste gură. Curierul care s-a oprit la o bere în St. Hanshaugen nu purta aşa ceva.

— Şi?

— Nu ştia exact adresa din Ullevålsveien, dar a dus-o Skarre cu maşina în zonă. Ea i-a arătat clădirea şi era cea în care a stat Camilla Loen.

Møller izbi cu palma în tăblia mesei.

— În sfârşit!

Olaug stătea pe pat, cu o mână la gât, simţindu-şi pulsul care îi revenea, încet, la normal.

— Ce m-ai speriat! şopti cu voce aspră, de nerecunoscut.

— Îmi pare tare rău, zise Ina şi luă ultimul fursec de pe farfurie. Nu te-am auzit intrând.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze, zise Olaug. Să dau buzna aşa. N-am văzut că porţi… alea în urechi.

— Căşti, râse Ina. Probabil că aveam muzica dată cam tare. Cole Porter.

— Ştii că nu sunt la curent cu muzica modernă.

— Cole Porter e un muzician de jazz, din alte vremuri. A şi murit, de fapt.

— Draga mea, cineva tânăr ca tine nu ar trebui să asculte oameni morţi.

Ina râse iarăşi. Când simţise că o atinge pe gât, se apărase din reflex cu braţul şi lovise tăviţa cu serviciul de ceai. Încă se vedea, pe mochetă, un strat fin de zahăr.

— Cineva mi-a dat înregistrările cu muzica asta.

— Dar ce zâmbet misterios avem! zise Olaug. Domnul acela care ţi-e prieten?

Regretă imediat că întrebase. Ina ar fi putut crede că o spiona.

— Poate, rosti Ina, cu ochi lucitori.

— E mai în vârstă decât tine, nu?

Olaug voia să sugereze că nu ieşise să-l vadă.

— Dacă-i place muzica veche, vreau să zic.

Îşi dădea seama că nu vorbea ce trebuie. Punea întrebări şi era indiscretă ca o femeie bătrână căreia-i place bârfa.

— Un pic mai în vârstă, da.

Zâmbetul jucăuş al Inei o încurcă pe Olaug.

— Cam cum eraţi dumneata şi Herr Schwabe.

Olaug râse bucuroasă odată cu Ina, mai mult de uşurare.

— Imaginează-ţi! Stătea exact unde stai acum, spuse deodată Ina.

Olaug netezi cu palma pătura întinsă pe pat.

— Da, imaginează-ţi.

— Când a plâns, în seara aia, a făcut-o fiindcă nu te-a putut avea? continuă Ina.

Olaug încă mângâia pătura. Îi plăcea cum o gâdilă în podul palmei asprimea lânii.

— Nu ştiu, zise Olaug. N-am îndrăznit să-l întreb. Aşa că mi-am găsit propriile răspunsuri, cele care mi-au plăcut cel mai mult, vise pe care le-aş fi preferat noaptea. Probabil că de-asta am fost atât de îndrăgostită.

— Aţi ieşit vreodată împreună?

— Da. Am fost odată cu el, cu maşina, până la Bygdøy. Ne-am dus să înotăm. Adică eu am înotat, el a stat şi s-a uitat. Mi-a zis că sunt nimfa lui personală.

— Şi n-a aflat soţia lui că el e tatăl copilului, după ce-ai rămas însărcinată?

Olaug îi aruncă Inei o privire lungă, apoi clătină din cap.

— Au părăsit ţara în mai 1945. Şi nu i-am mai văzut niciodată. Iar eu abia în iulie am descoperit că sunt gravidă.

Olaug lovi pătura cu palma.

— Dar cred că te-ai săturat până-n gât de poveştile mele vechi, dragă. Să mai vorbim şi despre tine. Cine e domnul care te-a vizitat?

— Un bărbat bine.

Ina avea încă expresia visătoare care i se întipărea de obicei pe chip când Olaug îi povestea despre primul şi ultimul ei iubit, Ernst Schwabe.

— Mi-a dat ceva, zise Ina şi, trăgând un sertar de la birou, scoase un pacheţel legat cu fundă aurie.

— A zis să nu-l deschid până nu ne logodim.

Olaug zâmbi şi-i mângâie Inei obrazul. Se bucura pentru ea.

— Ţii la el?

— E altfel decât ceilalţi. Nu e aşa de… e mai de modă veche. Vrea să aşteptăm. Cu… ştii cu ce.

Olaug dădu afirmativ din cap.

— Pare un om serios.

— Da, zise Ina cu un mic oftat.

— Să te asiguri că e bărbatul care-ţi trebuie înainte să mergi mai departe, zise Olaug.

— Ştiu. De-aia e aşa de dificil. Doar ce-a plecat de-aici şi, înainte de a ieşi pe uşă, i-am spus că am nevoie de timp să mă gândesc. A zis că înţelege, sunt mult mai tânără decât el.

Olaug voia s-o întrebe dacă bărbatul avea câine, însă se abţinu la timp. Îşi băgase destul nasul. Netezi pătura pentru ultima oară şi se ridică.

— Mă duc să mai fac nişte ceai, draga mea.

Era o revelaţie. Nu un miracol, doar o revelaţie.

Trecuse jumătate de oră de când plecaseră ceilalţi şi Harry abia terminase de citit transcrierile audierilor celor două femei care locuiau vizavi de Lisbeth Barli. Închise veioza de pe birou, clipi în beznă şi, brusc, avu revelaţia. Poate fiindcă stinsese lumina, cum faci când te duci la culcare. Sau poate fiindcă încetase o clipă să se mai gândească la asta. Oricare ar fi motivul, i se părea că cineva îi aruncase în faţă o fotografie clară, lămuritoare.

Intră în camera unde se ţineau cheile de la scena crimelor şi o luă pe cea pe care o căuta. Apoi se duse cu maşina acasă pe Sofies gate, de unde îşi luă lanterna, şi porni pe jos spre Ullevålsveien. Se făcuse aproape miezul nopţii. La parter era încuiat şi spălătoria era închisă. În vitrina magazinului de pietre funerare, luminată de un spot, se putea citi inscripţia „Odihnească-se în pace!”.

Harry intră în apartamentul Camillei.

Nici mobila, nici nimic altceva nu fusese mişcat de-acolo, paşii însă tot aveau ecou. Parcă dispariţia locatarei lăsase locuinţa într-un soi de vid fizic care înainte nu existase. Totodată, avea senzaţia că nu era singur. Harry credea în existenţa sufletului. Nu era o persoană deosebit de religioasă, însă un lucru îl frapa mereu când vedea un cadavru: corpului îi lipsea ceva, un lucru care nu avea legătură cu procesul de degradare fizică. Cadavrele arătau ca nişte insecte uscate în pânza unui păianjen – fiinţa nu mai era, lumina se dusese, nu mai exista lumina iluzorie care rămâne după ce o stea a pierit.

Trupului îi lipsea sufletul, iar această absenţă a sufletului îl făcea pe Harry să creadă.

Nu aprinse lumina; razele de lună care se strecurau în cameră prin luminatorul mansardei îi erau de ajuns. Se duse glonţ în dormitor, unde porni lanterna şi o îndreptă spre grinda de rezistenţă de lângă pat. O tresărire de surpriză. Nu era o inimă cuprinzând un triunghi, aşa cum crezuse întâi.

Harry se aşeză pe pat şi-şi trecu buricele degetelor peste scrijeliturile din grindă. Semnele săpate în lemnul cafeniu, îmbătrânit, erau atât de clare, că nu puteau fi decât proaspete. Şi era limpede că era vorba de o tăietură continuă. O crestătură neîntreruptă, cu linii drepte revenind şi intersectându-se. O pentagramă.

Harry îndreptă lanterna spre duşumea şi văzu un strat subţire de praf şi vreo două gheme de praf. Camilla Loen nu apucase să facă curăţenie înainte să plece dintre cei vii. Însă acolo, lângă unul dintre picioarele de la capul patului, găsi ce căutase. Aşchii de lemn.

Harry se aşeză din nou pe pat. Salteaua era moale şi elastică. Se uită la tavanul înclinat şi încercă să se gândească. Dacă într-adevăr criminalul cioplise pentagrama în grinda de deasupra patului, ce însemna asta?

— Odihneşte-te în pace! îngăimă Harry închizând ochii.

Era prea obosit ca să poată gândi clar. În minte i se mai învârtea o întrebare. De ce nu observase pentagrama de prima oară? De ce nu asociase cele două lucruri: steaua şi diamantele? Sau o făcuse? Poate fusese prea rapid, poate subconştientul lui legase pentagrama de altceva, ceva ce văzuse la unul dintre omoruri, dar nu reuşise să desluşească.

Încercă să-şi facă o hartă mentală a locurilor unde se înfăptuiseră omorurile.

Lisbeth în Sannergata. Barbara în Piaţa Carl Berners. Şi Camilla aici, la duş, în odaia de alături. Aproape goală. Piele udă. O simţise. Apa fierbinte făcuse să pară că e moartă de mai puţin timp decât

era. Îi pipăise pielea. Sub ochii lui Beate. Nu se putuse abţine să nu o atingă. Era de parcă ar fi mângâiat o suprafaţă caldă şi netedă de cauciuc. Ridică privirea, se văzu singur cu ea şi abia atunci simţi şuvoiul cald de apă de la duş. Privirea îi coborî iar, văzu că ea se uită la el cu o lucire stranie în ochi. Tresări şi-şi retrase mâinile; privirea ei fixă se dizolvă precum imaginea de pe ecranul unui televizor când îl opreşti. Ce bizar, îşi spuse şi o atinse cu palma pe obraz. Aşteptă ca apa fierbinte a duşului să-i îmbibe hainele. Licărul, încetişor, se întoarse. Puse palma cealaltă pe stomacul ei. Ochii femeii se făcură vii, îi simţi corpul mişcându-se sub degete. Ştia că doar atingerea o poate readuce la viaţă, că fără atingere avea să dispară, să piară. Îşi lăsă fruntea pe a ei. Apa îi curgea prin haine, îi uda pielea şi se întindea separându-i, ca un filtru cald. Atunci băgă de seamă că ochii ei nu erau albaştri, ci căprui. Şi că buzele nu-i mai erau albite, ci roşii şi pline de viaţă. Rakel. Îşi lipi buzele de ale ei. Se înfioră şi se retrase simţindu-le reci ca gheaţa.

Ea îl ţintui cu privirea. Gura i se mişcă.

— Ce faci?

Inima lui Harry se opri, în parte fiindcă ecoul vorbelor încă stăruia în cameră, nu putea fi deci un vis, în parte fiindcă vocea nu aparţinea unei femei, dar mai ales fiindcă o altă persoană se oprise lângă pat şi se apleca deasupra lui.

Inima începu iarăşi să-i bată rapid, iar el se răsuci încercând să pună mâna pe lanterna încă aprinsă. Lanterna căzu pe podea cu un bufnet surd şi începu să se rotească, făcând ca raza de lumină şi umbrele să alerge pe pereţi.

Apoi se aprinse becul din tavan.

Harry fu orbit şi, din reflex, îşi duse mâinile la ochi. Trecu o secundă. Nu se întâmplă nimic. Nici împuşcături, nici lovituri. Harry coborî braţele.

Îl recunoscu pe bărbatul din faţa lui.

— Ce Dumnezeului cauţi aici? întrebă bărbatul.

Purta un halat roz, însă nu arăta ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Cărarea care-i despărţea părul

era impecabilă.

Era Anders Nygård.

— M-a trezit zgomotul, zise Nygård împingând spre Harry o ceaşcă de cafea făcută la filtru. Prima dată m-am gândit că şi-o fi dat cineva seama că sus nu mai stă nimeni şi a intrat prin efracţie. Am venit deci să verific.

— E de înţeles, făcu Harry. Deşi parcă încuiasem uşa după mine.

— Am cheia îngrijitorului. În caz de ceva.

Harry auzi târşâit de paşi şi se întoarse în loc.

Vibeke Knutsen, în cămaşă de noapte, apăru în uşă cu o mutră somnoroasă şi părul roşcat zbârlit în toate direcţiile. Fără machiaj, în lumina puternică de la bucătărie, părea mai în vârstă decât versiunea pe care o văzuse până atunci Harry. Femeia tresări când dădu cu ochii de el.

— Ce s-a întâmplat? bolborosi mutându-şi privirea de la Harry la partenerul ei.

— Verificam ceva în apartamentul Camillei, interveni iute Harry când o văzu speriată. Stăteam pe pat, îmi odihneam un pic ochii şi cred că am aţipit. Nygård a auzit zgomot, a urcat şi m-a trezit. Am avut o zi grea.

Fără să fie prea sigur de ce, Harry căscă demonstrativ.

Vibeke îşi privi partenerul.

— Cu ce te-ai îmbrăcat?

Anders Nygård se uită la halatul lung şi roz de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama cu ce se îmbrăcase.

— Uau, arăt ca un travestit în toată regula, zise şi chicoti. Era un cadou pentru tine, dragă. Îl aveam încă în valiză şi pe asta am pus mâna în grabă. Ia-l!

Desfăcu cordonul, smulse de pe el halatul şi îl aruncă spre Vibeke. Ea, deşi luată prin surprindere, reuşi să-l prindă.

— Mulţumesc, zise perplexă.

— Oricum, e o surpriză să te văd trează, continuă el pe un ton blând. Nu ţi-ai luat somniferul?

Vibeke îi aruncă lui Harry o privire jenată.

— Noapte bună, îngăimă şi ieşi.

Anders se duse la cafetieră şi puse la loc carafa. Spatele şi braţele îi erau lipsite de culoare, aproape albe, însă antebraţele le avea cafenii, exact ca tractoriştii pe timp de vară. În zona genunchilor se vedea aceeaşi separare stridentă.

— De obicei doarme buştean toată noaptea, zise.

— Dar tu nu?

— Cum adică?

— Păi… ştii că doarme buştean.

— Aşa spune ea.

— Prin urmare… dacă umblă cineva la etaj, e destul să te trezească?

Anders îl privi şi făcu din cap că da.

— Aşa e, inspectore. Nu prea dorm. Nu mi-e uşor, după ce s-a întâmplat. Stai treaz, întins în pat, şi-ţi vin tot felul de teorii în cap.

Harry sorbi din cafea.

— Şi ai vrea să ni le împărtăşeşti şi nouă?

Anders ridică din umeri.

— Nu ştiu aşa de multe despre criminalii care omoară în masă. Dacă chiar asta e.

— Nu, e criminal în serie. Diferenţa e mare.

— Aşa, dar n-aţi observat că victimele au ceva în comun?

— Sunt femei tinere. Altceva?

— Sunt destrăbălate… sau au fost.

— Aşa?

— Poţi citi prin ziare despre asta. Trecutul acestor femei vorbeşte de la sine.

— Lisbeth Barli era măritată şi, din câte ştiu, fidelă.

— După ce s-a măritat, da, însă înainte a fost într-o trupă care făcea turnee prin toată ţara, cântând şi dansând. Doar nu eşti atât de naiv, nu, domnule inspector?

— Hm… şi ce concluzie ai tras din asemănarea asta?

— Genul ăsta de criminal, care se poartă ca un judecător al vieţii şi al morţii, s-a pus singur în

poziţia lui Dumnezeu. Şi în Biblie, Evrei 13, versetul 4, stă scris că Domnul îi va judeca pe cei care curvesc.

Harry dădu din cap şi ridică mâna să se uite la ceas.

— O să-mi notez asta.

Nygård îşi făcu de lucru cu ceaşca.

— Ai găsit ce căutai?

— Se poate spune şi aşa. Am găsit o pentagramă. Presupun că, dacă tot ai de-a face cu biserica, ştii despre ce e vorba.

— Adică steaua cu cinci colţuri?

— Da, trasată cu o linie continuă. Ai idee ce poate să simbolizeze un asemenea semn?

Harry era aplecat peste tăblia mesei, însă cerceta pe furiş expresia celuilalt.

— Ştiu destule, zise Anders Nygård. Cinci este cifra cea mai importantă în magia neagră. Avea unu sau două colţuri îndreptate în sus?

— Unul.

— Atunci nu este semnul răului. Cea pe care o descrii poate însemna atât vitalitate, cât şi pasiune. Unde ai găsit-o?

— Pe o grindă, deasupra patului.

— Aşa deci. Atunci, ghicitoarea e simplă.

— Da?

— E ceea ce numim crucea coşmarului sau steaua diavolului.

— Crucea coşmarului?

— Un simbol păgân. Îl ciopleau deasupra paturilor ori pe cadrul uşii ca să ţină departe diavolii.

— Diavolii?

— Diavolii, da. Ei erau coşmarul. Un demon-femelă care se aşeza pe pieptul celor adormiţi şi-i călărea, făcându-i să viseze urât. Păgânii credeau că e un spirit. Nu e aşa de ciudat, de vreme ce „coşmar” derivă din indo-germanicul „mer”.

— Trebuie să mărturisesc că nu sunt foarte tare la indo-germanică.

— Înseamnă „moarte”, zise Nygård cu privirea fixată în ceaşca de cafea. Ori, mai precis, „omor”.

Când sosi acasă, Harry găsi un mesaj vocal pe robotul telefonic. Era de la Rakel. Se întreba dacă nu cumva Harry putea să-l însoţească pe Oleg la piscina din Frogner, în ziua următoare, fiindcă ea avea, între orele 3 şi 5 după-amiaza, programare la dentist. Chiar Oleg îl ruga asta, îi explica ea.

Harry se aşeză şi ascultă mesajul de mai multe ori, să-şi dea seama dacă se aude vreo respiraţie, ca în apelul pe care îl primise cu câteva zile în urmă, însă fără succes.

Se dezbrăcă şi se vârî gol în pat. Cu o seară în urmă scosese pilota din cearşaf şi dormise acoperit doar cu cearşaful. Se foi o vreme, adormi, îşi prinse piciorul în deschizătura cearşafului şi se trezi auzind sunet de ţesătură sfâşiată. Azvârli jos ce mai rămăsese din cearşaf şi se întoarse cu faţa la perete.

Atunci veni ea. Îl cuprinse între coapse. Îi împinse în gură zăbala şi trase. Capul lui se roti. Ea se aplecă peste el şi-i suflă aer fierbinte în ureche. Un dragon care respira foc. Un mesaj fără vorbe, şuierător, pe robotul telefonic. Îi biciui pieptul, şoldurile, iar durerea era dulce. Curând, îi spuse, va fi singura femeie pe care va mai fi în stare să o iubească, aşa că era bine să se obişnuiască cu gândul.

Nu-l slăbi până ce soarele nu se ridică peste cele mai înalte acoperişuri.

19

Miercuri. Subacvatic

Când parcă lângă bazinul în aer liber din Frogner, un pic după ora 3 după-amiază, îşi dădu seama unde erau toţi cei rămaşi în Oslo. Coada din faţa casei de bilete se întindea pe vreo sută de metri. Citi *Verdens Gang* în timp ce rândul se târa spre izbăvirea cu iz de clor.

Nu se ivise nimic nou în cazul criminalului în serie, însă se strânsese destul material cât să umple patru pagini mari şi late. Titlurile erau oarecum criptice şi adresate cititorilor care urmăreau de ceva timp cazul. Făptaşul era numit „Curierul ucigaş". Totul era divulgat, poliţia nu se mai afla cu un pas înaintea presei. Harry ghici că şedinţele de redacţie de dimineaţă erau identice cu cele pe care le ţineau detectivii responsabili de caz. Citi declaraţii ale martorilor pe care îi interogaseră ei înşişi la sediu şi văzu că martorii, intervievaţi încă o dată de jurnalişti, îşi amintiseră mai multe detalii. Citi sondaje de opinie în care cetăţenii se declarau speriaţi, foarte speriaţi sau îngroziţi şi un articol despre curieri care pretindeau compensaţii financiare fiindcă nu-şi puteau face treaba dacă lumea nu-i lăsa să intre în imobile şi, la urma urmei, era treaba autorităţilor să-l prindă pe făptaş, nu? Legătura dintre Curierul ucigaş şi dispariţia lui Lisbeth Barli nu mai era considerată o speculaţie, ci un fapt. O poză mare, sub titlul „Pe urmele surorii sale", îi arăta pe Tonya Harang şi pe Wilhelm Barli în faţa Teatrului Naţional. Sub fotografie scria: „Dinamicul producător nu intenţionează să anuleze show-ul".

Ochii lui Harry căzură pe editorial, în care Wilhelm Barli era citat astfel:

„Show-ul trebuie să continue" este mai mult decât un clişeu ieftin, în branşa noastră însemnând

un lucru extrem de serios. Ştiu că Lisbeth e cu noi în acest demers, orice s-ar fi întâmplat cu ea. Evident, situaţia a avut un impact, dar, cu toate acestea, încercăm să rămânem optimişti. Spectacolul îi va fi dedicat lui Lisbeth; e o artistă de seamă, care încă nu şi-a atins adevăratul potenţial, însă şi-l va atinge. Pur şi simplu, nu-mi permit să gândesc altceva.

Când Harry reuşi, într-un târziu, să ajungă la intrare, se opri şi se uită în jur. Trecuseră poate 20 de ani de când fusese ultima oară la ştrandul din Frogner, însă în afară de exteriorul renovat al clădirilor şi un tobogan mare cu apă, albastru în partea mai puţin adâncă a bazinului, mare lucru nu se schimbase. Se simţea acelaşi miros de clor, vaporii fini purtaţi de la duşuri spre bazine alcătuind curcubeie mici, lipăitul tălpilor pe asfalt, copiii tremurând, în costume de baie, stând la rând în umbra chioşcului.

Îi găsi pe Rakel şi pe Oleg pe panta acoperită cu iarbă, dincolo de bazinul pentru copii.

— Bună!

Rakel zâmbi, însă era greu de desluşit dacă ochii ei erau veseli sau trişti în spatele lentilelor mari ale ochelarilor de soare. Purta bikini galbeni. Nu multe femei reuşesc să facă un costum bikini galben să arate bine, însă Rakel se număra printre ele.

— Ştii ce? izbucni Oleg, cu capul aplecat pe-o parte, încercând să-şi scoată apa din urechi. Am sărit de pe trambulina de cinci metri.

Harry se aşeză pe iarbă, alături de ei, deşi pe pătură era loc din belşug.

— Încerci să mă păcăleşti.

— Ba spun adevărul, chiar aşa e.

— Cinci metri? Dar eşti un adevărat cascador.

— Ai sărit vreodată de la cinci metri, Harry?

— Parcă, o dată.

— Dar de la şapte?

— Hm, da… şi am aterizat pe burtă.

Harry îi aruncă lui Rakel o privire cu subînţeles, însă îl urmărea pe Oleg, care dădea din cap, apoi se opri deodată şi întrebă cu voce scăzută:

— De la 10?

Harry se uită la bazinul de sărituri, de unde se auzeau ţipete de veselie şi, în megafon, vocea puternică a salvamarului. Platforma de sărituri se profila precum un T alb-negru pe cerul albastru. Nu era adevărat că nu mai fusese de 20 de ani la bazine. Mai dăduse pe acolo de fapt, la vreo câţiva ani după aceea, într-o noapte de vară. Se căţărase cu Kristin peste gard, urcaseră treptele platformei de sărituri şi se întinseseră unul lângă altul pe trambulina aflată cel mai sus. Rămăseseră aşa, stând de vorbă, suprafaţa rugoasă a mochetei trambulinei lipindu-li-se de piele şi cerul înstelat licărind deasupra. Credea, pe atunci, că ea are să fie singura lui iubire.

— Nu, niciodată n-am sărit de la 10 metri, zise.

— Niciodată.

Harry simţi dezamăgire în vocea lui Oleg.

— Niciodată. Doar mi-am dat drumul de acolo.

— Ţi-ai dat drumul? se învioră Oleg. Dar e şi mai fain aşa. Te-a văzut multă lume?

Harry clătină din cap.

— Era noapte. Şi eram singur.

Oleg gemu.

— Ce rost are? Ce sens are să fii curajos dacă nu te vede nimeni că…?

Harry încercă să prindă privirea lui Rakel, însă ochelarii ei erau prea întunecaţi. Îşi strânsese lucrurile între timp, se îmbrăcase cu un tricou şi-şi trăsese peste bikini o fustă scurtă.

— Dar asta e cel mai greu de făcut, zise Harry. Să fii singur, să nu te vadă nimeni.

— Mersi că-mi faci serviciul ăsta, Harry, zise Rakel. Frumos din partea ta.

— Îmi face plăcere. Stai cât timp ai nevoie.

— Cât are nevoie dentistul, zise ea. Nu prea mult, sper.

— Cum ai aterizat? întrebă Oleg.

— Cum se aterizează de obicei, zise Harry fără să-şi ia ochii de la Rakel.

— Mă întorc la 5, zise ea. Să nu vă mişcaţi de-aici!

— Nu ne mişcăm niciun milimetru, zise Harry şi regretă imediat că zisese asta.

Nu erau locul şi momentul să se dea lovit. O să aibă ocazii mai potrivite.

Harry se uită după ea, până ce o pierdu din vedere. Se întrebă cât de greu îi fusese să-şi programeze vizita la dentist în mijlocul perioadei naţionale de vacanţă.

— Te uiţi la mine cum sar de la cinci metri? întrebă Oleg.

— Sigur, zise Harry şi-şi trase tricoul peste cap.

Oleg îl privi cu ochi mari.

— Nu stai niciodată la soare, Harry?

— Niciodată!

După ce Oleg sări de două ori, Harry se dezbrăcă şi de blugi şi i se alătură pe trambulină. Boxerii lui lăbărţaţi, cu steagul Uniunii Europene, atraseră priviri dezaprobatoare din partea unor băieţi care stăteau la rând, cât el îi explică lui Oleg cum se face saltul în echer. Îşi desfăcu braţele.

— Şmecheria e să rămâi la orizontală în aer. Arată foarte ciudat. Lumea crede că o să cazi ca o clătită. Dar, în ultima clipă…

Harry îşi lipi degetul mare de arătător.

— …te îndoi de mijloc, ca un briceag, şi străpungi suprafaţa apei cu mâinile şi picioarele în acelaşi timp.

Harry urcă şi sări. Auzi fluierul salvamarului când se ghemui, lovind apa cu fruntea.

— Hei, tu, am spus că e interzis să sari de la cinci metri, auzi strigând în megafon, când ieşi la suprafaţă.

Oleg îi făcu un semn de pe platformă, iar Harry ridică degetul mare în semn că pricepuse.

Ieşi din apă, coborî cu paşi mici treptele şi se opri lângă unul dintre pereţii de sticlă care dădeau spre bazin. Îşi plimbă două degete pe sticla rece şi

desenă ceva pe condens, uitându-se totodată în apa albastru-verzuie. Văzu, la suprafaţă, costume de baie, picioare lovind apa, iar pe cerul albastru, conturul unui nor. Îi veni în minte barul Subacvatic.

Apoi se aruncă Oleg. Lovi apa vertiginos, într-un nor de bule, însă în loc să se ridice la suprafaţă, dădu de câteva ori din picioare şi se apropie înotând de geamul lângă care se oprise Harry.

Se uitară unul la celălalt. Oleg zâmbea, dădea din braţe şi arăta cu degetul. Era palid la faţă. Din interior, Harry nu auzea niciun sunet; vedea doar gura lui Oleg mişcându-se, părul lui negru unduindu-se lipsit de greutate deasupra capului, dansând ca algele marine, şi mâna lui arătând în sus. Lui Harry îi amintea de ceva, de un lucru la care nu voia să se gândească în clipa aceea. Acolo, cu Oleg de cealaltă parte a despărţiturii de sticlă, cu soarele dogorind din înaltul cerului, cu zarva şi veselia vieţii din jur, Harry avu deodată premoniţia că ceva groaznic o să se întâmple.

Însă uită imediat de premoniţie, înlocuită fiind de un alt sentiment când Oleg, dând iarăşi din picioare, dispăru din raza lui vizuală. Harry rămase cu ochii lipiţi de ecranul gol al televizorului. Ecranul gol al televizorului. Cu liniile pe care le trasase în condens. Îşi amintea acum unde le văzuse.

— Oleg! strigă şi o luă la goană pe scări în sus.

În principiu, Karl nu era foarte interesat de oameni. Deşi se ocupase de magazinul de televizoare din Piaţa Carl Berners vreme de mai bine de 20 de ani, nu fusese niciodată îndeajuns de interesat, de exemplu, să afle câte ceva despre tizul lui, cel care dăduse numele pieţei. Nu era interesat nici să afle ceva despre lunganul care se proţăpise în faţa lui, cu legitimaţie de poliţist, şi nici despre băiatul cu părul ud care-l însoţea. Nu-i păsa nici de fata despre care vorbea poliţistul, cea pe care o găsiseră în toaletă la biroul firmei de avocatură de peste stradă. Singura fată care-l interesa pe Karl acum era cea apărută pe coperta revistei *Vi Menn,*

câţi ani avea, dacă chiar era de loc din Tønsberg şi dacă chiar îi plăcea să facă plajă goală pe balcon, aşa încât bărbaţii aflaţi în trecere pe acolo să o vadă.

— Am fost aici în ziua când a fost omorâtă Barbara Svendsen, zise poliţistul.

— Dacă spui dumneata, răspunse Karl.

— Vezi televizorul de lângă vitrină? Nu e pornit, zise poliţistul arătând cu degetul.

— Philips, zise Karl aruncând revista deoparte. Frumuşel, nu? Ecran plat. Sunet multicanal, teletext şi radio. 7900, dar ţi-l pot lăsa la 5900.

— Cineva a desenat în praful de pe ecran. Vezi, acolo?

— OK, oftă Karl. 5600.

— Nu-mi pasă de drăcia de televizor, zise poliţistul. Vreau să ştiu cine a făcut asta.

— De ce? întrebă Karl. Nu mă gândeam să fac reclamaţie.

Poliţistul se aplecă peste tejghea. Karl văzu, după culoarea feţei acestuia, că nu-i plăceau răspunsurile pe care le primea.

— Ascultă-mă cu atenţie! Încercăm să găsim un criminal şi am motive să cred că a fost aici şi a desenat cu degetul pe ecranul televizorului. E suficient ce-ţi spun?

Karl încuviinţă din cap, fără să scoată o vorbă.

— Excelent! Şi acum vreau să te gândeşti bine.

Poliţistul se întoarse spre uşă, auzind în spatele lui clopoţelul care anunţa că a intrat cineva. În prag apăru o femeie cu o valiză metalică.

— Televizorul Philips, zise poliţistul, arătând cu mâna spre aparat.

Femeia dădu din cap fără să zică nimic, se ghemui în faţa peretelui unde se afla televizorul şi-şi desfăcu valiza.

Karl făcu ochii mari.

— Deci? zise poliţistul.

Karl începea să priceapă că era ceva mai important decât Liz din Tønsberg.

— Nu mi-i amintesc pe toţi care intră, cum să… bâigui el, vrând să spună că nu-şi amintea de

nimeni.

Asta era situaţia. Feţele nu însemnau nimic pentru el. Aproape că uitase până şi faţa lui Liz din revistă.

— Nu vreau să aflu despre toţi, spuse iar poliţistul. Doar despre ăsta. Văd că e destul de linişte azi.

Resemnat, Karl dădu din cap.

— Ce-ar fi să te uiţi la câteva poze? întrebă poliţistul. L-ai recunoaşte?

— Nu ştiu. Nici pe dumneata nu te-am recunoscut…

— Harry… dădu să spună băiatul.

— Şi chiar n-ai văzut pe nimeni desenând ceva pe ecranul televizorului?

— Harry…

Karl văzuse pe cineva în magazin în ziua cu pricina. Cam în perioada despre care-l întrebase poliţia dacă văzuse ceva suspect. Problema era că persoana aceea nu făcuse nimic special în afară de a se holba la ecranele televizoarelor. Ce ar fi putut, prin urmare, să le spună poliţiştilor? Că un tip a cărui faţă nu şi-o amintea intrase în magazin şi se purtase ciudat? Ca apoi să fie hărţuit de poliţişti şi să primească o atenţie pe care nu şi-o dorea?

— Nu, zise, n-am văzut pe nimeni să deseneze pe televizor.

Poliţistul bolborosi ceva nedesluşit.

— Harry… făcu băiatul luându-l de mână pe poliţist. E ora 5.

Poliţistul se îndreptă de spate şi se uită la ceas.

— Beate, zise, vezi ceva?

— Prea devreme, răspunse ea. Urmele sunt destul de evidente, dar a trasat o dâră cu degetul peste ele, aşa că e greu de găsit o amprentă întreagă.

— Sună-mă!

Clopoţelul de la uşă scoase iarăşi un clinchet. Karl şi femeia cu valiză metalică rămaseră singuri în magazin.

Karl redeveni atent la Liz din Tønsberg, însă se răzgândi îndată. Lăsă revista pe tejghea cu faţa în

jos şi se apropie de poliţistă. Cu o pensulă minusculă, aceasta îndepărta delicat o pulbere pe care o presărase pe ecran. Se vedeau acum urmele de degete trasate în praf. În ultimul timp, magazinul nu avusese mult personal, nici pentru curăţenie, aşa că nu era de mirare că desenul mai era acolo după câteva zile. Şi arăta surprinzător.

— Ce se presupune că reprezintă? întrebă Karl.

— Nu ştiu, răspunse ea. Doar mi s-a spus cum se numeşte.

— Cum?

— Steaua diavolului.

20

Miercuri. Constructorii catedralei

Harry şi Oleg se întâlniră cu Rakel când aceasta tocmai ieşea din ştrandul Frogner. Ea dădu fuga la Oleg şi-l cuprinse în braţe, totodată aruncându-i lui Harry priviri tăioase ca nişte pumnale.

— Ce crezi că faci? zise în şoaptă.

Harry rămase locului, cu braţele pe lângă corp, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Ştia că îi putea da un răspuns. I-ar fi putut spune că „făcea" tot ce-i stătea în puteri ca să salveze vieţi, însă ar fi fost şi asta o minciună. Adevărul era că-şi „făcea" numărul obişnuit, lăsându-i pe toţi cei din jur să plătească pentru asta. Mereu fusese aşa, mereu avea să fie aşa, iar dacă mai salva întâmplător şi nişte vieţi, cu atât mai bine.

— Îmi pare rău, se mulţumi să spună.

Asta măcar era adevărat.

— Ne-am dus undeva unde a fost criminalul în serie, zise cu încântare Oleg, însă se opri din vorbit văzând privirea neîncrezătoare a mamei lui.

— Păi… începu Harry.

— Lasă, îl întrerupse Rakel. *Nu-ţi* bate capul!

Harry ridică din umeri şi îi zâmbi trist lui Oleg.

— Dă-mi voie măcar să vă duc acasă cu maşina.

Ştia care va fi răspunsul înainte să-l audă. Rămase ţintuit locului, uitându-se la ei cum pleacă. Rakel o luase înainte şi mergea grăbită. Oleg se întoarse spre Harry şi-i făcu cu mâna. Harry îi răspunse la fel.

Simţea cum soarele îi zvâcneşte sub pleoape.

Cantina era la ultimul etaj al sediului central al poliţiei. Harry intră, se opri şi cercetă încăperea. În afara unei persoane aşezate cu spatele, la una dintre mese, spaţiul generos al cantinei era cu totul pustiu. Harry venise la sediu direct din Parcul Frogner. Străbătând coridoarele de la etajul şase, observase

că Tom Waaler nu se afla în biroul lui, însă lumina era aprinsă.

Harry se apropie de tejgheaua barului, unde obloanele de metal erau coborâte. La televizorul suspendat în colţ se extrăgeau numerele la loterie. Era dat încet, însă Harry auzi o voce de femeie zicând:

— Cinci, numărul este cinci.

Cineva avusese noroc. Lângă masă se auzi hârşâitul unui scaun mişcat pe podea.

— Bună, Harry. Barul e închis.

Era vocea lui Tom.

— Ştiu, zise Harry, cu gândul la ce-i ceruse Rakel şi la ce făcea el de fapt.

— Mă gândeam doar să fumez o ţigară.

Harry arătă cu bărbia spre uşa care dădea pe terasă, care practic era loc de fumat pe tot timpul anului.

Priveliştea de pe terasă era minunată, însă aerul la fel de fierbinte şi de nemişcat ca şi jos, pe stradă. Soarele de după-amiază trecea peste oraş şi se ducea să se culce în Bjørvika, o zonă din Olso care cuprindea o autostradă, un depozit pentru containere de mărfuri şi un refugiu pentru drogaţi, însă avea să fie curând dotată cu o sală de operă, hoteluri şi apartamente pentru milionari. Bogăţia începea să invadeze oraşul. Îl ducea pe Harry cu gândul la somnii din râurile africane, peştii mari şi negri care nu se pricepuseră să se retragă în ape mai adânci la venirea secetei şi, până la urmă, ajungeau captivi în bălţile mâloase care se uscau încet. Construcţiile începuseră; macaralele îşi întindeau gâtul de girafă pe fundalul soarelui de după-amiază.

— O să fie grozav.

Nu-l auzise pe Tom apropiindu-se.

— Vom vedea.

Harry trase din ţigară. Nu era sigur că vorbeau despre acelaşi lucru.

— O să-ţi placă, urmă Waaler. E doar o chestie de obişnuinţă.

Harry văzu cu ochii minţii somnii întinşi la picioarele lui, în noroi, după ce apa secase cu totul, izbind cu cozile, cu gurile căscate, încercând parcă să se obişnuiască să respire aer.

— Dar îmi trebuie un răspuns, Harry, trebuie să ştiu dacă te bagi sau nu.

Să te îneci cu aer. Moartea unui peşte nu era, probabil, cu nimic mai rea decât moartea oricărei alte vieţuitoare. Moartea prin înec, se spune, e relativ plăcută.

— A sunat Beate, zise Harry. A verificat amprentele de pe televizorul din magazin.

— Da?

— Doar fragmente de urme. Iar proprietarul nu-şi aminteşte nimic.

— Păcat! Aune zice că la martorii uituci se obţin rezultate bune cu hipnoza. Poate ar trebui să încercăm.

— Sigur.

— Şi am primit de la laborator, în după-amiaza asta, o informaţie interesantă. Despre Camilla Loen.

— Hm?

— S-ar părea că era însărcinată. În luna a doua. Însă nimeni dintre cei cu care am vorbit, din anturajul ei, n-are idee cine ar putea fi tatăl. Nu cred că are legătură cu moartea ei, dar ar fi interesant de ştiut.

— Îhâm.

Rămaseră tăcuţi. Waaler se apropie de balustradă şi se aplecă peste margine.

— Ştiu că nu mă placi, Harry. Şi nici nu-ţi cer să mă placi peste noapte.

Se opri o secundă sau două, după care continuă:

— Dar, dacă e să lucrăm împreună, trebuie să începem de undeva, să fim mai deschişi unul cu celălalt.

— Deschişi?

— Da. Sună dubios?

— Un pic.

Tom Waaler zâmbi.

— De acord, dar poţi începe tu. Întreabă-mă orice vrei să afli despre mine.
— Să aflu?
— Da. Absolut orice.
— Tu ai împuşcat-o pe… începu Harry, dar se opri. Bine atunci, zise. Vreau să ştiu ce te pune în mişcare.
— Cum adică?
— Ce te face să te urneşti din pat dimineaţa. Ce urmăreşti şi de ce.
— Am înţeles.
Tom căzu pe gânduri. Un interval destul de lung. Apoi arătă spre macarale.
— Le vezi? Străbunicul a emigrat din Scoţia cu cinci oi rasa Sutherland şi o scrisoare de la breasla zidarilor din Aberdeen. A ajutat la clăditul caselor pe care le vezi pe malul Akerselvei şi spre est, de-a lungul căii ferate. Fiii lui i-au călcat mai târziu pe urme, apoi nepoţii, până la tata. Bunicul şi-a luat nume norvegian, însă când ne-am mutat în vestul oraşului, tata l-a schimbat la loc. Waaler. De la *wall.* Era şi un pic de mândrie în asta, dar s-a gândit şi că Andersen e un nume prea banal pentru un viitor judecător.
Harry îl privi, încercând să-i localizeze cicatricea de pe bărbie.
— Te pregăteai deci să te faci judecător?
— Ăsta era planul când am început să studiez Dreptul. Şi, dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat, l-aş fi urmat mai departe.
— Dar ce s-a întâmplat?
Waaler ridică din umeri.
— Tata a murit într-un accident de muncă. E ciudat, dar când tatăl tău nu mai e, descoperi deodată că alegerile tale le-ai făcut pentru tine, dar şi pentru tatăl tău. Mi-am dat imediat seama că n-aveam nimic în comun cu ceilalţi studenţi. Eram, cred, un fel de idealist naiv. Credeam că-i vorba de înălţat stindardul justiţiei şi de dat o mână de ajutor statului democratic modern. Am descoperit însă că pentru majoritatea nu era vorba decât de o diplomă

şi de un loc de muncă, plus suficienţi bani cât s-o impresionezi pe fata din vecini. Ai făcut şi tu Dreptul, doar…

Harry înclină din bărbie.

— Poate e în ADN, zise Waaler. În orice caz, mi-a plăcut mereu să construiesc chestii. Chestii mari. Încă de când eram copil. Am construit nişte palate imense din piese Lego, mult mai mari decât cele făcute de alţi copii. La Drept mi-am dat seama că mintea mea e diferită de a tipilor ălora meschini, cu gândurile lor meschine. M-am înscris la Academia de Poliţie la două luni de la înmormântarea tatei.

— Aşa… Şi ai absolvit primul, din câte-am auzit.

— Al doilea.

— Şi aici, la sediul poliţiei, a trebuit să-ţi construieşti propriul palat?

— Nu a *trebuit.* Nu există *trebuie,* Harry. Când eram mic, şterpeleam de la alţi copii piese Lego ca să-mi pot face construcţiile cât de mari voiam. Întrebarea este ce vrei. Vrei o casă mică şi prăpădită, pentru oameni mici şi prăpădiţi, sau vrei să zideşti săli de operă şi catedrale, edificii maiestuoase care arată drumul către ceva mai măreţ decât tine însuţi, ceva pentru care să lupţi?

Waaler îşi trecu palma peste balustrada de oţel.

— Să construieşti catedrale e o vocaţie, Harry. În Italia, zidarii care mureau în timpul construcţiei unei biserici primeau statutul de martiri. Constructorii de catedrale au clădit pentru omenire, însă în toată istoria nu există nici măcar o catedrală care să nu aibă ca temelie oseminte şi sânge uman. Aşa zicea bunicul. Şi aşa va fi mereu. Sângele neamului meu a fost folosit ca mortar în multe dintre clădirile care se văd aici. Nu vreau decât un plus de dreptate. Pentru toţi. Şi am de gând să folosesc materialele de construcţie care sunt necesare.

Harry privi capătul aprins al ţigării.

— Şi eu sunt un material de construcţie?

Waaler zâmbi.

— Poţi să spui şi-aşa. Răspunsul este da. În caz că vrei. Eu am alternative…

Nu-şi încheie fraza, însă Harry ştia cum se termină: „... *tu,* nu”.

Trase îndelung din ţigară şi întrebă cu voce joasă:

— Şi dacă aş fi de acord să colaborez?

Waaler ridică din sprânceană şi, înainte de a răspunde, se uită pătrunzător la Harry.

— O să primeşti mai întâi o misiune, pe care o vei duce la capăt singur şi fără să pui întrebări. Toţi cei de dinaintea ta au procedat la fel. Un semn de loialitate.

— Şi ce trebuie să fac?

— O să afli la momentul potrivit. Însă asta înseamnă să rupi punţi.

— Adică să încalc legea norvegiană?

— Probabil.

— Aha, făcu Harry. Ca să mă ai cu ceva la mână, să nu fiu tentat să te torn.

— Probabil că aş fi exprimat asta altfel, dar ai prins ideea.

— Despre ce vorbim aici? Contrabandă?

— Deocamdată nu-ţi pot spune.

— De unde ştii că nu sunt o cârtiţă de la serviciul de la POT ori SEFO?

Waaler se aplecă şi mai tare peste balustradă şi arătă în jos.

— O vezi, Harry?

Harry se apropie şi se uită spre parc. Era încă lume întinsă pe iarbă, bucurându-se din plin de ultimele raze de soare.

— Ea, în bikini galbeni, zise Waaler. Mişto culoare pentru bikini, nu-i aşa?

Lui Harry i se strânse stomacul. Se îndreptă de spate.

— Nu suntem tâmpiţi, zise Waaler fără să-şi ia ochii de la peluză. Îi urmărim pe cei pe care îi vrem alături de noi. Ea se îmbracă bine. E deşteaptă şi independentă, din câte văd. Însă, fireşte, vrea ce vor toate femeile în situaţia ei. Un bărbat care să-i asigure cele necesare. E pură biologie. Şi nu mai ai

mult timp. Femeile ca ea nu rămân mult timp singure.

Harry aruncă ţigara peste margine, lăsând în urmă o jerbă de scântei.

— Ieri a fost avertizare de incendiu în întregul Østland, zise Waaler.

Harry nu-i răspunse, însă îl trecu un fior când îi simţi mâna pe umăr.

— Strict vorbind, termenul-limită a trecut deja, Harry. Dar, ca să-ţi arătăm că suntem de treabă, îţi mai dăm două zile. Dacă în intervalul ăsta nu aud nimic de la tine, oferta va fi retrasă.

Harry îşi înghiţi cu greu nodul din gât şi încercă să rostească un cuvânt, însă limba refuza să-l asculte, iar glandele lui salivare erau ca nişte albii de râuri secate din pustiul african.

Într-un târziu, reuşi:

— Mulţumesc!

Lui Beate Lønn îi plăcea munca ei. Îi plăceau rutina, siguranţa, faptul că se ştia competentă şi mai ştia că ştiu asta şi ceilalţi de la Institutul de Criminalistică de pe Kjølberggata 21A. Din moment ce munca era singurul lucru din viaţă pe care-l considera important, pentru ea era un motiv suficient ca să se trezească dimineaţa. Orice altceva era un interludiu muzical. Locuia în casa mamei ei din Oppsal şi avea doar pentru ea etajul superior al locuinţei. Se înţelegeau de minune. Fusese mereu fetiţa tatei cât timp acesta trăise; de aceea, bănuia, intrase şi ea în poliţie, ca să fie ca tatăl ei. Nu avea alte pasiuni. Cu toate că ajunsese să alcătuiască un fel de cuplu cu Halvorsen, detectivul cu care-şi împărţea Harry biroul, nu era prea convinsă în această privinţă. Citise într-o revistă pentru femei că genul ăsta de îndoială e naturală şi că e bine să-ţi asumi riscuri în viaţă. Doar că lui Beate nu-i plăcea să-şi asume riscuri. Ori să aibă îndoieli. De aceea îi plăcea munca ei.

Crescând, ajunsese să roşească la gândul că cineva s-ar putea gândi la ea şi îşi petrecuse o

mulţime de timp născocind diverse moduri de a se ascunde. Încă roşea, dar îşi găsise ascunzători bune. Putea sta cu orele în clădirea cu ziduri uzate de cărămidă a laboratorului de criminalistică studiind amprente, rapoarte balistice, înregistrări video, comparaţii de voci, analize de ADN sau fibre textile, urme de tălpi, sânge şi nenumărate piste tehnice care puteau rezolva cazuri importante, complicate şi controversate, în absolută linişte şi pace. Descoperise şi că lucrul aici nu era nici pe departe atât de periculos pe cât ar fi putut părea. Atâta vreme cât vorbea tare, clar şi reuşea să-şi reprime teama că o să roşească, că o să se facă de râs, că are haine urâte şi că se află acolo, expusă, plină de vinovăţie pentru motive neştiute. Biroul din Kjølberggata îi era castelul; uniforma şi îndatoririle profesionale, armura mentală.

Ceasul arăta 12:30 când îi sună telefonul de serviciu, întrerupând-o din lectura unui raport de laborator despre degetul lui Lisbeth Barli. Inima începu să-i bată mai repede, înfricoşată, când văzu pe ecran că apelul venea de la un „număr necunoscut". Nu avea cum să însemne decât că era el.

— Beate Lønn.

El era. Vorbele îi ieşeau din gură ca un şir neîntrerupt de lovituri:

— De ce nu m-ai sunat în legătură cu amprentele?

Beate îşi ţinu o clipă răsuflarea înainte de a răspunde.

— Harry a zis că-ţi transmite el mesajul.

— Mulţumesc. L-am primit. Data viitoare să mă suni pe mine primul. S-a înţeles?

Beate îşi înghiţi nodul din gât. Nu ştia dacă de frică sau de furie.

— Bine.

— Mai e ceva ce i-ai spus lui, şi nu mie?

— Nu. Doar că au sosit rezultatele analizelor substanţei de sub unghia degetului primit prin poştă.

— Al lui Lisbeth Barli? Şi ce era?

— Excremente.
— Poftim?
— Caca.
— Mersi frumos. Ştiu ce-i aia. Vreo idee de unde ar putea proveni?
— Ăăă… da.
— Pardon, de la *cine* ar putea proveni?
— Nu ştiu exact, dar pot ghici.
— Ai fi amabilă să…
— Fecalele conţin sânge, posibil de la un hemoroid. În acest caz, e vorba de grupa B. Doar şapte la sută din cetăţenii ţării au grupa asta. Wilhelm Barli e donator de sânge înregistrat. Are…
— Aşa. Dar ce concluzie tragi de-aici?
— Nu ştiu, se grăbi să rostească Beate.
— Ştii totuşi că anusul e o zonă erogenă, Beate? La bărbaţi şi la femei. Sau ai uitat?
Beate strânse tare din pleoape. Se întâmplase demult, începuse să uite deja, să-şi smulgă amintirea din minte. Însă vocea lui era acolo, alunecoasă şi dură, ca pielea de şarpe.
— Te pricepi s-o faci pe prostuţa, Beate. Îmi place. Mi-a plăcut şi când te-ai prefăcut că nu vrei.
Tu ştii ceva, eu ştiu ceva, un lucru pe care nu-l mai ştie absolut nimeni, gândi ea.
— Halvorsen se ocupă de tine la fel de bine cum m-am ocupat eu?
— O să închid acum, zise Beate.
Râsul lui îi zgârie timpanele. Şi înţelese. Nu avea unde să se ascundă. Puteau da de tine oriunde, cum le găsiseră şi pe cele trei femei, în momente în care se simţeau în siguranţă deplină. Nu exista niciun castel. Şi nicio armură.

Când sună telefonul, Øystein, aflat la volanul maşinii sale, în staţia de taxi din Thereses gate, asculta o casetă cu Rolling Stones.
— Oslo Ta…
— Salut, Øystein, sunt Harry. Ai pe cineva în maşină?
— Pe Mick şi Keith, atât.

— Ce?
— Trupa cea mai tare din lume.
— Øystein…
— Mda?
— Stones nu sunt cea mai tare trupă din lume. Nici măcar pe locul doi nu sunt. Dar, e clar, e cea mai ridicată în slăvi formaţie din lume. Şi uite, piesa „Wild Horses” nu e compusă de Keith sau Mick. A scris-o Gram Parsons.
— E o minciună sfruntată şi tu ştii prea bine! Gata, închid…
— Alo? Øystein?
— Spune-mi ceva drăguţ. Repede.
— „Under My Thumb” nu-i chiar aşa de nasoală. Iar „Exile On Main Street” are unele momente acceptabile.
— Of… bine. Ce vrei?
— Am nevoie de ajutor.
— E 3 dimineaţa. N-ar trebui să dormi buştean la ora asta?
— Nu pot, zise Harry. Mă ia groaza ori de câte ori închid ochii.
— Acelaşi coşmar ca până acum?
— La cererea ascultătorilor din iad.
— Faza aia cu liftul?
— Ştiu exact ce urmează şi de fiecare dată mi-e la fel de frică. Cât de repede poţi ajunge aici?
— Nu-mi place deloc, Harry.
— Cât de repede?
Øystein oftă.
— Dă-mi şase minute.
Când se ivi pe scări Øystein, Harry îl aştepta în cadrul uşii, doar cu blugii pe el.
Se aşezară în living, fără să se mai ostenească să aprindă lumina.
— O bere ai? întrebă Øystein scoţându-şi şapca neagră cu însemnul PlayStation şi îndreptându-şi o şuviţă de păr transpirată.
Harry făcu semn că nu are.
— Ia ăsta, zise Øystein şi puse un flacon negru pe masă. Fac cinste. Flunipam. Te doboară instant. O

pastilă e mai mult decât suficientă.

Harry se holbă la flacon.

— Nu de-aia te-am rugat să vii, Øystein.

— Nu?

— Trebuie să aflu cum să sparg un cod. Cum faci tu?

— Adică pe calculator? făcu Øystein şi-i aruncă lui Harry o privire surprinsă. Vrei să afli vreo parolă?

— Într-un fel… Ai citit în ziar despre criminalul în serie. Am impresia că ne trimite un cod.

Harry aprinse o veioză.

— Uită-te la asta!

Øystein îşi aruncă ochii peste hârtia pe care i-o pusese Harry în faţă.

— O stea?

— O pentagramă. A lăsat semnul ăsta la două dintre locurile faptei. Unul cioplit într-o grindă de deasupra patului şi altul trasat în praful de pe ecranul unui televizor dintr-un magazin de electronice aflat vizavi de scena crimei.

Øystein examină steaua, lăsându-şi bărbia în piept.

— Şi tu crezi că eu îţi pot spune ce înseamnă?

— Nu, făcu Harry ţinându-şi capul în palme. Dar speram să-mi spui care sunt principiile ca să spargi un cod.

— Cele de care m-am ocupat eu erau coduri matematice, Harry. Cu cele interpersonale, semantica e complet diferită. Încă nu pot decoda, de pildă, ce spun de fapt femeile.

— Închipuie-ţi că ar fi şi una, şi cealaltă. Logică simplă şi un subtext.

— OK, hai să vorbim despre criptografie. Cifre. Pentru asta îţi trebuie gândire logică, dar şi ceea ce se cheamă gândire analogică. A doua înseamnă că te foloseşti de subconştient şi de intuiţie, cu alte cuvinte de lucrurile pe care nu ştii că le ştii. Apoi combini gândirea liniară cu recunoaşterea tiparelor. Ai auzit de Alan Turing?

— Nu.

— Englez. A descifrat codurile germane în timpul războiului. Pe scurt, i-a făcut să piardă al Doilea Război Mondial. Zicea că, pentru spargerea codurilor, trebuie să ştii mai întâi în ce dimensiune operează oponentul tău.
— Adică?
— Dacă pot formula aşa, e vorba despre nivelul de dincolo de litere şi numerale. Deasupra limbajului. Răspunsurile care nu-ţi spun cum, ci de ce. Înţelegi?
— Nu, dar zi-mi cum s-o fac.
— Nimeni nu ştie. Are ceva în comun cu viziunile religioase şi ţine mai degrabă de un fel de talent.
— Să presupunem că ştiu de ce. După aceea ce se întâmplă?
— Poţi să o apuci pe calea cea lungă. Să iei la rând toate permutările, până mori de bătrâneţe.
— Nu eu o să mor. N-am timp decât de scurtătură.
— Ştiu o singură metodă.
— Da?
— Transa.
— Cum să nu, transa.
— Nu glumesc. Te uiţi fix la date până încetezi să mai gândeşti conştient. E ca şi cum ţi-ai încorda un muşchi până face crampe şi începe să se contracte singur. Ai văzut vreodată cum intră în convulsii piciorul unui alpinist, când se blochează pe munte? Nu? Păi, cam aşa e. În ’88 am intrat în conturile Den Danske Bank, în patru nopţi, după ce-am luat câteva picături de LSD. Dacă subconştientul tău sparge codul, o să ajungi unde trebuie. Dacă nu…
— Aşa…?
— O să-ţi spargă ţie creierul. Sunt pline secţiile de psihiatrie de tipi ca mine.
— Hmm… transă, zici?
— Transă. Intuiţie. Şi un pic de ajutor farmaceutic…
Harry luă tubul negru şi-l ridică în faţa ochilor.
— Ştii ce, Øystein?

— Ce?

Aruncă peste masă flaconul. Øystein îl prinse din zbor.

— Am minţit cu „Under My Thumb”.

Øystein lăsă flaconul pe marginea mesei şi se apucă să-şi lege şireturile de la pantofii sport, nişte Puma neobişnuit de uzaţi, cumpăraţi cu mult timp înainte să revină moda retro.

— Ştiu. Cu Rakel te mai vezi?

Harry clătină din cap.

— Asta te râcâie, nu-i aşa?

— Poate, răspunse Harry. Mi s-a oferit o slujbă. Nu ştiu dacă o pot refuza.

— Evident, nu vorbeşti despre postul pe care ţi l-a oferit şeful meu.

Harry zâmbi.

— Scuze, nu-s eu omul să te sfătuiesc în privinţa oportunităţilor de angajare, zise Øystein şi se ridică. O să las aici flaconul. Fă ce vrei cu el!

21

Joi. Pygmalion

Şeful de sală îl măsură din creştet până în tălpi. După 30 de ani de meserie, ajunsese să miroasă încurcăturile, iar tipul ăsta duhnea a belea de la o poştă. Nu toate încurcăturile erau, în principiu, rele. Câte un scandal, când şi când, era un lucru la care clienţii cafenelei Teatrul Vienez învăţaseră să se aştepte. Dar trebuia să fie genul corect de scandal, de pildă când vreun artist tânăr se apuca să lălăie de la galeria Teatrului că e cel mai tare din parcare ori când vreun interpret de roluri romantice, îmbătându-se, proclama că singura remarcă pozitivă pe care o poate face la adresa faimosului finanţist de la masa învecinată era că respectivul e homosexual, având aşadar slabe şanse de reproducere. Persoana care se oprise acum înaintea şefului de sală nu părea totuşi să aibă de spus vreo vorbă de duh; aspectul său sugera mai degrabă genul agasant de belea: consumaţie neplătită, dispoziţie iritată, pus pe scandal. Indicatorii externi – jeanşi negri, nas roşu, ras în cap – îl făceau să creadă că individul era vreun recuziter ieşit de prin subsolurile de la Burns. Când omul ceru să stea de vorbă cu Wilhelm Barli, chelnerul ştiu că trebuie să fie unul dintre şobolanii care-şi făceau veacul prin crâşma de jurnalişti Tostrupkjelleren, aflată dedesubtul restaurantului în aer liber care purta numele, atât de potrivit, de Capacul de budă. Nu avea pic de respect pentru vulturii care se ospătaseră fără ruşine din rămăşiţele bietului Barli după ce fermecătoarea soţie a acestuia dispăruse în circumstanţe atât de tragice.

— Sunteţi sigur că domnul respectiv este aici? întrebă şeful ospătarilor uitându-se pe lista cu rezervări, deşi ştia perfect că Barli apăruse la ora 10 fix, ca întotdeauna, şi se aşezase la masa lui obişnuită de pe terasa cu geamuri care dădea spre Stortingsgata. Straniu era – şi asta îl făcea pe şeful

de sală să se simtă întru câtva îngrijorat pentru starea mintală a lui Barli – că jovialul producător greşise ziua şi venise într-o joi în loc de ziua lui obişnuită, miercurea.

— Las-o baltă! îl văd de-aici, zise bărbatul din faţa lui. Şi o luă din loc.

Harry îl recunoscuse pe Wilhelm Barli după părul zbârlit, însă, apropiindu-se, începu să se teamă că-l confundase.

— Herr Barli?

— Harry!

Ochii lui Wilhelm luciră, însă redeveniră îndată opaci. Obrajii îi erau supţi şi stratul de bronz sănătos pe care îl avea cu doar câteva zile în urmă era acoperit acum cu o peliculă de pudră albă, lipsită de viaţă. Wilhelm Barli părea să fi intrat la apă; până şi umerii săi laţi păreau să se fi îngustat.

— Heringi? făcu Wilhelm arătând spre masa din faţa lui. Cei mai buni din Oslo. Mănânc în fiecare miercuri. Cică fac bine la inimă. Dar asta ar presupune să ai aşa ceva, iar lumea care vine la cafeneaua asta…

Wilhelm arătă cu braţul spre încăperea aproape goală.

— Nu, mersi, zise Harry aşezându-se pe un scaun.

— Măcar o bucată de pâine, atunci, zise Wilhelm şi-i întinse coşul. E singurul loc din Norvegia unde se face pâine autentică cu fenicul, cu seminţe întregi. Merge de minune cu heringul.

— Doar cafea vreau, mulţumesc.

Wilhelm îi făcu semn chelnerului.

— Cum m-ai găsit aici?

— M-am dus la teatru.

— A, da? Trebuia să spună că nu sunt în oraş. Jurnaliştii…

Wilhelm mimă o sugrumare. Harry nu era sigur dacă gestul se referea la situaţia lui Wilhelm însuşi ori la ce i-ar fi plăcut acestuia să le facă jurnaliştilor.

— Le-am arătat legitimaţia de poliţist şi le-am spus că e important, zise Harry.

— Bun. Bun.

Atenţia lui Wilhelm fu atrasă de o mişcare în faţă. Ospătarul sosi cu o a doua ceaşcă şi turnă cafea din cana aflată deja pe masă. Chelnerul se retrase, iar Harry îşi drese vocea. Wilhelm tresări şi se întoarse iarăşi spre el.

— Dacă vii cu veşti proaste, vreau să mi le spui direct.

Harry clătină din cap şi sorbi din cafea.

Wilhelm închise ochii şi mormăi ceva în surdină.

— Cum merge piesa? întrebă Harry.

Wilhelm schiţă un surâs.

— A sunat ieri o femeie de la secţia de cultură a ziarului *Dagbladet* şi mi-a pus exact aceeaşi întrebare. I-am explicat cum se desfăşoară procesul artistic, apoi a reieşit că voia de fapt să ştie dacă toată publicitatea legată de dispariţia misterioasă a lui Lisbeth şi a felului în care i-a luat locul sora ei ajută ca să se vândă biletele la spectacol.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Păi, şi este? întrebă Harry

— Ai înnebunit, omule? ţipă Wilhelm, ca o prevestire rea. E vară. Oamenii vor să se distreze, nu să jelească după o femeie pe care nici măcar n-o cunosc. Ne-am pierdut atracţia principală: pe Lisbeth Barli, steaua nedescoperită din ţara cântecului. S-o pierdem chiar înainte de premieră nu e ceva *bun* pentru afacerea asta!

Două persoane aflate la o oarecare distanţă întoarseră capetele spre ei, însă Wilhelm continuă tot cu voce tare:

— N-am vândut bilete mai deloc. În fine, în afară de cele la premieră… astea s-au vândut ca pâinea caldă. Lumea vrea sânge, adulmecă scandalul. În principiu, Harry, dacă o s-o scoatem la capăt, suntem complet dependenţi de nişte cronici care să ne ridice în slăvi. Numai că acum…

Wilhelm dădu cu pumnul în masa acoperită cu faţă de masă albă, făcând ceaşca de cafea să sară.

— …nu mă pot gândi la ceva mai puţin important decât nenorocita asta de *afacere!*

Wilhelm se uită fix la Harry. Dădea semne că o să continue cu izbucnirea sa însă, într-o clipită, fu ca şi cum o mână invizibilă i-ar fi şters furia de pe chip. Păru năuc un moment, de parcă nu ar fi ştiut unde se afla. Apoi chipul i se schimonosi şi bărbatul îşi ascunse faţa în palme. Harry văzu cum chelnerul le aruncă o privire ciudată, plină de speranţă.

— Îmi pare rău, bolborosi printre degete Wilhelm. De obicei, nu… Nu am dormit… La dracu', ce teatral sunt!

Suspină, un sunet aflat undeva între râs şi plâns, lovi iarăşi cu palma în tăblia mesei şi făcu o grimasă, după care zâmbi disperat.

— Cu ce te pot ajuta, Harry? Pari cam abătut.

— Abătut?

— Întristat. Melancolic. Posomorât.

Wilhelm ridică din umeri şi-şi îndesă în gură o furculiţă plină cu hering şi pâine. Pielea peştelui lucea. Chelnerul alunecă silenţios către masă şi turnă în paharul lui Wilhelm din sticla de Chatelain Sancerre.

— Trebuie să te întreb ceva ce ar putea să pară neplăcut de intim, zise Harry.

Wilhelm dădu din cap, în vreme ce făcea dumicatul să-i alunece pe gât, ajutându-l cu vin.

— Cu cât mai intim, cu atât mai puţin neplăcut, Harry. Sunt artist, nu uita!

— În regulă, acceptă Harry şi mai luă o gură de cafea ca să-şi dezmorţească mintea. Am găsit urme de fecale şi de sânge sub unghia lui Lisbeth. Analizele preliminare arată că sângele e din aceeaşi grupă cu a ta. Aş vrea să ştiu dacă e nevoie să facem un test ADN.

— Nu, zise el, nu vă deranjaţi.

— Deci degetul a fost în contact cu… fecalele tale.

— Am făcut dragoste în noaptea de dinaintea dispariţiei ei. Facem dragoste în fiecare noapte. Şi

pe timp de zi am fi făcut, dacă n-ar fi fost aşa de cald în apartament.

— Apoi…

— Te întrebi dacă practicăm sexul anal?

— Ăăă…

— Dacă mă penetrează cu degetul în fund? Cât de des se poate. Dar cu grijă. Am şi eu, la fel ca 60 la sută dintre norvegienii de vârsta mea, hemoroizi. De aceea nu-şi lăsa Lisbeth unghiile prea lungi. Tu practici sexul anal, Harry?

Harry se înecă cu cafeaua.

— Ţi-o face cineva sau tu altcuiva? insistă Wilhelm. Să ştii că ar trebui. Să te laşi penetrat descătuşează lucruri absolut fundamentale. Îndrăznind, vei descoperi că ai o arie emoţională mai vastă decât îţi imaginezi. Dacă strângi din fund, îi blochezi pe ceilalţi afară şi pe tine în interior. Dar, dacă ţi-l relaxezi, dovedind vulnerabilitate şi arătând încredere, le poţi literalmente oferi celorlalţi o şansă de a te pătrunde.

Wilhelm se apucase să fluture din furculiţă.

— Există şi riscuri, fireşte. Te pot distruge, te pot rupe de-a binelea. Dar te pot şi iubi. Şi atunci primeşti întreaga lor iubire, Harry. A ta este. Spunem că un bărbat posedă o femeie în timpul actului sexual, dar este adevărat? Cine posedă pe cine? Gândeşte-te, Harry!

Harry se gândi.

— Cu artiştii e la fel. Trebuie să ne deschidem, să fim vulnerabili, să le dăm voie în noi. Ca să avem şansa de a fi iubiţi trebuie să ne asumăm riscul de a ne lăsa distruşi lăuntric. Vorbim despre sporturi de mare risc aici, Harry. Mă bucur că nu mai dansez.

Wilhelm zâmbi şi, în acelaşi timp, două lacrimi i se scurseră pe obraji – câte una din fiecare ochi – executând un slalom sincron şi dispărându-i în cele din urmă în barbă.

— Mi-e dor de ea, Harry.

Harry se uita concentrat la faţa de masă. Se gândi un moment să plece, însă rămase.

Wilhelm scoase o batistă şi-şi suflă nasul cu zgomot ca de trâmbiţă, apoi îşi turnă în pahar ce mai rămăsese în sticlă.

— Nu vreau să te bat la cap, Harry, dar, când am zis că arăţi abătut, mi-am dat seama că aşa arăţi mereu. E din cauza unei femei?

Harry îşi făcu de lucru cu ceaşca.

— Mai multe?

Harry se pregăti să-i dea un răspuns care să-l scutească de viitoare întrebări, însă ceva îl făcu să se răzgândească. Încuviinţă din cap.

Wilhelm ridică paharul.

— Întotdeauna e vorba de femei. Ai observat? Pe cine ai pierdut?

Harry îl privi. Recunoştea ceva în expresia acestui producător cu barbă, o sinceritate îndurerată, o deschidere fără margini care-i transmitea că putea să aibă încredere în el.

— Mama s-a îmbolnăvit şi a murit când eram copil, zise Harry.

— Şi ţi-e dor de ea?

— Da.

— Dar mai sunt şi altele, nu?

Harry ridică din umeri.

— Acum şase luni, o colegă de-ale mele a fost asasinată. Rakel, iubita mea…

Harry se opri.

— Da?

— Asta nu e tocmai interesant.

— Presupun că am ajuns în punctul dureros, oftă Wilhelm. V-aţi văzut fiecare de drumul lui.

— Nu fiecare. Doar ea. Şi eu încerc s-o facă să se răzgândească.

— Aha… dar de ce vrea să plece?

— Fiindcă sunt cum sunt. E-o poveste lungă, dar versiunea scurtă e că problema sunt eu. Şi i-ar plăcea să fiu altfel.

— Ştii ce? Am o idee. Adu-o la spectacolul meu.

— De ce?

— Fiindcă *My Fair Lady* e bazat pe un mit grecesc despre sculptorul Pygmalion, care se

îndrăgosteşte de o sculptură de-ale lui, preafrumoasa Galateea. O imploră pe Afrodita să dea viaţă statuii, ca să se poată însura cu ea, şi rugămintea îi e ascultată. Nu-i exclus ca spectacolul să-i arate lui Rakel ce se poate întâmpla când încerci să schimbi pe cineva.

— Să meargă prost?

— Dimpotrivă. Pygmalion, întruchipat de profesorul Higgins, are un succes deplin în demersurile sale din *My Fair Lady.* Nu fac decât spectacole cu final fericit. E deviza mea în viaţă. Dacă nu există final fericit, inventez unul.

Harry dădu din cap şi zâmbi pieziş.

— Rakel nu încearcă să mă schimbe. E deşteaptă. Preferă să-şi vadă de drumul ei.

— Ceva îmi spune că te vrea înapoi. Îţi trimit două bilete la premieră.

Wilhelm îi făcu semn chelnerului, cerând nota.

— Ce te face să crezi, pentru numele lui Dumnezeu, că mă vrea înapoi? întrebă Harry. Nu ştii nimic despre ea.

— Ai dreptate! Spun prostii. Vinul alb înainte de amiază e o idee bună, dar numai în teorie. Am băut mai mult decât ar fi trebuit. Îmi cer scuze.

Chelnerul aduse nota. Wilhelm o semnă fără ca măcar să se uite şi-i ceru să o adauge celorlalte. Chelnerul se retrase.

— Să inviţi o femeie la premiera unui spectacol, având biletele cele mai bune, e o chestie care totuşi nu poate niciodată să meargă complet rău, zâmbi Wilhelm. Crede-mă, am testat eu treaba asta.

Zâmbetul lui Wilhelm îi aminti lui Harry de surâsul trist şi resemnat al tatălui său, surâsul unui om care priveşte în urmă, fiindcă acolo sunt lucrurile care-l fac să zâmbească.

— Mulţumesc mult, dar…

— Niciun dar! Dacă nu altceva, ai măcar un pretext s-o suni, dacă în momentul ăsta nu vă vorbiţi. Dă-mi voie să-ţi trimit biletele, Harry. Cred că şi lui Lisbeth i-ar fi plăcut. Iar Toya se descurcă tot mai bine. O să iasă o producţie bună.

Harry, stânjenit, se apucase să tragă de colţul feţei de masă.

— O să mă mai gândesc.

— Excelent! O să pun lucrurile în mişcare înainte să mă duc să aţipesc un pic, zise Wilhelm şi se ridică.

— Apropo, zise Harry băgând mâna în buzunarul de la sacou. Am descoperit simbolul ăsta în apropierea celorlalte două scene ale crimelor. Se numeşte steaua diavolului. Îţi aminteşti cumva să-l mai fi văzut undeva, după ce-a dispărut Lisbeth?

Wilhelm studie fotografia.

— Nu l-am mai văzut, nu.

Harry întinse mâna să ia fotografia.

— Stai un pic, zise Wilhelm uitându-se din nou la poză şi scărpinându-se în barbă.

Harry aşteptă.

— Am mai văzut simbolul, zise Wilhelm. Dar unde, oare?

— În apartament? Pe casa scării? Pe stradă?

Wilhelm clătină din cap.

— În niciunul din locurile astea. Şi nu recent. În altă parte, de mult. Dar unde? E important?

— Ar putea să fie. Dă-mi un telefon dacă-ţi aminteşti ceva.

După ce se despărţiră, Harry se ridică şi se uită lung spre Drammensveien, unde soarele scânteia pe liniile de tramvai, iar aerul fierbinte, sclipitor, lăsa impresia că tramvaiul se îndepărtează plutind.

22

Joi şi vineri. Revelaţia

Jim Beam e făcut din secară, orz şi nu mai puţin de 75 la sută porumb, ingredient care dă bourbonului gustul dulceag şi plin care-l face diferit de whisky-ul obişnuit. Apa folosită pentru Jim Beam provine de la o sursă aflată în apropierea distileriei din Clearmont, Kentucky, unde se produce şi drojdia specială despre care oamenii locului susţin că e făcută după străvechea reţetă folosită din 1795 de Jacob Beam. Rezultatul e pus la păstrare vreme de patru ani, înainte de a fi trimis în lumea întreagă şi cumpărat de Harry Hole, căruia nu-i pasă de Jacob Beam nici cât negru sub unghie şi ştie că gargara cu sursa de apă e o şmecherie publicitară similară celei inventate despre apa minerală norvegiană Farris şi sursa ei de provenienţă. Singurul procent de care îi pasă este cel trecut pe etichetă cu litere mici.

Harry se opri în faţa frigiderului, cu un cuţit în mână, şi se holbă la sticla cu lichid arămiu. Era în pielea goală. Arşiţa din dormitor îl obligase să-şi dea jos slipul, încă umed şi mirosind a clor.

Se făceau, de-acum, patru zile de abstinenţă. Ce era mai rău se terminase, îşi tot spunea asta. Însă nu era adevărat, ce era mai rău abia începea. Aune îl întrebase cândva de ce credea el că bea. Harry, fără ezitare, răspunsese: „Fiindcă mi-e sete”. Harry, în multe feluri, deplângea faptul că trăieşte într-o societate şi într-o perioadă când dezavantajele consumului de alcool erau mult mai multe decât avantajele. Motivele pentru care se oprea din băut fuseseră întotdeauna de natură practică, niciodată principiale. Era obositor să bei mult, iar recompensa era o viaţă scurtă şi infectă, plictisitoare, plină de accidentări. Pentru un alcoolic, viaţa se împarte în beţii şi intervalele dintre beţii. Care dintre părţi era cea autentică? – asta era o întrebare filosofică

asupra căreia nu avusese niciodată timp să se aplece, de vreme ce răspunsul nu i-ar fi oferit, oricum, o viaţă mai bună. Sau mai rea. Potrivit regulii de bază a vieţii de alcoolic – Marea Sete –, tot ce era bun avea, mai devreme sau mai târziu, să se ducă oricum pe apa Sâmbetei. Aşa văzuse ecuaţia înainte să-i întâlnească pe Rakel şi pe Oleg. Dăduse o nouă dimensiune abstinenţei. Însă nu invalidase regula. Iar acum nu mai putea îndura coşmarurile. Nu mai putea suporta ţipetele ei. Nu mai putea îndura privirea îngrozită din ochii ei lipsiţi de viaţă, în timp ce capul i se ridica spre tavanul liftului. Întinse mâinile spre vitrina dulapului. Trebuia să scotocească, să caute peste tot. Lăsă cuţitul în teaca lui, lângă sticla de Jim Beam, şi închise uşiţa vitrinei. Apoi se întoarse în dormitor.

Nu aprinse lumina; printre draperii se furişau razele lunii. Perna şi salteaua încercau, parcă, să scape din încleştarea cearşafurilor umede, răsucite.

Se târî înapoi în pat. Ultima oară când dormise fără să aibă un coşmar fusese când aţipise câteva minute în patul Camillei Loen. Visase şi atunci ceva despre moarte, doar că nu se simţise înfricoşat. Un bărbat se poate izola de tot şi de toate, însă mai trebuie să şi doarmă. Iar în somn nu se poate ascunde nimeni.

Harry închise ochii.

Draperiile se mişcară şi razele lunii se mişcară şi ele. Licăreau pe perete, deasupra patului şi a urmelor negre făcute cu un cuţit. Fuseseră scrijelite cu multă forţă, de vreme ce tăietura săpa adânc în lemn, dincolo de tapetul alb. Adânciturile trasate fără ca ascuţişul să fi fost ridicat de pe lemn formau o stea mare, cu cinci colţuri.

Stătea întinsă, ascultând vuietul traficului de pe Trojská şi respiraţia lui adâncă şi regulată. I se părea că aude ţipete dinspre grădina zoologică, însă puteau fi trenuri de noapte, pe cealaltă parte a râului, frânând înainte să intre în gară. El spusese că-i plac zgomotele trenurilor când se mutaseră în

Troja, zonă aflată deasupra semnului de întrebare cafeniu pe care îl forma râul Vltava străbătând Praga.

Ploua.

Fusese plecat toată ziua. La Brno, spusese. Când îl auzise, în sfârşit, cum descuie broasca uşii apartamentului lor, se liniştise. Auzise valiza lui, târâtă pe duşumeaua din hol, înainte ca el să intre în dormitor. Se prefăcuse că doarme, însă îl observase pe furiş cât îşi pusese cu calm şi fără grabă hainele pe umeraş, uitându-se când şi când la imaginea ei reflectată în oglinda de lângă dulap. Se suise apoi în pat; mâinile lui erau reci şi pielea lipicioasă de sudoare uscată. Făcuseră dragoste în răpăielile ploii pe streşini, el avusese gust de sare şi adormise apoi ca un copilaş. Şi ea, de obicei, era somnoroasă după ce făcea dragoste, însă acum rămase trează, lăsând sucurile lui să se prelingă afară din ea şi să se îmbibe în aşternuturi.

Pretindea că nu ştie ce o opreşte să doarmă, deşi mintea i se întorcea, iarăşi şi iarăşi, la acelaşi lucru. Faptul că găsise un fir de păr blond, destul de lung, pe mâneca hainei lui, când o periase în ziua de după întoarcerea lui de la Oslo. Faptul că avea să se întoarcă sâmbătă în Oslo. Că era a patra oară în patru săptămâni. Că tot nu voia să-i spună ce învârtea acolo. Firul de păr, fireşte, putea fi de oriunde, de la vreun bărbat sau de la vreun câine.

El începu să sforăie.

Femeia se gândi la momentul când se cunoscuseră. La chipul lui deschis, la confidenţele făcute cu inima uşoară pe care le socotise semne că e o persoană sinceră. Se topise după el cum se topesc zăpezile primăvăratice în Piaţa Václav, însă când un bărbat îţi pică cu tronc atât de uşor, rămâne mereu să te râcâie bănuiala că nu ai fost singura care a cedat în acelaşi fel.

El o trata cu respect totuşi, aproape ca şi cum ar fi fost egala lui, deşi ar fi putut s-o cumpere ca pe orice prostituată din Perlová. Era un noroc neaşteptat, singurul pe care ea îl avusese în viaţă,

singurul pe care-l putea pierde. Siguranţa acestui fapt o făcea precaută, o oprea să-l întrebe pe unde umblase, cu cine, ce făcuse de fapt.

Se întâmplase însă ceva, un lucru care făcea necesar să se asigure că poate avea încredere în el. Avea ceva şi mai preţios de pierdut. Încă nu-i spusese nimic; nici ea nu fusese sigură până să se ducă la doctor, cu trei zile în urmă.

Se strecură jos din pat şi păşi pe duşumea cu tălpile goale. Apăsă cu grijă clanţa uşii, fără să scape din priviri faţa lui în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Ajunse pe hol şi, atentă, închise uşa după ea.

Valiza era plumburie la culoare, modernă, marca Samsonite. Aproape nouă, însă laturile erau zgâriate şi pline de abţibilduri rupte de la controale de securitate, purtând numele unor destinaţii de care ea nu auzise niciodată.

În lumina slabă, văzu combinaţia 0-0-0 pe încuietoarea valizei. Aşa era întotdeauna. Nu trebuia să pună mâna ca să ştie că valiza nu avea să se deschidă. Nici nu o văzuse vreodată deschisă, cu excepţia momentelor când ea era deja băgată în pat, iar el scotea haine din sertare ca să le aşeze în valiză. Avusese o ocazie nesperată să arunce o privire la numere ultima oară când el îşi făcuse bagajul. Fusese un noroc chior că cifrele combinaţiei se vedeau pe interior. Nu i se păruse greu să le ţină minte. Nu e greu dacă eşti nevoită. Nu-i era greu să uite orice altceva şi să-şi amintească cele trei cifre ale unei camere de hotel când o sunau şi o anunţau că era nevoie de serviciile ei, îi spuneau cu ce să se îmbrace şi la ce solicitări speciale trebuie să răspundă.

Ciuli urechea. Sforăitul lui se auzea, de dincolo de uşă, ca un fierăstrău muşcând lemnul. Erau lucruri de care el nu avea cunoştinţă. Lucruri pe care nu trebuia să le afle, lucruri pe care ea fusese silită să le facă, însă care, de acum, ţineau de trecut. Îşi lăsă buricele degetelor pe rotiţele zimţate de

deasupra cifrelor pe care le învârti. Viitorul era singurul lucru care conta de acum înainte.

Încuietoarea se deschise cu un ţăcănit slab.

Se uită înăuntru, aplecându-se deasupra valizei.

Sub încuietoare, peste o cămaşă albă, era aşezat un obiect negru, urât, de metal.

Nu trebui să-l atingă ca să ştie că arma era autentică. Mai văzuse aşa ceva, în prima parte a vieţii ei.

Îşi înghiţi nodul din gât, simţind că o podidesc lacrimile. Îşi apăsă degetele peste ochi. Şopti de două ori numele mamei ei.

Durǎ doar câteva secunde.

Apoi respiră adânc, calm. Trebuia să treacă peste asta. Trebuiau să treacă amândoi peste asta. Măcar înţelegea de ce el nu fusese în stare să-i spună mai multe despre profesie, despre cum reuşea să câştige atât cât câştiga. Şi ei îi mai venise gândul ăsta în cap, nu?

Se hotărî într-o clipă.

Erau pe lume lucruri pe care nu le ştia. Lucruri pe care nu era necesar să le ştie.

Încuie valiza şi întoarse rotiţele înapoi la zero. Ascultă la uşă înainte de a o deschide grijulie şi de a se strecura înăuntru. Pe pat cădea un dreptunghi de lumină. Dacă ar fi aruncat o privire în oglindă înainte să închidă uşa, ar fi văzut că unul dintre ochii lui se deschisese. Era însă prea apăsată de propriile-i gânduri. Ori, mai degrabă, unicul gând la care se întorcea din nou şi din nou stând întinsă şi ascultând zumzetul traficului, ţipetele venind dinspre grădina zoologică şi răsuflarea lui profundă, regulată. De acum înainte conta doar viitorul.

Un strigăt, o sticlă spartă de caldarâm, urmată de hohote neruşinate de râs. Înjurături şi paşi apăsaţi, alergând şi pierzându-se pe Sofies gate, în direcţia stadionului Bislett.

Harry se holba la tavan şi asculta sunetele de afară, din noapte. Reuşise să doarmă trei ore fără vise, apoi se trezise şi se gândea. Se gândea la trei

femei, la două scene ale crimei şi la un bărbat care-i oferea un preţ bun pentru suflet. Încerca să găsească o noimă. Să descifreze codul. Să vadă tiparul. Să înţeleagă dimensiunea de dincolo de tipar la care se referise Øystein, întrebarea care-l precedă pe „cum?”. De ce?

De ce se îmbrăcase un tip în curier, omorâse două femei şi probabil pe o a treia? De ce-şi îngreunase într-atât situaţia când alesese locul crimei? De ce lăsase mesaje? Cum se făcea că, deşi toate tipologiile de criminali în serie sugerau că aceştia acţionează potrivit unei motivaţii sexuale, nu existau semne de agresiune sexuală în cazul Camillei Loen şi în cel al Barbarei Svendsen?

Harry simţea că-l paşte o durere de cap. Azvârli de pe el cearşaful şi rămase întins pe o parte. Numerele roşii de pe ecranul ceasului electric licăreau – 2:51. Ultimele două întrebări ale lui Harry îi erau adresate lui însuşi. De ce să te agăţi cu atâta disperare de suflet, dacă îţi frânge inima? Şi de ce să-ţi baţi capul cu un sistem care te urăşte?

Îşi coborî tălpile pe podea şi se îndreptă spre bucătărie, unde se holbă la uşa dulăpiorului de deasupra chiuvetei. Îşi umplu ochi un pahar cu apă de la robinet. Apoi deschise sertarul cu tacâmuri, apucă flaconul negru, îi scoase capacul gri şi-şi turnă în palmă conţinutul. O pastilă l-ar fi făcut să adoarmă. Două, cu un pahar de Jim Beam, l-ar fi cufundat într-un somn fără vise. Trei sau mai multe ar fi putut avea efecte neprevăzute.

Harry deschise gura, aruncă în ea trei tablete şi le făcu să alunece pe gâtlej cu apă călduţă.

Se duse în sufragerie, puse un disc cu Duke Ellington pe care-l cumpărase după ce îl văzuse pe Gene Hackman în autobuzul din *Conversaţia,* pe fundalul unor note de pian fragile, cele mai singuratice sunete pe care le auzise Harry vreodată.

Se aşeză pe fotoliu.

„Ştiu doar o metodă”, aşa zisese Øystein.

Harry începu cu începutul. Cu ziua când trecuse clătinându-se pe lângă barul Subacvatic,

îndreptându-se spre adresa din Ullevålsveien. Vineri. Sannergata. Miercuri, Carl Berner. Luni. Trei femei. Trei degete retezate. Mâna stângă. Întâi arătătorul, apoi degetul mijlociu şi după aceea inelarul. Trei locuri. Locuri cu vecini, fără locuinţe de familie. O veche clădire de apartamente de la începutul secolului trecut, una din anii 1930 şi alta din 1940. Lifturi. Vedea pe uşile lifturilor numerele etajelor. Skarre vorbise cu cei de la firmele de curierat din Oslo şi din districtul învecinat. Nu reuşiseră să fie de ajutor la identificarea echipamentului de ciclism sau a tricourilor galbene, însă mulţumită unui aranjament cu serviciile de urgenţă reuşiseră, cel puţin, să facă rost de o listă a tuturor persoanelor care îşi cumpăraseră în ultimele şase luni biciclete scumpe, de tipul celor folosite de curieri.

Simţea cum îl cuprinde amorţeala. Simţea lâna aspră a husei fotoliului pe pielea dezgolită a coapselor şi feselor.

Victimele: Camilla, copywriter la o agenţie de publicitate, 28 de ani, brunetă, un pic dolofană; Lisbeth, cântăreaţă, căsătorită, 33 de ani, blondă, zveltă; Barbara, recepţionistă, 28 de ani, locuind cu părinţii, păr blond-cenuşiu. Toate arătau bine, fără să aibă nimic ieşit din comun. Orele crimelor. Dacă Lisbeth fusese ucisă imediat după răpire, toate crimele fuseseră săvârşite în zile de lucru. După-amiaza, la finalul programului de muncă.

Duke Ellington cânta o melodie rapidă. De parcă ar fi avut capul plin de note pe care trebuia să le folosească repede. Acum se oprise aproape complet. Nu făcea decât să adauge pauze esenţiale.

Harry nu fusese interesat de viaţa personală a victimelor, nu vorbise cu prietenii ori rudele acestora, răsfoise rapoartele fără ca ceva anume să-i atragă atenţia. Nu acolo se aflau răspunsurile. Nu era relevant cine erau victimele, ci mai degrabă ce reprezentau ele. Pentru acest ucigaş, victimele nu erau mai mult decât ceva exterior, alese mai mult sau mai puţin la întâmplare, ca şi tot ce se afla în

jurul lor. Se punea doar problema unei scântei de intuiţie care să-i dezvăluie tiparul după care acţiona criminalul.

Apoi substanţele îşi făcură efectul, cu vârf şi îndesat. Efectul se dovedi mai degrabă unul halucinogen decât somnifer. Gândirea i se dilată în crâmpeie de gând scăpate de sub control şi Harry porni să plutească pe râul minţii în jos, la voia întâmplării. Timpul pulsa, vibra ca un univers în expansiune. Când îşi reveni în simţiri, totul în jur era neclintit, se auzea doar acul pick-upului zgâriind la nesfârşit mijlocul discului.

Se duse în dormitor, se aşeză turceşte la piciorul patului şi privi cu atenţie steaua diavolului. După o vreme, începu să-i danseze prin faţa ochilor. Închise ochii. Se punea doar problema să o aibă în raza vizuală.

Când afară se lumină, Harry se afla dincolo de tot şi de toate. Stătea, auzea şi vedea, însă totodată visa. Îl trezi zgomotul ziarului *Aftenposte* aruncat pe treptele de la intrare. Înălţă capul şi se concentră la steaua diavolului, care nu mai dansa acum.

Nu mai dansa nimic. Se terminase. Văzuse tiparul.

Era tiparul unui bărbat amorţit, diminuat, căutând cu disperare sentimente autentice. Un idiot naiv care credea că acolo unde e cineva care iubeşte se înfiripă iubirea şi că acolo unde se iscă întrebări apar şi răspunsuri. Matriţa lui Harry Hole. Într-o explozie de furie, se lovi cu fruntea de crucea de pe perete. Văzu stele verzi şi se lăsă să cadă în pat. Ochii îi căzură pe cifrele roşii ale ceasului – 5:55. Cearşaful cu care era învelit era ud şi cald.

Apoi – ca şi cum cineva ar fi stins lumina – leşină.

Femeia îi turnă cafea în ceaşcă. El mormăi un *Danke* şi dădu pagina cotidianului *Observatorul,* pe care şi-l cumpăra de obicei de la hotelul de pe colţ. Împreună cu cornurile proaspete pe care începuse să le facă Hlinka, brutarul local. Nu fusese niciodată în

străinătate, dacă nu puneai Slovacia la socoteală, însă el o asigura că acum din Praga nu mai lipseşte nimic din ce au şi celelalte metropole europene. Voise să călătorească. Înainte să-l cunoască pe el, se îndrăgostise de ea un afacerist american. Îi fusese oferită cadou de un partener comercial din Praga, un preşedinte al unei companii farmaceutice. Era un bărbat dulce, inocent şi durduliu care i-ar fi oferit orice dacă l-ar fi însoţit acasă, în Los Angeles. Spusese, fireşte, da. Însă când îi povestise lui Tomas, peştele şi fratele ei vitreg, acesta dăduse buzna în odaia americanului şi-l ameninţase cu cuţitul. Americanul plecase în următoarea zi şi ea nu-l mai văzuse de atunci. Patru zile după aceea, stând lipsită de chef la Grand Hotel Europa şi bând vin, dăduse cu ochii de el. Se aşezase undeva în fundul încăperii şi o privise cum le face vânt diverşilor curtezani de ocazie. Asta îl cucerise, o spunea mereu, nu faptul că avea succes la bărbaţi, ci felul în care se arătase netulburată de avansurile lor, atât de natural de apatică, de o asemenea deplină castitate.

Îi permisese să îi cumpere un pahar de vin, îi mulţumise şi plecase acasă singură.

În următoarea zi, el sunase la uşa minusculului ei apartament de la demisol, din Strasnice. Nu-i spusese niciodată cum aflase adresa. Însă viaţa ei se făcuse cât ai clipi, din cenuşie, trandafirie. Era fericită. Ce fericită era!

Ziarul foşni când el dădu din nou pagina.

Ar fi trebuit să ştie. Dacă nu era pistolul din valiză, ea nu s-ar mai fi gândit o secundă la asta.

Se hotărâse să uite, să uite totul în afară de ce era important. Erau fericiţi. Îl iubea.

Stătea pe scaun, purtând încă şorţul. Ştia că lui îi plăcea să o vadă cu şorţ. Că doar ştia şi ea câte ceva despre ce-i aprinde pe bărbaţi, secretul era să nu se lase pe tânjală. Îşi coborî privirea spre poale. Începu să zâmbească, fără să se poată abţine.

— Am ceva să-ţi spun, zise.

— Daaa?

Ziarul foşnea ca o velă bătută de vânt.

— Dar să-mi promiţi că nu te înfurii, zise ea, simţind că zâmbea mai larg.

— Nu pot să-ţi promit, zise el fără să ridice privirea.

Zâmbetul ei îngheţă.

— Ce…

— Presupun că o să-mi spui că mi-ai umblat prin valiză, când te-ai trezit astă-noapte.

Femeia observă, pentru întâia oară, că accentul lui era parcă altfel. Nu mai rostea cuvintele cântat. Lăsă ziarul deoparte şi o privi în ochi.

Slavă Domnului că nu trebuise să-l mintă, n-ar fi fost niciodată în stare. Acum avea dovada. Scutură din cap, dar băgă de seamă că nu-şi poate controla expresia feţei.

Bărbatul ridică din sprânceană.

Ea înghiţi în sec.

Minutarul ceasornicului, ceasornicul mare din bucătărie pe care îl cumpărase de la IKEA din banii lui, scotea un ticăit silenţios.

El zâmbi.

— Şi ce-ai găsit… teancuri de scrisori de la iubitele mele?

Ea clipi, pierdută cu totul.

El se aplecă în faţă.

— Glumesc, Eva. E vreo problemă?

Ea încuviinţă, plecând bărbia în piept.

— Sunt însărcinată, şopti iute, de parcă deodată s-ar fi grăbit. Eu… ăăă… o să avem un copil.

El rămase pe scaun, uluit, uitându-se drept înainte cât îi vorbi ea de bănuielile ei, de vizita la doctor şi apoi, în final, de certitudine. După ce ea termină de vorbit, el se ridică şi ieşi din bucătărie. Reveni şi-i întinse o cutiuţă neagră.

— În vizită la mama, zise.

— Poftim?

— Te întrebai ce fac în Oslo. O să mă duc în vizită la mama.

— Ai o mamă…

Acesta fusese primul ei gând. Avea el cu adevărat o mamă? Dar adăugă:

— …în Oslo?

El zâmbi şi arătă cu capul spre cutie.

— N-ai de gând s-o deschizi, *Liebling?* E pentru tine. Pentru copil.

Ea clipi de două ori până ce-şi putu veni în fire suficient cât s-o deschidă.

— Ce frumos e! zise şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Te iubesc, Eva Marvanova.

Accentul cântat revenise în vorbirea lui.

Femeia îi zâmbi printre lacrimi, îmbrăţişându-l.

— Iartă-mă, şopti. Iartă-mă. Atât am vrut să ştiu, că mă iubeşti. Restul nu are importanţă. Nu trebuie să-mi povesteşti despre mama ta. Sau despre armă…

Îi simţi trupul încordându-se în braţele ei. Îşi lipi gura de urechea lui.

— Am văzut arma, şopti. Dar nu e nevoie să ştiu nimic. Nimic, auzi?

El se eliberă din strânsoare.

— Mda, zise. Îmi pare rău, Eva, dar nu mai e cale de întoarcere. Gata.

— Ce vrei să spui?

— Va trebui să afli cine sunt.

— Dar ştiu cine eşti, dragul meu.

— Nu ştii cu ce mă ocup.

— Nu cred că vreau să ştiu.

— Trebuie.

Îi luă cutia din mână, scoase din ea lănţişorul, îl ridică în aer.

— Cu asta mă ocup.

Diamantul în formă de stea strălucea ca ochiul unei amante, reflectând lumina zorilor care intra prin geamul de la bucătărie.

— Şi cu asta.

Îşi retrase mâna din buzunarul sacoului. Ţinea în palmă aceeaşi armă pe care o văzuse ea în valiză. Doar că mai lungă şi având ataşată de capătul ţevii o piesă masivă, neagră, de metal. Eva Marvanova nu

ştia mare lucru despre arme, însă ştia la ce se uită. Un amortizor, ce nume potrivit!

Harry fu trezit de ţârâitul telefonului. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi îndesat un prosop în gură. Încercă să-şi umezească buzele cu limba, însă şi-o simţea aspră, pe cerul gurii, ca un codru de pâine uscată. Ceasul de pe noptieră arăta 10:17. Îi veni în minte ceva… o imagine, o amintire? Se îndreptă spre sufragerie. Telefonul sună a şasea oară.

Ridică receptorul:

— Harry. Cine-i acolo?

— Voiam doar să-mi cer scuze.

Era vocea pe care spera să o audă.

— Rakel?

— Asta e munca ta, zise ea. Nu am niciun drept să mă supăr. Îmi pare rău.

Harry se aşeză pe scaun. Ceva se lupta să iasă la suprafaţă din negura viselor pe jumătate uitate.

— Ai tot dreptul să te superi, zise el.

— Eşti poliţist. Cineva trebuie să aibă grijă de noi.

— Nu despre muncă vorbeam.

Rakel nu răspunse. Harry aşteptă.

— Mi-e dor de tine, zise ea cu o voce în care se auzeau lacrimi.

— Ţi-e dor de persoana care ai vrea să fiu, spuse el. În timp ce mie mi-e dor de…

— Pa, îl întrerupse Rakel, ca un cântec oprindu-se după câteva note introductive.

Harry rămase holbându-se la telefon, fericit şi în acelaşi timp deprimat. Un crâmpei al visului de peste noapte făcu o ultimă încercare să iasă la suprafaţă şi se izbi de o pojghiţă de gheaţă, tot mai groasă din clipă în clipă, fiindcă temperatura scădea vertiginos. Făcu vraişte pe măsuţa de cafea, căutând ţigări; găsi un chiştoc în scrumieră. Limba îi era încă pe jumătate amorţită. Auzindu-l vorbind împleticit, Rakel crezuse probabil că era iarăşi ameţit, lucru care nu era chiar departe de adevăr, doar că nu mai avea chef să ia din nou otrava aia.

Reveni în dormitor şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era timpul să plece la lucru. Dar…

Închise ochii.

Ecoul piesei lui Duke Ellington îi stăruia în urechi. Nu, nu în urechi, ci mai profund. Ascultă mai departe. Auzi scrâşnetul îndurerat al unui tramvai, paşii unei pisici pe acoperiş şi un foşnet rău-prevestitor din coroanele verzi ale mestecenilor din curte. Şi mai profund. Auzi vaietele curţii, auzi cum crapă chitul în ramele geamurilor, vuietul subsolului gol, cufundat în abis. Auzi cum se freacă, tăios, aşternuturile de pielea lui şi cum îi dănţuiesc pantofii, nerăbdători, pe hol. Îşi auzi mama şoptindu-i, ca de atâtea ori înainte să se ducă la culcare: *Bak skapet bakenfor skapet bakenfor skapet til hans madam…* Şi se întoarse iarăşi în vis.

În visul pe care-l avusese astă-noapte. Era orb, nu reuşea decât să audă.

Auzi deci o voce gravă recitând, iar în fundal, rugăciuni murmurate. Judecând după acustică, se afla într-o sală mare, ca a unei biserici, însă ceva se auzea picurând fără încetare. Pe sub tavanul înalt, boltit, dacă asta era, răsuna fâlfâit de aripi. Porumbei? Poate că exista şi un preot, un pastor în fruntea turmei, însă slujba suna straniu, într-un idiom necunoscut. Aproape că suna a rusă ori a glosolalie. Congregaţia îşi aduna vocile într-un psalm. Armonii stranii, versete scurte, tăioase. Niciun cuvânt familiar, precum Iisus ori Maria. Congregaţia începu deodată să intoneze un cântec şi o orchestră o acompania. Recunoscu melodia. De la televizor. Stai un pic! auzi ceva rostogolindu-se cu zgomot. O bilă. Apoi se opri.

— Cinci, rosti o voce de femeie. Numărul este cinci.

Codul.

23

Vineri. Un număr uman

Revelaţiile lui Harry, când se produceau, erau de obicei ca nişte picături reci ca gheaţa care-l izbeau în creştet. Nu acum, dar, fireşte, ridicând privirea şi urmărind căderea stropilor, reuşise adesea să stabilească o legătură cauzală. Revelaţia de acum era altfel. Era un dar, un furt, o favoare nemeritată a unui înger, aidoma unei muzici care se putea ivi în viaţa unora precum Duke Ellington, gata să fie interpretată direct din vis. Nu aveai decât să iei loc şi să o cânţi.

Iar Harry era pe cale să facă exact asta. Îşi convocase publicul pentru concert la el în birou, la ora 1 după-amiaza. Era suficient timp cât să dezlege partea esenţială, partea finală a codului. Îi trebuia, pentru asta, Steaua Polară. Şi o hartă a cerului.

În drum spre serviciu, trecu pe la o papetărie şi-şi cumpără o riglă, un raportor, două compasuri, o cariocă cu cel mai subţire vârf posibil şi câteva cadre pentru proiector. Se puse pe lucru de îndată ce ajunse la birou. Luă harta mare a oraşului Oslo, cea pe care o smulsese de pe zid, o lipi unde era ruptă, netezi suprafaţa panoului de afişaj şi prinse iarăşi harta pe peretele lung din birou. Desenă apoi un cerc pe folia unui cadru, îl împărţi în cinci sectoare de exact 72 de grade fiecare, apoi, cu carioca şi rigla, uni între ele extremităţile, fără să ridice vârful cariocii. După ce termină, ridică folia în lumină. Steaua diavolului.

Proiectorul din sala de şedinţe dispăruse, aşa că Harry intră într-o altă sală, unde inspectorul-şef Ivarsson ţinea obişnuita prelegere – cunoscută printre ceilalţi sub numele de „Cum am ajuns aşa de deştept” – unui grup de colegi prinşi la înghesuială.

— Prioritate maximă, zise Harry, trase cablul aparatului din priză şi trecu cu proiectorul pe lângă Ivarsson, care rămăsese cu gura căscată.

Întors în birou, Harry puse cadrul în proiector, îndreptă pătratul de lumină spre hartă şi stinse becul din tavan.

În încăperea întunecoasă, fără geamuri, singurul zgomot fiind propria respiraţie, aşeză cadrul şi deplasă proiectorul mai în faţă, apoi mai în spate, suprapunând conturul negru al stelei până ce se potrivi. Şi chiar se potrivea. Sigur că se potrivea. Se uită îndelung la hartă, încercui două numere de stradă şi dădu două telefoane.

Era gata.

La 1:05, Bjarne Møller, Tom Waaler, Beate Lønn şi Ståle Aune se aflau deja aşezaţi pe nişte scaune împrumutate, înghesuiţi în biroul strâmt pe care-l împărţeau Harry şi Halvorsen, tăcând cu toţii şi ascultând.

— E un cod, zise Harry. Un cod foarte simplu. Un numitor comun pe care ar fi trebuit să-l vedem de-un secol. Ne-a fost furnizat foarte clar. E vorba de un număr.

Se uitau cu toţii la Harry.

— Cinci, îi lămuri el.

— Cinci?

— Numărul este cinci.

Harry se uită la cele patru chipuri nedumerite.

Atunci se întâmplă un lucru pe care îl mai păţise din când în când, tot mai des în ultima vreme, după perioade lungi de exces de alcool. Fără niciun avertisment, simţi că îi fuge pământul de sub picioare. I se păru că se prăbuşeşte; nu mai ştia unde se află. Nu patru colegi avea în faţă, nu se ocupa de un caz de omor, nu era o zi călduroasă de vară în Oslo, nu se afla pe lume nimeni care să se cheme Rakel ori Oleg. Ştia că acest scurt atac de panică avea şanse să fie urmat de altele şi că starea lui atârna de un fir de păr.

Harry luă cana în care avea cafea şi sorbi încet, încercând să-şi revină.

Stabili ca, atunci când avea să audă sunetul cănii pe tăblia mesei, să considere asta un semn că se

întorsese aici, în această realitate.

Lăsă cana pe masă. Cana scoase un zgomot uşor.

— Prima întrebare, reluă Harry. Ucigaşul şi-a lăsat „semnătura” asupra tuturor victimelor cu ajutorul unui diamant. Câte laturi are?

— Cinci, zise Møller.

— A doua întrebare. De asemenea, a tăiat câte un deget de la mâna stângă a fiecărei victime. Câte degete sunt la o mână? A treia întrebare. Omorurile şi dispariţia au avut loc pe parcursul a trei săptămâni consecutive, în zilele de vineri, miercuri, respectiv luni. Câte zile sunt în fiecare interval dintre ele?

Se lăsă un moment de tăcere.

— Cinci, zise Waaler.

— Şi cât era ceasul?

— În jur de ora 5.

— A cincea şi ultima întrebare. Adresele victimelor par a fi alese la întâmplare, însă scenele crimelor au ceva în comun. Beate?

Beate făcu o grimasă.

— Cinci?

Se holbară toţi patru la Harry, neînţelegând.

— Of, fir-ar să fie de…! exclamă Beate, oprindu-se din înjurătură şi roşind. Pardon, am vrut să zic… la etajul cinci. Toate victimele au murit la etajul cinci.

— Exact!

Cei de faţă începeau să înţeleagă. Harry se îndreptă spre uşă.

— Cinci.

Møller aruncă cuvântul cu dezgust, ca şi cum ar fi băgat în gură ceva greţos.

Se făcu întuneric beznă când Harry stinse becul. Îi auzeau doar vocea, în timp ce el se mişca dintr-o parte într-alta.

— Cinci este un număr adeseori întâlnit în diverse ritualuri. În magia neagră. Vrăjitorie. În satanism. Îl întâlnim şi în creştinism. Cinci este numărul rănilor pe care le-a avut Hristos pe cruce. Avem apoi cei cinci stâlpi ai islamului şi cele cinci

chemări la rugăciune. În unele scrieri, cifra apare drept „numărul uman”, deoarece avem cinci simţuri şi trecem prin cinci stadii ale vieţii.

Se auzi un ţăcănit şi deodată un chip slab iluminat, cu orbite negre şi adânci şi o stea pe frunte, se materializă înaintea lor în beznă. Urmă un zumzet de şoapte.

— Pardon…

Harry răsuci proiectorul, făcând pătratul de lumină să se mute de pe faţa lui, pe peretele alb.

— Avem aici, cum vedeţi, o pentagramă, sau o stea a diavolului, la fel cu cea pe care am găsit-o scrijelită sau desenată lângă cadavrele Barbarei Svendsen şi Camillei Loen. Bazată pe principiul de aur al proporţiilor, ştim. Cum era, Ståle?

— Habar n-am, pufni psihologul. Mi-e silă de ştiinţele exacte.

— OK, zise Harry. Am desenat o versiune simplă, cu un raportor. Pentru scopul nostru e suficient.

— Ce scop? făcu Møller.

— Până acum v-am arătat nişte coincidente numerice care pot foarte bine să fie întâmplătoare. Aici am dovada că nu aşa stau lucrurile. Cele trei omoruri s-au produs pe marginea unui cerc cu centrul în inima oraşului, zise Harry. Pe lângă asta, sunt separate de un interval de exact 72 de grade. După cum vedeţi, scenele crimelor se află…

— …pe trei dintre colţurile stelei, şopti Beate.

— Dumnezeule! rosti uluit Møller. Adică el… adică ne-a dat…

— Ne-a dat o Stea Polară, zise Harry. E codul lui… prin care ne lămureşte că vor fi cinci crime. Trei au fost deja înfăptuite, mai rămân două. Şi astea două, potrivit stelei, ar trebui să se producă aici şi aici.

Harry întinse degetul spre cerculeţele pe care le trasase pe hartă în jurul a două dintre colţuri.

— Şi le ştim, zise Tom Waaler.

Harry dădu din cap încuviinţând.

— Dumnezeule! exclamă iarăşi Møller. Cu cinci zile între o crimă şi alta, ar veni…

— Sâmbătă, zise Beate.

— Mâine, întări Aune.

— Dumnezeule! spuse pentru a treia oară Møller.

Invocaţia părea rostită din inimă.

Harry continuă să vorbească, întrerupt din când în când de vocile surescitate ale celorlalţi, în vreme ce soarele se arcuia pe bolta alburie, pârjolită, trecând peste pânzele mici şi albe ale bărcilor care încercau şovăielnic, parcă picotind, să se întoarcă la mal. În Bjørvika, pe pasajul înălţat cunoscut în zonă drept Maşinăria de Trafic, geanta unui curier pluti în curenţii calzi de deasupra şoselelor care se încolăceau şi se contorsionau ca un ghem de vipere. Pe partea dinspre mare a unei magazii aflate pe locul de construcţie al viitoarei clădiri a Operei, un bărbat se străduia să găsească o venă sub un buboi deja inflamat; arunca în jur priviri pe sub sprâncene ca un leopard sfrijit aplecat asupra prăzii, conştient că trebuie să se grăbească înainte de ivirea hienelor.

— Stai un pic, zise Tom Waaler. De unde a ştiut criminalul că Lisbeth Barli locuia la etajul cinci, dacă el aştepta jos, pe stradă?

— Nu aştepta pe stradă, interveni Beate. Era pe casa scării. Am verificat ce ne-a spus Barli despre uşa care nu se închide bine şi e adevărat. A stat cu ochii pe lift ca să vadă dacă coboară cineva de la cinci şi s-a ascuns pe culoarul care duce la subsol când a văzut pe câte cineva trecând.

— Bine, Beate, o încurajă Harry. Şi-apoi?

— A urmărit-o afară, pe stradă şi… nu, e prea riscant. A acostat-o imediat ce a ieşit din lift. Şi a folosit cloroform.

— Nu, zise cu fermitate Waaler. Prea riscant. Fiindcă după aceea ar fi trebuit s-o ducă pe braţe până la maşina parcată afară şi, dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi reţinut cu siguranţă maşina, poate şi numărul de înmatriculare.

— Fără cloroform, spuse Møller. Şi maşina a fost parcată mai la distanţă. A ameninţat-o cu arma şi a făcut-o să meargă în faţa lui, iar el a urmat-o cu pistolul ascuns în buzunar.

— Orice s-ar fi întâmplat, ştim că victimele sunt alese la întâmplare, zise Harry. Cheia este locul comiterii faptei. Dacă Wilhelm Barli ar fi luat liftul în locul soţiei, victima ar fi fost el.

— Dacă e cum spui, s-ar explica şi de ce femeile nu au fost abuzate sexual, zise Aune. Dacă asasinul…

— Criminalul…

— …dacă criminalul nu şi-a ales victimele, înseamnă că e o pură coincidenţă faptul că sunt toate femei. În cazul ăsta, victimele nu sunt neapărat obiecte sexuale. Acţiunea în sine îi oferă gratificaţia.

— Şi toaleta doamnelor? zise Beate. Asta n-a fost la întâmplare. N-ar fi fost mai firesc ca un bărbat să intre în toaleta domnilor, dacă sexul victimei este irelevant? Aşa nu ar fi riscat să atragă atenţia asupra lui la intrare sau la ieşire.

— Posibil, spuse Harry. Dar, dacă s-a pregătit cu atâta meticulozitate cum pare, ar fi ştiut că într-un cabinet de avocaţi sunt mai mulţi bărbaţi decât femei. Pricepeţi?

Beate clipi puternic.

— Te-ai gândit bine, Harry, zise Waaler. La toaleta doamnelor erau mult mai puţine şanse să fie deranjat în timpul ritualului.

Când Møller veni cu sugestia ca lucrările să treacă la alte aspecte, se făcuse deja 2:08 p.m.

— OK, oameni buni, destul cu morţii. Să ne concentrăm pe cei vii?

Soarele începuse să descrie a doua jumătate a parabolei sale, iar umbrele se îndeseau într-o curte pustie a şcolii din Tøyen, unde nu se auzea decât izbitura monotonă a unei mingi de fotbal şutată într-un zid. În biroul închis ermetic al lui Harry, aerul se transformase într-o supă groasă de fluide umane

evaporate. Colţul stelei din dreapta Pieţei Carl Berners cădea deasupra unei proprietăţi aflate în Kampen, aproape de Ensjøveien. Harry le explicase colegilor că imobilul de sub vârful stelei fusese construit în 1912 şi cunoscut pe atunci drept „azil de tuberculoşi”, însă că între timp fusese transformat în cămin studenţesc. La început pentru studenţii locali la economie, apoi pentru elevii unei şcoli medicale şi, în cele din urmă, pentru studenţi în general.

Colţul ultim al pentagramei indica o zonă haşurată, cu linii negre, paralele.

— Liniile de cale ferată de la Gara Oslo? întrebă Møller. Nu stă nimeni acolo, presupun.

— Atenţie, făcu Harry arătând spre un pătrăţel care fusese pus în umbră.

— Cred că e un depou. E…

— Nu, harta are dreptate, se amestecă Waaler. Chiar e o casă acolo. N-ai observat-o când intri în gară cu trenul? Casa aia ciudată, singuratică, făcută din cărămidă. Are grădină şi aşa mai departe…

— Te referi la Villa Valle, zise Aune. Casa şefului de staţie. E foarte cunoscută. Am impresia că au transformat-o în clădire de birouri, între timp.

Harry clătină din cap şi-i informă că Biroul Naţional al Evidenţei Populaţiei avea înregistrat un singur locatar la acea adresă, o doamnă în vârstă, pe nume Olaug Sivertsen.

— Nu există etajul cinci în căminul studenţesc sau în casa şefului de staţie, zise Harry.

— Şi asta o să-l oprească? întrebă Waaler întorcându-se spre Aune.

Aune ridică din umeri.

— Nu prea cred. Dar vorbim aici de prezicerea unor acţiuni care ţin de comportament individual, deci părerea ta e la fel de bună ca a mea.

— OK, zise Waaler. Putem presupune că o să atace în căminul studenţesc mâine, aşa că şansa noastră ar fi o operaţiune bine planificată. De acord?

Încuviinţară cu toţii.

— Bine, continuă Waaler. O să iau legătura cu Sivert Falkeid de la Brigada de Intervenţii Speciale şi ne apucăm imediat de lucru la detalii.

Harry zări scânteia din ochii lui Tom Waaler. Îl înţelegea prea bine. Acţiune. Arestare. Pânditul prăzii. Rezultatele muncii de poliţist.

— O să mă duc cu Beate pe Schweigaards gate, să văd dacă ne putem întâlni cu Sivertsen, zise Harry.

— Aveţi grijă, strigă Møller ca să acopere hârşâitul scaunelor pe podea. Nu trebuie să permitem nicio scurgere de date. Nu uitaţi ce ne-a spus Aune despre cum îşi vâră nasul în anchete tipii ăştia de la intervenţii speciale.

Soarele începea să coboare spre linia orizontului. Temperatura însă creştea.

24

Vineri. Otto Tangen

Otto Tangen se întoarse pe o parte. Era ud leoarcă de sudoare după încă o noapte tropicală, însă nu asta îl trezise. Întinse mâna după telefon şi patul şubred scârţâi rău prevestitor. Se rupsese în mijlocul unei nopţi, cu mai bine de un an în urmă, când Otto o călărise pe Aud-Rita de la brutăria de peste drum. Aud-Rita era doar o mână de fată, Otto însă trecuse de 110 kilograme în primăvara aceea, iar în cameră fusese întuneric complet. Îşi dăduseră târziu seama că paturile sunt construite pentru mişcări în lungul, nu în latul lor. Aud-Rita se aflase dedesubt, prin urmare Otto trebuise s-o ducă la spitalul de urgenţe din Honefoss, cu clavicula fracturată. Asta o enervase cumplit şi, spurcându-l cum îi venise la gură, îl ameninţase că-i va dezvălui totul lui Nils, partenerul ei şi cel mai bun, dacă nu singurul prieten al lui Otto. La vremea aceea, Nils cântărea 115 kilograme şi era bine cunoscut pentru firea sa aprinsă. Otto aproape că se sufocase de râs şi, de atunci, ori de câte ori intra în brutărie, Aud-Rita îi arunca o uitătură mânioasă. Asta îl întrista, fiindcă acea noapte petrecută cu ea era, în ciuda deznodământului, o amintire pe care o preţuia. Fusese şi ultima oară când avusese parte de-o tăvăleală.

— Harry Sounds, icni în telefon.

Numise compania după rolul pe care îl jucase Gene Hackman în filmul care, în multe privinţe, trasase viaţa profesională şi viitorul lui Otto: *Conversaţia,* un film de Francis Ford Coppola din 1974 despre un expert în plantatul de microfoane. Nu-l mai văzuse nimeni în cercul strâmt de cunoştinţe ale lui Otto. Cât despre el, îl vizionase de 38 de ori. Îşi dăduse seama ce perspectivă îţi poate oferi o brumă de echipament asupra vieţii altora şi, la 15 ani, îşi cumpărase primul microfon,

descoperind despre ce vorbeau în dormitor mama şi tatăl lui. Din ziua următoare, începuse să pună bani deoparte pentru prima cameră video.

Avea acum 35 de ani, cam 100 de microfoane, 24 de camere de filmat şi un fiu de 11 ani cu o femeie cu care se distrase în microbuzul lui de supraveghere, într-o noapte umedă de toamnă. Reuşise măcar s-o convingă să-i pună băiatului numele Gene. Cu toate acestea, ar fi putut spune, fără să clipească, că se simţea mai apropiat emoţional de microfoanele lui. Printre care totuşi se numărau microfoane de concert Neuman din anii 1950 şi microfoane direcţionale Offscreen. Cele din urmă erau proiectate special pentru a fi folosite cu camere video militare şi trebuise să se ducă până în America şi să le cumpere pe sub mână; acum însă îşi cumpăra tot ce poftea de pe net – floare la ureche. Mândria colecţiei sale o reprezentau trei microfoane ruseşti de spionaj, mari cât nişte gămălii de ac. Nu aveau nicio marcă de fabricant trecută pe ele; reuşise să le obţină la un târg comercial din Viena.

În plus, Harry Sounds deţinea unul dintre cele doar două studiouri mobile de supraveghere din Norvegia. Asta însemna că era uneori contactat de poliţie, de serviciul de informaţii suedez şi, mai rar, de serviciul secret al armatei. Îşi dorea ca asemenea colaborări să se întâmple mai des; se săturase până peste cap să monteze camere de supraveghere pe la magazine de cartier şi să instruiască personalul care nu se pricepea deloc la elementele sofisticate pe care le implica monitorizarea clienţilor nebănuitori. Privitor la munca de supraveghere, îi era mai uşor să găsească oameni pe acelaşi calapod cu el prin poliţie şi ministerul apărării, însă echipamentele performante ale firmei Harry Sounds costau bani, iar Otto auzea tot mai des aceeaşi poveste veche despre tăieri bugetare. Cică era mai ieftin pentru ei să-şi monteze propriile scule într-un apartament ori casă din apropierea ţintei; şi aveau, fireşte, dreptate. Însă câteodată nu exista nicio casă acceptabilă prin

preajmă, or, treaba necesita echipament de calitate pe care autorităţile nu-l deţineau. Şi atunci sunau la Harry Sounds. Cum făcuseră şi acum.

Otto ascultă. Misiunea părea fantastică. De vreme ce pe lângă ţintă se aflau apartamente puzderie, bănuia că poliţiştii urmăreau o ţintă importantă. Şi nu exista, momentan, decât o singură ţintă importantă.

— E vorba despre cazul curierului? întrebă ridicându-se grijuliu în capul oaselor, ca să nu se cufunde în gaura din mijlocul patului.

Ar fi trebuit să-şi ia alt pat. Nu era sigur că această continuă amânare se datora mai degrabă circumstanţelor economice decât sentimentalismului. Oricare va fi fost motivul, dacă această conversaţie urma să fie aşa promiţătoare cum părea, avea să-şi poată permite curând un pat decent, solid, făcut la comandă. Poate unul dintre cele rotunde. Şi poate după aceea o să încerce un nou asalt asupra Aud-Ritei. Nils cântărea acum 135 de kilograme şi arăta revoltător.

— E urgent, zise Waaler fără să-i răspundă la întrebări, o replică suficient de bună pentru Otto. Vreau să fie totul gata diseară.

Otto râse hohotind.

— Vrei casa scării, ascensorul şi toate coridoarele care trec printr-o clădire cu patru niveluri, acoperite cu sunet şi imagine, într-o singură seară? Scuze, moşule, nu am cum.

— E un caz special, de maximă prioritate, şi am pus deoparte…

— N-U-A-M-C-U-M. *Capisce?*

Gândul îl făcu pe Otto să pufnească în râs şi patul să se zgâlţâie.

— Dacă e aşa de urgent, putem începe în seara asta, Waaler. Şi-ţi promit că termin până luni dimineaţa.

— Înţeleg, zise Waaler. Îmi cer scuze pentru naivitate.

Dacă ar fi fost la fel de iscusit la interpretat vocile, pe cât era la înregistratul lor, Otto şi-ar fi dat

probabil seama din intonaţia lui Waaler că rostirea răspicată, pe litere, nu-i picase bine inspectorului. Acum era însă mai preocupat să minimizeze urgenţa şi să mărească numărul estimat de ore pe care l-ar fi luat intervenţia.

— Bun, suntem deci mai mult sau mai puţin pe aceeaşi lungime de undă, zise Otto uitându-se sub pat după şosete, fără să vadă însă decât gogoloaie de praf şi doze goale de bere. O să trebuiască să cer un supliment pentru muncă de noapte. Şi pentru că e weekend, evident.

Bere! Poate că ar fi trebuit să cumpere o navetă întreagă şi s-o invite pe Aud-Rita la o petrecere în cinstea acestei oportunităţi? Ori – dacă ea nu putea – pe Nils.

— Şi un mic avans pentru echipamentul pe care o să fiu nevoit să-l împrumut. Nu am totul la doi paşi.

— Nu, zise Waaler, probabil că le ai în magazia lui Stein Astrup din Asker.

Otto Tangen aproape că scăpă receptorul.

— Aoleu, urmă cu voce domoală şi sarcastică Waaler. Te-am atins la punctul sensibil? Ai uitat să declari ceva? Nişte echipament, poate, trimis cu şalupa din Rotterdam?

Patul se prăbuşi cu un bufnet zdravăn.

— Poţi să iei un băiat sau doi de la noi, să te ajute cu montatul, continuă Waaler. Bagă-te în nădragi, ia-o din loc cu microbuzul tău special şi vino la birou să-ţi spun ce trebuie să ştii şi să ne uităm pe schiţele clădirii.

— Ăăă…

— Sunt copleşit de recunoştinţă. E minunat că nişte prieteni buni pot să lucreze împreună, nu, Tangen? Tu fii isteţ, ţine-ţi gura închisă, fă cea mai bună treabă din viaţa ta şi totul are să meargă strună.

25

Vineri. Glosolalia

— Aici locuieşti dumneata? întrebă perplex Harry.

Rămăsese cu gura căscată, fiindcă asemănarea era atât de izbitoare încât femeia, deschizând uşa, îl făcuse să tresară. Se concentră asupra feţei palide, îmbătrânite. Despre ochi era vorba. Emanau exact acelaşi calm, aceeaşi căldură. Dar şi vocea îi sunase la fel, când bătrâna îi confirmase că era într-adevăr Olaug Sivertsen.

— Poliţia, zise prezentându-i legitimaţia.

— Chiar? Sper că nu s-a-ntâmplat ceva rău?

O expresie preocupată traversă reţeaua de riduri de pe chipul ei. Harry se întrebă dacă îngrijorarea era legată de altcineva. Poate că avea impresia asta din cauza asemănării, fiindcă şi ea le purtase mereu altora de grijă.

— Absolut deloc, zise automat Harry şi repetă minciuna, clătinând din cap. Ne permiteţi să intrăm?

— Sigur că da.

Femeia deschise uşa şi le făcu loc să intre. Harry şi Beate păşiră înăuntru. Harry închise ochii. Mirosea a săpun lichid şi a haine vechi. Evident! Deschise ochii şi văzu că bătrâna îl priveşte cu un zâmbet întrebător pe buze. Harry zâmbi şi el. Olaug n-ar fi avut de unde ghici că inspectorul şi-ar fi dorit poate o îmbrăţişare, o palmă care să-i netezească părul şi câteva vorbe rostite în şoaptă care să-l încredinţeze că bunicul îi aştepta, pe el şi pe Suri, cu o surpriză grozavă.

Îi conduse în salon, însă nu mai era nimeni acolo. Salonul – ori saloanele, fiindcă erau în număr de trei, înşirate unul după altul – avea decupaje circulare în tavan, în care erau încastrate coroane de sticlă. Atât mobila, cât şi covoarele erau uzate, însă imaculate şi în bună ordine, cum pot fi numai într-o casă cu un singur locatar.

Harry se întrebă ce-i venise să o întrebe dacă locuieşte acolo. Oare din cauza felului în care deschisese uşa? Sau a felului în care îi lăsase să intre? În orice caz, se aşteptase întru câtva să vadă un bărbat, bărbatul casei, însă cei de la evidenţa populaţiei aveau, pare-se, dreptate. Era singura locatară.

— Dar luaţi loc, zise femeia. Cafea?

Suna mai degrabă a rugăminte decât a ofertă. Harry, cam stânjenit, îşi drese vocea neştiind dacă să-i spună la începutul sau la sfârşitul conversaţiei de ce se aflau acolo.

— Mi-ar plăcea, zise Beate zâmbind.

Bătrâna doamnă îi întoarse zâmbetul şi porni cu paşi nesiguri spre bucătărie. Harry îi aruncă lui Beate o privire recunoscătoare.

— Îmi aminteşte de… începu să zică.

— Ştiu. Am văzut pe faţa ta. Şi bunica mea aducea un pic cu ea.

— Mda, făcu Harry uitându-se în jur.

Nu existau multe fotografii de familie. Doar feţele vioaie din două cadre alb-negru decolorate, probabil făcute înainte de război, şi patru imagini ale aceluiaşi băiat, la vârste diferite. În fotografia care-l înfăţişa adolescent, băiatul avea coşuri, tunsoare de la începutul anilor ’60, aceiaşi ochi de ursuleţ care-i întâmpinaseră la intrare şi un zâmbet care exact asta era – un zâmbet. Nu figura îndurerată pe care Harry, cu destulă greutate, reuşise s-o expună la aceeaşi vârstă în faţa aparatului.

Bătrâna doamnă reveni cu o tavă, se aşeză, turnă cafea şi le oferi fursecuri de pe o farfurioară. Harry aşteptă ca Beate să termine de lăudat cafeaua.

— Ai auzit de tinerele care au fost omorâte recent în Oslo, *fru* Sivertsen?

Ea dădu din cap.

— Am văzut titlurile, pe prima pagină din *Aftenposten.* N-aveam cum să le ratez. Dar nu citesc niciodată despre genul ăsta de lucruri.

Ridurile din jurul ochilor i se lăsau în jos când zâmbea.

— Şi mă tem că sunt doar o *frøken* bătrână, nu o *fru*.

— Îmi cer scuze, am crezut… făcu Harry aruncând o privire spre fotografii.

— A, da, zise Olaug. E băiatul meu.

Se lăsă tăcerea. Vântul aducea cu el, de departe, lătrături de câini şi o voce metalică anunţând că trenul în direcţia Halden pleacă de la peronul 17. Boarea abia dacă mişca perdelele de la balcon.

— Aşa, zise Harry ridicând ceaşca de cafea, însă decise că era mai bine să vorbească, aşa că o puse la loc pe masă. Avem motive să credem că persoana care le-a omorât pe fete e un criminal în serie şi că una dintre ţintele lui viitoare este…

— Minunate fursecuri, *fru* Sivertsen, îl întrerupse Beate, cu gura plină.

Harry o privi cu uimire. Dinspre uşile de la balcon se auzea şuieratul unei locomotive sosind în gară.

Bătrâna zâmbi, oarecum nedumerită.

— A, nu-i mare lucru, le-am cumpărat.

— S-o iau de la început, *fru* Sivertsen, zise Harry. Mai întâi, aş vrea să vă asigur că nu aveţi niciun motiv de îngrijorare, ţinem situaţia sub cel mai strict control. În al doilea rând…

— Mersi, zise Harry în vreme ce înaintau pe Schweigaards gate, printre magazii şi clădiri scunde de fabrici.

Construcţiile contrastau ţipător cu casa şi cu grădina, care arătau ca o oază verde pe întinderea de pietriş negru.

Beate zâmbi fără să roşească.

— M-am gândit că ar trebui să evităm echivalentul mental al unui femur rupt. Putem şi noi s-o dăm cotită un pic, să prezentăm lucrurile într-o lumină cumva mai blândă.

— Da, am mai auzit asta.

Harry îşi aprinse o ţigară.

— Nu m-am priceput niciodată prea bine să vorbesc cu oamenii. Sunt mai bun să ascult. Şi

poate…

Se opri din vorbit.

— Ce? întrebă Beate.

— Poate că am devenit un pic indiferent. Poate că nu-mi mai pasă aşa de mult. Poate că-i timpul să… să mă ocup cu altceva. E-n regulă dacă conduci tu?

Îi aruncă cheile peste capotă.

Beate le prinse şi le privi încruntându-se îngrijorată.

La ora 8 p.m., cei patru detectivi care coordonau ancheta, plus Aune, se întâlniră în sala de şedinţe.

Harry le relată cum fusese întâlnirea de la Villa Valle şi îi asigură că Olaug Sivertsen primise cu calm veştile. Era speriată, fireşte, dar nu intrase în panică la gândul că ar putea fi pe lista unui criminal în serie.

— Beate i-a dat de înţeles că era bine să se mute un timp cu fiul ei, zise Harry. Cred că ar fi o idee bună…

Waaler clătină din cap.

— Nu? zise cu surprindere Harry.

— E posibil ca ucigaşul să ţină sub supraveghere viitoarele locuri ale faptelor. Dacă se întâmplă ceva neobişnuit, s-ar putea să-l punem pe fugă.

— Adică tu zici să folosim o bătrânică nevinovată pe post… pe post de…

Beate încercă să-şi ascundă enervarea şi reuşi să se bâlbâie, înroşindu-se la faţă:

— …pe post de momeală?

Waaler îi susţinu privirea. Şi, de data asta, ea nu-şi feri ochii. Tăcerea deveni, până la urmă, atât de încordată, încât Møller deschise gura să zică ceva, orice, vorbe la întâmplare, însă Waaler i-o luă înainte.

— Vreau doar să fiu sigur că-l prindem pe tip şi că ne putem duce liniştiţi la culcare. Şi, din câte-am înţeles eu, scumpei noastre băbuţe nu-i vine rândul decât săptămâna viitoare.

Møller râse… un hohot tare, nervos. După care râse şi mai tare, când observă că atmosfera rămâne

încărcată.

— În orice caz, zise Harry, o să rămână pe loc. Fiul ei stă prea departe, undeva în străinătate.

— Bun, făcu Waaler. Cât despre căminele studenţeşti, sunt destul de goale acum, în vacanţă, însă tuturor ocupanţilor li s-a transmis, foarte ferm, să rămână mâine în camerele lor. În afară de asta, li s-au dat informaţii minime. Le-am spus că acţiunea are legătură cu un spărgător pe care vrem să-l prindem în flagrant. O să montăm în seara asta echipamentul de supraveghere, cât timp, sperăm, criminalul doarme.

— Şi mascaţii?

Waaler zâmbi.

— Sunt încântaţi.

Harry îşi aruncă privirea pe fereastră, încercând să-şi aducă aminte cum este să fii fericit.

Møller încheie şedinţa, în timp ce Harry observa că petele de transpiraţie care se formau pe cei doi piepţi ai cămăşii lui Aune semănau ca formă cu Somalia.

Trei dintre ei se aşezară la loc. Møller se duse în bucătărie şi aduse patru beri Carlsberg din frigider.

Aune încuviinţă din cap, cu o expresie mulţumită. Harry făcu semn că nu bea.

— Dar de ce? întrebă Møller în timp ce desfăcea sticlele. De ce ne oferă pe tavă cheia codului şi, prin urmare, a viitoarelor lui mişcări?

— Încearcă să ne spună cum îl putem prinde, zise Harry şi deschise geamul trăgând în sus.

Înăuntru pătrunseră zgomotele specifice unei nopţi de vară: viaţa scurtă şi tumultuoasă a efemeridelor, muzica venind dinspre o trăsură de plimbat turişti, hohote de râs gălăgioase, tocuri ţăcănind frenetic pe asfalt. Oameni puşi pe distracţie.

Møller se uită neîncrezător la el, apoi aruncă o privire spre Aune, nădăjduind să i se confirme ipoteza că Harry îşi pierduse minţile.

Psihologul îşi duse mâna spre papion.

— Harry s-ar putea să aibă dreptate, zise. Nu este neobişnuit ca un criminal în serie să se bage ca musca-n lapte în ancheta poliţiei, fiindcă vrea, în sinea lui, să fie oprit. Un psiholog pe nume Sam Vaknin susţine că aceşti criminali în serie vor să fie prinşi şi pedepsiţi ca să-şi satisfacă supraeul sadic. Eu înclin mai mult spre teoria că au nevoie de ajutor ca să oprească monstrul lăuntric. Pun dorinţa lor de a fi prinşi pe seama unui nivel obiectiv de înţelegere a bolii lor.

— Adică ştiu că sunt nebuni?

Aune încuviinţă.

— Cred că e iadul pe pământ, zise cu voce domoală Møller, înălţând sticla de bere.

Apoi ieşi ca să-l sune înapoi pe un ziarist de la *Aftenposten* care voia să afle dacă poliţia susţine apelul făcut de cei de la Protecţia Copilului ca micuţii să nu fie lăsaţi pe afară.

Harry şi Aune rămaseră pe loc, ascultând sunetele petrecerii din depărtare, chiotele nedesluşite şi muzica bruiată de o chemare la rugăciune care, nu se ştie de ce, reverbera metalic, probabil batjocoritor şi totuşi straniu de frumos, pe aceeaşi fereastră rămasă deschisă.

— De curiozitate, zise Aune, ce te-a pus în mişcare? Cum ai aflat că e vorba de numărul cinci?

— Ce vrei să spui?

— Mă pricep cât de cât la procesele creative. Ce s-a întâmplat?

Harry zâmbi.

— Tu să-mi spui. În orice caz, ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să mă duc la culcare, în dimineaţa asta, a fost ceasul de pe noptieră. Arăta 3:05. Trei femei. Cinci.

— Creierul e un instrument minunat, zise Aune.

— Presupun. Din câte zice un prieten de-al meu priceput, trebuie să aflăm răspunsul la întrebarea „de ce” înainte să putem sparge complet codul. Şi răspunsul nu este cinci.

— De ce aşadar?

Harry căscă şi-şi întinse membrele amorţite.

— „De ce” ţine de domeniul tău, Ståle. Eu, unul, m-aş bucura să-l prindem odată.

Aune zâmbi, se uită la ceas, apoi se ridică în picioare.

— Eşti o persoană foarte ciudată, Harry.

Se îmbrăcă cu sacoul de tweed.

— Ştiu că ai cam băut în ultima vreme, dar pari să arăţi mai bine. Ai trecut de perioada mai grea?

Harry dădu din cap.

— Sunt treaz, asta-i tot.

Harry se îndrepta spre casă, cerul etalându-şi toată splendoarea deasupra lui.

O femeie cu ochelari de soare se oprise pe trotuar, sub firma luminoasă a băcăniei Niazi din blocul alăturat celui în care locuia Harry. Îşi pusese o mână în şold; în cealaltă ţinea o sacoşă albă de plastic, fără însemne, de la băcănie. Zâmbi, pretinzând că pe el îl aşteptase acolo.

Era Vibeke Knutsen.

Harry ştia că femeia joacă teatru. Era o glumă la care îi cerea şi lui să se alăture, aşa că încetini pasul şi-i răspunse, la rându-i, cu un zâmbet. Ca să-i arate că se aşteptase s-o vadă acolo. Şi, ciudat lucru, chiar aşa era. Doar că nu-şi dăduse seama până în acel moment.

— Nu te-am mai văzut pe la Subacvatic în ultimul timp, scumpule, zise ea ridicându-şi ochelarii de soare de pe nas şi uitându-se pe sub ei de parcă soarele încă ar mai fi atârnat deasupra acoperişurilor.

— Am încercat să mă ţin la suprafaţă, zise Harry şi scoase un pachet de ţigări.

— A, un joc de cuvinte, zise ea îndreptându-şi umerii.

Nu purta, în seara asta, nimic exotic – o rochie neagră, subţire, cu un decolteu generos. Umplea bine decolteul şi o ştia. Harry îi întinse pachetul, ea scoase o ţigară şi o băgă în gură într-un fel pe care Harry nu l-ar fi putut socoti decât indecent.

— Ce faci aici? Credeam că de obicei faci cumpărături la Kiwi.

— S-a închis. E aproape miezul nopţii, Harry. A trebuit să vin pe aici, pe la tine, ca să găsesc ceva încă deschis.

Zâmbetul îi deveni mai larg şi ochii i se îngustară precum cei ai unei pisici jucăuşe.

— E o zonă cam dubioasă pentru o fetiţă, într-o noapte de vineri, zise Harry aprinzându-i ţigara. Puteai să-l trimiţi pe iubitul tău dacă aveai nevoie de ceva…

— Apă tonică, zise ea ridicând sacoşa. Să adaug în băutură, ca să nu mai fie aşa de tare. Şi logodnicul meu e plecat. Dacă e aşa de dubios pe aici, ar trebui s-o salvezi pe fată şi s-o duci undeva la loc sigur.

Vibeke arătă cu bărbia spre blocul de apartamente.

— Pot să-ţi fac o cafea, zise el.

— Da?

— Cafea instant. Atât pot să-ţi ofer.

Când intră în living cu apă clocotită şi un pahar în care pusese cafeaua, o găsi pe Vibeke Knutsen aşezată pe sofa, cu picioarele trase sub ea şi pantofii lăsaţi pe podea. Pielea ei albă lucea în semiîntuneric. Îşi mai aprinse o ţigară, de data asta dintr-ale ei. O marcă străină pe care Harry nu o ştia. Fără filtru. Văzu, la lumina chibritului, că oja roşie de pe unghiile ei era sărită.

— Nu ştiu dacă pot s-o mai duc mult aşa, zise. S-a schimbat. Când ajunge acasă, parcă n-are o clipă de linişte şi ori se plimbă încoace şi-ncolo prin casă, ori iese să alerge. Parcă abia aşteaptă să plece, să călătorească. Încerc să stau de vorbă cu el, dar îmi taie vorba ori se uită la mine fără să priceapă nimic. Chiar că suntem de pe planete diferite.

— Distanţa dintre planete combinată cu atracţia reciprocă le ţine pe orbită, zise Harry amestecând în cafeaua instant.

— Iarăşi te joci cu vorbele, zise Vibeke şi-şi culese un fir de tutun de pe limba roz şi umedă.

Harry chicoti.

— O chestie pe care am citit-o cândva, într-o sală de aşteptare. Sper să fie adevărat. Pentru binele meu.

— Şi ştii care-i faza cea mai aiurea? Nu-i place de mine. Dar ştiu că nu m-ar părăsi niciodată.

— Cum adică?

— Are nevoie de mine. Nu ştiu exact pentru ce, dar parcă ar fi pierdut ceva şi de aceea are nevoie de mine. Părinţii lui…

— Da?

— Nu ţine legătura cu ei. Nu i-am cunoscut. Nici nu cred că ştiu că exist. A sunat o dată telefonul, nu demult, şi era un tip care întreba de Anders. Am simţit imediat că e taică-său. Îţi cam dai seama din felul în care rostesc părinţii numele copiilor. Pe de o parte, e ceva ce au spus de atâtea ori, încât e cel mai natural lucru din lume. Dar, pe de altă parte, e atât de intim, încât cuvântul parcă îi dezbracă în pielea goală, aşa că-l spun iute, aproape cu jenă. „Anders este?” Când am spus că ar trebui să-l trezesc mai întâi, vocea a început deodată să îndruge ceva într-o limbă străină, sau… nu chiar străină de fapt, mai mult cum aş vorbi dacă ar trebui să-mi găsesc repede cuvintele. Cum se vorbeşte la întruniri religioase, prin capele, când sunt cu toţii porniţi, ca să zic aşa.

— Te referi la glosolalie?

— Da, probabil că aşa-i spune. Anders a crescut cu chestia asta, deşi nu vorbeşte niciodată despre ea. Am ascultat un pic. A început cu chestii gen „satana” şi „sodoma”. După aceea a început să vorbească urât, să mă facă „pizdă”, „târfă” şi altele asemenea. Aşa că am închis.

— Ce a avut de spus Anders despre asta?

— Nu i-am spus nimic.

— De ce nu?

— Fiindcă… e ca un loc în care nu mi s-a permis niciodată să intru. Şi nici nu vreau să ajung acolo.

Harry sorbi din cafea. Vibeke nu se atinsese de a ei.

— Nu te simţi singur câteodată, Harry?

El ridică ochii, întâlnind privirea ei.

— Eu mă cam simt. N-ai vrea şi tu să ai pe cineva?

— Sunt două lucruri diferite. Eşti cu cineva ori eşti singur.

Vibeke se cutremură, de parcă prin odaie ar fi trecut o suflare rece de vânt.

— Ştii ce? zise. Am chef să beau ceva.

— Scuze, nu mai am asemenea obiecte pe inventar.

Femeia îşi deschise poşeta.

— Poţi să aduci două pahare, scumpule?

— N-o să ne trebuiască decât unul.

— Bine, atunci.

Deşurubă capacul unui mic recipient de metal, îşi lăsă capul pe spate şi bău.

— N-am voie să mă mişc deloc, zise cu un hohot de râs, făcând să i se scurgă pe bărbie un strop cafeniu.

— Ce?

— Lui Anders nu-i place să mă mişc. Trebuie să stau nemişcată, să nu mă clintesc. N-am voie să scot niciun cuvânt sau geamăt. Zice că-i piere cheful când îi par înfierbântată.

— Şi?

Vibeke luă încă o înghiţitură şi înşurubă căpăcelul la loc, fără să-l scape din ochi pe Harry.

— Mi-e aproape imposibil.

Privirea ei era atât de directă, încât Harry, automat, trase în piept mai mult aer şi simţi cu iritare că erecţia începe să-i zvâcnească în pantaloni.

Vibeke ridică dintr-o sprânceană, de parcă o simţea şi ea.

— Hai să stai cu mine pe sofa, şopti.

Vocea îi devenise aspră, răguşită. Harry văzu o mică umflătură pulsând în artera albastră şi groasă de pe gâtul ei alb. E doar o reacţie, îşi zise Harry. Un câine al lui Pavlov care se ridică în patru labe

când aude semnalul pentru mâncare, un reflex condiţionat, asta-i tot.

— Nu cred că pot, zise.

— Te temi de mine?

— Da.

O dulceaţă tristă îi cuprindea pântecul, lamentaţia tăcută a sexului.

Ea hohoti tare, însă se opri când îi văzu ochii. Se îmbufnă şi zise rugătoare, cu voce ca de copil:

— Dar, hai, vino încoace…

— Nu pot. Tu eşti minunată, dar…

Zâmbetul ei rămânea intact, însă clipea din ochi de parcă ar fi pălmuit-o.

— Nu pe tine te vreau, zise Harry.

Privirea ei şovăia. Colţurile gurii i se înălţară de parcă s-ar fi pregătit să râdă.

— Ha! făcu ea.

Avusese intenţii ironice, exclamaţia ar fi trebuit să sune exagerat, teatral. Însă ieşi un geamăt gutural resemnat, plin de extenuare. Piesa se sfârşise, îşi uitaseră amândoi replicile.

— Îmi pare rău, zise Harry.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Of, Harry, şopti.

Bărbatul şi-ar fi dorit să nu o fi auzit spunând asta, ca să-i poată cere să plece imediat.

— Orice ai vrea de la mine, n-am aşa ceva, zise el. Ea ştie. Acum ştii şi tu.

Partea a patra

26

Sâmbătă. Sufletul. Ziua

Sâmbătă, în vreme ce soarele se ridica peste Culmea Ekeberg, cu promisiunea de a depăşi iarăşi recordul de temperatură, Otto Tangen verifică ultima oară panoul de comandă.

Era întuneric şi înghesuială în microbuz. Mai era un miros de haine mucegăite pe care nici odorizantele de maşină şi nici izul de tutun pentru rulat nu reuşeau să-l alunge. I se părea, uneori, că e într-o cazemată, în tranşee, simţind duhoarea morţii în nări, dar încă izolat de ce se petrecea afară, la doi paşi.

Căminul studenţesc se afla în mijlocul unui teren situat mai sus de Kampen, cu vedere spre Tøyen. Pe ambele laturi şi aproape paralele cu clădirile vechi de cărămidă, de patru nivele, erau patru blocuri mai înalte construite în anii 1950. Aceeaşi zugrăveală şi acelaşi tip de fereastră fuseseră folosite şi pentru cămine, şi pentru blocurile de locuinţe, probabil în încercarea de a da zonei un aer unitar. Însă diferenţa de vârstă nu se putea camufla; tot părea că un vârtej luase pe sus clădirea studenţească şi apoi îi dăduse drumul uşor în mijlocul unei asociaţii de locatari.

Harry şi Waaler se înţeleseseră să amplaseze microbuzul în parcare, printre celelalte maşini, chiar în faţa căminului, unde aveau semnal bun şi microbuzul nu bătea la ochi. Trecătorii care ar fi putut să mai arunce o privire aveau să presupună că duba albastră, cu urme de rugină şi geamurile acoperite cu izopren, aparţinea trupei rock „Accident la grădiniţă”, nume scris pe-o parte cu litere negre şi ornamentat cu cranii şi cu puncte pe cele trei i-uri.

Otto se şterse de sudoare şi se asigură că toate camerele funcţionează, că toate unghiurile sunt acoperite şi că tot ce mişcă pe lângă clădire e înregistrat de cel puţin o cameră, aşa încât ţinta să

poată fi urmărită din clipa în care intra în hol şi până la uşa oricăreia dintre cele 80 de camere studenţeşti de pe cele opt coridoare întinse pe patru etaje.

Toată noaptea montaseră, înşurubaseră şi conectaseră aparate. Otto simţea încă gustul metalic şi amar de mortar uscat, iar varul galben de pe pereţi îi pudra, ca nişte fulgi de mătreaţă, umerii gecii de blugi murdare.

Waaler ascultase până la urmă de vocea raţiunii şi-şi dăduse seama că, dacă era să se ţină de termenul-limită, trebuia să se descurce fără sunet. N-ar fi afectat câtuşi de puţin eventuala arestare; singura problemă era că ar fi pierdut probe dacă ţinta ar fi spus ceva care s-o incrimineze.

Nu reuşiseră să pună camere de luat vederi nici în ascensor. Cu o cameră fără fir, Otto n-ar fi putut obţine imagini decente din microbuz, din cauză că pereţii groşi de beton blocau semnalul, iar dacă ar fi folosit cabluri exista şansa ca acestea să se încurce în mecanismul liftului. Locatarilor li se ceruse să păstreze confidenţialitatea şi primiseră instrucţiuni stricte să-şi încuie uşile şi să rămână în camerele lor de la 4 la 6 după-amiaza.

Otto Tangen mută mozaicul de imagini mărunte pe cele trei ecrane mari şi le mări dimensiunile până ce alcătuiră un întreg structurat logic. Pe ecranul din stânga: coridoarele dinspre nord, etajul patru deasupra şi parterul dedesubt. Pe ecranul din mijloc: intrarea în cămin, casele scărilor şi uşile spre lift. Pe ecranul din dreapta: coridoarele care dădeau spre sud.

Otto apăsă pe „salvează”, îşi împreună mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate în scaun, cu un mormăit de satisfacţie. Putea monitoriza întreaga clădire. De-ar fi avut mai mult timp, ar fi montat nişte camere şi prin câteva camere ale studenţilor. Fără să le spună nimic, fireşte. Lentile micuţe, bulbucate, aşezate unde nu s-ar fi gândit nimeni. Plus microfoanele ruseşti. Gagici fierbinţi de la şcoala de infirmiere. Le-ar fi putut filma, apoi vinde filmele prin

intermediari. Naiba să-l ia pe nenorocitul de Waaler! De unde putea el să ştie despre Astrup şi despre hambarul din Asker! O idee se înfiripă în mintea lui Otto şi dispăru apoi. De mult bănuia că Astrup plăteşte pe cineva ca să-şi întindă aripa protectoare asupra operaţiunii lui.

Îşi aprinse o ţigară. Imaginile erau ca nişte fotografii; nicio mişcare pe coridoarele zugrăvite în galben sau pe scări nu trăda faptul că era vorba de o transmisiune în direct. Studenţii care rămăseseră la cămin pe timpul vacanţei erau probabil încă în pat, dormind. Dar, dacă aştepta vreo două ore, ar fi putut să-l surprindă pe tipul care intrase pe la 2 noaptea în camera 303, la o fetiţă tare nostimă. Fata părea beată. Beată şi dornică. Tipul arăta gata de acţiune. Gândul lui Otto zbură la Aud-Rita. Prima oară când o întâlnise, la un pahar acasă la Nils, întinseseră cu toţii lăboaiele să dea mâna cu ea; când îndreptase spre Otto mânuţa ei albă şi-şi îngânase cântat numele, „Aud-Rita", sunase ca şi cum l-ar fi întrebat dacă e supărat: *Er'u drita.* Otto oftă adânc.

Javra aia de Waaler nu se dezlipise de-acolo, împreună cu cei de la brigada de intervenţii speciale, până după miezul nopţii. Otto surprinsese un schimb de replici între Waaler şi comandantul soldaţilor, lângă vehiculul său. Cândva, pe parcursul zilei, nişte luptători aveau să fie repartizaţi, în grupuri de câte trei, pe toate coridoarele fiecărui etaj, 24 cu toţii, îmbrăcaţi în negru, cu cagule, înarmaţi cu puşti automate, gaz lacrimogen şi măşti de gaz. La un semnal dat din microbuz urmau să treacă la acţiune de îndată ce ţinta bătea la vreo uşă sau încerca să pătrundă în vreo cameră. Gândul îl făcea pe Otto să se înfioare de încântare. Îi mai văzuse acţionând de două ori şi tipii parcă nu erau de pe lumea asta. Se auziseră pocnete, străfulgeraseră lumini, exact ca la un concert de heavy-rock, şi în amândouă ocaziile ţintele rămăseseră încremenite de frică şi totul se terminase în câteva clipe. Otto aflase că acesta şi era scopul,

să-şi îngrozească ţinta, ca să nu-şi poată activa capacitatea de rezistenţă.

Otto strivi chiştocul în scrumieră. Capcana fusese pregătită. Acum nu mai rămânea decât să aştepte şobolanul.

Poliţia trebuia să ajungă pe la 3. Waaler interzisese orice vânzoleală în jurul microbuzului înainte ori după acea oră. Ziua avea să fie lungă şi fierbinte.

Otto se trânti pe salteaua de pe podea, întrebându-se ce se petrece în clipa asta în camera 303. Îi era dor de patul lui. Îi era dor de mişcările patului. Îi era dor de Aud-Rita.

În clipa aceea, uşa de la intrarea în imobil se trânti în spatele lui Harry. Se opri să-şi aprindă prima ţigară din acea zi şi ridică ochii spre cerul pe care mai stăruia încă pâcla dimineţii, ca un văl subţire pe care soarele era pe cale să-l străpungă cu vipia. Dormise. Un somn adânc, neîntrerupt, fără vise. Nici acum parcă nu-i venea să creadă.

— O să fie naşpa rău azi, Harry! zice la meteo că o să fie cea mai caldă zi din 1907 încoace. Poate.

Era Ali, care locuia sub apartamentul lui Harry şi era proprietarul băcăniei Niazi. Oricât de devreme s-ar fi trezit Harry, când pleca la lucru îi găsea pe Ali şi pe fratele lui deja puşi pe treabă. Ali arătă, cu coada măturii, spre ceva de pe trotuar.

Harry miji ochii ca să vadă spre ce arătase Ali. Un rahat de câine. Nu-l văzuse seara trecută, când Vibeke se oprise în acelaşi loc. Cineva fusese cam neatent când îşi scosese câinele la plimbare. De dimineaţă. Ori peste noapte.

Se uită la ceas. Asta era ziua cu pricina. În câteva ore aveau să obţină un răspuns.

Harry trase fumul adânc în plămâni şi simţi cum amestecul de aer proaspăt şi de nicotină îşi face loc în sistem. Simţea, cum nu i se mai întâmplase de mult, gustul tutunului. Şi gustul nu era deloc rău. Ba chiar aproape că uită, preţ de o clipă, de toate

lucrurile pe care avea să le piardă: slujba, pe Rakel şi sufletul.

Fiindcă asta era ziua cu pricina.

Şi începuse bine.

Încă o dată, nu-i venea să creadă că era posibil.

Harry simţi că ea era bucuroasă pentru că îi auzea vocea.

— Am vorbit cu tata şi e foarte fericit să aibă grijă de Oleg. O să fie şi sora mea acolo.

— La premieră? zise ea cu un ciripit voios în glas. La Teatrul Naţional? Nu pot să cred.

Exagera, desigur – îi plăcea să facă asta uneori –, însă Harry observă că şi el începea să se simtă încântat.

— Cu ce-o să te îmbraci? întrebă ea.

— Încă n-ai spus „da”.

— Depinde.

— În costum.

— Care costum?

— Să vedem… ar fi unul pe care l-am cumpărat în Hegdehaugsveien pe 17 mai, acum doi ani. Îl ştii, cel gri, cu…

— E singurul costum pe care-l ai.

— Atunci e clar că pe ăsta o să-l port.

Ea râse. Un hohot uşor, la fel de moale ca pielea şi sărutările ei, râsul care-i plăcea cel mai mult lui Harry. Pur şi simplu.

— Vin să te iau la 6, zise el.

— Bine. Numai că, Harry…

— Da?

— Să nu crezi cumva…

— Ştiu, nu-i decât un spectacol.

— Mersi, Harry.

— Oh, e plăcerea mea.

Ea râse iar. Odată ce o pornea, o putea face să râdă aproape din orice, de parcă ar fi fost în aceeaşi minte, ar fi văzut lumea cu aceiaşi ochi şi el ar fi putut doar să arate cu degetul fără să spună nimic anume. Trebui să facă un efort ca să încheie conversaţia.

Asta era ziua cu pricina. Şi încă era o zi bună.

Se înţeleseseră ca Beate să stea cu Olaug Sivertsen pe parcursul întregii operaţiuni. Møller nu voia să rişte ca ţinta (acum două zile, Waaler începuse să-l numească pe criminal „ţinta” şi acum toată lumea îi spunea aşa) să descopere capcana şi să schimbe ordinea plănuită a omorurilor.

Sună telefonul. Era Øystein, care voia să ştie cum merge treaba. Harry îi spuse că treaba merge bine şi-l întrebă ce vrea. Øystein spuse că vrea exact asta: să afle cum merge treaba. Harry se simţi stânjenit – nu era obişnuit să primească genul ăsta de atenţie.

— Cum stai cu somnul?

— Noaptea trecută am dormit, zise Harry.

— Bun. Şi codul? L-ai spart?

— Parţial. Ştiu unde şi când. Doar că nu şi de ce.

— Acum deci poţi citi textul, dar nu ştii ce înseamnă?

— Cam aşa ceva. Restul o să vină după ce punem mâna pe el.

— Ce anume nu înţelegi?

— Multe. De ce, spre exemplu, să ascunzi unul dintre cadavre? Sau chestii mărunte, de pildă că a tăiat degete de la mâinile stângi ale victimelor, doar că degete diferite. La prima arătătorul, la a doua degetul mijlociu, la a treia inelarul.

— E o secvenţă deci. Cred că-i place să acţioneze după un sistem.

— Da, dar de ce n-a început cu degetele mari? E vreun mesaj aici?

Øystein izbucni în râs.

— Ai grijă, Harry. Codurile sunt ca femeile: dacă nu le vii de hac, ajung să-ţi vină ele de hac ţie.

— Mie-mi spui?

— Îţi spun? E de bine, fiindcă asta înseamnă că sunt o persoană atentă la ceilalţi. Nu-mi pot crede ochilor, Harry, dar mi se pare că tocmai a urcat un client la mine-n maşină. Vorbim mai încolo.

— OK.

Harry urmări dansul cu rotiri lente al fumului. Apoi se uită la ceas. Un singur lucru nu-i împărtăşise lui Øystein: intuiţia că restul amănuntelor vor completa curând imaginea de ansamblu. Era parcă prea uşor, fiindcă, în ciuda ritualurilor, omorurile arătau absenţa oricărei emoţii, o lipsă aproape suspectă de ură, dorinţă sau pasiune. Ori a vreunui strop de iubire. Crimele fuseseră săvârşite parcă prea fără cusur, aproape mecanic, ca la carte. I se părea că joacă şah cu un computer, nu cu cineva având mintea tulburată, dezechilibrată. Însă timpul avea să lămurească şi asta.

Se uită iarăşi la ceas.

Inima îi bătea mai repede.

27

Sâmbătă. În acţiune

Otto Tangen se simţea tot mai binedispus.

Dormise vreo două ore şi se trezise cu o durere de cap crâncenă, în timp ce cineva bătea la uşă cu furie. Deschise, şi Waaler, Falkeid de la forţele speciale şi încă unul, un tip care-şi spunea Harry Hole şi care nu avea deloc figură de inspector de poliţie, dăduseră buzna înăuntru şi, imediat, începuseră să se se plângă că nu era aer în microbuz. Însă acum, după ce umpluse ceaşca de cafea dintr-unul din cele patru termosuri, după ce pornise ecranele şi apăsase pe butonul de înregistrare, Otto simţea tremurul minunat al anticipării, cum i se întâmpla mereu când se apropia o ţintă.

Falkeid spuse că fuseseră postate gărzi în civil în jurul căminului studenţesc cu o seară în urmă. Câinele de patrulă fusese dus în mansardă, apoi în subsol, să verifice dacă nu se ascundea cineva acolo. Dar numai ocupanţii imobilului intraseră şi ieşiseră; totuşi, fata de la 303 le explicase gărzilor că o vizitase iubitul ei. Oamenii lui Falkeid rămaseră pe poziţie, aşteptând ordinele.

Waaler dădu din cap aprobator.

Falkeid verifica, la intervale regulate, comunicaţiile. Era echipamentul lor, nu ţinea de Otto. O secundă de pârâieli când apăsau pe butonul de emisie, apoi coduri bolborosite, de neînţeles, un fel de jocuri cu cuvinte pentru adulţi.

— Prostioare.

Otto formă silenţios cuvântul, doar din buze, amintindu-şi de o zi de toamnă, căţărat în măr şi spionându-i pe adulţii din spatele ferestrei iluminate. Şoptind „prostioare” într-o cutie de tinichea cu o sfoară atârnând peste gard, unde se ghemuise Nils, aşteptând cu cealaltă cutie la ureche. Asta dacă nu cumva se săturase şi o pornise acasă să mănânce de cină. Cutiile de tinichea nu

funcţionaseră niciodată cum citiseră în cartea lor pentru copii.

— Suntem gata să emitem, zise Waaler. Ceasul e pregătit, Tangen?

Otto dădu din cap că da.

— 16-0-0, zise Waaler. A… acum.

Otto apăsă pe butonul cronometrului de la aparatul de înregistrat. Zecimi de secundă şi secunde întregi zburară pe ecran. Simţea în el o voioşie secretă, infantilă. Se simţea mai bine decât atunci, cocoţat în măr. Mai bine decât când mânca gogoşile cu cremă făcute de Aud-Rita. Mai bine decât în momentele în care ea gemea, peltică, şi-i spunea ce ar vrea să-i facă el.

Începuse Spectacolul.

Olaug Sivertsen zâmbi deschizându-i uşa lui Beate, de parcă ar fi aşteptat de secole vizita ei.

— A, iarăşi tu! Intră. Nu e nevoie să te descalţi. Te topeşti de căldură, nu-i aşa?

Olaug Sivertsen porni pe hol înaintea lui Beate.

— Nicio grijă, *frøken* Sivertsen. Pare că vom ajunge curând la final cu cazul.

— Câtă vreme am şi eu pe cineva în vizită, poţi să nu te grăbeşti prea tare, râse bătrâna şi-şi duse apoi mâna la gură, alarmată: Măi să fie, dar ce tot spun! Omul ăla ia vieţi, nu?

Pendulul din sufragerie bătu de patru ori, tocmai când intrau.

— Ceai, draga mea?

— Te rog.

— La bucătărie pot să mă duc singură?

— Da, dar dacă aş putea să vin şi eu ar fi…

— Sigur, cum să nu.

În afara unei maşini de gătit şi a unui frigider, amândouă noi, bucătăria nu părea să se fi schimbat prea mult de la război încoace. Beate se aşează pe un scaun la masa mare de lemn, în vreme ce Olaug puse apa la fiert.

— Miroase tare frumos, zise Beate.

— Crezi?

— Da, îmi plac bucătăriile care miros aşa. Şi chiar prefer, sinceră să fiu, să stau în bucătărie. Nu mă dau în vânt după sufragerii.

— Aşa? făcu Olaug Sivertsen înclinând capul într-o parte. Ştii ce? Mi se pare că semănăm un pic, eu şi cu tine. Şi eu prefer bucătăria.

Beate zâmbi.

— Sufrageriile arată cum vrei să fii văzut de alţii. În bucătărie însă, lumea e mai relaxată. E ca şi cum ţi s-ar permite să te desfăşori. Ai observat că am devenit mai relaxate imediat ce-am intrat aici?

— Cred că ai absolută dreptate.

Cele două femei izbucniră în râs.

— Ştii ceva? zise Olaug. Mă bucur că te-au trimis pe tine. Îmi place de tine. Şi n-ai de ce să roşeşti, dragă. Sunt doar o bătrânică singură. Păstrează bujorii din obrăjori pentru vreun admirator. Sau eşti măritată? Nu? Ei, lasă, că nu-i un capăt de lume.

— Ai fost căsătorită?

— Eu? râse bătrâna, aşezând ceştile. Nu, eram aşa de tânără când l-am avut pe Sven, că n-am avut niciodată ocazia…

— Nu?

— Ei, să spunem că am avut o ocazie sau două. Numai că o femeie în situaţia mea era aşa de prost văzută, pe vremea aceea, că ofertele pe care le-am primit apăreau, în general, de la bărbaţi pe care nu-i voia nimeni. Nu degeaba se cheamă că „îţi găseşti jumătatea".

— Asta doar fiindcă erai mamă singură?

— Fiindcă Sven era fiul unui german, drăguţa mea. Ceainicul începu să şuiere uşor.

— Aha, am înţeles, zise Beate. Cred că în copilărie i-a fost greu.

Olaug rămase cu privirea pironită în gol, parcă fără să-i pese că şuieratul ceainicului se auzea tot mai tare.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de greu. Numai când mă gândesc la asta şi mă apucă plânsul câteodată. Bietul băiat!

— Apa…

— Da, ia te uită. M-am senilizat.

Olaug ridică ceainicul de pe foc şi turnă apă în ceşti.

— Şi ce face acum fiul dumitale? întrebă Beate uitându-se la ceas.

Era 4:15.

— Comerţ, import-export. Diverse mărfuri de prin foste ţări comuniste, zâmbi Olaug. Nu ştiu câţi bani scoate, dar îmi place cum sună: „import-export”. E o prostie, ştiu, dar îmi place.

— Oricum, s-a terminat cu bine. Chiar dacă i-a fost aşa de greu, vreau să zic.

— Da, dar nu a fost mereu aşa. Cred că-l aveţi prin dosarele voastre.

— Avem multă lume prin dosare. Şi mulţi, până la urmă, s-au îndreptat.

— S-a întâmplat ceva odată, când s-a dus la Berlin. Nu ştiu exact ce. Niciodată nu i-a plăcut, lui Sven al meu, să vorbească despre ce face. Mereu a fost secretos. Dar cred că e posibil să-şi fi vizitat tatăl. Şi cred că asta l-a făcut să se simtă mai împăcat cu sine. Ernst Schwabe a fost un bărbat fermecător.

Olaug oftă.

— Dar poate că nu-i aşa. Sven, în orice caz, s-a schimbat.

— În ce fel?

— A devenit mai calm. Până atunci umbla mereu după cai verzi pe pereţi.

— Cum ar fi?

— Totul. Bani. Distracţie. Femei. Era ca taică-său, ce să spun. Un romantic fără leac, un afemeiat. Îi plăceau cele tinere. Şi ele îl plăceau pe el. Dar bănuiesc că acum are o legătură mai specială. Mi-a zis la telefon că are să-mi dea nişte veşti. Părea bucuros.

— Nu a spus şi ce anume?

— A vrut să aştepte până ajunge aici, aşa mi-a zis.

— Până ajunge?

— Da, vine chiar în seara asta. Mai întâi are o întâlnire cu cineva. Stă în Oslo până mâine, apoi pleacă iarăşi.

— La Berlin?

— Nu, Sven nu mai stă acolo de mult. Acum trăieşte în Cehia. Sau Boemia, cum îi zice când vrea s-o facă pe interesantul.

— Boemia… unde?

— Praga.

Aflat în camera 406, Marius Veland se uita pe fereastră. O fată stătea lungită pe un prosop întins pe iarbă, în faţa căminului. Aducea destul de bine cu o alta, pe care o poreclise în secret Shirley, după Shirley Mason de la trupa Garbage. Dar nu era ea. Soarele, cocoţat deasupra fiordului Oslo, se ascunsese după nori. Vremea începuse, în sfârşit, să se încălzească – se prognoza un val de caniculă pentru săptămâna în curs. Alternativa fusese să se întoarcă acasă la Bjøford, la soarele din miez de noapte şi la o slujbă de vară la benzinărie. La chiftelele mamei şi la întrebările nesfârşite ale tatei despre motivele pentru care se apucase să studieze jurnalismul în Oslo, când notele i-ar fi permis să se pregătească pentru meseria de inginer în construcţii la Universitatea Tehnică din Trondheim. La sâmbetele petrecute la centrul comunitar cu localnici beţi, foşti colegi de şcoală gălăgioşi care nu ieşiseră niciodată din orăşelul lor şi-i socoteau trădători pe cei care o făcuseră; la trupa de muzică de dans care îşi spunea „formaţie blues”, dar reuşea fără greş să facă terci piesele celor de la Creedence Clearwater Revival şi Lynyrd Skynyrd.

Nu era singurul motiv pentru care rămăsese în vara asta în Oslo. Avea slujba mult-visată. O să asculte muzică, o să se uite la filme şi o să fie plătit pentru că-şi scrie opiniile pe tastatura unui computer. Trimisese cronici scrise de el, pe parcursul ultimilor doi ani, mai multor ziare de renume, fără succes, însă luna trecută trecuse pe la *Şi ce!,* unde un prieten i-l prezentase pe Runar. Iar

Runar îi spusese că scăpase de afacerea cu îmbrăcăminte pe care o avusese ca să pornească *Zona, o* publicaţie nouă al cărei prim număr urma să apară în august, dacă totul mergea ca pe roate. Prietenul său adusese vorba despre cronicile lui Marius; Runar replicase că-i plăcea cămaşa lui şi îl angajase pe loc. În calitate de cronicar, treaba lui Marius era să reflecte „noile valori urbane, abordând cultura populară cu o ironie caldă, informată şi incluzivă". Aşa suna fişa postului în formularea lui Runar, iar pentru munca lui, Marius avea să fie răsplătit din plin, însă nu în bani, ci în bilete gratis la concerte, filme, acces în baruri noi şi la o societate unde putea să-şi facă ceva cunoştinţe interesante, cu perspective. Era ocazia vieţii lui şi trebuia să fie pregătit temeinic. Se pricepea, fireşte, binişor la muzica pop, însă împrumutase CD-uri din colecţia lui Runar ca să-şi sporească ştiinţa într-ale istoriei muzicii maselor. Ascultase, în ultima vreme, trupe americane de rock ale anilor 1980: R.E.M., Green On Red, Dream Syndicate, Pixies. Asculta, chiar în momentul de faţă, un CD cu Violent Femmes. Suna cam învechit, dar energic.

Fata de-afară se ridică de pe prosop. Era probabil cam răcoare. Marius o urmări cum se îndreaptă spre blocul alăturat. Trecu pe lângă un biciclist. După haine, părea curier. Marius închise ochii. Voia să se apuce de scris.

Otto Tangen se frecă la ochi cu degetele sale pătate de nicotină. În microbuz se răspândise o stare de încordare, deşi din exterior totul părea calm. Nu se foia nimeni şi nimeni nu scotea o vorbă. Era ora 5:20 după-amiază şi pe ecrane nu se mişcase încă nimic, dacă nu puneai la socoteală cifrele albe ale secundelor schimbându-se într-un colţ. Încă un strop de sudoare se prelinse pe fesele lui Otto. Când stăteai aşa, aşteptând, te luau tot soiul de gânduri paranoice, îţi imaginai că cineva manipulase echipamentul şi că te uiţi la înregistrări vechi de o zi sau ceva de genul ăsta.

Bătea darabana pe măsuţa de lângă consolă. Nenorocitul ăla de Waaler interzisese fumatul în microbuz.

Otto se lăsă un pic spre dreapta şi lăsă să-i scape o băşină silenţioasă, uitându-se totodată la tipul blond, tuns periuţă. De când sosise, nu făcuse decât să zacă pe un scaun, fără să scoată un cuvânt. Arăta ca un agent de pază ieşit la pensie.

— Se pare că omul nostru nu apare azi, zise Otto. Poate a crezut că-i prea cald. Poate a lăsat-o pe mâine şi a ieşit la o bere pe Aker Brygge. Ziceau la meteo că…

— Gura, Tangen.

Waaler nu ridicase vocea, dar vorbise suficient de tare.

Otto oftă adânc şi-şi relaxă umerii.

Ceasul din colţul ecranului arăta 5:21.

— L-a văzut cineva plecând pe tipul de la 303?

Era vocea lui Waaler. Otto descoperi că Waaler se uită la el.

— Dormeam de dimineaţă, zise.

— Vreau să fie verificată camera 303. Falkeid?

Şeful brigăzii de intervenţie îşi drese vocea.

— Nu consider riscul…

— Acum, Falkeid.

Ventilatoarele care răcoreau aparatele zumzăiau slab. Falkeid şi Waaler schimbară o privire.

Falkeid îşi drese iarăşi glasul.

— Alpha către Charlie Doi. Recepţie!

Pârâituri.

— Aici Charlie Doi.

— Securizaţi 303 imediat.

— Recepţionat. Securizăm 303.

Otto cercetă ecranul. Nimic. Doar dacă nu cumva…

Erau acolo.

Trei bărbaţi. Uniforme negre, cagule negre, automate negre şi bocanci negri. Totul se petrecu iute, dar, ciudat lucru, aproape fără dramatism. Din cauza sunetului. Imaginea nu avea sunet.

Nu folosiră detonatoare mici şi sofisticate ca să deschidă uşa, ci o rangă de modă veche. Otto se simţi dezamăgit. Probabil de la reducerile bugetare li se trăgea.

Bărbaţii silenţioşi de pe ecran luară o poziţie ca la începutul unei curse de cros, unul cu ranga sub încuietoare, ceilalţi la un metru în spate, cu armele ridicate. Intrară brusc în acţiune. O înaintare coordonată, un dans cu mişcări bine repetate. Uşa se lovi de perete. Cei doi din spate se năpustiră, iar al treilea plonjă, literalmente, în urma lor. Otto abia aştepta să-i arate şi lui Nils înregistrările. Uşa se închise pe jumătate, apoi se opri. Mare păcat că nu apucaseră să monteze şi acolo o cameră!

Opt secunde.

Staţia lui Falkeid bâzâi.

— 303 securizat. Un băiat şi o fată, neînarmaţi.

— Şi vii?

— Foarte… hm… vii.

— L-aţi percheziţionat pe băiat?

— E-n pielea goală, Alpha.

— Scoate-l de-acolo, zise Waaler. Futu-i!

Otto rămăsese cu privirea aţintită asupra uşii. O făcuseră. Goi. O făcuseră şi o tot făcuseră zi şi noapte. Se holbă la uşă, transfigurat.

— Puneţi nişte haine pe el şi duceţi-l la poziţia voastră, Charlie Doi.

Falkeid lăsă deoparte staţia, se uită la ceilalţi şi clătină încet din cap.

Waaler izbi cu palma în braţul scaunului.

— Microbuzul meu e liber şi mâine, zise Otto aruncând o privire spre inspector.

Trebuia să aibă grijă de-acum.

— Nu cer mai mult pentru duminici, dar trebuie să ştiu când…

— Hei, ia uitaţi!

Otto se răsuci automat într-acolo. Bodyguardul deschisese, în sfârşit, gura. Arăta cu degetul spre monitorul din mijloc.

— Pe hol. A intrat pe uşa din faţă şi s-a dus direct la lift.

Două secunde, în microbuz se lăsă tăcerea. Apoi în staţia de emisie-recepţie se auzi fâşâit şi vocea lui Falkeid.

— Alfa către toate unităţile. Posibilă ţintă a intrat în lift. Rămâneţi pe poziţii!

☆

— Nu, mulţumesc, zâmbi Beate.

— Gata, destul cu fursecurile, oftă bătrâna doamnă şi lăsă cutia metalică înapoi pe masă. Unde eram? A, da. Mă bucur că mă mai vizitează Sven, acum, că sunt de capul meu aici.

— Da, cred că te simţi singură într-o casă aşa de mare.

— Mai conversez cu Ina un pic, dar astăzi e plecată cu un domn, prietenul ei, la cabana lui. Am rugat-o să-l salute din partea mea, dar tinerii din ziua de azi se poartă ciudat când vine vorba de lucruri din astea. Parcă ar vrea să încerce de toate, dar, în acelaşi timp, parcă nu cred că ceva o să dureze, în cele din urmă. De aceea, cred eu, sunt aşa de ascunşi.

Beate se uită pe furiş la ceasul ei de mână. Harry îi promisese că va suna de îndată ce se termină totul.

— Te gândeşti la altceva acum, nu-i aşa?

Beate încuviinţă cu o mişcare lentă din cap.

— Nu-i nimic, zise Olaug. Să sperăm că o să-l prindă.

— Ai un fiu de ispravă.

— Da, aşa e. Şi, dacă ar trece pe la mine cât de des a trecut în ultima vreme, n-aş avea de ce să mă plâng.

— Cam cât de des? întrebă Beate.

Ar fi trebuit să se termine de-acum. De ce nu suna Harry? De ce nu dădea niciun semn?

— A venit cam o dată pe săptămână în ultima lună. Ba chiar şi mai des. Ajunge aici o dată la cinci zile. Stă puţin. Sunt convinsă că are pe cineva acolo, la Praga, care-l aşteaptă. Şi, cum ziceam, cred că vrea să-mi dea nişte veşti în seara asta.

— Aşa…

— Data trecută mi-a adus o bijuterie. Vrei s-o vezi?

Beate se uită la bătrână. Şi simţi deodată cât era de obosită, obosită de muncă, de Curierul ucigaş, de Tom Waaler şi de Harry Hole, de Olaug Sivertsen şi, mai presus de orice, de ea însăşi, de nobila şi devotata Beate Lønn, care credea că poate face ceva, că poate schimba ceva dacă e fată bună, fată bună şi isteaţă, isteaţă şi făcând mereu ce vor alţii. Venise vremea schimbării, nu ştia însă dacă era în stare să treacă la fapte. Voia, mai mult decât orice, să se ducă acasă, să se ascundă sub pilotă şi să doarmă.

— Ai dreptate, zise Olaug. Mare lucru nu-i de văzut oricum. Ceai?

— Da, aş vrea.

Olaug se pregăti să toarne, însă văzu că Beate acoperise gura ceştii cu palma.

— Pardon, râse Beate. Am vrut să zic că da, mi-ar plăcea să o văd.

— Ce..

— Bijuteria pe care ţi-a adus-o fiul dumitale.

Olaug se lumină la faţă şi ieşi din bucătărie.

Fată cuminte, îşi spuse Beate. Ridică ceaşca să-şi termine de băut ceaiul. Avea să fie nevoită să-l sune pe Harry şi să-l întrebe cum merge.

— Uite-o, zise Olaug.

Ceaşca lui Beate – adică a lui Olaug Sivertsen sau, pentru absolută precizie, ceaşca armatei germane – se opri în aer.

Beate se holbă la broşă… şi la piatra preţioasă prinsă în ea.

— Sven le importă, zise Olaug. Presupun că doar la Praga le taie în felul ăsta special.

Era un diamant. În formă de pentagramă.

Beate îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Trebuie să sun pe cineva, zise ea.

Buzele îi erau în continuare tot uscate.

— Ai putea, între timp, să-mi arăţi o fotografie cu Sven? Una cât mai recentă, de preferinţă. E important.

Deşi părea nedumerită, Olaug dădu aprobator din cap.

Otto respira cu gura deschisă larg, se holba la ecran şi asculta vocile din jur.

— Posibila ţintă intră în sectorul Bravo Doi. Posibila ţintă s-a oprit în pragul uşii. Gata, Bravo Doi?

— Bravo Doi e gata.

— Ţinta staţionează. Bagă mâna în buzunar. Posibil armă. Nu-i vedem mâna.

Vocea lui Waaler:

— Acum!

— Porneşte, Bravo Doi!

— Ce ciudat! bolborosi agentul de pază.

Marius Veland crezu mai întâi că i se pare, aşa că opri CD-ul cu Violent Femmes ca să se asigure. Auzi iarăşi zgomotul. O bătaie în uşă. Cine putea să fie, pentru numele lui Dumnezeu? Din câte ştia el, toţi cei din camerele de pe coridor plecaseră în vacanţă. Nu şi Shirley totuşi. O văzuse pe trepte. Se oprise s-o întrebe dacă nu ar vrea să meargă cu el la un concert. Sau film. Sau piesă de teatru. Gratis. Avea de unde alege.

Marius se ridică de pe pat şi observă că îi transpiră palmele. De ce? Nu exista niciun motiv raţional să fie ea. Îşi roti privirea prin încăpere şi-şi dădu seama că până acum nu o văzuse niciodată cu adevărat. Nu ar fi putut spune că era foarte dezordine, pentru că nici nu avea prea multe lucruri. Pereţii erau goi, cu excepţia unui poster cu Iggy Pop la bustul gol şi a unei etajere triste care, nu peste mult, avea să se umple de CD-uri şi DVD-uri primite gratis. Era o cameră oribilă, lipsită de orice urmă de personalitate. Se auzi încă un ciocănit. Ascunse grăbit un colţ de pilotă care se iţea din spatele canapelei extensibile. Deschise uşa. Nu avea cum să fie ea. Nu putea să fie… Nu era ea.

— Domnul Veland?

— Da?

Luat pe nepregătite, Marius se holbă la bărbat.
— Am un colet pentru dumneata.
Omul îşi dădu jos rucsacul, scoase un plic A4 şi i-l întinse. Marius rămase cu el în mână. Nu se vedea niciun nume pe plic.
— Sigur e pentru mine? întrebă.
— Da. Am nevoie şi de-o semnătură…
Bărbatul îi întinse un suport cu o foaie de hârtie.
Marius îl privi întrebător.
— Scuze. N-ai cumva un pix? îi zâmbi celălalt.
Marius îl ţintui iarăşi cu privirea. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi dădea seama exact ce anume.
— Un moment, zise Marius.
Luă plicul, îl puse pe un raft de lângă mănunchiul de chei cu breloc în formă de craniu, găsi un pix în sertar şi se întoarse spre uşă. Tresări văzând că bărbatul se postase deja în coridorul întunecat din spatele lui.
— Nu te-am auzit, zise Marius şi-şi auzi chicotitul nervos reverberând din pereţi.
Nu-i era frică, nici vorbă. Musafirii, în localitatea lui de baştină, erau poftiţi în casă pentru a nu lăsa căldura să iasă ori frigul să intre. Însă tipul ăsta avea ceva ciudat. Îşi scosese între timp casca şi ochelarii, iar Marius putea acum să vadă ce anume îl făcuse să se sperie. Bărbatul părea în vârstă. Curierii pe biciclete erau, în general, tineri de 20 şi ceva de ani. Corpul tipului era zvelt şi în formă. Putea trece drept al cuiva mai tânăr. Însă chipul aparţinea cuiva trecut bine de 30 de ani, poate chiar de 40.
Marius dădu să spună ceva, dar ochii îi căzură pe obiectul ţinut în mână de curier. În cameră era lumină, însă coridorul era întunecat şi Marius Veland văzuse destule filme ca să recunoască o armă şi amortizorul montat la capătul ţevii.
— E pentru mine? întrebă glumeţ Marius.
Bărbatul zâmbi şi îndreptă pistolul spre el. Către faţă. Marius ştiu, în clipa aceea, că chiar trebuia să-i fie frică.
— Ia loc, zise bărbatul. Văd că ai pix. Deschide plicul.

Marius se lăsă greoi pe un scaun.

— O să ai un pic de scris, zise bărbatul.

— O treabă excelentă, Bravo Doi! răcni Falkeid, roşu la faţă şi transpirat.

Otto respira pe nas. Pe monitor se vedea un individ întins pe burtă în faţa camerei 205, cu mâinile încătuşate la spate. Şi mai bine încă, faţa îi era îndreptată spre camera de supraveghere, lăsând să se vadă că era uimit, contorsionat de durere, cu sentimentul înfrângerii întipărit pe mutra ticălosului. Era o filmare de zile mari. Nu, mai mult de atât, era o înregistrare istorică. Apogeul dramatic al unei veri sângeroase în Oslo; arestarea Curierului ucigaş, prins în flagrant înainte să comită al patrulea asasinat. Lumea întreagă avea să se bată pe înregistrare. Dumnezeule, dar atunci el, Otto Tangen, era un om bogat. Gata cu supravegheatul de rahat al magazinelor non-stop, gata cu nenorocitul de Waaler, de-acum îşi putea cumpăra… putea… Aud-Rita… şi putea…

— Nu e el, zise agentul de pază.

În vehicul se lăsă liniştea.

— Ce spui, Harry?

— Nu e el, 205 e una dintre camerele cu care n-am avut noroc. Din ce văd pe lista cu camerele pe care-o am aici, îl cheamă Odd Einar Lillebostad. E greu să vezi, trântit pe jos cum e, ce are în mână, dar mi se pare că ar putea fi o cheie. Scuze, oameni buni, dar am impresia că l-am prins pe Odd Einar Lillebostad întorcându-se acasă.

Otto se holbă la imagine. Avea în microbuz echipament în valoare de mai bine de un milion de coroane, scule cumpărate şi închiriate care puteau cu uşurinţă să se concentreze asupra mâinii celui prins şi s-o mărească, să se vadă dacă jigodia de bodyguard avea ori nu dreptate. Dar nu i se ceru să o facă. Creanga mărului se îndoia. Din grădină, se vedea lumină la ferestre. Cutia de tinichea scotea pârâieli.

— Bravo Doi către Alpha. Potrivit cardului bancar, numele tipului e Odd Einar Lillebostad.

Otto se prăbuşi în scaun.

— Relaxaţi-vă, oameni buni, zise Waaler. Încă s-ar putea să apară. Nu-i aşa, Harry?

Lunganul pe nume Harry nu răspunse. În schimb, telefonul lui mobil bâzâi.

Marius Veland se holbă la cele două foi albe de hârtie pe care individul le scosese din plic.

— Ce rude mai apropiate ai? întrebă bărbatul.

Marius înghiţi în sec şi dădu să răspundă, însă vocea nu-l asculta.

— N-o să te omor, îl asigură individul, atâta vreme cât faci ce-ţi spun.

— Mami şi tati, şopti Marius.

Suna ca un SOS demn de milă.

Bărbatul îi ceru să scrie pe plic numele şi adresa părinţilor. Marius puse pixul pe hârtie. Nume. Numele care-i erau atât de familiare. Şi Bjøford. Se uită lung după aceea la ce scrisese. Cu litere strâmbe şi tremurate.

Bărbatul începu să-i dicteze o scrisoare. Marius, ascultător, scria.

— Bună! Schimbare subită de planuri! O să plec în Maroc cu Georg, un marocan pe care l-am cunoscut aici. O să stăm la părinţii lui, într-un sătuc din munţi care se cheamă Hassane. Lipsesc patru săptămâni. O să-mi fie probabil greu cu semnalul, dar încerc să vă scriu, chiar dacă Georg zice că serviciile poştale cam lasă de dorit. În orice caz, vă dau de ştire imediat ce mă întorc, cu drag…

— Marius, zise Marius.

— Marius.

Bărbatul îi spuse să bage scrisoarea în plic, apoi într-o pungă pe care i-o ţinu desfăcută.

— Pe cealaltă foaie să scrii doar „Plecat în străinătate. Revin în patru săptămâni". Pune data de azi şi numele. Asta e tot, mulţumesc.

Marius rămase pe scaun, cu ochii ficşi în jos. Bărbatul stătea în picioare în spatele lui. O pală de

vânt făcu perdelele să se umfle. Afară, păsările ciripeau isteric.

Bărbatul se aplecă şi închise geamul. Nu se mai auzea, acum, decât zumzetul combinat al radioului cu al piesei de pe CD.

— Ce cântec e? întrebă bărbatul.

— „Blister In The Sun”, zise Marius.

O pusese să se repete în buclă. Îi plăcea. Intenţiona să-i scrie o recenzie favorabilă. O recenzie de o ironie caldă, incluzivă.

— Am mai auzit piesa, zise bărbatul şi, prinzând între degete butonul de volum, dădu mai tare. Doar că nu mai ştiu unde.

Marius îşi săltă capul din piept şi se uită afară pe geam, la vara care amuţise, la mesteacănul care părea să-i facă semne de rămas-bun, la iarba verde a peluzei. Văzu, reflectat în fereastră, cum bărbatul ridică arma şi o îndreaptă spre ceafa lui.

— Fă-ţi de cap! se auzi un chiot din difuzoarele mici.

Bărbatul coborî iarăşi ţeava armei.

— Scuze. Am uitat să trag piedica. Gata, asta e.

Marius închise ochii şi strânse tare din pleoape. Shirley. La ea se gândea. Oare pe unde umbla acum?

— Uite că mi-am amintit, zise individul. În Praga era. Le zice Violent Femmes, parcă. M-a dus soţia la un concert de-ale lor. Nu sunt grozavi, aşa-i?

Marius deschise gura să răspundă, însă arma scoase un sunet ca o tuse uscată şi nimeni nu mai avea să afle vreodată ce credea Marius despre Violent Femmes.

Otto stătea cu ochii la monitoare. În spatele lui, Falkeid vorbea în limbaj criminalist cu Bravo Doi. Deşiratul de Harry răspundea la telefonul mobil. Nu spunea mare lucru. Probabil, vreo paraşută urâtă cu care vrea să şi-o tragă, îşi zise Otto şi ciuli urechile.

Waaler nu scotea o vorbă, stătea muşcându-şi pumnii, cu figură opacă, şi se uita cum e condus de

acolo Odd Einar Lillebostad. Fără cătuşe. Fără vreun motiv de suspiciune. Fără nimic, la dracu'!

Otto nu-şi dezlipi ochii de ecrane. Avea senzaţia că stă lângă un reactor nuclear. Pe dinafară nu era nimic de văzut, pe dinăuntru era doldora de chestii pe care n-ai fi vrut să le atingi în ruptul capului, nici cu o prăjină măcar. Atenţie la monitoare! Falkeid zise „recepţie şi terminat", după care lăsă deoparte chestia de transmis mesaje. Nenorocitul de Harry încă vorbea monosilabic la telefon.

— Nu vine, zise Waaler cu ochii pe monitoarele care înfăţişau coridoare şi case ale scării pustii.

— E încă devreme, zise Falkeid.

Waaler clătină lent din cap.

— Ştie că suntem aici. Simt asta până-n măduva oaselor. Stă pe undeva şi ne râde în nas.

Într-un copac din grădină, îşi zise Otto.

Waaler se ridică în picioare:

— Gata, haideţi să strângem totul, băieţi. Teoria cu pentagrama nu ţine. O luăm de la capăt mâine-dimineaţă.

— Teoria ţine.

Ceilalţi trei se întoarseră spre nemernicul de Harry, care tocmai îşi băga telefonul în buzunar.

— Numele lui este Sven Sivertsen, zise. Cetăţean norvegian cu domiciliul în Praga, născut la Oslo în 1946, dar arată mult mai tânăr, potrivit colegei noastre Beate Lønn. A fost arestat de două ori pentru contrabandă. I-a dat mamei lui un diamant identic cu cele pe care le-am găsit asupra cadavrelor. Maică-sa spune că a fost în Oslo, s-o viziteze, în toate zilele relevante pentru noi. În Villa Valle.

Otto văzu cum faţa lui Waaler încremeneşte şi se face palidă.

— Maică-sa, aproape că şopti Waaler. În casa spre care arăta ultimul colţ al stelei?

— Da, răspunse nemernicul de Harry. Şi acum aşteaptă o vizită de la el. În seara asta. O maşină cu întăriri a pornit deja spre Schweigaards gate. Şi maşina mea e aici, pe stradă.

Se ridică de pe scaun. Waaler îşi freca bărbia.

— Trebuie să ne regrupăm, zise Falkeid luând staţia de emisie-recepţie.

— Staţi! strigă Waaler. Nimeni nu face nimic până nu vă spun eu.

Ceilalţi îl priviră, aşteptând. Waaler închise ochii. Trecură două secunde. Apoi îi deschise din nou.

— Opreşte maşina înainte să ajungă acolo, Harry! Nu vreau să avem niciun echipaj de poliţie pe o rază de un kilometru de casa aia. Dacă tipul adulmecă vreun pericol, a şters-o. Ştiu câteva chestii despre contrabandiştii din Europa de Est. Mereu – dar mereu – se asigură că au o cale de scăpare. Mai e şi chestia că, odată ce i-ai scăpat, nu-i mai prinzi în veci. Falkeid, tu rămâi aici cu băieţii tăi şi continuă misiunea actuală până ţi se spune altceva.

— Dar ai spus chiar tu că…

— Fă ce ţi-am spus! S-ar putea să fie unica noastră şansă şi, dacă tot e capul meu pe butuc, aş vrea să mă ocup de asta personal. Harry, preiei conducerea aici. OK?

Otto văzu cum Harry se holbează la Waaler, însă era ca şi cum s-ar fi uitat în gol.

— OK? repetă Waaler.

— Bine, zise nemernicul.

28

Sâmbătă. Vibratorul

Olaug Svertsen se uită la Beate cu ochi mari şi roşii, în vreme ce Beate îşi verifica gloanţele din revolver.

— Sven al meu! Dumnezeule mare, dar trebuie să priceapă că au făcut o greşeală! Sven n-ar face rău nici măcar unei muşte.

Beate împinse la loc butoiaşul revolverului şi se postă la geamul bucătăriei, de unde se vedea în parcarea de pe Schweigaards.

— Să sperăm. Dar, ca să aflăm asta, suntem nevoiţi ca mai întâi să-l arestăm.

Inima lui Beate bătea repede, însă nu din cale-afară. Oboseala i se risipise, înlocuită de un sentiment de uşurare şi concentrare, de parcă ar fi luat un drog. Avea în mână vechiul revolver de serviciu al tatălui ei. Îl auzise odată spunându-i unui coleg că nu ar trebui niciodată să te bazezi pe o armă care trebuie încărcată după fiecare foc.

— Nu a spus la ce oră ajunge?

Olaug clătină din cap.

— Avea nişte lucruri de rezolvat, aşa spunea.

— Are cheie de la uşa de la intrare?

— Nu.

— Bun. Atunci…

— De obicei nu încui uşa dacă ştiu că urmează să vină.

— Deci uşa nu e încuiată?

Beate simţi cum sângele îi urcă în creier şi cum vocea îi devine tăioasă şi răstită. Nu ştia pe cine era mai furioasă, pe bătrânica asta care primise protecţie de la poliţie, dar lăsase uşa descuiată ca să poată intra fiul ei, sau pe ea însăşi pentru că nu verificase ceva atât de elementar.

Respiră adânc, încercând să-şi liniştească vocea.

— Vreau să stai aici, Olaug. Eu o să ies pe hol şi…

— Salut!

Vocea se auzise din spatele lui Beate şi inima îi bătu repede, însă nu din cale-afară, când se roti cu arma întinsă şi degetul mic şi alb îndoit, gata să apese pe trăgaciul inert.

O siluetă ocupa cadrul uşii dinspre hol. Nici nu-l auzise măcar. O greşeală de neiertat.

— Uau! făcu o voce, chicotind.

Beate avea faţa lui în cătarea armei. Ezită o fracţiune de secundă înainte de a ridica degetul de pe trăgaci.

— Cine-i acolo? întrebă Olaug.

— Cavaleria, *fru* Sivertsen, zise vocea. Inspectorul Tom Waaler.

Întinse braţul să dea mâna cu ea şi zise, uitându-se scurt în direcţia lui Beate:

— Mi-am permis să încui uşa din faţă, *fru* Sivertsen.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Beate.

— Nu mai e nimeni. Doar…

Beate îngheţă când Tom Waaler adăugă zâmbind:

— … noi doi, scumpo.

Era trecut de 8 seara.

La ştiri, prezentatorul rubricii meteo avertiza că un front de aer rece tocmai traversa Anglia şi că în curând valul de căldură avea să treacă.

Pe un coridor din clădirea Poştei, Roger Gjendem îi spunea unui coleg că poliţia fusese suspect de necomunicativă în ultimele două zile şi că asta îl făcea să creadă că se punea ceva la cale. Auzise zvonuri că Forţele Speciale fuseseră mobilizate şi că şeful, Sivert Falkeid, nu răspunsese la niciun apel telefonic în ultima perioadă. Colegul său se gândi că probabil îşi imagina prea multe, iar editorii aveau aceeaşi părere. Frontul de aer rece trecu pe prima pagină.

Bjarne Møller stătea pe sofa şi se uita la *Notă cu notă.* Îi plăcea Ivar Dyrhaug. Îi plăceau cântecele lui. Nu-i păsa că mai spuneau unii, la lucru, că era cam trecut şi cam prea domestic. Lui îi plăcea

atmosfera domestică. Şi iarăşi îl izbi gândul că Norvegia are o mulţime de interpreţi talentaţi care nu ajung niciodată în lumina reflectoarelor. În seara asta însă, inspectorul-şef nu se putea concentra asupra versurilor şi a mesajului; nu făcea decât să se uite în gol, în vreme ce mintea lui procesa veştile pe care tocmai i le dăduse Harry la telefon.

Se uită la ceas şi, pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră, aruncă o privire spre telefon. Înţelegerea era că Harry va suna de îndată ce apărea ceva nou. Iar comisarul-şef ceruse o şedinţă de informare imediat cum se termina operaţiunea. Møller se întrebă dacă şeful avea un televizor în cabana de buşteni şi dacă, în clipa asta, nu se uita şi el la vreo emisiune de cultură generală, cu răspunsurile pe buze, dar mintea în altă parte.

Otto trase din ţigară, închise ochii şi văzu luminile din fereastră, auzi foşnetul vântului printre frunzele uscate, simţi muşcătura dezamăgirii când cei dinăuntru traseră draperiile. Cutia cealaltă de tinichea fusese aruncată în şanţ. Nils se dusese acasă.

Rămăsese fără ţigări, însă îi ceruse una nemernicului de Harry. Acesta scosese din buzunar un pachet de Camel Light, la jumătate de oră după plecarea lui Waaler. O alegere bună, mai puţin partea cu Light. Falkeid le aruncase o uitătură dezaprobatoare când îşi aprinseseră ţigările, însă nu le reproşase nimic. Se uită la chipul lui Sivert Falkeid prin pâcla albastră de fum, care reuşea totodată să arunce un văl liniştitor peste imaginile iritant de statice ale coridoarelor şi casei scării. Harry îşi trăsese scaunul mai aproape de Otto, ca să se poată uita mai bine pe monitoare. Trăgea din ţigară alene şi fixa cu încordare imaginile, cercetându-le una câte una, de parcă ar fi căutat ceva ce nu observase încă.

— Ce-i aia? întrebă Harry arătând spre una dintre imaginile de pe ecranul din stânga.

— Acolo?

— Nu, mai sus. La etajul patru.

Otto îşi aruncă privirea asupra încă unui coridor pustiu, cu pereţi văruiţi în galben decolorat.

— Nu văd nimic special, zise.

— La a treia uşă, pe dreapta. În zugrăveală.

Otto miji ochii. Erau nişte urme albe. Se întrebă dacă se datorau unor încercări nereuşite de a instala o cameră pe perete, însă nu-şi amintea să fi dat vreo gaură în locul acela.

Falkeid se aplecă şi el spre monitoare:

— Ce *este?*

— Habar n-am, zise Harry. Otto, ai putea să măreşti porţiunea aia doar?

Otto deplasă cursorul pe monitor şi alcătui un pătrăţel deasupra uşii. Apoi apăsă două taste. Secţiunea de deasupra uşii acoperea acum întregul ecran de 21 de inci.

— Dumnezeule mare! murmură Harry.

— Da, şefu', nu-i de colo, se lăudă Otto atingând afectuos panoul.

Începea să-i placă de tipul ăsta, de Harry.

— Steaua diavolului, şopti Harry.

— Hm?

Însă poliţistul se întorsese deja spre Falkeid.

— Spune-le celor din Delta Unu, sau cum naiba le zice, să fie gata să spargă uşa camerei 406. Spune-le să aştepte până mă văd pe mine.

Poliţistul se ridică şi scoase o armă pe care Otto o recunoscu din căutările sale pe internet. Un Glock 21. Nu ştia ce anume, simţea însă că ceva urma să se întâmple, ceva ce ar fi putut însemna că o să aibă parte de un lucru senzaţional, până la urmă.

Poliţistul era deja la uşă.

— Alpha către Delta Unu, zise Falkeid şi ridică degetul de pe butonul de emisie al staţiei radio.

Paraziţi. Paraziţi atmosferici drăguţi.

Harry se opri în faţa liftului, ezită o clipă, apucă mânerul şi trase. Îl străbătu un fior când văzu grilajul negru. Un grilaj glisant.

Îşi retrase ca ars mâna de pe uşă, lăsând-o să se închidă. Era, oricum, prea târziu. Ca într-un sprint final spre peron, când ştii că trenul a plecat, dar vrei să-l mai zăreşti o clipă înainte să dispară cu totul.

Porni pe scări. Încercă să meargă calm. Când fusese individul acolo? Acum două zile? Cu o săptămână în urmă?

Nu se putu însă abţine şi o luă la goană. Tălpile îi scrâşneau ca glaspapirul pe trepte. Trenul plecase, dar voia să-l mai zărească o clipă.

Exact când coti la stânga, intrând pe palier, trei siluete îmbrăcate în negru apărură din capătul celălalt al coridorului. Harry se opri lângă steaua scrijelită pe perete. Albul contrasta cu galbenul peretelui.

Sub numărul camerei – 406 – era scris un nume. VELAND. Şi, sub nume, o bucată de hârtie prinsă de perete cu două fâşii de bandă adezivă.

PLECAT ÎN STRĂINĂTATE. REVIN ÎN PATRU SĂPTĂMÂNI, MARIUS

Le făcu semn celor din Delta Unu că pot trece la acţiune.

Şase secunde mai târziu, uşa era dată de perete.

Harry le spuse celorlalţi să aştepte afară şi intră singur. Îşi roti ochii prin camera goală. Era curată şi ordonată. Prea ordonată. Nu se prea potrivea cu posterul uzat, cu Iggy Pop, aflat pe peretele din dreptul canapelei extensibile. Câteva volume, ediţii ieftine, pe raftul de deasupra biroului imaculat. Lângă cărţi, cinci sau şase chei prinse cu un breloc în formă de craniu. O fotografie înfăţişând o fată bronzată, zâmbitoare. Iubită sau soră, ghici Harry, între o carte de Bukowski şi un casetofon portabil, văzu un deget mare de ceară, vopsit în alb şi arătând victorios în sus. Totul e gata. Totul e în regulă. OK. Dar aşa era?

Harry se uită la Iggy Pop, la corpul fibros, gol până la brâu, la cicatricile autoprovocate, la privirea intensă, la ochii înfundaţi în orbite, un tip care trecuse prin propria-i răstignire. Harry atinse degetul mare de pe raft. Prea moale ca să fie de

ipsos ori de plastic. Se simţea aproape ca un deget real. Rece, dar real. Se gândi, adulmecând bucăţica albă de mădular, la vibratorul pe care îl văzuse acasă la Barli. Mirosea a amestec de formol şi vopsea. Îl apucă între două degete, ca într-un cleşte, şi strânse. Vopseaua crăpă. Harry, înfiorat, simţi brusc în nări mirosul înţepător.

— Beate Lønn.

— Harry sunt. Ce mai e pe la voi?

— Încă aşteptăm. Waaler e pe poziţie în hol şi ne-a alungat în bucătărie pe mine şi pe domnişoara Sivertsen. Cam atât cu emanciparea femeilor.

— Sun de la căminul studenţesc, din camera 404. A fost aici.

— A fost acolo?

— A scrijelit pe perete, deasupra uşii, steaua diavolului. Băiatul care locuieşte aici, Marius Veland, a dispărut. Vecinii de palier nu l-au mai văzut de câteva săptămâni. Iar pe uşă e un bilet pe care scrie că e plecat.

— Atunci… poate că aşa şi *stau* lucrurile.

Harry observă că Beate începuse să imite felul lui de a vorbi.

— Nu cred. Degetul lui mare e în cameră. Pus, cumva, la îmbălsămat.

La celălalt capăt se făcu linişte.

— Am sunat la voi, la Criminalistică. Au pornit încoace.

— Dar nu pricep, zise Beate. Nu aţi pus toată clădirea sub supraveghere?

— Ba da, doar că nu acum 20 de zile, când s-a întâmplat treaba asta.

— 20 de zile… de unde ştii?

— Am dat de numărul de telefon al părinţilor lui şi i-am sunat. Mi-au spus că au primit o scrisoare în care îi anunţa că pleacă în Maroc. Taică-său spune că e prima dată, din câte-şi aminteşte, când a primit o scrisoare de la Marius. De obicei, îi sună. Ştampila poştei de pe plic e de-acum 20 de zile.

— 20 de zile… murmură Beate.

— Chiar aşa. Cum ar veni, exact cu cinci zile înainte de moartea Camillei Loen. Adică…

O auzea pe Beate, în receptor, cum respiră adânc.

— …cu cinci zile înainte de crima despre care am crezut că e prima.

— Dumnezeule…

— Şi mai e. I-am strâns pe toţi din clădire şi i-am întrebat dacă ţine cineva minte ceva din ziua respectivă. Fata de la 303 îşi aminteşte că făcea plajă pe iarbă, lângă cămin, în după-amiaza aceea. Când a intrat în clădire, a trecut pe lângă un curier pe bicicletă. Ţine minte, fiindcă prin zonă nu prea apar des curieri şi fiindcă, două săptămâni mai târziu, după ce-au început ziarele să scrie despre Curierul ucigaş, a făcut glume pe tema asta cu vecinii de palier.

— Şi-atunci… a schimbat ordinea crimelor?

— Nu. Am fost eu prost. Mai ţii minte cum mă întrebam dacă şi degetele tăiate respectă vreun cod? Ei, bine… era cel mai simplu cod posibil. Degetul mare. A început cu primul deget de la mâna stângă şi a continuat cu următoarele. Nu trebuie să fii genial ca să te prinzi că, de fapt, Camilla a fost numărul doi.

— Hmm…

Iarăşi face ca mine, îşi zise Harry.

— Iar acum ne mai trebuie doar numărul cinci, zise Beate. Degetul mic.

— Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Că e rândul nostru. Că a fost mereu rândul nostru. Doamne, dar chiar plănuieşte să…?

— Mama lui e lângă tine?

— Da. Spune-mi ce-o să facă, Harry.

— Habar n-am!

— Ştiu că habar nu ai, totuşi spune-mi ce crezi.

Harry ezită.

— Fie! Mulţi criminali în serie sunt conduşi de dispreţul de sine. Şi de vreme ce al cincilea omor este ultimul, cel final, ar fi o şansă mare să plănuiască să-i ia viaţa celei care i-a dat viaţă. Ori să se sinucidă. Sau ambele. Nu are nicio legătură cu

relaţia lui cu mama, ci cu el însuşi. În orice caz, alegerea locului crimei e logică.

Tăcere.

— Mai eşti, Beate?

— Da, într-adevăr. A crescut ca fiu al unui german.

— Cine?

— Tipul care se îndreaptă încoace.

Iarăşi tăcere.

— De ce-l aşteaptă Waaler pe hol?

— De ce întrebi?

— Fiindcă procedura obişnuită ar fi să-l arestaţi amândoi. E mai sigur aşa decât să stai în bucătărie.

— Poate. N-am prea multă experienţă în branşa asta. Cred că ştie el ce face.

— Da, zise Harry.

Prin minte îi trecură mai multe gânduri. Dintre cele pe care încerca să şi le reprime.

— S-a întâmplat ceva, Harry?

— Da. Am rămas fără ţigări.

29

Duminică. Înec

Harry îşi puse mobilul înapoi în buzunarul de la sacou şi se sprijini iar de spătarul canapelei. Un gest care i-ar fi oripilat pe cei de la Criminalistică, însă nu prea avea ce probe să distrugă. Era limpede că ucigaşul făcuse şi de data asta o curăţenie temeinică după el. Harry simţise până şi un iz de săpun lichid când se lipise cu obrazul de podea ca să examineze nişte cocoloaşe negre dintr-o substanţă care, la prima vedere, părea cauciuc ars, lipit de linoleum.

În cadrul uşii apăru cineva:

— Bjørn Holm, Criminalistică.

— Bine, zise Harry. Ai o ţigară?

Se ridică şi se apropie de fereastră, lăsându-i pe Holm şi echipa lui să treacă la treabă. Lumina aurie a serii cădea pieziş pe peretele din faţă al clădirii, străzile şi copacii din Kampen şi până în Tøyen. Harry nu ştia vreun oraş mai frumos decât Oslo în asemenea seri. Erau cu siguranţă şi altele, doar că nu le ştia el.

— Aş vrea să aflaţi ce sunt cocoloaşele astea negre.

Harry arătă spre podea.

— În regulă, zise Holm.

Harry se simţea ameţit. Fumase, una după alta, opt ţigări. Aşa ţinea sub control setea. Sub control, însă nu făcuse ca pofta să dispară cu totul. Se holbă la degetul mare al victimei. Probabil, fusese retezat cu un cleşte. Vopsea şi lipici. O daltă şi un ciocan cu care să sape pentagrama deasupra uşii. Adusese cu el, de data asta, echipament serios.

Înţelegea pentagrama. Şi degetul. Dar de ce lipiciul?

— Arată a cauciuc topit, zise Holm, lăsându-se pe vine.

— Cum topeşti cauciuc?

— Poţi să-i dai foc. Sau să foloseşti un fier de călcat electric. Ori o suflantă cu aer cald.

Holm ridică din umeri.

— La ce se foloseşte cauciucul topit?

— La vulcanizare, spuse colegul său. Ca să peticeşti lucruri ori să le faci impermeabile. Anvelope de maşină, de exemplu. Sau ca să închizi ermetic ceva. Genul ăsta de chestii.

— Şi ăsta?

— N-am idee. Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

Degetul era îndreptat spre tavan. Bine ar fi fost să fie îndreptat spre soluţia codului, îşi spuse Harry. Era, evident, un cod. Criminalul le prinsese un belciug de nas şi îi trăgea ca pe nişte vite proaste unde avea chef, deci codul ăsta avea şi el o soluţie. Una destul de simplă, dacă era destinată unor idioţi cu o inteligenţă modestă, cum era el însuşi.

Se uită cu atenţie la degetul îndreptat în sus. OK. S-a înţeles. Mesaj recepţionat.

Lumina aurie a înserării continua să se strecoare înăuntru.

Trase adânc din ţigară. Nicotină curgea prin venele lui, prin capilarele înguste din plămâni, apoi o lua în sus. Otrăvit, cu sănătatea afectată, manipulat, însă cu doza luată. La dracu'!

Harry fu zguduit de un acces violent de tuse.

Arătă spre tavan. Tavanul camerei 406. Tavanul etajului patru. Fireşte. Era idiot. Idiot.

Harry răsuci cheia, deschise uşa şi căută pe perete întrerupătorul electric. Intră. Mansarda era înaltă şi spaţioasă, fără vreo fereastră. Boxe numerotate, de câte doi metri pătraţi, se înşiruiau pe laturi. După despărţiturile din plasă de sârmă erau înghesuite obiecte aflate în tranzit de la proprietar către groapa de gunoi: saltele găurite, mobilă învechită, cutii de carton pline cu haine, electrocasnice care încă funcţionau şi nu puteau fi, deocamdată, aruncate.

— Flăcările iadului, mormăi Falkeid intrând la rându-i, însoţit de doi dintre oamenii săi de la

Forţele Speciale.

Lui Harry imaginea i se păru extrem de precisă. Soarele scăpăta de-acum, pierzându-şi puterea, însă după o zi întreagă în care dogorise pe ţigla acoperişului, aceasta emana acum căldura unui radiator şi transforma podul într-o adevărată saună.

— Boxa camerei 406 e încoace, zise Harry apucând-o spre dreapta.

— De ce eşti aşa de sigur că o să-l găseşti aici?

— Păi… fiindcă însuşi criminalul ne-a arătat ce era deja evident: că etajul cinci este deasupra etajului patru. În cazul de faţă, etajul cinci e mansarda.

— Ne-a arătat?

— Un fel de rebus.

— Eşti conştient că e absolut imposibil să existe un cadavru aici, sus?

— De ce nu?

— Am fost ieri aici, cu un câine. Un corp care a zăcut aici, în căldură, patru săptămâni… Echivalează mirosul câinelui cu auzul nostru şi ar fi ca şi cum ai căuta, aici înăuntru, o sirenă pornită. Ar fi fost imposibil ca un câine să nu-l găsească, fie el şi un câine mai puţin competent. Şi cel de ieri era un specialist de prima mână.

— Chiar dacă a înfăşurat cadavrul în ceva care împiedică propagarea mirosului?

— Moleculele de aer se mişcă rapid şi pot pătrunde şi prin deschizături microscopice. Nu e posibil să…

— Vulcanizare, zise Harry.

— Poftim?

Harry se opri în faţa unuia dintre spaţiile de depozitare. Cei doi bărbaţi în uniformă se postară îndată în spatele lui, cu rângile pregătite.

— S-o încercăm pe asta prima, băieţi.

Harry zornăi mănunchiul de chei cu craniu.

Cea mai mică se potrivea în lacăt.

— Intru singur, zise Harry. Tipilor de la laborator nu le-ar plăcea să umble prea multă lume pe-aici.

Împrumută o lanternă şi se opri în faţa unui şifonier alb impozant, cu uşă dublă, care ocupa cea mai mare parte a boxei. Îşi lăsă palma pe mâner şi-şi adună curajul înainte să smucească uşa. În nări îi pătrunse miros stătut de haine, praf şi lemn. Aprinse lanterna. Pe o bară atârnau, în şir, trei generaţii de costume albastre puse pe umeraşe. Marius, probabil, le moştenise. Harry îndreptă spre interior raza lanternei şi-şi trecu palma peste material. Lână aspră. Pe unul dintre umeraşe, o folie de plastic acoperea o husă gri pentru costum.

Harry închise şifonierul şi se întoarse către peretele din dos al spaţiului de depozitare, unde nişte perdele – cusute de mână, după cum arătau – fuseseră întinse peste un suport de rufe. Harry le trase la o parte. Un şir de dinţi mici şi ascuţiţi de animal sălbatic rânji spre el în tăcere. Ce mai rămăsese din blana lui căpătase nuanţe cenuşii, iar ochii căprui, ca nişte mărgeluşe, ar fi avut nevoie de un lustru.

— Un jder, zise Falkeid.

— Mm… mormăi Harry şi îşi aruncă privirea în jur.

Nu mai rămăseseră multe locuri în care să se uite. Greşise oare?

Apoi ochi covorul făcut sul. Un covor persan – aşa i se păru, cel puţin – fusese sprijinit de plasa de sârmă şi se ridica până la jumătatea distanţei spre acoperiş. Harry împinse lângă covor un scaun de răchită, se sui pe el şi îndreptă lumina lanternei spre capătul covorului. Poliţiştii de afară îl urmăreau încordaţi.

— Aşa, zise Harry dându-se jos de pe scaun şi stingând lanterna.

— Deci? făcu Falkeid.

Harry clătină din cap. Simţi că-l cuprinde un val de furie bruscă şi trase un şut în şifonier, făcându-l să se clatine şi să vibreze ca o dansatoare din buric. Câinii lătrară. Un pahar, o gură de băutură, o clipă fără chin. Se răsuci pe călcâie, gata să iasă din boxă, când auzi un zgomot. Ca şi cum ceva ar fi alunecat

pe un perete. Se întoarse fulgerător într-acolo şi abia apucă să vadă cum uşa şifonierului se cască fulgerător, iar husa de costum căzu peste el trântindu-l la pământ.

Harry îşi dădu seama că probabil îşi pierduse cunoştinţa o clipă, fiindcă, atunci când deschise ochii iarăşi, zăcea lungit pe spate, cu o durere surdă în ceafă. Inspiră praful care se ridicase de pe podeaua uscată de lemn. Greutatea husei îl făcuse să expire brusc aerul din plămâni.

Se simţea de parcă s-ar fi înecat, de parcă ar fi zăcut sub o pungă mare de plastic umplută cu apă. Izbi îngrozit cu pumnii, simţi că loveşte suprafaţa netedă şi, în interiorul acesteia, ceva moale, elastic.

Crispat, Harry rămase complet nemişcat. Reuşi, treptat, să-şi limpezească privirea, şi la fel de încet simţi că dispare senzaţia că se îneca. Şi că i se pare că s-a înecat deja.

Din spatele unei membrane cenuşii de plastic se holbau la el nişte ochi sticloşi.

Îl găsiseră pe Marius Veland.

30

Sâmbătă. Arestarea

Trenul expres aluneca, argintiu şi lucios, silenţios ca o suflare blândă de vânt. Beate o privi pe Olaug Sivertsen. Bătrâna îşi îndreptă spatele şi se uită pe geam, clipind rar. Mâinile ei ridate, cu vene proeminente, aşezate pe blatul mesei din bucătărie, aduceau cu un peisaj rural văzut de sus. Încreţiturile erau văi lungi, venele negre-albăstrii – râuri, încheieturile degetelor – lanţuri de munţi cu pielea întinsă peste ele ca o pânză de cort alburie. Beate îşi examină propriile mâini. Se gândi la ce pot face mâinile pe parcursul unei vieţi. Şi la ce nu pot face. Sau ce nu reuşesc să ducă la capăt.

La 21:56, Beate auzi poarta deschizându-se şi zgomot de paşi pe poteca de pietriş de afară.

Se ridică, simţindu-şi inima bătând repede şi uşor ca un detector de radiaţii.

— El e, zise Olaug.

— Eşti sigură?

Olaug îi zâmbi cu îndurerare.

— Am auzit paşii ăştia pe cărare de când era micuţ. Când s-a făcut destul de mare ca să iasă seara, mă trezeam la al doilea pas pe care-l făcea. Obişnuia să facă 12 paşi. Numără-i!

Deodată, în pragul bucătăriei apăru Waaler.

— Vine cineva, zise. Vreau să nu ieşiţi de-aici, orice s-ar întâmpla. OK?

— El e, zise Beate arătând cu bărbia spre Olaug.

Waaler răspunse cu o înclinare scurtă din cap, apoi se făcu iarăşi nevăzut.

Beate îşi lăsă palma peste a bătrânei.

— O să fie bine, zise.

— O să vedeţi că-i o greşeală, rosti Olaug fără să se uite în ochii ei.

Apoi îl auzi pe Waaler strigând:

— Poliţia! Legitimaţia mea e pe podea, în faţa ta. Lasă arma sau trag!

Simţi cum mâna lui Olaug tresări.

— Poliţia! Pune arma jos sau o să fiu nevoit să trag!

De ce răcnea aşa? Nu puteau fi la o distanţă mai mare de cinci sau şase metri unul de altul.

— Pentru ultima oară! urlă Waaler.

Beate se ridică şi scoase revolverul din tocul pe care şi-l trecuse, cu centură cu tot, peste umăr.

— Beate… auzi vocea tremurată a lui Olaug.

Beate ridică ochii şi întâlni privirea imploratoare a bătrânei.

— Aruncă arma! Ameninţi cu arma un poliţist.

Beate făcu cei patru paşi până la uşă, o deschise şi, cu arma pregătită, ieşi pe hol. Tom Waaler se afla la doi metri distanţă, cu spatele la ea. În uşă se oprise un bărbat cu sacou cenuşiu. Într-o mână avea o valiză. Beate luase o decizie bazată pe ce crezuse că va vedea. De aceea, prima ei reacţie fu de nedumerire.

— Stai că trag! răcni Waaler.

Beate văzu gura căscată şi figura uluită a bărbatului aflat în dreptul uşii. Waaler îşi împinsese deja umărul înainte, ca să absoarbă reculul când apăsa pe trăgaci.

— Tom…

Rosti cuvântul cu voce moale, însă spatele lui Tom Waaler deveni rigid de parcă ar fi încasat un glonţ.

— Nu e înarmat, Tom.

Lui Beate i se părea că se uită la un film. O scenă absurdă în mijlocul căreia cineva apăsase pe butonul de pauză, făcând cadrul să îngheţe; imaginea se vălurea şi tremura, iar timpul se oprise în loc. Aşteptă pocnetul armei, dar nu-l auzi. Tom Waaler nu era nebun. Nu în sens clinic. Nu-i lipsea controlul asupra impulsurilor. Asta, probabil, o şi înspăimântase cel mai mult atunci. Controlul rece de care se arătase capabil când o abuzase.

— Dacă tot eşti aici… rosti într-un târziu Waaler, cu voce sugrumată, ai putea să-i pui cătuşele prizonierului nostru.

31

Sâmbătă. „Nu e minunat să ai pe cine să urăşti?”

Se făcuse aproape miezul nopţii când Bjarne Møller se întâlnea a doua oară cu presa, la intrarea în sediul poliţiei. Doar cele mai strălucitoare stele licăreau prin ceaţa fierbinte care cădea peste Oslo, însă Møller trebuia să-şi ferească ochii de fulgerele bliţurilor. Întrebări scurte şi ascuţite ca pumnalele îi erau adresate.

— Pe rând! zise Møller arătând cu degetul către una dintre persoanele care ridicase mâna. Şi vă rog să vă prezentaţi.

— Roger Gjendem, *Aftenposten.* Şi-a recunoscut Sven Sivertsen faptele?

— În momentul de faţă, suspectul este interogat de cel care conduce investigaţia, inspectorul Tom Waaler. Până ce nu se termină, nu vă pot răspunde la întrebare.

— Este adevărat că în servieta lui Sivertsen s-au găsit arme şi diamante? Şi că diamantele sunt identice cu cele descoperite asupra victimelor?

— Pot confirma că este adevărat. Dumneavoastră, vă rog.

Vocea unei femei tinere:

— În seara asta, mai devreme, aţi spus că Sven Sivertsen stă în Praga. Am reuşit, de fapt, să-i găsim adresa oficială. E o pensiune, dar proprietarii susţin că n-a mai dat pe-acolo de mai bine de un an. Nimeni nu pare să aibă habar unde locuieşte. Poliţia ştie?

Jurnaliştii îşi luau notiţe înainte ca Møller să răspundă.

— Încă nu.

— Am reuşit să stau de vorbă cu câteva persoane care domiciliază acolo, rosti femeia, cu mândrie abia ascunsă. Au spus că Sven Sivertsen ar avea o iubită tânără. Nu-i ştiu numele, dar unul dintre ei a

sugerat că e prostituată. Este poliţia în posesia acestor informaţii?

— Până în momentul de faţă, nu, zise Møller, dar vă apreciem ajutorul.

— Şi noi la fel, strigă o voce din mulţime, urmată de un hohot de râs răutăcios, evident al unui bărbat.

Femeia zâmbi şovăielnic.

O întrebare în dialectul de Østfold:

— *Dagbladet.* Cum suportă mama lui totul?

Inspectorul-şef îl privi în ochi pe jurnalist şi-şi muşcă buza ca să nu izbucnească de furie.

— Nu mă pot pronunţa în privinţa asta. Da. Vă rog.

— *Dagsavisen.* Ne întrebam cum e posibil să zacă, patru săptămâni, cadavrul lui Marius Veland în mansarda acestei clădiri, în cea mai caldă vară din istorie, fără să fie descoperit?

— Nu ştim cu certitudine ce perioadă a trecut, dar se pare că a fost folosit un sac de plastic, asemănător cu cele în care sunt păstrate costumele de haine, şi care a fost apoi sigilat şi vidat înainte de a fi… zise Møller şi se opri, căutând cuvântul potrivit. Înainte de a fi atârnat în dulapul din mansarda blocului în care locuia studentul respectiv.

Un murmur surd se răspândi printre jurnalişti, făcându-l pe Møller să se întrebe dacă nu le dezvăluise totuşi prea mult.

Roger Gjendem punea altă întrebare.

Møller îşi dădea seama că ziaristul vorbea, dar lui îi răsuna în cap o melodie, fără încetare. „I Just Called To Say I Love You”. La emisiunea-concurs *Notă cu notă* o cântase minunat sora ei, cea care preluase rolul principal în spectacol… cum o chema oare?

— Mă scuzaţi, zise el. Puteţi repeta întrebarea?

Harry şi Beate se aşezaseră pe un zid scund, departe de mulţimea dezlănţuită a jurnaliştilor, privind şi trăgând din ţigări. Beate se declarase fumătoare ocazională şi trăsese o ţigară din pachetul abia cumpărat de Harry.

Pe de altă parte, Harry nu avea niciun chef să fie sociabil. Ci doar să doarmă.

Îl văzură pe Tom Waaler ieşind pe uşa principală şi zâmbind în faţa furtunii de bliţuri. Umbrele dansau victorioase pe peretele sediului central al poliţiei.

— O să ajungă celebru, zise Beate. Tipul care a condus ancheta şi care l-a arestat cu mâna lui pe Curierul ucigaş.

— Cu două arme şi tot tacâmul? zâmbi Harry.

— Da, a fost exact ca-n Vestul Sălbatic. Şi poţi să-mi spui de ce ai cere cuiva să lase din mână o armă pe care nu o are?

— Waaler se referea probabil la arma pe care Sivertsen o transporta. La fel aş fi făcut şi eu.

— Sigur, dar ştii unde i-au găsit arma? În valiză.

— Waaler nu a exclus posibilitatea ca Sivertsen să fie cel mai rapid pistolar din Vest care trage cu o armă din valiză.

Beate râse.

— Vii la o bere după aia, da?

Ochii li se întâlniră şi zâmbetul ei deveni crispat, în vreme ce roşeaţa i se întindea pe faţă şi pe gât.

— N-am vrut să zic…

— E-n regulă, poţi sărbători pentru amândoi, Beate. Eu mi-am îndeplinit rolul.

— N-ai putea să vii totuşi cu noi?

— Nu prea cred. Ăsta a fost ultimul meu caz.

Harry dădu un bobârnac chiştocului, făcându-l să zboare în noapte, ca un licurici.

— De săptămâna viitoare, n-o să mai fiu poliţist. Poate că ar trebui să simt că e ceva de sărbătorit, dar nu simt.

— Şi ce-o să faci?

— Altceva, zise Harry şi se ridică. Ceva complet diferit.

Waaler îl ajunse din urmă în parcare.

— Pleci atât de devreme, Harry?

— Sunt obosit. Ce gust are celebritatea?

— N-au fost decât vreo două poze pentru ziare. Ai trecut şi tu prin asta, ştii cum e.

— Dacă te gândeşti la cazul din Sydney, m-au considerat un maniac agresiv, fiindcă l-am împuşcat pe criminal. Tu ai reuşit să-l prinzi viu pe-al tău. Eşti genul de poliţist-erou pe care şi-l doreşte o democraţie socială.

— Simt un pic de sarcasm?

— Ba deloc.

— OK, nu-mi pasă pe cine transformă ei în erou. Dacă asta îmbunătăţeşte imaginea poliţiei, n-au decât, în ce mă priveşte, să prezinte o imagine romantică a oamenilor ca mine. La sediu, noi ştim cine a fost eroul de data asta.

Harry scoase cheile de la maşină şi se opri în faţa Escortului său alb.

— Asta voiam să spun, Harry. În numele tuturor celor care au lucrat cu tine. Tu ai rezolvat cazul, nu eu sau altcineva.

— Mi-am făcut meseria, atâta tot.

— Meseria, da. Ăsta era celălalt lucru despre care voiam să vorbesc cu tine. Ce-ar fi să urcăm în maşină o secundă?

Înăuntru se simţea iz dulceag de benzină. Era vreo gaură de la rugină, undeva, se gândi Harry. Waaler refuză o ţigară.

— Prima ta misiune e pregătită, zise Waaler. Nu e uşoară şi nici lipsită de pericole, dar dacă o duci la capăt vom fi de acord să te facem partener cu drepturi depline.

— Ce înseamnă asta? zise Harry şi suflă fumul peste oglindă.

Waaler îşi trecu vârful degetelor peste cablurile care ieşeau din gaura de pe bord unde fusese cândva radioul.

— Cum arăta Marius Veland? întrebă.

— După o lună într-un sac de plastic, cum crezi?

— Avea 24 de ani, Harry. 24. Mai ţii minte ce visai la 24 de ani că o să faci, ce aşteptai de la viaţă atunci?

Harry ţinea minte.

Waaler zâmbi trist.

— În vara în care am împlinit 22, am plecat cu trenul în călătorie, cu amicii mei Geir şi Solo. Am ajuns pe Riviera italiană, dar hotelurile erau atât de scumpe, că nu ne puteam permite să stăm nicăieri. Chiar dacă Solo luase cu el ce găsise în casa de marcat din chioşcul lui taică-său, în ziua plecării. Ne-am întins deci cortul pe plajă, nopţile, iar zilele ni le-am petrecut umblând de colo colo şi holbându-ne la femei, la maşini şi la bărci. Lucrul ciudat era că ne simţeam bogaţi. Fiindcă aveam 22 de ani. Credeam că lumea întreagă e a noastră, că sub pomul de Crăciun se află daruri care aşteaptă doar să le luăm. Camilla Loen, Barbara Svendsen, Lisbeth Barli erau tinere toate. Poate că nu ajunseseră încă să se simtă dezamăgite, Harry. Poate că încă aşteptau Crăciunul.

Waaler îşi trecu palma peste bord.

— L-am interogat pe Sven Sivertsen, Harry. N-ai decât să citeşti raportul mai târziu, însă îţi pot spune, până una-alta, ce o să se întâmple. E un nemernic rece şi calculat. Are de gând s-o facă pe nebunul. O să-i păcălească pe juraţi şi-o să-i ameţească pe psihologi în aşa hal, încât n-o să îndrăznească să-l trimită la puşcărie. Pe scurt, o să ajungă în secţia de psihiatrie, unde o să facă atâtea progrese senzaţionale, încât o să fie eliberat după câţiva ani. La asta s-a ajuns, Harry. Aşa ne descurcăm cu gunoaiele umane care ne înconjoară. Nu curăţăm, nu aruncăm mizeria, nu facem decât s-o mutăm de colo colo. Şi nu ne dăm seama că, atunci când locul s-a umplut de şobolani, e prea târziu. Uită-te numai la alte ţări unde infracţionalitatea e în floare. Noi, din păcate, trăim într-o ţară care e atât de bogată în clipa asta, încât politicienii se întrec între ei care să fie mai mână-largă. Ne-am făcut aşa de drăguţi şi de blânzi, că nimeni nu îndrăzneşte să-şi mai asume răspunderea de a face şi lucruri neplăcute. Înţelegi?

— Până acum, da.

— Aici intervenim noi, Harry. Ne asumăm răspunderea. Vedem în asta munca de igienizare de care societatea nu îndrăzneşte să se apuce.

Harry trase atât de tare din ţigară, încât hârtia sfârâi.

— Ce vrei să spui? întrebă, inspirând.

— Sven Sivertsen, zise Waaler aruncând priviri precaute pe geam. Gunoi uman. Trebuie să scapi de el.

Harry se îndoi de spate şi suflă fumul afară.

— Cu asta vă ocupaţi? Dar chestiile celelalte? Contrabanda?

— Toate activităţile noastre finanţează asta.

— Catedrala ta?

Waaler încuviinţă lent din cap. Apoi se înclină spre Harry şi acesta simţi că-i pune ceva în buzunarul hainei.

— O fiolă, zise Waaler. Îi spune „Binecuvântarea lui Iosif". A fost inventată de KGB în timpul războiului din Afghanistan în scopul folosirii pentru asasinate, însă e mai bine cunoscută ca mijloc de sinucidere printre soldaţii ceceni luaţi prizonieri. Îţi opreşte respiraţia, însă spre deosebire de acidul prusic, nu are gust, şi nici miros. Fiola poate fi ascunsă în rect ori sub limbă. Dacă bea asta dizolvată în apă, o să moară în câteva secunde. Ai înţeles ce ţi se cere?

Harry se îndreptă de spate. Nu mai tuşea, însă în ochi îi stăruiau lacrimi.

— Ar trebui, deci, să arate a sinucidere?

— Vor fi martori, gardienii de la blocul de detenţie, care vor confirma că au omis să-l caute în rect când l-au adus. Totul e aranjat. Nu-ţi face griji!

Harry trase cu putere aer în piept. Vaporii de benzină îi provocau greaţă. Vaietul unei sirene se înălţă, apoi pieri în depărtare.

— Te-ai gândit să-l împuşti, nu-i aşa?

Waaler nu răspunse. Harry văzu o maşină de poliţie oprind în faţa intrării în blocul de detenţie.

— N-ai intenţionat niciodată să-l arestezi. Aveai două arme fiindcă plănuiai să-i aşezi una în mână

după ce îl împuşcai, să pară că te-a ameninţat. Pe Beate şi pe maică-sa le-ai băgat în bucătărie şi te-ai apucat să strigi, ca să poată fi martore mai târziu că te-au auzit strigând şi că ai acţionat în legitimă apărare. Numai că Beate a ieşit pe hol prea devreme şi ţi-a dat planul peste cap.

Waaler oftă adânc.

— Facem curăţenie, Harry. Cum ai scăpat şi tu de criminalul din Sydney. Sistemul legal nu funcţionează; a fost făcut pentru alte vremuri, pentru vremuri mai inocente. Şi, până se schimbă, nu putem permite ca Oslo să fie luat în stăpânire de infractori. Dar cred că ştii toate astea, că doar le vezi de aproape, în fiecare zi.

Harry studie în întuneric jarul ţigării. Apoi dădu din cap.

— Voiam doar să am o imagine de ansamblu, zise.

— OK, Harry, ascultă. Sven Sivertsen o să fie în celula numărul 9 din arest până mâine-noapte, inclusiv. Adică până luni-dimineaţă. După aceea va fi mutat într-o celulă bine păzită în Ullersmo, unde n-o să mai putem ajunge la el. Cheia de la celula 9 e pe biroul de la recepţie, în stânga. Ai timp până mâine la miezul nopţii, Harry. Apoi o să sun la arest şi o să aflu că odiosul Curier ucigaş şi-a primit pedeapsa meritată. Ai priceput?

Harry dădu iarăşi din cap.

Waaler zâmbi.

— Ştii ce, Harry? Chiar dacă mă bucur că suntem în sfârşit în aceeaşi echipă, încă simt un pic de tristeţe. Ştii de ce?

Harry ridică din umeri:

— Fiindcă aveai impresia că există pe lume lucruri care nu se pot cumpăra cu bani?

Waaler izbucni în râs.

— Bună asta, Harry. E din cauză că simt că am pierdut un inamic de nădejde. Suntem la fel, eu şi tu. Înţelegi despre ce vorbesc, nu-i aşa?

— „Nu e minunat să ai pe cine să urăşti?”

— Poftim?

— Michael Krohn. Raga Rockers.
— Ai 24 de ore, Harry. Baftă!

Partea a cincea

32

Duminică. Rândunelele

În dormitor, Rakel se studia în oglindă. Fereastra era deschisă, ca să audă când soseşte maşina şi paşii pe cărarea de pietriş care ducea spre casă. Se uită la fotografia înfăţişându-l pe tatăl ei, pe care o aşezase pe masa de toaletă, în faţa oglinzii. Era mereu uimită că arăta atât de tânăr şi de inocent în poză.

Îşi prinsese părul cu o clamă, aşa cum făcea mereu. Ar fi fost cazul să şi-l aranjeze altfel? Rochia fusese a mamei ei, o rochie de mătase roşie pe care o modificase. Spera că nu era excesiv de elegantă. Când era mică, tatăl ei îi povestise adesea cum o văzuse prima oară pe mama ei purtând acea rochie, iar Rakel ascultase mereu cu aceeaşi atenţie istorisirea acelei întâlniri de basm.

Rakel îşi desfăcu clama şi scutură din cap cu putere, făcând ca părul negru să-i cadă pe obraji. Se auzi soneria. Îl auzi pe Oleg dând fuga pe scări. Auzi entuziasmul din vocea băiatului şi râsul baritonal al lui Harry. Aruncă apoi o ultimă privire în oglindă. Îşi simţi inima bătând mai repede. Ieşi.

— Mami, Harry e…

Strigătul lui Oleg amuţi când Rakel se ivi în capul scării. Puse cu grijă un picior pe prima treaptă – tocurile înalte i se păreau brusc nesigure, instabile –, apoi îşi recăpătă echilibrul şi ridică privirea. Oleg, la baza treptelor, o privea cu gura căscată. Harry se oprise lângă el. Ochii îi luceau atât de intens, încât i se păru că-i simte văpaia privirii arzându-i obrajii. În mână avea un buchet de trandafiri.

— Eşti frumoasă, mami, şopti Oleg.

Rakel închise ochii. Amândouă geamurile laterale erau coborâte şi vântul îi sufla prin păr şi peste piele în vreme ce Harry conducea atent Escortul pe serpentinele de pe drumul către Holmenkollen. Se

simţea vag un iz de detergent. Rakel coborî parasolarul ca să-şi verifice rujul de pe buze şi observă că până şi oglinjoara de pe interior fusese bine ştearsă.

Zâmbi amintindu-şi de ziua în care se cunoscuseră. El se oferise s-o ducă la serviciu cu maşina, iar ea trebuise să împingă automobilul ca să-l ajute să pornească.

Era pur şi simplu incredibil că Harry avea şi acum acelaşi vehicul vechi, care nu ar fi trebuit să se afle pe şosea.

Îl privi pe furiş, cu coada ochiului.

Avea şi acelaşi nas ascuţit. Şi aceleaşi buze cu arcuire blândă, aproape feminine, care contrastau cu restul trăsăturilor, de o masculinitate dură. Şi ochii. Putea fi cu greu socotit arătos, şi nu în sensul clasic. Se dovedea însă – care era cuvântul? – real. Real. I se citea în ochi. Nu, nu în ochi. În privire.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Harry se întoarse spre ea.

Zâmbi. Şi apăru! Blândeţea aceea copilărească din privire. Băieţandrul de dincolo de ea râdea. Harry o privea cu un fel de nevinovăţie. Cu o sinceritate de neclintit. Onestitate. Integritate. O privire pe care te puteai baza. Sau pe care îţi doreai să te bazezi.

Rakel răspunse şi ea cu un zâmbet.

— La ce te gândeşti? întrebă el, apoi îşi mută iarăşi privirea la drum.

— La una-alta.

Avusese timp din belşug să cugete în ultimele câteva săptămâni. Suficient timp cât să-şi dea seama că Harry nu-i făcuse niciodată o promisiune pe care să nu şi-o ţină. Nu-i promisese niciodată că n-o să se facă iarăşi zob. Nu-i promisese că munca nu va fi în continuare pentru el cel mai important lucru din viaţa lui. Nu-i promisese că va fi uşor cu el. Promisiunile acestea şi le făcuse lui însuşi, înţelegea asta acum.

Când ajunseră la casa din Oppsal, îi găsiră pe Olav Hole şi pe Suri aşteptându-i la intrare. Atâta

vorbise Harry despre casa asta, încât lui Rakel ajunsese să i se pară, când şi când, că ea însăşi copilărise acolo.

— Bună, Oleg, zise Suri, ca o adultă şi cu un aer de soră mai mare. Am făcut chiftele.

— Da? făcu nerăbdător Oleg şi împinse în scaunul lui Rakel, încercând să se strecoare afară.

La întoarcere, Rakel îşi sprijini capul pe banchetă şi spuse că îl găseşte prezentabil, dar că asta nu trebuie să i se urce la cap. El răspunse că ea, una, i se părea de-a dreptul frumoasă şi că nu avea decât să i se urce la cap. Când ajunseră la pantele din Ekeberg, şi Oslo se întindea dedesubt, în faţa lor, Rakel văzu V-uri negre intersectându-se jos, la linia orizontului.

— Rândunele, zise Harry.

— Ce jos zboară, spuse ea. Asta nu înseamnă că o să plouă?

— Ba da, aşa au zis la meteo.

— Oh, ar fi minunat. De aceea s-au pus pe zburat, ca să anunţe pe toată lumea?

— Nu, o lămuri Harry, fac ceva mai folositor de-atât. Curăţă aerul de insecte. Dăunători şi aşa mai departe.

— Dar de ce se agită atât? Par aproape isterice, nu?

— Fiindcă nu au mult timp. Insectele au ieşit acum, dar, îndată ce apune soarele, vânătoarea trebuie să se termine.

— S-a *terminat* adică?

Rakel se întoarse spre el. Harry se uita în faţă, pierdut în gânduri.

— Harry?

— Da. Scuză-mă, zise el. O clipă, m-am gândit la altceva.

Spectatorii piesei se adunaseră în scuarul acum umbrit din faţa Teatrului Naţional. Vedetele stăteau de vorbă cu vedete, în vreme ce jurnaliştii roiau şi camerele de filmat se roteau zumzăind. În afara bârfelor despre vreo aventură văratică, subiectul

discuţiei era pentru toţi acelaşi: arestarea, cu o zi în urmă, a Curierului ucigaş.

Harry îi atinse uşor cu palma umerii lui Rakel, în drum spre intrare, şi femeia simţi cum căldura degetelor lui trece prin materialul subţire al rochiei. Un bărbat apăru în faţa lor.

— Roger Gjendem de la *Aftenposten.* Scuze, dar facem un sondaj de opinie despre prinderea tipului care a răpit-o pe cea care ar fi trebuit să aibă rolul principal în seara asta.

Se opriră şi Rakel observă, deodată, că mâna de pe spatele ei nu mai era acolo.

Rictusul jurnalistului stăruia încă, însă ochii îi fugeau în toate direcţiile.

— Ne-am mai întâlnit, domnule inspector Hole. Eu mă ocup de domeniul infracţional. Am discutat de câteva ori, după cazul din Sydney. Ai observat, la un moment dat, că am fost singurul ziarist care a relatat cu acurateţe ce ai spus. Acum îţi aminteşti de mine?

Harry studie gânditor chipul lui Roger Gjendem şi dădu din cap afirmativ.

— Mda. Ai terminat cu lumea interlopă?

— A, deloc! scutură energic din cap jurnalistul. Doar că am rămas un pic pe tuşă acum. Cu perioada vacanţelor şi aşa mai departe. Pot avea o declaraţie de la Harry Hole, poliţistul?

— Nu.

— Nu? Câteva vorbe măcar?

— Vreau să zic că nu, nu sunt poliţist, zise Harry. Jurnalistul îl privi cu mirare.

— Dar eu te-am văzut că…

Harry aruncă împrejur o privire scurtă, apoi se aplecă spre ziarist.

— Ai o carte de vizită?

— Da…

Gjendem îi întinse un cartonaş alb, inscripţionat cu caracterele gotice, albastre, ale publicaţiei *Aftenposten;* Harry îl băgă în buzunarul de la spate.

— Ediţia se închide la ora 11.

— Vom vedea, zise Harry.

Roger Gjendem rămase pironit locului, cu o expresie uluită pe figură, în vreme ce Rakel începu să urce treptele. Degetele calde ale lui Harry reveniră pe poziţia de dinainte.

Un bărbat cu barbă mare, oprit lângă intrare, le zâmbi cu lacrimi în ochi. Rakel îl recunoscu, fiindcă îi văzuse chipul prin ziare. Era Wilhelm Barli.

— Mă bucur enorm să vă văd pe amândoi aici, zise cu voce tunătoare acesta din urmă, desfăcând larg braţele.

Harry era reticent, însă fu cuprins în îmbrăţişare.

— Tu trebuie să fii Rakel.

Wilhelm Barli îi făcu cu ochiul peste umărul lui Harry, în vreme ce-l strângea la piept ca pe un ursuleţ de pluş pierdut şi regăsit.

— Ce-a fost asta? întrebă Rakel după ce-şi găsiră locurile, pe rândul al patrulea.

— Afecţiune masculină, făcu Harry. Aşa-s artiştii.

— Nu asta. De ce ai zis că nu eşti poliţist?

— Ieri a fost ultima mea zi de lucru ca poliţist.

Rakel îl privi lung.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic?

— Ţi-am spus ceva. Atunci, în grădină.

— Si-acum ce-o să faci?

— Altceva.

— Ce altceva?

— Ceva complet diferit. Un prieten mi-a făcut o ofertă şi am acceptat-o. Sper că o să fie mai bine pe viitor. Îţi povestesc mai târziu, dacă vrei.

Cortina se ridică.

Cortina căzu iscând un ropot de aplauze care dură aproape 10 minute, cu aceeaşi intensitate puternică.

Actorii ieşiră de mai multe ori la rampă, în diferite grupuri şi combinaţii, până epuizară mişcările de la repetiţii şi se opriră pe scenă, primind ovaţiile publicului. Strigăte de „bravo” se iscară ori de câte ori Toya Harang ieşea în faţă pentru încă o reverenţă. În cele din urmă, pe scenă se adunară toţi cei care contribuiseră în vreun fel la realizarea spectacolului, Toya fu îmbrăţişată de

Wilhelm Barli şi lacrimile porniră să curgă atât în rândul actorilor, cât şi al publicului.

Până şi Rakel trebui să-şi scoată batista, în vreme ce strângea mâna lui Harry într-a ei.

— Arătaţi cam ciudat, zise de pe bancheta din spate Oleg. S-a întâmplat ceva?

Rakel şi Harry întoarseră capetele spre el la unison.

— Sunteţi iarăşi prieteni? Asta e?

Rakel zâmbi.

— N-am rupt niciodată prietenia, Oleg.

— Harry?

— Da, şefu'? zise Harry uitându-se în oglindă.

— Asta înseamnă că putem iarăşi să mergem la cinema, în curând? Să vedem filme de băieţi?

— Poate. Dacă-s filme de băieţi decente.

— Da, bine, zise Rakel. Şi eu ce-o să fac?

— Poţi să te joci cu Olav şi Suri, zise entuziasmat Oleg. E foarte fain, mami. Olav m-a învăţat să joc şah.

Harry intră pe alee şi opri în faţa casei. Lăsă motorul pornit. Rakel îi întinse lui Oleg cheia de la casă şi-l lăsă să coboare. Se uitară după el cum aleargă pe cărarea de pietriş.

— Doamne, cât a crescut! zise Harry.

Rakel îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Vrei să intri?

— Nu acum. Mai am de făcut încă ceva la lucru.

Rakel îl mângâie pe obraz.

— Poţi veni şi mai târziu. Dacă vrei.

— Hmm… te-ai gândit bine, Rakel?

Ea oftă, închise ochii şi-şi apăsă creştetul în umărul lui.

— Nu. Şi da. E ca şi cum aş sări de pe o casă în flăcări. E mai bine să cazi decât să arzi.

— Până aterizezi, cel puţin.

— Mi-am dat seama, până la urmă, că să trăieşti şi să cazi au ceva în comun. Amândouă, de exemplu, sunt stări temporare ale existenţei.

Rămaseră tăcuţi, privindu-se şi ascultând duduitul neregulat al motorului. Apoi Harry îi puse un deget sub bărbie lui Rakel şi o sărută. Femeia simţi că i se înmoaie picioarele, că-şi pierde echilibrul, că-i rămâne un singur lucru de care să se agaţe şi că el o face, în acelaşi timp, să ardă şi să se prăbuşească.

Rămase aşa, pierdută în sărutul lor, până ce el, cu blândeţe, se desprinse din îmbrăţişare.

— O să las uşa deschisă, şopti.

Ar fi trebuit să ştie că e o prostie.

Ar fi trebuit să ştie că e periculos.

Dar nu se mai gândise de săptămâni bune. Se săturase de-atâta gândit.

33

Duminică noapte. Binecuvântarea lui Iosif

Aproape că nu erau maşini, şi nici oameni, în parcarea de lângă arest.

Harry scoase cheia din contact. Cu un horcăit de muribund, motorul se opri.

Se uită la ceas – 23:10. Mai avea 50 de minute.

Ecoul paşilor săi ricoşa în zidurile de cărămidă ale clădirii proiectate de Telje, Torp & Aasen.

Harry trase adânc aer în piept, o dată şi încă o dată, după care intră. La recepţie nu era nimeni. Domnea o linişte deplină. Detectă o mişcare în stânga. Spătarul unui scaun se roti alene în biroul de serviciu. Harry zări un obraz cu o cicatrice vânătă întinzându-se ca o lacrimă dintr-un ochi care-l măsura cu privire opacă. Apoi scaunul reveni la poziţia iniţială, cu spatele.

Groth. Era singur. Ciudat lucru! Ori poate că nu.

Harry găsi cheia de la celula numărul 9 după biroul de la recepţie, în stânga. Se îndreptă apoi spre celule. Dinspre camera paznicilor se auzeau voci, însă, foarte convenabil, celula 9 era poziţionată astfel încât nu trebuia să treacă pe acolo.

Harry vârî cheia în broască şi o întoarse. Aşteptă o secundă; înăuntru se auzea mişcare. Apoi trase de uşă şi o deschise.

Bărbatul care îl ţintuia cu privirea de pe pat nu arăta ca un criminal. Harry ştia că asta nu înseamnă nimic. Uneori aveau mutre de ucigaşi, alteori nu.

Cel de faţă arăta bine, era îngrijit, avea constituţie solidă, păr negru, scurt, şi ochi albaştri care odată arătaseră, poate, ca ai mamei lui. Harry avea să împlinească 40 de ani în curând. Sven Sivertsen trecuse de 50. Harry era sigur că majoritatea ar fi afirmat invers.

Dintr-un motiv sau altul, Sivertsen purta uniforma de lucru a deţinuţilor, pantaloni şi jachetă roşie.

— Bună seara, Sivertsen. Sunt inspectorul Hole. Ridică-te, te rog, apoi întoarce-te cu spatele.

Sivertsen ridică din sprânceană. Harry îi arătă cătuşele.

— Astea sunt regulile.

Sivertsen se ridică fără să comenteze. Harry îl încătuşă, apoi îl puse să se aşeze iarăşi pe pat.

În celulă nu existau scaune. Nu exista nimic cu care deţinutul să se poată răni pe sine sau pe altcineva. Aici, statul avea monopolul asupra pedepsei. Harry se sprijini de perete şi scoase din buzunar un pachet mototolit de ţigări.

— O să stârneşti alarma de fum, zise Sivertsen. E foarte sensibilă.

Vocea îi era surprinzător de piţigăiată.

— Ai dreptate. Ai mai fost pe la noi, nu-i aşa?

Harry îşi aprinse ţigara, se ridică pe vârfuri, desprinse capacul alarmei şi scoase bateriile.

— Ce zic regulile despre asta? întrebă Sivertsen caustic.

— Nu mai ţin minte. Vrei o ţigară?

— Ce-i asta? O faci pe poliţistul cel bun?

— Nu, zâmbi Harry. Te avem la mână, nu e cazul să jucăm teatru aici. Nu avem nevoie să lămurim detalii. Nu ne trebuie corpul lui Lisbeth Barli. Nici măcar să-ţi recunoşti faptele nu avem nevoie. Pur şi simplu, nu avem nevoie de ajutorul tău, Sivertsen.

— Atunci de ce-ai venit?

— Din curiozitate. Aici avem de-a face cu tot felul de creaturi din adâncuri şi am vrut să văd ce s-a agăţat în cârlig de data asta.

Sivertsen pufni în râs.

— O imagine foarte plastică, dar o să fii dezamăgit, inspectore Hole. Ţi s-o părea că ai prins vreun peşte mare, dar mă tem că de data asta e doar o ciubotă veche.

— N-ai vrea să vorbeşti ceva mai încet?

— Te temi să nu ne audă cineva?

— Fă cum îţi spun! Pari foarte calm pentru cineva care tocmai a fost arestat pentru patru omoruri.

— Fiindcă sunt nevinovat.
— Hmm… să-ţi fac un rezumat al situaţiei, Sivertsen. Am găsit la tine în valiză un diamant roşu cum nu vezi pe toate drumurile, dar care a fost găsit pe corpul câtorva victime. Plus un pistol Ceská Zbrojovka, o armă destul de rară în Norvegia, dar acelaşi model cu arma folosită pentru uciderea Barbarei Svendsen. Potrivit declaraţiei tale, te aflai în Praga la data comiterii crimelor, dar am verificat la companiile aeriene şi s-ar părea că ai venit în vizită la Oslo, cu avionul, la toate cele cinci date relevante, inclusiv ieri. Cum stai cu alibiurile pentru ora 5 în zilele respective, Sivertsen?
Sven Sivertsen nu răspunse.
— Aşa credeam şi eu. Aşa că nu mă lua cu *nevinovăţia,* Sivertsen.
— De parcă îmi pasă ce crezi tu, Hole. Mai voiai să-mi spui şi altceva?
Cu spatele lipit de zid, Harry se lăsă să alunece în jos, ghemuindu-se.
— Da. Îl ştii pe Tom Waaler?
— Pe cine?
Răspunsul venise repede. Prea repede.
Fără să se grăbească, Harry suflă fumul spre tavan. Expresia de pe chipul lui Sivertsen era de crâncenă plictiseală, însă Harry mai avusese de-a face cu criminali care aveau carapacea tare, dar cu psihicul tremurător ca jeleul. Şi totuşi dăduse şi peste unii duri până în măduva oaselor. Se întrebă cât de rezistent era individul din faţa lui.
— Nu e cazul să te prefaci că nu-ţi aminteşti numele celui care te-a arestat şi te-a interogat, Sivertsen. Nu cumva îl cunoşteai dinainte?
Harry observă o ezitare infinitezimală în privirea celuilalt.
— Ai mai fost arestat pentru contrabandă. Arma găsită în valiza ta are pe ea un semn anume, făcut de o maşinărie pentru şters seria. Am găsit în Oslo, în ultimii ani, aceleaşi urme pe tot mai multe arme neînregistrate. Credem că există o reţea de asemenea traficanţi.

— Interesant.
— Ai traficat arme pentru Waaler, Sivertsen?
— Dumnezeule, şi voi vă ţineţi de chestii de-astea?
Sven Sivertsen nici nu clipea, însă un strop de sudoare începea să-şi facă drum în jos, pe frunte, din părul lui des.
— Ţi-e cald, Sivertsen?
— Mi-e numai bine.
— Hmm…
Harry se ridică, se apropie de chiuvetă şi, cu spatele la Sivertsen, desprinse din suport un pahar alb de plastic şi deschise apa.
— Ştii ce, Sivertsen? Nu mi-am dat seama de o chestie, până ce nu mi-a povestit o colegă cum te-a arestat Waaler. Apoi mi-am amintit cum a reacţionat Waaler când i-am spus că Beate Lønn a aflat cine eşti. De obicei, tipul e rece ca un sloi, dar atunci s-a făcut cenuşiu la faţă şi, o clipă, a părut aproape şocat. Mi-am zis, pe moment, că a reacţionat aşa dându-şi seama că fuseserăm depăşiţi de situaţie şi că ne puteam trezi cu încă un cadavru. Dar când Lønn mi-a spus de cele două arme ale lui Waaler şi despre cum s-a apucat să ţipe la tine să nu-l împuşti, toate piesele s-au aşezat la locul lor. Nu de teama încă unei crime îl apucase tremuratul. Ci fiindcă rostisem numele tău. Te cunoştea. Eşti, de fapt, unul dintre curierii lui. Şi Waaler şi-a dat seama, evident, că dacă eşti acuzat de crimă, totul va ieşi la iveală. Armele, motivul pentru desele tale călătorii la Oslo, toate contactele tale. Un judecător ar fi putut chiar să-ţi îndulcească sentinţa dacă te arătai dispus să colaborezi cu poliţia. De aceea a plănuit să te împuşte.
— Să mă îm…
Harry umplu paharul cu apă, se întoarse şi se apropie de Sven Sivertsen. Puse paharul pe podea, în faţa lui, şi-i desfăcu cătuşele. Sivertsen îşi frecă încheieturile.
— Bea-l pe tot, zise Harry. Apoi poţi să fumezi, înainte să-ţi pun la loc cătuşele.

Sven ezită. Harry se uită la ceas. Îi mai rămânea o jumătate de oră.

— Haide, Sivertsen.

Sven luă paharul şi îl goli dând capul pe spate, fără să-l scape din ochi pe Harry.

Harry băgă o ţigară în gură, o aprinse, apoi i-o întinse lui Sivertsen.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? zise apoi. Dimpotrivă, ai impresia că Tom Waaler o să te salveze din… cum să-i spunem?… încurcătura asta. Că o să-şi asume riscuri pentru tine, ca răsplată pentru îndelunga şi credincioasa slujire a portofelului său? La câte ştii despre el, te gândeşti că, în cel mai rău caz, o să-l poţi şantaja să te ajute.

Harry clătină încet din cap.

— Te credeam mai isteţ, Sivertsen. Toate indiciile lăsate, felul în care ai regizat totul, modul în care ai fost mereu cu un pas înainte m-au făcut să-mi imaginez o persoană care ştie exact ce am gândi şi ce am face. Dar se pare că nu pricepi cum operează un rechin ca Waaler.

— Ai dreptate, zise Sivertsen suflând fumul spre tavan, cu ochii pe jumătate închişi. Nu te cred.

Sivertsen vru să scuture scrumul de ţigară în paharul de plastic, dar nimeri pe lângă el.

Harry se întrebă dacă în armura celuilalt apăruse o fisură. I se mai întâmplase să vadă fisuri şi să se înşele.

— Ştii că se anunţă o răcire a vremii? întrebă.

— Nu urmăresc ştirile norvegiene, rânji Sivertsen.

Individul părea să se creadă victorios.

— Ploaie, zise Harry. Cum a fost apa, apropo?

— Ca orice apă.

— Binecuvântarea lui Iosif face, presupun, ce-ar trebui să facă.

— A cui?

— A lui Iosif. Nici gust, nici miros. Am impresia că ştii despre ce produs vorbesc. Poate chiar i-ai făcut rost de el? Pe ruta Cecenia-Praga-Oslo? surâse maliţios Harry. Ironia sorţii, ce să mai!

— Despre ce vorbeşti?

Harry îi aruncă un obiect mic, pe care Sivertsen îl prinse din zbor şi începu să-l cerceteze.

— E gol… zise aruncându-i o privire scrutătoare lui Harry.

— *Skål.*

— Poftim?

— Toate cele bune de la şeful nostru comun, Tom Waaler.

Harry dădu fumul afară pe nări, fără să-l scape din ochi pe Sivertsen.

Un zvâcnet involuntar din sprânceană. Mărul lui Adam coborând şi urcând iarăşi. Nevoia de a se scărpina în barbă.

— Tu, bănuit de comiterea a patru omoruri, ar trebui să fii acum într-o închisoare de maximă securitate, Sivertsen. Te-ai gândit la asta? În loc să fii acolo, eşti aici, într-o celulă standard de arest în care poate intra şi ieşi oricine are legitimaţie. Ca detectiv, aş fi putut să te scot de aici, să-i spun agentului de serviciu că te duc la interogatoriu, să trag o semnătură indescifrabilă pe foaie şi apoi să-ţi dau un bilet de avion spre Praga. Sau – cum e cazul acum – spre iad. Cine crezi că a aranjat să ajungi aici, Sivertsen? Şi cum te simţi, apropo?

Silvertsen înghiţi în sec. O fisură. Una majoră.

— De ce-mi spui asta? şopti.

Harry ridică din umeri.

— Waaler nu le dă toate informaţiile subordonaţilor lui şi, cum ştii, eu sunt curios din fire. Vrei şi tu, ca mine, să vezi imaginea de ansamblu? Sau eşti unul dintre cei care cred că o să obţină iluminarea când moare? N-ai decât. Problema mea, spre deosebire de tine, e că mai am încă o bucăţică bună de aşteptat…

Sivertsen se făcu palid.

— Mai vrei o ţigară? întrebă Harry. Sau începe să-ţi fie greaţă?

Sivertsen deschise gura ca la comandă, capul îi zvâcni într-o parte şi în clipa următoare un şuvoi de

vomă galbenă ţâşni pe peretele de cărămidă. Se aşeză apoi pe pat, încercând să-şi recapete suflarea.

Harry se uită chiorâş la picăturile care îi ricoşaseră pe pantaloni, se duse la chiuvetă, smulse nişte hârtie igienică din rolă, mai rupse o bucată şi i-o întinse lui Sivertsen. Acesta se şterse la gură. Apoi capul îi căzu în piept şi individul îşi ascunse faţa în palme. Când în cele din urmă vorbi, glasul îi tremura de parcă ar fi fost pe cale să plângă.

— Când am intrat pe hol… eram nedumerit, dar, fireşte, am înţeles că joacă teatru. Mi-a făcut cu ochiul şi a făcut semn din cap, ca să înţeleg că strigătele erau adresate urechilor altcuiva. Mi-a luat câteva secunde ca să înţeleg scena. Am crezut… am crezut că vrea să pară că aş fi înarmat, ca să aibă un motiv să mă lase să scap. Avea două arme. Am crezut că a doua era pentru mine. Ca să fiu înarmat în caz că mă vedea cineva. Şi am rămas pe loc, aşteptând să-mi dea arma. Apoi femeia aia afurisită a ieşit şi a stricat totul.

Harry se aşezase iarăşi, cu spatele lipit de perete.

— Recunoşti deci că te aşteptai ca poliţia să te încolţească pentru că aveai o legătură cu crimele?

Sivertsen dădu din cap.

— Nu, nu sunt ucigaş. Am crezut că m-au arestat pentru contrabandă cu arme. Şi pentru diamante. Ştiam că Waaler se ocupa de toate astea şi că de aceea totul mergea ca pe roate. Şi că încerca să mă scape. Trebuie să…

Încă un acces de vomă pe podea, de data asta mai verzuie.

Harry îi mai întinse nişte hârtie.

Sivertsen începu să se smiorcăie.

— Cât timp mai am?

— Depinde.

— Depinde de ce?

Harry stinse ţigara pe podea, băgă mâna în buzunar şi-şi jucă asul din mânecă.

— Vezi asta?

Între arătător şi degetul mare ţinea o pilulă albă. Sivertsen făcu semn că o vede.

— Dacă iei asta în primele 10 minute după ce ai înghiţit Binecuvântarea lui Iosif, există o şansă rezonabilă să nu mori. O am de la un prieten care lucrează în domeniul farmaceutic. De ce ţi-aş da-o?, sunt sigur că te întrebi. Păi… fiindcă vreau să ajung la o înţelegere cu tine. Vreau să depui mărturie contra lui Tom Waaler şi să spui tot ce ştii despre afacerile lui ilegale cu arme.

— Da, da. Numai dă-mi odată pastila.

— Dar pot să am încredere în tine, Sivertsen?

— Jur!

— Am nevoie să te gândeşti bine şi să-mi dai un răspuns clar, Sivertsen. De unde ştiu eu că n-o să schimbi iarăşi tabăra, imediat ce plec eu de-aici?

— Poftim?

Harry băgă pilula înapoi în buzunar.

— Secundele trec. De ce să am încredere în tine, Sivertsen? Dă-mi un motiv bun.

— Acum?

— Binecuvântarea îţi opreşte respiraţia. Şi e foarte dureros, din câte zic cei care au văzut-o în acţiune.

Sivertsen clipi de două ori, apoi începu să vorbească.

— Trebuie să ai încredere, fiindcă e logic. Dacă nu mor în seara asta, Tom Waaler o să ştie că am aflat de planul uciderii mele. Şi după aceea nu mai e loc de întors. O să trebuiască să mă termine înainte să-l termin eu pe el. Pur şi simplu, n-am de ales.

— Foarte bine, Sivertsen. Continuă!

— Aici n-am nicio şansă. O să fiu rece până vin să mă ia, mâine-dimineaţă. Singura mea şansă e ca Waaler să fie dat de gol şi băgat cât mai rapid după gratii. Şi singurul care mă poate ajuta eşti… tu.

— Ai nimerit la fix. Felicitări, zise Harry şi se ridică. Mâinile la spate, dacă nu te superi.

— Dar…

— Fă cum îţi zic. Trebuie să ieşim de-aici.

— Dă-mi pastila…

— Pastila se cheamă Flunipam şi nu e bună decât pentru insomnie.

Sven îl privi neîncrezător, cu gura căscată.
— Eşti un…
Harry era pregătit pentru atac. Făcu un pas într-o parte şi lovi tare, jos. Sivertsen scoase un sunet ca de minge când se dezumflă şi se îndoi de mijloc.
Harry îl prinse cu o mână şi-i puse cătuşele cu cealaltă.
— Nu m-aş îngrijora prea tare, Sivertsen. Am golit în chiuvetă fiola lui Waaler încă de noaptea trecută. Dacă te nemulţumeşte gustul apei, poţi să te plângi la furnizor.
— Dar… am…
Se uitară amândoi la voma de pe podea.
— Ai stomacul delicat, zise Harry. N-o să spun nimănui.

Scaunul cu spătar din camera de serviciu se roti cu încetineală. Se ivi un ochi pe jumătate închis. Apoi reacţionă şi pleoapa se deschise revelând un ochi care se holba. Groth Plângăciosul se ridică de pe scaun cu o viteză surprinzătoare pentru cât de gras era.
— Ce-i asta? lătră.
— Prizonierul din celula numărul 9, răspunse Harry arătând cu capul spre Sivertsen. Îl duc la interogatoriu, la etajul şase. Unde semnez pentru el?
— Interogatoriu? Nu mi s-a spus nimic de niciun interogatoriu.
Plângăciosul luase poziţie defensivă, lângă biroul recepţiei, cu braţele încrucişate la piept şi cu picioarele depărtate.
— Din câte ştiu, nu-ţi spunem genul ăsta de lucruri, Groth.
Ochii Plângăciosului se mutară, nedumeriţi, de la Harry la Sivertsen şi înapoi.
— Relaxează-te, rosti Harry. Nu-s decât nişte schimbări în plan. Prizonierul nu vrea să-şi ia medicamentul. O să găsim altă cale.
— Habar n-am despre ce vorbeşti.
— Sigur că nu şi, dacă vrei să eviţi să mai auzi şi altele, îţi sugerez să scoţi acum registrul, Groth.

Avem multă treabă.

Plângăciosul îl privi ţintă cu un ochi, în vreme ce şi-l freca pe celălalt cu dosul palmei.

Harry se concentră să respire, sperând că bubuitul inimii sale nu se auzea. Toate planurile i se puteau prăbuşi într-o clipă, ca un castel din cărţi de joc. O temă la îndemână pentru metafore. Avea o mână teribil de proastă. Nu avea nici măcar un as. Putea spera doar că mintea amorţită a lui Groth avea să reacţioneze cum anticipase. O anticipare bazată, în mare, pe principiile fundamentale ale lui Aune, care-l învăţase că, la un om, abilitatea de a gândi raţional când la mijloc se afla interesul propriu este invers proporţională cu inteligenţa.

Plângăciosul mormăi ceva.

Harry spera că sugestia lui fusese luată în considerare; era mai puţin riscant pentru Plângăciosul dacă Harry scotea din arest prizonierul conform regulamentului. Aşa, mai târziu, le-ar fi putut relata detectivilor exact cum se petrecuseră lucrurile. În loc să rişte să fie prins cu minciuna, afirmând că nu intrase şi nu ieşise nimeni în timpul cât se produsese misterioasa moarte din celula 9. Spera că Groth se gândeşte chiar în momentul de faţă că Harry îl scutea de dureri de cap cu o simplă semnătură cu pixul şi că asta era o veste bună. N-ar fi avut de ce să verifice. Waaler îi spusese totuşi că idiotul se dăduse până la urmă de partea lor.

Plângăciosul îşi drese vocea.

Harry îşi scrise numele pe linia punctată.

— Dă-i drumul, zise îmbrâncindu-l pe Sivertsen.

În parcarea de lângă arest simţi aerul nopţii ca pe o bere rece dată pe gât.

34

Duminică noapte. Ultimatumul

Rakel se trezi.

Auzise uşa de jos, de la intrare.

Se foi în pat şi se uită la ceas – 12:45.

Se întinse şi rămase nemişcată, ascultând. Senzaţia plăcută de aţipeală fu înlocuită de emoţia aşteptării. Avea să se prefacă adormită când se strecura el în pat. Ştia că-i o joacă de copii, dar îi plăcea.

El o să rămână întins, respirând. Apoi, când ea se răsucea în somn, şi se nimerea să-i atingă, cu totul întâmplător, abdomenul, avea să-l audă răsuflând mai iute şi mai profund. După care aveau să stea aşa, nemişcaţi, întrecându-se să vadă cine se poate abţine mai mult. Şi el avea să piardă.

Poate.

Ea închise ochii.

Apoi, după un timp, îi deschise iar. În minte îi pătrunse o frică sâcâitoare. Se ridică, deschise uşa dormitorului şi ascultă.

Niciun sunet.

Se apropie de casa scării.

— Harry?

Avea în voce nelinişte şi asta o sperie şi mai tare. Îşi adună curajul şi coborî la parter.

Concluziona că uşa de la intrare nu fusese închisă bine şi că se trezise auzind-o cum se trânteşte.

O încuie şi se duse în bucătărie, unde îşi turnă un pahar de lapte. Ascultă scârţâitul lemnăriei din casă. Vechile ziduri păreau că vorbesc.

Se ridică de pe scaun la 1:30. Harry se întorsese acasă la el. Şi nu avea să ştie ce ocazie ratase.

În drum spre dormitor îi veni un gând, iar gândul îi produse un moment de panică. Se întoarse. Şi oftă uşurată văzând, din pragul uşii dormitorului lui Oleg, că băiatul dormea dus.

Însă iarăşi se trezi după o oră, fiindcă visase urât, şi tot restul nopţii nu-şi găsi liniştea.

Fordul Escort alb trecea prin noaptea de vară ca un submarin rablagit.

— Økernveien, bolborosi Harry. Sons gate.

— Poftim? făcu Sivertsen.

— Vorbeam singur.

— Despre ce?

— Despre traseul cel mai scurt.

— Încotro?

— O să afli în curând.

Parcă pe o străduţă cu sens unic, unde câteva case se rătăciseră într-o zonă cu blocuri înalte. Harry se întinse peste Sivertsen şi împinse portiera din dreptul lui. Maşina fusese tamponată cu nişte ani în urmă şi portiera nu se mai deschidea pe-afară. Rakel obişnuia cândva să glumească despre asta, despre maşini şi personalitatea proprietarilor lor. Nu era sigur că înţelesese toate aluziile ei. Harry dădu ocol maşinii, îl puse pe Sivertsen să coboare şi-i ceru să stea cu spatele la el.

— Dai cu stânga? întrebă Harry în vreme ce-i desfăcea cătuşele.

— Cum?

— Loveşti mai bine cu pumnul stâng ori cu dreptul?

— A, am înţeles. Nu lovesc deloc.

— Fantastic!

Harry prinse cătuşele de mâna dreaptă a lui Sivertsen şi de propria lui mână stângă. Sivertsen se uită mirat la el.

— N-aş vrea să te pierd, prietene.

— Nu-ţi era mai uşor să îndrepţi arma spre mine?

— Ba cum să nu, dar a trebuit să fiu băiat cuminte şi s-o predau acum vreo două săptămâni. Haide!

Traversară un teren viran, îndreptându-se spre siluetele întunecate şi greoaie ale blocurilor profilate pe cerul nopţii.

— E bine să te întorci pe un teritoriu familiar, nu? întrebă Harry când se opriră în faţa intrării în căminul studenţesc.

Sivertsen ridică din umeri.

Odată intraţi, Harry auzi ceva ce ar fi preferat să nu audă. Paşi pe scări. Aruncă, la repezeală, o privire în jur. Văzu lumină în gemuleţul ca un hublou al uşii liftului şi o luă pieziş spre ascensor, trăgându-l după el pe Sivertsen. Liftul se legănă sub greutatea lor.

— Ghici la ce etaj mergem! zise Harry.

Sivertsen îşi dădu ochii peste cap când Harry începu să-i scuture în faţa ochilor un mănunchi de chei ataşat unui craniu de plastic.

— N-ai chef de şarade? Bine, să mergem la patru, Sivertsen.

Sivertsen apăsă butonul respectiv şi ridică privirea, aşteptând ca liftul să se mişte. Harry îi cercetă chipul. Era un actor al naibii de bun, trebuia să recunoască.

— Grilajul, zise Harry.

— Poftim?

— Liftul nu se mişcă decât dacă tragi grilajul. Ştii doar.

— Ăsta?

Harry făcu semn că da. Metalul zornăi când Sivertsen trase spre dreapta de grilaj. Însă liftul tot nu se clintea.

Harry simţi că pe frunte i se formează un strop de sudoare.

— Trage-l până la capăt!

— Aşa?

— Termină cu teatrul, zise Harry înghiţindu-şi nodul din gât. Trebuie să fie tras complet. Dacă nu atinge contactul de jos, din cadrul uşii, nu porneşte.

Sivertsen zâmbi. Harry strânse pumnul drept.

Liftul se zgudui şi peretele alb începu să se mişte dincolo de grilajul negru, de fier lucitor.

Trecură de un etaj şi Harry văzu ceafa cuiva care urca pe scări. Spera că era un student. În orice caz,

Bjørn Holm spusese că cei de la criminalistică îşi terminaseră treaba acolo.

— Nu-ţi plac lifturile, nu-i aşa?

Harry nu răspunse, mulţumindu-se să se uite la peretele care aluneca.

— O mică fobie?

Liftul se opri brusc şi Harry, ca să nu-şi piardă echilibrul, trebui să facă un pas lateral. Podeaua se balansa sub ei şi zidul era vizibil prin hublou.

— Ce dracu' faci? şopti.

— Ai transpirat, domnule inspector Hole. M-am gândit că-i un moment bun să lămuresc ceva cu tine.

— Ăsta nu-i un moment bun pentru nimic. Mişcă, dacă nu vrei să…

Sivertsen încremenise în faţa butoanelor liftului şi nu părea să aibă nicio intenţie de a se mişca. Harry ridică braţul drept. Şi atunci o văzu. Dalta din mâna stângă a lui Sivertsen. Cea cu mâner verde.

— Am găsit-o după banchetă, rosti cu un zâmbet aproape sfios Sivertsen. Ar trebui să-ţi mai faci curat prin maşină. Acum mă asculţi?

Oţelul scânteia. Harry încercă să gândească. Încercă să-şi alunge panica.

— Ascult!

— Bun, fiindcă ce-o să spun necesită un pic de concentrare. Sunt nevinovat. Adică, da, am făcut trafic de arme şi diamante. Fac asta de ceva ani. Dar nu am luat viaţa nimănui.

Sivertsen ridică dalta când Harry dădu să-şi ridice braţul. Harry îl coborî la loc.

— Afacerea cu arme se desfăşura prin intermediul cuiva numit Prinţul, despre care ştiu, de ceva timp, că este Tom Waaler. Ba chiar, şi mai interesant, pot dovedi că e Tom Waaler. Totodată, dacă am înţeles bine situaţia, eşti dependent de mărturia mea şi de dovezile furnizate de mine ca să-l prinzi pe Tom Waaler. Dacă nu pui tu laba pe el, pune el laba pe tine. Corect?

Ochii lui Harry rămăseseră aţintiţi la daltă.

— Hole?

Harry dădu din cap.

Sivertsen râse, un râs piţigăiat, ca de fată.

— Nu-i aşa că e un paradox minunat, Hole? Uite-ne aici, un traficant de arme şi un poliţist, legaţi unul de altul şi total dependenţi unul de celălalt, şi gândul ne este la cum să ne omorâm!

— Nu există paradoxuri adevărate, zise Harry. Ce vrei?

— Vreau, făcu Siversten ridicând dalta şi ţinând-o în aşa fel încât să arate cu mânerul spre Harry, să-l găseşti pe cel care a aranjat să pară că eu am omorât patru oameni. Dacă faci asta, o să te alegi cu capul lui Waaler pe o tavă de argint. O mână spală pe alta.

Harry îi aruncă o privire sfredelitoare. Cătuşele li se atinseră.

— OK, zise. Dar să facem lucrurile în ordine. Mai întâi îl băgăm pe Waaler după gratii. După care nu ne mai deranjează nimeni şi te pot ajuta.

Sivertsen clătină din cap.

— Ştiu ce dosar s-a construit contra mea. Am avut o zi întreagă să mă gândesc la asta, Hole. Nu pot negocia decât cu dovezile pe care le am împotriva lui Waaler, iar singura persoană cu care pot negocia eşti tu. Poliţia şi-a cules deja laurii pentru triumf, aşa că nimeni n-o să se mai uite cu atenţie la caz, riscând ca succesul secolului să se transforme în gafa secolului. Maniacul care le-a omorât pe femeile alea vrea să-mi pună faptele în cârcă. Sunt victima unei înscenări. Şi fără ajutor n-am şanse nici cât negru sub unghie.

— Eşti conştient că Tom Waaler şi colegii se dau peste cap, în clipa asta, să ne găsească? O să se apropie de noi cu fiecare minut care trece. Iar când – nu dacă, ci când – ne găsesc, suntem terminaţi amândoi?

— Da.

— Atunci de ce să-ţi asumi riscul? Dacă ce spui despre poliţie este corect, că sub nicio formă n-o să mai piardă vremea cu cazul, nu-s mai buni 20 de ani de închisoare decât să-ţi pierzi viaţa?

— Nu mai pot face alegerea asta, Hole.

— De ce nu?

— Fiindcă tocmai am aflat că ceva e pe cale să se schimbe pentru totdeauna în viaţa mea.

— Ce anume?

— O să fiu tată, domnule inspector Hole.

Harry clipi de două ori.

— Trebuie să-l găseşti pe adevăratul criminal înainte să ne găsească Waaler. E atât de simplu!

Siverten puse dalta în palma lui Harry.

— Mă crezi?

— Da, minţi Harry, băgând dalta în buzunarul de la haină.

Cablurile de oţel gemură când ascensorul porni din nou.

35

Duminică noapte. Nonsensuri fascinante

— Sper că-ţi place Iggy Pop, zise Harry în timp ce îl lega pe Sivertsen de caloriferul aflat sub fereastra camerei 406. Asta-i singura privelişte de care ne putem bucura un timp.

— Putea fi şi mai rău, răspunse celălalt aruncând o privire la poster. Am fost la un concert Iggy Pop and The Stooges, la Berlin. Cred că proprietarul posterului nici nu se născuse pe atunci.

Harry îşi verifică ceasul – era 1:10 noaptea. Waaler şi ai săi îi făcuseră deja o vizită la apartamentul din Sofies şi luau, probabil, hotelurile la rând. Era imposibil de spus cât timp le rămânea. Harry se trânti pe canapea şi-şi frecă faţa cu amândouă palmele.

Afurisitul de Sivertsen!

Planul fusese cât se poate de simplu. Să găsească un loc sigur, după care să-i sune pe Bjarne Møller şi pe şeful de la *Kripos* şi să-l lase pe Sivertsen să mărturisească totul la telefon. Apoi să le spună că aveau trei ore la dispoziţie să-l aresteze pe Waaler, altfel Harry urma să contacteze presa şi să arunce bomba. Era o alegere simplă. Sivertsen şi cu el n-ar fi trebuit decât să stea pe loc până primeau confirmarea că Waaler era la răcoare. Pe urmă Harry l-ar fi sunat pe Roger Gjendem de la *Aftenposten* şi l-ar fi rugat să-l sune pe şeful de la *Kripos,* cerându-i să facă o declaraţie cu privire la arestare. Abia atunci – după ce totul era făcut public –, Harry şi Sivertsen ieşeau din ascunzătoare.

Dacă n-ar fi venit Sivertsen cu ultimatumul lui, ar fi fost floare la ureche!

— Dar dacă…

— Nu mai încerca, Hole.

Sivertsen nici măcar nu se uită la el.

Lua-l-ar dracu'!

Harry se uită iarăşi la ceas. Ştia că nu mai trebuie să facă asta. Trebuia să pună pe pauză elementul timp şi să-şi adune gândurile, să-şi revină, să improvizeze, să vadă ce opţiuni îi oferă situaţia. Ce rahat!

— OK, făcu Harry închizând ochii. Spune-mi versiunea ta.

Cătuşele zăngăniră când Sivertsen se dădu mai aproape.

În faţa geamului deschis, Harry fuma o ţigară şi asculta vocea subţire a lui Sven Sivertsen. Totul începuse la 17 ani, când îşi întâlnise prima oară tatăl.

— Mama mă credea la Copenhaga, dar eu plecasem la Berlin, să-l caut. Locuia într-o casă uriaşă, avea câini de pază, prin zona parcului Tiergarten, pe unde sunt ambasadele. L-am convins pe grădinar să mă conducă până la intrare şi am sunat. Când a deschis, a fost de parcă m-aş fi uitat în oglindă. Am rămas amândoi înlemniţi, holbându-ne unul la altul. Nici n-a mai fost nevoie să-i spun cine sunt. L-a podidit plânsul şi m-a îmbrăţişat. Patru săptămâni am stat la el. Era însurat şi avea trei copii. Nu l-am întrebat cu ce se ocupă şi nici el pe mine. Randi, soţia lui, era internată la un sanatoriu din Alpi, suferind de o boală de inimă incurabilă. Parcă era subiectul unui roman de dragoste şi uneori chiar mă întrebam dacă nu cumva o asemenea literatură îl şi inspirase s-o trimită acolo. Nu încăpea îndoială că o iubea. Sau, mai bine spus, că era îndrăgostit de ea. Când vorbea despre moartea ei era de parcă ar fi citit o poveste sfâşietoare dintr-o revistă săptămânală pentru femei. Într-o după-amiază a venit în vizită una dintre prietenele soţiei. Am băut ceai şi tata a zis că soarta o adusese pe Randi în calea lui, că se iubiseră nespus şi că apoi acelaşi destin crud îi pedepsise făcând-o să se ofilească, deşi încă era frumoasă. Putea să zică lucruri din astea fără să clipească. În acea seară, fiindcă nu puteam să dorm, am coborât la parter să

scotocesc prin dulăpiorul cu băuturi şi am văzut-o pe prietena soţiei furişându-se afară din dormitorul lui.

Harry îşi lăsă bărbia în piept. Se mai răcorise afară ori i se părea? Sivertsen îşi schimbă poziţia.

— Pe timpul zilei, casa era doar a mea. Tata avea două fete, una de 14 şi cealaltă de 16 ani. Bodil şi Alice. Pentru ele, fireşte, eram o delectare. Un frate vitreg de care nu mai auziseră, care picase din cer. Amândouă s-au îndrăgostit de mine, dar am ales-o pe Bodil, cea mică. Într-o zi a venit mai devreme de la şcoală şi am dus-o în dormitor la tata. Apoi, când s-a apucat să tragă de pe pat cearşaful pătat de sânge, am dat-o afară, am încuiat uşa, i-am întins grădinarului cheia şi l-am rugat să i-o dea tatei. La micul dejun, în următoarea zi, tata m-a întrebat dacă nu vreau să lucrez cu el. Aşa am intrat în traficul cu diamante.

Sivertsen se opri.

— Timpul trece, zise Harry.

— Lucram din Oslo. În afara unor greşeli timpurii care au dus la două condamnări cu suspendare, m-am descurcat bine. Specialitatea mea era să trec prin vama de la aeroporturi. Era foarte uşor. N-ai decât să te îmbraci ca o persoană respectabilă şi să nu arăţi speriat. Iar eu nu eram speriat deloc; nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Obişnuiam să port un guler preoţesc. Sigur, e o şmecherie atât de evidentă, că poate stârni imediat suspiciunile vameşilor, dar chestia e că trebuie să ştii şi cum merge un preot, cum îşi piaptănă părul, ce pantofi îi plac, cum îşi ţine mâinile şi ce expresii faciale are. Dacă înveţi lucrurile astea, aproape niciodată nu eşti oprit. Bine, un vameş poate încă să fie suspicios, dar îi e mai greu, psihologic, să oprească un preot. Orice vameş care scotoceşte prin valiza unui preot şi nu găseşte nimic, în vreme ce sunt lăsaţi să treacă într-o veselie hipioţi pletoşi, ajunge clar subiect de reclamatii. Cei de la vamă sunt şi ei ca toată lumea. Se străduiesc să dea opiniei publice impresia pozitivă – deşi eronată – că

fac treabă bună. Tata a murit de cancer în 1985. Boala incurabilă de inimă a lui Randi tot incurabilă rămânea, însă nu atât de gravă cât s-o împiedice să se întoarcă acasă şi să preia afacerile. Nu ştiu dacă a aflat că o deflorasem pe Bodil, dar m-am trezit, peste puţin timp, că rămân fără slujbă. Norvegia nu mai era o zonă în care voiau să opereze, mi-a spus, fără să-mi ofere altceva. După câţiva ani de şomaj la Oslo, m-am mutat la Praga, un paradis al contrabandiştilor după căderea Cortinei de Fier. Vorbeam bine germană şi m-am pus pe picioare curând. Am câştigat repede bani, dar i-am cheltuit la fel de repede. Mi-am făcut prieteni, dar fără să mă ataşez prea tare de nimeni. Nici de femei. Nu aveam de ce, fiindcă… ştii ceva, Hole? Am descoperit că moştenisem de la tata un dar – puterea de a mă îndrăgosti.

Sivertsen ridică bărbia spre posterul cu Iggy Pop.

— Nu există afrodiziac mai mare pentru o femeie decât un bărbat îndrăgostit. M-am specializat în femei măritate – după ce se termină, nu-ţi dau atâta bătaie de cap. Când eram strâmtorat, puteau să se transforme într-o sursă frumuşică, deşi trecătoare, de venit. Şi, aşa, anii au trecut fără vreo umbră de grijă. Mai bine de 30 de ani am putut să zâmbesc liber, patul mi-a fost loc de joacă, iar mădularul, baghetă de dirijat.

Sivertsen îşi sprijini capul de perete şi închise ochii.

— Cred că sună cinic, dar crede-mă pe cuvânt când îţi spun că fiecare declaraţie de dragoste care mi-a ieşit pe gură era la fel de autentică şi de sinceră precum cele de care avusese parte, de la tata, mama mea vitregă. Le dădeam tot ce aveam, până ce relaţia se termina şi le arătam uşa. Nu-mi permiteam să le trimit prin sanatorii. Mereu se sfârşea astfel şi aşa am crezut că o să fie pentru totdeauna. Până ce, într-o zi de toamnă, am intrat în cafeneaua din Grand Hotel Europa, în Piaţa Wenceslas, şi am văzut-o acolo. Pe Eva. Da, aşa o chema, şi nu e adevărat că nu există paradoxuri adevărate, Hole.

Ce m-a izbit mai întâi a fost că nu era o frumuseţe; doar se purta ca şi cum ar fi fost. Şi cei convinşi că sunt frumoşi chiar sunt. Ştiu cum să mă dau pe lângă femei, aşa că m-am dus la ea. Nu mi-a făcut vânt, ci m-a tratat cu o politeţe distantă care m-a aţâţat nebuneşte.

Sivertsen zâmbi ştiutor.

— Nu există afrodiziac mai puternic pentru un bărbat decât o femeie care nu este îndrăgostită. Era cu 26 de ani mai tânără, avea mai mult stil decât o să am eu vreodată şi – mai ales – nu avea nevoie de mine. Şi-ar fi putut continua munca despre care credea că n-am habar, să biciuiască afacerişti germani şi să-i satisfacă oral.

— Atunci de ce n-a continuat? întrebă Harry suflând fumul spre Iggy.

— N-a apucat. Eram îndrăgostit cât pentru doi bărbaţi, dar o voiam doar pentru mine, iar Eva este exact ca majoritatea femeilor care nu iubesc – preţuieşte stabilitatea economică. Ca s-o am doar pentru mine a trebuit aşadar să fac rost de ceva bani. Contrabanda cu diamante din Sierra Leone nu era foarte riscantă, dar nici nu producea suficienţi bani cât să mă facă irezistibil de bogat. Drogurile însemnau riscuri majore. Aşa am intrat în traficul de arme şi l-am cunoscut pe Prinţ. Ne-am întâlnit de două ori în Praga ca să ne punem de acord în privinţa procedurilor şi condiţiilor. A doua oară a fost la o terasă din Piaţa Václav. Am convins-o pe Eva s-o facă pe turista obsedată de poze, iar masa la care stăteam eu şi cu Prinţul s-a nimerit să apară în multe dintre pozele astea. Cei care nu-şi onorează obligaţiile după ce mi-am făcut treaba primesc de obicei câte o fotografie prin poştă, cu câteva rânduri care să le dezmorţească memoria. Funcţionează. Prinţul însă era promptitudinea întruchipată, aşa că n-am avut niciodată vreun necaz cu el. Abia după o vreme am aflat că este, de fapt, poliţist.

Harry închise geamul şi se aşeză pe canapeaua extensibilă.

— Am primit, în primăvară, un telefon, continuă Sivertsen. De la un norvegian cu accent de Østland. Nu am habar cum a reuşit să facă rost de numărul meu. Era aproape *sinistru.* Ba nu, *chiar* era sinistru. O ştia pe mama, ştia de condamnările mele şi de diamantele în formă de pentagramă în care mă specializasem de-a lungul anilor. Ba şi mai rău: ştia că mă apucasem de contrabandă cu arme. Voia şi una, şi alta. Un diamant şi un Ceská cu amortizor. Oferea o sumă inimaginabil de mare. Am spus „nu" în privinţa armei, i-am explicat că va trebui să apeleze la altcineva, însă a insistat că prin mine trebuie să se producă tranzacţia, fără alţi intermediari. Şi a mărit oferta. Iar Eva este, cum am spus, o femeie costisitoare şi nu-mi puteam permite să o pierd. Ne-am pus deci de acord.

— Cu ce, mai exact?

— Avea solicitări foarte precise privind livrarea coletului. Acesta trebuia adus în Parcul Frogner, mai jos de Monolit. Am venit acolo cu primul pachet în urmă cu aproape cinci săptămâni. Neapărat la ora 5, în perioada de vârf, când mişună turiştii şi lumea se plimbă prin parc după ce a ieşit de la lucru. Aşa ne era mai uşor să intrăm şi să ieşim de-acolo fără să atragem atenţia, a zis. Şansele ca eu să fiu recunoscut ar fi fost oricum minime. Acum mulţi ani, la barul meu de cartier din Praga, am dat nas în nas cu un tip norvegian care obişnuia, când eram elev, să mă caftească. S-a uitat prin mine. El şi o doamnă cu care m-am combinat cât era în luna de miere, în Praga, sunt singurii oameni din Oslo pe care i-am văzut de când m-am mutat de aici.

Harry dădu aprobator din cap.

— Oricum, continuă Sivertsen, clientul nu a vrut să ne întâlnim faţă în faţă, ceea ce mi-a convenit. Trebuia să aduc obiectele într-o pungă cafenie de polietilenă şi s-o las în coşul verde de gunoi din centrul parcului, în faţa Fântânii, apoi să plec imediat. Era foarte important să nu întârzii. Suma stabilită a fost plătită în contul meu din Elveţia. Simplul fapt că dăduse de mine, mi-a zis, era

suficient ca să nu-mi vină în gând să-l păcălesc. Se baza pe asta şi avea dreptate. Îmi dai şi mie o ţigară?

Harry i-o aprinse.

— În ziua de după prima tranzacţie, m-a sunat şi a comandat un Glock 23 şi încă un diamant roşu pentru săptămâna următoare. Acelaşi loc, aceeaşi oră, aceeaşi procedură. Era într-o duminică, dar parcul s-a dovedit a fi la fel de aglomerat.

— Aceeaşi zi din săptămână şi aceeaşi oră ca la prima crimă, Marius Veland.

— Poftim?

— Nimic, zi mai departe.

— Toată istoria s-a repetat de trei ori. Mereu la un interval de cinci zile. Însă ultima oară a fost un pic diferit. Mi-a spus că ar fi de adus două colete: unul care trebuia livrat sâmbătă şi unul duminică, adică ieri. Clientul mi-a cerut să rămân la mama acasă sâmbătă noapte, ca să mă poată contacta dacă apăreau eventuale modificări ale planului. Mi-a convenit. Oricum aveam de gând să trec pe la mama. Urma să-i dau, până la urmă, veşti bune.

— Că urmează să fie bunică.

Sivertsen încuviinţă din cap.

— Şi că urmează să te însori.

Harry îşi stinse ţigara.

— Spui deci că diamantul şi pistolul pe care ţi le-am găsit în valiză erau pentru treaba de duminică?

— Da.

— Hmm…

— Şi acum? întrebă Sivertsen, după o tăcere îndelungată.

Harry îşi puse mâinile sub cap, se lungi pe sofa şi căscă.

— Ca vechi fan al lui Iggy, trebuie să fi ascultat albumul *Blah Blah Blah,* nu? Un album ca lumea. Nonsensuri fascinante.

— Nonsensuri fascinante?

Sven Sivertsen dădu cu cotul în calorifer, stârnind un zăngănit surd.

Harry se ridică.

— Trebuie să-mi limpezesc mintea. E un non-stop în apropiere. Vrei să-ţi iau ceva?

Sivertsen închise ochii.

— Ascultă, Hole. Suntem în aceeaşi barcă. Una care se scufundă. OK? Nu eşti doar un nemernic, mai eşti şi prost pe deasupra.

Harry se ridică de pe sofa rânjind.

— O să mă gândesc la asta.

Când Harry se întoarse, 20 de minute mai târziu, îl găsi pe Sven adormit, cu braţul peste calorifer, arătând ca şi cum ar fi făcut cu mâna. Harry puse pe masă doi hamburgeri, cartofi prăjiţi şi o sticlă mare de Coca-Cola.

Sven se frecă la ochi, alungându-şi somnul.

— Te-ai gândit, Hole?

— Mda.

— Şi la ce te-ai gândit?

— La pozele pe care le-a făcut cu tine şi cu Waaler prietena ta, în Praga.

— Ce are asta de-a face cu situaţia?

Harry îi descuie cătuşele.

— Pozele n-au nimic de-a face cu cazul. Mă gândeam că se prefăcea că e turistă, că făcea ce fac de obicei turiştii.

— Adică?

— Ce-am zis. Poze.

Sivertsen îşi frecă încheieturile şi aruncă un ochi spre mâncarea de pe masă.

— Nu-mi dai şi mie un pahar, Hole?

Harry arătă spre sticlă.

Sven o desfăcu, uitându-se cu ochi mijiţi la Harry.

— O să rişti deci să bei din aceeaşi sticlă cu un criminal în serie?

Harry răspunse, cu gura plină de chiftea:

— Aceeaşi barcă, aceeaşi sticlă.

Olaug Sivertsen stătea în dormitorul ei şi se uita în gol. Nu aprinsese lumina, sperând că o vor crede plecată de-acasă şi vor renunţa. O sunaseră pe telefon, îi sunaseră la uşă, o strigaseră din grădină

şi-i azvârliseră cu pietricele în geamul de la bucătărie. „Nu comentez”, le zisese înainte de a trage cablul din telefon. Până la urmă, se instalaseră la intrare ca să o aştepte cu teleobiectivele lor lungi şi negre. Se dusese la un moment dat să tragă perdeaua la o fereastră şi auzise sunetele ca de insecte scoase de aparatele lor. Zzzz, zzz, clic. Zzzz, zzz, clic.

Trecuse aproape o zi şi poliţia încă nu-şi dăduse seama ce greşeală făcuse. Era sfârşit de săptămână. Poate că voiau să aştepte până luni, când începea programul de lucru obişnuit, ca să lămurească totul.

Tare ar fi vrut să aibă aproape un suflet cu care să vorbească. Însă Ina tot nu se întorsese din vacanţa cu misteriosul domn. Poate ar fi trebuit să o sune pe Beate, poliţista? Nu din vina ei îl arestaseră pe Sven. Beate părea să ştie că fiul ei nu e genul care să împuşte oameni în dreapta şi în stânga. Ba îi lăsase şi un număr de telefon, încredinţând-o că poate să sune dacă vrea să îi spună ceva. Orice.

Olaug îşi aruncă privirea pe fereastră. Silueta pomului uscat arăta ca un mănunchi de degete încercând să apuce luna, care atârna jos, deasupra grădinii şi a clădirii stafiei. Nu mai văzuse o asemenea lună. Semăna cu o faţă de mort. Vene albastre ieşind în evidenţă pe pielea albă.

Ce păţise oare Ina? Mă întorc cel mai târziu duminică-seara, aşa îi spusese. Olaug îşi imaginase ce plăcut avea să fie, Ina făcând cunoştinţă cu Sven la o ceaşcă de ceai. Ina, cea de obicei atât de punctuală.

Olaug aşteptă ca pendulul să bată ora 2.

Apoi scoase numărul de telefon. I se răspunse după al treilea apel.

— Beate, rosti o voce somnoroasă.

— Alo, sunt Olaug Sivertsen. Îmi pare nespus de rău că sun aşa de târziu.

— Nu-i nimic, *fru* Sivertsen.

— Olaug.

— Olaug, scuze. Încă nu m-am trezit bine.

— Te sun fiindcă mă tem pentru Ina, chiriaşa mea. Trebuia să fi ajuns acasă de mult şi, cu toate câte s-au întâmplat… da, sunt îngrijorată.

Olaug nu primi imediat un răspuns. Se întrebă dacă Beate nu se culcase la loc. Dar îi auzi vocea din nou, de data asta deloc adormită.

— Îmi spui că ai o chiriaşă, Olaug?

— Da, pe Ina. Stă în camera fetei în casă. A, da, nu ţi-am arătat. Fiindcă e pe partea cealaltă a scării din spate. A fost plecată tot weekendul.

— Unde? Cu cine?

— Aş vrea şi eu să ştiu. Persoana e o cunoştinţă destul de nouă de-ale ei şi nu mi-a fost prezentată. A zis doar că se duc împreună la cabana lui.

— Ar fi trebuit să ne spui din timp, Olaug.

— Da? Îmi pare foarte rău… eu…

Olaug simţi că i se adună lacrimi în ochi, însă nu era în stare să şi le oprească.

— Nu, n-am vrut să sune aşa, Olaug, o auzi pe Beate grăbindu-se să o liniştească. Nu pe tine sunt supărată. E treaba mea să verific lucruri din astea. N-aveai de unde să ştii că e relevant pentru ancheta noastră. O să sun la sediul nostru şi ei o să te sune înapoi pentru datele personale ale Inei, ca să se poată ocupa de situaţia asta. Sunt convinsă că nu i s-a întâmplat nimic, dar e mai bine să ne asigurăm. Apoi… cred că ar trebui să dormi un pic. Revin cu un telefon dimineaţă. E bine aşa, Olaug?

— Da, răspunse Olaug încercând să dea impresia că zâmbeşte.

Ardea să o întrebe pe Beate care era situaţia cu Sven, însă nu îndrăzni.

— Da, e bine aşa. La revedere, Beate!

Aşeză la loc receptorul, lacrimile curgându-i pe obraji.

Beate se întinse la loc şi încercă să adoarmă. Ascultă zgomotele casei. Îi vorbeau. Mama ei oprise televizorul la 11 seara şi acum dedesubt era linişte. Beate se întrebă dacă şi mama ei se gândeşte la el, la tatăl ei. Rareori îl pomeneau. Era prea

dureros. Începuse să-şi caute un apartament în centru. De anul trecut nu se mai simţea în largul ei în casa maică-sii. Mai ales după ce începuse să se vadă cu Halvorsen, agentul din Steinkjer, stabil ca o stâncă, bărbatul căruia i se adresa pe numele de familie şi care o trata cu un soi de respect şi emoţie pe care ea ajunsese treptat să pună mare preţ. Dar în Oslo nu putea să aibă atâta spaţiu. Şi avea să ducă dorul zgomotelor casei, monologurilor fără cuvinte pe fundalul cărora se dusese toată viaţa la culcare.

Telefonul sună iar. Beate oftă şi întinse braţul.

— Da, Olaug.

— Harry sunt. Pari să fii deja trează.

Beate se ridică în capul oaselor.

— Da, în noaptea asta îmi sună telefonul non-stop. Ce este?

— Am nevoie de un pic de ajutor. Şi tu eşti singura persoană în care îndrăznesc să am încredere.

— Mda… cunoscându-te, presupun că asta înseamnă bătaie de cap pentru mine.

— O grămadă. Eşti alături de mine?

— Dacă zic „nu”?

— Mai întâi ascultă ce am de zis, apoi n-ai decât.

36

Luni. Fotografia

Luni dimineaţă la 5:45, soarele se ridicase deja, strălucitor, peste culmea Ekeberg. Agentul de serviciu de la sediul central al poliţiei căscă zgomotos şi ridică ochii de pe *Aftenposten,* când primul sosit intră folosind cârdul de acces.

— Scrie în ziar că urmează să plouă, spuse bucurându-se să vadă o fiinţă umană.

Bărbatul înalt, cu chip posomorât, îi aruncă o privire fără să-i răspundă.

Îl urmară, în următoarele trei minute, încă trei bărbaţi la fel de posaci şi necomunicativi.

La ora 6, cei patru luară loc în biroul comandantului diviziei de la etajul şase.

— Aşadar, zise chestorul, unul dintre inspectorii noştri a scos un posibil criminal din arest şi acum nimeni nu ştie unde sunt cei doi.

Unul dintre lucrurile care-l făceau pe chestor relativ potrivit pentru poziţia ocupată era abilitatea de a rezuma o problemă. Mai avea şi abilitatea de a formula concis ce trebuia făcut:

— Propun deci să-i găsim urgent. Ce s-a întâmplat până acum?

Şeful de la *Kripos* aruncă o privire spre Møller şi Waaler, apoi îşi drese glasul şi răspunse:

— Am repartizat cazul câtorva detectivi experimentaţi. Aleşi personal de inspectorul Waaler, care conduce căutarea. Trei oameni de la SEFO. Doi de la serviciul Omoruri. Au început să lucreze de-astă-noapte, la doar o oră după ce agenţii de la arest au raportat că Sivertsen nu s-a întors în celulă.

— V-aţi mişcat rapid. Dar de ce nu i-am informat şi pe agenţii în uniformă? Şi echipajele de poliţie?

— Am vrut să aşteptăm date noi şi să decidem la şedinţa asta, Lars. Să auzim ce crezi.

— Ce cred?

Şeful de la *Kripos* îşi trecu un deget peste buza de sus.

— Inspectorul Waaler a promis că-i prinde pe Hole şi pe Sivertsen până la sfârşitul zilei. Am reuşit, deocamdată, să blocăm răspândirea informaţiei. Noi patru şi Groth de la arest suntem singurii care ştim că Sivertsen a evadat. În plus, am sunat la Ullersmo şi am anulat celula şi duba pentru Sivertsen. Le-am spus că avem date care ne dau motive să credem că Sivertsen ar putea să nu fie în siguranţă acolo şi că, prin urmare, va fi transportat la o destinaţie secretă. Pe scurt, avem posibilitatea să ţinem situaţia sub control până ce Waaler şi ai lui rezolvă totul. Dar fireşte că tu decizi până la urmă, Lars.

Chestorul îşi împreună degetele şi dădu înţelept din cap. Se ridică apoi şi se apropie de fereastră, unde zăbovi cu spatele la ei.

— Am luat, săptămâna trecută, un taxi. Şoferul avea, pe bancheta de lângă mine, un ziar desfăcut. L-am întrebat ce crede despre Curierul ucigaş. Întotdeauna e interesant să auzi părerile oamenilor simpli. A zis că în cazul Curierului ucigaş este aceeaşi problemă care a fost şi la atacul de la World Trade Center: întrebările s-au pus în ordinea greşită. Toată lumea s-a apucat să întrebe „cine?” şi „cum?”. Dar, ca să rezolvi o ghicitoare, trebuie mai întâi să pui altă întrebare. Ştiţi care e întrebarea aceea? Torleif?

Şeful de la *Kripos* nu răspunse.

— E „de ce?”, Torleif. Taximetristul ăla nu era prost deloc. Şi-a mai pus cineva întrebarea asta, domnilor?

Chestorul se întoarse spre ei şi aşteptă.

— Cu tot respectul pentru taximetrist, zise în cele din urmă şeful de la *Kripos,* nu sunt sigur că în cazul de faţă există un „de ce?”. Nu unul raţional, cel puţin. Ştim cu toţii că Hole e instabil psihic şi alcoolic. De aceea a şi fost concediat.

— Până şi nebunii au motive, Torleif.

Se auzi cum cineva îşi drege discret glasul.

— Spune, Waaler.
— Batouti.
— Batouti?
— Pilotul egiptean care s-a prăbuşit intenţionat cu un avion plin de pasageri ca să se răzbune fiindcă fusese retrogradat.
— Unde vrei să ajungi, Waaler?
— Am alergat după Harry şi am vorbit cu el în parcare, după ce l-am arestat sâmbătă-seară pe Sivertsen. Era necăjit rău, atât fiindcă a fost pus pe liber, cât şi deoarece credea că l-am privat de laurii pe care-i merita pentru arestarea Curierului ucigaş.
— Batouti…
Chestorul îşi feri ochii de primele raze ale soarelui, ajunse în dreptul ferestrei.
— Tu încă n-ai spus nimic, Bjarne. Ce crezi?
Bjarne Møller se holba la silueta din faţa ferestrei. Avea crampe atât de puternice la stomac, încât nu doar i se părea că e gata să explodeze, ci chiar îşi dorea să i se întâmple asta. Din momentul în care fusese trezit în toiul nopţii şi informat despre răpire, aşteptase necontenit ca cineva să-l zgâlţâie zdravăn şi să-i spună că avusese un coşmar.
— Nu ştiu, oftă. Sincer să fiu, nu înţeleg ce se petrece.
Chestorul dădu încet din cap.
— Dacă se scurge cumva informaţia că am ascuns asta, o să fim puşi la zid, zise.
— O concluzie concisă, Lars, zise şeful de la *Kripos.* Dar, dacă se află că am lăsat să scape un criminal în serie, o să se întâmple la fel. Chiar dacă reuşim să-l prindem iarăşi. Ar mai fi un mod de a rezolva problema fără zarvă. Waaler are, din câte am înţeles, un plan.
— Şi în ce constă, Waaler?
Tom Waaler îşi cuprinse pumnul încleştat cu palma celeilalte mâini.
— Haideţi să formulăm aşa, zise. Mi-e clar că nu ne putem permite să eşuăm, aşa că va trebui să folosesc, poate, metode mai puţin convenţionale.

Ţinând seama de posibile repercusiuni, aş vrea să sugerez ca voi să nu ştiţi nimic despre plan.

Comandantul se întoarse spre el cu o expresie uluită pe figură.

— Foarte generos din partea ta, Waaler, dar mă tem că nu pot fi de acord cu…

— Insist!

Chestorul se încruntă.

— Insişti? Eşti conştient de riscuri, Waaler?

Waaler îşi desfăcu palmele şi începu să şi le examineze.

— Da, însă e responsabilitatea mea. Am condus ancheta şi am lucrat îndeaproape cu Harry. Ca şef al echipei, ar fi trebuit să văd semnele din timp şi să fac ceva. După discuţia din parcare, măcar.

Chestorul îl privi cercetător pe Waaler. Se întoarse iarăşi cu faţa la fereastră şi rămase neclintit, în vreme ce un dreptunghi de lumină se întindea încet pe podea. Apoi ridică umerii, cutremurându-se de parcă s-ar fi înfiorat de frig.

— Ai timp până la miezul nopţii, rosti el, privind pe fereastră. Atunci dispariţia va fi anunţată presei. Iar întâlnirea asta nu a avut loc niciodată.

Pe drum spre ieşire, Møller observă că şeful de la *Kripos* îi strânge mâna lui Waaler, zâmbindu-i larg, cu recunoştinţă. Aşa îi mulţumeşti unui coleg pentru loialitate, îşi spuse. Aşa desemnezi tacit un Prinţ al Coroanei.

Ofiţerul de poliţie Bjørn Holm de la Criminalistică se simţea ca un fraier stând acolo, cu un microfon în mână, uitându-se la feţele japonezilor care-l priveau cu interes. Palmele îi transpiraseră, şi nu doar din cauza căldurii. Dimpotrivă, temperatura din autobuzul cu aer condiţionat care oprise lângă Hotelul Bristol era cu câteva grade mai scăzută decât cea de afară, unde soarele dimineţii strălucea. De vină era vorbitul la microfon, în engleză.

Fusese prezentat de ghid drept ofiţer de poliţie norvegian, şi un bătrân cu chip zâmbitor îndreptase

îndată aparatul de fotografiat spre el, de parcă Bjørn Holm ar fi fost un obiectiv al acestui tur. Îşi privi ceasul: era 7. Mai avea nişte grupuri în program, aşa că se vedea nevoit să continue. Trase o gură de aer şi începu cu fraza pe care o repetase pe drum:

— Am verificat programul tuturor operatorilor turistici din Oslo. Şi acesta este unul dintre grupurile care a vizitat Parcul Frogner în jurul orei 5, sâmbătă. Ce-aş vrea eu să ştiu: câţi dintre voi au făcut poze acolo?

Nicio reacţie.

Holm, debusolat, se uită la ghid.

Acesta se înclină zâmbitor, îl scăpă de povara microfonului şi le transmise pasagerilor, era de presupus, aproximativ acelaşi mesaj în japoneză. Încheie cu o mică plecăciune. Holm se uită la nenumăratele braţe ridicate. Îi aştepta o zi plină în laboratorul foto.

Fredonând un cântec despre „transformare japoneză”, Roger Gjendem îşi încuie maşina. Distanţa de la parcare până la noul sediu al redacţiei *Aftenposten* din Casa Poştei era scurtă, însă ştia că o va parcurge alergând, şi nu fiindcă ar fi întârziat, dimpotrivă. Altul era motivul: Roger Gjendem se număra printre acei puţini norocoşi care îşi privesc cu entuziasm munca, abia aşteptând să fie iarăşi înconjuraţi de obiectele familiare care le amintesc de serviciu: biroul cu telefon şi computer, un teanc din jurnalele zilei, zumzetul vocilor colegilor, zgomotul aparatului de cafea, bârfele de la locul de fumat, atmosfera alertă a şedinţelor de dimineaţă. Îşi petrecuse ziua de dinainte pe lângă casa lui Olaug Sivertsen, fără să se poată lăuda cu mai mult de o fotografie cu ea la fereastră, însă o fotografie bună. Îi plăceau sarcinile dificile. Şi, cu un domeniu precum lumea interlopă, avea parte de aşa ceva din belşug. Era un dependent de crime. Aşa îl numise Devi. Iar lui nu-i plăcuse să o audă spunând asta. Thomas, fratele lui mai mic, suferea de dependenţă de droguri. Roger muncea din greu, studiase ştiinţe

politice şi îi plăcea să lucreze ca reporter în domeniul infracţional. Lăsând asta la o parte, Devi nu greşise prea tare, fiindcă orice aspect al muncii lui amintea de o dependenţă. Lucrase mai întâi pe subiecte politice, şi numai după ce înlocuise un coleg care se ocupa de secţiunea crimelor începuse să simtă frenezia pe care doar adrenalina zilnică a poveştilor de viaţă şi de moarte o pot suscita. În aceeaşi zi vorbise cu redactorul-şef şi fusese transferat acolo permanent. Redactorul-şef mai văzuse asta întâmplându-li-se şi altora. De atunci, Roger aproape că alerga întotdeauna de la maşină până la birou.

De data asta însă, cineva îl opri înainte de a apuca să pornească spre clădire.

— Bună dimineaţa, i se adresă un bărbat apărut parcă de nicăieri, care se oprise în calea lui.

Purta o geacă scurtă de piele neagră şi ochelari de soare, cu toate că în parcare era destul de întuneric. Roger era în stare să recunoască un poliţist când vedea unul.

— Bună dimineaţa, răspunse.

— Am un mesaj pentru dumneata, Gjendem.

Braţele bărbatului atârnau pe lângă corp. Dosurile palmelor îi erau acoperite de păr negru. Roger se gândi că ar fi părut mai firesc dacă şi le-ar fi ţinut în buzunarele gecii de piele. Ori la spate. Sau încrucişate la piept. Aşa, aveai impresia că are de gând să facă ceva cu mâinile alea, doar că era imposibil de ghicit ce anume.

— Mda? făcu Roger şi auzi ecoul cuvântului rostit, sunetul unui semn de întrebare.

Bărbatul se înclină spre el.

— Frate-tău execută o sentinţă în Ullersmo, zise.

— Şi ce-i cu asta?

Roger ştia că afară, în Oslo, soarele dimineţii strălucea, dar în catacomba cu automobile se făcuse brusc foarte frig.

— Dacă-ţi pasă de soarta lui… trebuie să ne faci un serviciu. Asculţi, Gjendem?

Uluit peste măsură, Roger făcu semn că ascultă.

— Dacă te sună inspectorul Harry Hole, am vrea să faci după cum urmează. Spune-i că nu poţi risca să-i publici povestea până nu vă întâlniţi faţă-n faţă. Întâlnirea trebuie stabilită azi, înainte de miezul nopţii.

— Ce poveste?

— E posibil să facă afirmaţii incriminante nefondate la adresa unui inspector de poliţie al cărui nume nu-l pot dezvălui, dar nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta. Oricum, povestea n-o să vadă niciodată lumina tiparului.

— Dar…

— Mă asculţi? După ce sună, vreau să apelezi numărul ăsta şi să ne spui unde e Hole sau la ce oră şi în ce loc aţi stabilit să vă vedeţi. S-a înţeles?

Scoase din buzunarul stâng un petic de hârtie şi i-l întinse lui Roger.

Roger citi numărul şi dădu din cap. Era el înfricoşat, dar simţea că-n sinea lui îl umflă râsul. Ori poate că tocmai frica era motivul.

— Ştiu că eşti poliţist, zise Roger încercând să nu zâmbească. Şi tu ştii, presupun, că aşa ceva n-o să meargă. Sunt ziarist, nu pot să…

— Gjendem…

Bărbatul îşi ridică ochelarii de soare. Cu toate că era întuneric, pupilele îi păreau nişte puncte minuscule în mijlocul irisurilor gri.

— Fratele tău mai mic e în celula A107. În fiecare marţi – ca mai tuturor vechilor penali de acolo – i se aduce pe şest doza de heroină. Şi-o injectează pe loc, niciodată n-o verifică. Până acum n-au fost probleme, înţelegi ce zic?

Roger se întrebă dacă nu cumva auzul îi joacă feste. Dar ştia că urechile sale sunt bune.

— Bun, zise omul. Ai întrebări?

Roger trebui să-şi umezească buzele ca să poată răspunde.

— De ce crezi că Harry Hole ăsta o să mă sune pe mine?

— Fiindcă e disperat, zise bărbatul aşezându-şi la loc pe nas ochelarii de soare. Şi fiindcă i-ai dat o

carte de vizită ieri, în faţa Teatrului Naţional. O zi bună, Gjendem.

Roger nu se clinti până ce bărbatul nu dispăru. Trase în piept aerul greu, prăfuit din parcarea subterană. Apoi străbătu scurta distanţă până la Casa Poştei cu paşi lenţi, şovăielnici.

Numerele de telefon jucau pe ecranul din faţa lui Klaus Torkildsen, în camera de control de la Centrul de Operaţiuni Telenor, regiunea Oslo. Îşi anunţase colegii că nu vrea să fie deranjat şi încuiase uşa.

Cămaşa îi era udă de transpiraţie. Nu fiindcă ar fi alergat până la serviciu. Mersese nici prea repede, nici prea încet – iar acum se îndrepta spre birou când recepţionista îl strigase pe nume, făcându-l să se oprească. Pe numele de familie. Aşa prefera el.

— Un vizitator, îi spusese femeia arătând spre un bărbat aşezat pe o sofa la recepţie.

Klaus Torkildsen încremenise. Fiindcă slujba lui nu implica primirea de vizitatori. Nu era o întâmplare; meseria şi viaţa lui personală erau controlate de o dorinţă aprigă de a evita orice contact direct cu oamenii, dacă nu era absolut necesar.

Bărbatul de pe sofa se ridicase, îi spusese că e de la poliţie şi-i ceruse să ia loc. Klaus se prăbuşise pe un scaun, apoi se cufundase în el tot mai mult, simţind că transpiră prin toţi porii. Poliţia. Nu mai avusese de-a face cu ei de 15 ani şi, chiar dacă şi atunci nu se alesese decât cu o amendă, încă îl apuca paranoia în clipa în care vedea o uniformă pe stradă. Din clipa în care tipul deschisese gura, Klaus începuse să transpire.

Bărbatul trecuse direct la miezul problemei şi-i spusese că aveau nevoie de el ca să urmărească un telefon mobil. Mai făcuse cândva o asemenea treabă pentru ei. Era ceva destul de simplu. Un telefon mobil, când este pornit, transmite un semnal la fiecare jumătate de oră. Acesta e înregistrat de releele telefonice răspândite prin oraş. În plus, antenele-releu interceptează şi înregistrează toate

conversaţiile abonaţilor, toate apelurile primite şi efectuate. Zonele de acoperire ale releelor individuale pot, prin suprapunere, să indice poziţia unui telefon mobil în interiorul unei arii de un kilometru pătrat. Asta provocase un ditai tămbălăul cu cealaltă ocazie când fusese implicat, în rezervaţia naturală de lângă Kristiansand.

Klaus avertizase că ascultarea trebuia aprobată de şef, însă i se spusese că era o urgenţă, că nu aveau timp să urmeze calea oficială. Pe lângă monitorizarea unui anumit număr de telefon (care, descoperise Klaus, aparţinea unui oarecare Harry Hole), tipul mai voia şi monitorizarea unor numere aparţinând unor persoane cu care cel căutat ar fi putut să ia legătura. Îi dăduse lui Klaus şi o listă cu numere de telefon şi adrese de e-mail.

Klaus îl întrebase de ce apelau tocmai la el. Că doar existau şi alţi specialişti, chiar mai experimentaţi. Sudoarea îi îngheţase pe spinare, iar el începuse chiar să tremure un pic, în aerul condiţionat de la recepţie.

— Fiindcă ştim că tu o să-ţi ţii gura închisă, Torkildsen. Cum o să ne ţinem şi noi gura, fără să le spunem şefilor şi colegilor tăi cum ai fost prins literalmente cu pantalonii în vine, în Parcul Stens, în ianuarie 1987. Poliţista sub acoperire a zis că erai gol puşcă pe sub trenci. Trebuie că era al naibii de frig…

Tolkirdsen îşi înghiţi cu greu nodul din gât. I se spusese atunci că, în câţiva ani, fapta o să-i fie radiată din cazier.

Înghiţi din nou.

Părea imposibil să dea de urma telefonului mobil. Era pornit, ştia asta, fiindcă primea la fiecare jumătate de oră semnalul, însă de fiecare dată din alt loc, de parcă ar fi încercat să-l şicaneze.

Se concentră asupra listei cu adrese. Văzu printre ele un număr cu interior de pe Kjølberggata, nr. 21. Îl verifică. Era de la *Krimteknisk,* departamentul de investigaţii criminalistice.

Beate ridică receptorul de îndată ce auzi telefonul sunând.

— Deci? zise vocea de la celălalt capăt al firului.

— Deocamdată nu arată bine, răspunse ea.

— Hmm…

— Am pus doi oameni să developeze fotografiile, iar în clipa în care sunt gata o să ajungă pe biroul meu.

— Şi nici urmă de Sven Sivertsen.

— Dacă s-a nimerit cumva să treacă pe lângă Fântână, în parcul Frogner, când a fost ucisă Barbara Svendsen, atunci are ghinion. Sunt sigură că nu apare în niciuna dintre fotografiile pe care le-am văzut până acum şi deja m-am uitat la vreo sută.

— Alb, cămaşă cu mânecă scurtă şi ochi…

— Mi-ai mai spus, Harry.

— Nici măcar vreo faţă similară?

— Mă pricep la feţe, Harry. Nu e în niciun cadru.

— Hmm…

Beate îi făcu semn lui Bjørn Holm să intre, aducea un vraf nou de fotografii mirosind a soluţie de developat. I le puse pe birou, arătă spre una dintre ele, ridică încurajator degetul mare şi dispăru.

— Stai puţin! Tocmai am primit fotografii noi. Sunt de la grupul care a trecut pe acolo duminică, la 5. Să vedem…

— Hai odată…

— Da, chiar aşa. Fir-ar… Ghici la cine mă uit acum.

— Serios?

— Mda. Sven Sivertsen, clar ca lumina zilei. Din profil, în faţa celor şase giganţi ai lui Vigeland. Pare să fie în trecere.

— Are în mână o pungă cafenie de polietilenă?

— Cadrul e luat prea de sus, nu se vede.

— OK, dar măcar a fost acolo.

— Aşa este, numai că nimeni nu a fost ucis într-o sâmbătă, Harry. Deci nu e un alibi care să folosească la ceva.

— Înseamnă că măcar ceva din ce-a spus e adevărat.

— Păi… cele mai bune minciuni sunt 90 la sută adevăr.

Beate simţi cum i se încălzesc lobii urechilor când îşi dădu seama că citase din Evanghelia după Harry. Ba îi imitase până şi intonaţia.

— Unde eşti? adăugă ea la repezeală.

— Cum am spus, e mai bine pentru amândoi să nu ştii.

— Scuze, mi-a scăpat.

Pauză.

— Noi… ăăă… o să verificăm în continuare pozele, zise Beate. Bjørn a făcut rost de lista cu grupurile de turişti care erau în Parcul Frogner la orele când s-au înfăptuit celelalte crime.

Harry închise mormăind ceva pe care Beate îl interpretă drept „mulţumesc”.

Harry îşi strânse rădăcina nasului între degetul mare şi arătător şi închise cu putere din pleoape. Dacă punea la socoteală şi cele două ore de somn matinal, în ultimele două zile reuşise să doarmă cu totul şase ore. Şi ştia că există şanse să treacă mult până ce avea să poată dormi iar. Visase străzi. Văzuse cum i se întinde o hartă în faţă şi visase străzile din Oslo. Sonsgate, Nittedalgata, Sørumgata, Skedsmogata, aleile întortocheate din Kampen. Visase apoi că e noapte, că ninge şi că umblă pe o stradă din Grünerløkka (Markveien? Toftesgate) şi că vede acolo o maşină sport, roşie, cu doi pasageri. Apropiindu-se, observă că una dintre persoane e o femeie cu cap de porc, purtând o rochie de modă veche. Îi rosti numele, strigă „Ellen”, însă când ea se întoarse şi deschise buzele să-i răspundă, gura îi era plină de pietriş şi pietrişul începu să-i curgă printre dinţi, afară.

Harry îşi întinse gâtul amorţit.

— Ascultă, zise încercând să se uite la Sivertsen, care se întinsese pe o saltea de pe duşumea. Persoana cu care am vorbit adineauri la telefon a pus în mişcare, de dragul meu şi al tău, o maşinărie care ar putea-o face să-şi piardă locul de muncă, dar

ar putea-o trimite şi la închisoare, ca fiind complice. Îmi trebuie ceva care s-o liniştească.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să vadă una dintre fotografiile tale cu Waaler la Praga.

Sivertsen râse.

— Eşti tare de urechi, Harry! E singurul as pe care-l am în mânecă. Dacă-l joc acum, poţi să anulezi Operaţiunea Salvaţi-l pe Sivertsen.

— S-ar putea să o anulăm mai rapid decât îţi închipui. Au găsit o fotografie care probează că ai fost în Parcul Frogner sâmbătă. Dar nimic pentru ziua în care a fost omorâtă Barbara Svendsen. Cam ciudat, dacă ţii cont că japonezii au ţinut toată vara Fântâna sub asediul bliţurilor, nu crezi? Pentru povestea ta, oricum, nu pică bine. De asta vreau s-o suni pe iubita ta şi s-o pui să-i trimită pe e-mail sau fax o fotografie lui Beate Lønn de la Criminalistică. Îi poate acoperi faţa lui Waaler, dacă crezi că e cazul să-ţi ţii mai departe ce zici că e asul din mânecă, dar aş vrea să văd o fotografie cu tine şi altcineva în piaţa aia, cineva care *ar putea* fi Waaler.

— Piaţa Václav.

— În fine. Are o oră s-o facă, începând din clipa asta. Dacă nu, acordul nostru e de domeniul trecutului. Ai înţeles?

Sivertsen îl privi îndelung înainte să răspundă.

— Nu ştiu dacă o găsesc acasă.

— Nu lucrează, răspunse Harry. E o iubită îngrijorată şi însărcinată. Cum să nu fie acasă, aşteptând un telefon de la tine? Cel puţin, să sperăm că e aşa, spre binele tău. Mai ai 59 de minute.

Privirea lui Sivertsen făcu un tur al încăperii, oprindu-se în cele din urmă, iarăşi, la Harry. Sivertsen clătină din cap.

— Nu pot, Hole. N-o pot amesteca în povestea asta. E nevinovată. Waaler, deocamdată, nu ştie nimic despre ea sau unde locuieşte, dar dacă chestia asta eşuează, ştiu că o să afle. Şi o să pornească pe urmele ei.

— Dar ce-o să creadă ea când o să rămână singură, să dea naştere unui copil al cărui tată o să execute o sentinţă pe viaţă pentru patru omoruri? Eşti prins între ciocan şi nicovală, Sivertsen. 58.

Sivertsen îşi ascunse faţa în palme.

— Futu-i…

Când ridică iarăşi privirea, îl văzu pe Harry întinzându-i mobilul.

Îşi muşcă buza de jos. Luă apoi aparatul roşu, tastă numărul şi-l duse la ureche. Harry îşi verifică ceasul. Secundarul îşi făcea, încet, rondul. Sivertsen, agitat, se foi. Harry numără 20 de secunde.

— Deci?

— Poate s-a dus la maică-sa, la Brno, rosti Sivertsen.

— Păcat! De tine, zise Harry cu ochii încă pe ceas. 57.

Auzi telefonul căzând pe podea. Ridică ochii şi zări faţa schimonosită a lui Sivertsen, apoi o mână i se încleştă pe gâtlej. Harry ridică brusc amândouă braţele, îl izbi pe Sivertsen în încheieturi făcându-l să-şi slăbească strânsoarea. Apoi se repezi la faţa lui şi dădu cu pumnii; simţi cum celălalt se înmoaie. Izbi iarăşi, simţi sânge cald şi lipicios curgându-i printre degete şi în minte îi veni o asociere bizară: că sângele era ca gemul de zmeură proaspăt, întins pe felii de pâine de bunica lui. Ridică mâna să lovească încă o dată. Îl văzu pe bărbatul încătuşat, neajutorat, încercând să-şi protejeze corpul, lucru care îl făcu să devină şi mai furios. Obosit, înfricoşat şi furios.

— *Wer ist da?*

Harry încremeni. El şi Sivertsen schimbară o privire. Niciunul nu scoase o vorbă. Din telefon se auzea un sunet înfundat.

— *Sven? Bist du es, Sven?*

Harry înşfăcă telefonul şi-l duse la ureche.

— Sven e aici, rosti încet. Cine eşti?

— *Eva,* se auzi indignată vocea femeii. *Bitte, was ist passiert?*

— Beate Lønn.

— Harry, eu…

— Închide şi sună-mă pe mobil.

Beate închise.

10 secunde mai târziu o auzi sunându-l aşa cum insistase el.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Suntem monitorizaţi.

— Cum?

— Avem instalat un program de protecţie online şi ne arată că toate apelurile noastre telefonice şi e-mailurile sunt monitorizate de un terţ. Programul e destinat protecţiei contra infractorilor, dar Bjørn zice că de data asta e chiar poliţia.

— Ne ascultă?

— Nu tocmai. Dar toate conversaţiile şi mesajele noastre sunt înregistrate.

— E Waaler. Cu băieţii lui.

— Ştiu. Deci ei ştiu acum că mă suni, ceea ce înseamnă că nu te mai pot ajuta, Harry.

— Iubita lui Sivertsen o să-ţi trimită o fotografie de la o întâlnire dintre Sivertsen şi Waaler, în Praga. Imaginea îl arată pe Waaler din spate şi nu poate fi folosită ca probă, dar aş vrea să arunci o privire şi să-mi spui dacă e autentică. O are pe calculator, deci ţi-o poate trimite. Ce adresă de e-mail ai?

— Tu ai auzit ce-ţi spun, Harry? Verifică toate e-mailurile primite şi trimise. Ce crezi că o să se întâmple dacă primim în momentul ăsta un e-mail sau un fax din Praga? Nu pot s-o fac, Harry. Şi trebuie să găsesc o explicaţie plauzibilă pentru că m-ai sunat, iar mintea nu-mi merge aşa de repede ca ţie. Doamne, ce-o să le spun?

— Linişteşte-te, Beate. Nu-i nevoie să le spui nimic. Nu eu te-am sunat.

— Ce tot spui? M-ai sunat de trei ori în total.

— Da, numai că ei nu ştiu asta. Folosesc un mobil împrumutat de la un amic.

— Ai anticipat deci toate astea?

— Nu, nici vorbă. Am făcut-o fiindcă telefoanele mobile trimit semnale releelor şi releele pot indica în ce parte a oraşului este telefonul. Dacă Waaler îi pune pe oamenii lui să afle în ce loc mă aflu urmărindu-mi telefonul mobil, o să aibă cu ce să-şi bată capul, fiindcă telefonul meu se deplasează continuu prin Oslo.

— Vreau să ştiu cât mai puţin posibil despre asta, Harry. Dar nu-mi trimite nimic aici, bine?

— Bine.

— Îmi pare rău, Harry.

— Mi-ai dat deja un rinichi, Beate. Nu trebuie să te scuzi că nu mi-l donezi şi pe celălalt.

Bărbatul bătu la uşă. Cinci ciocănituri scurte la numărul 303. Spera că bătuse destul de tare ca să fie auzit peste vuietul muzicii. Aşteptă. Avea de gând să bată din nou, când auzi cum muzica e dată mai încet şi nişte tălpi goale lipăie pe duşumea. Uşa se deschise. Tânăra arăta de parcă fusese trezită din somn.

— Da?

Harry îi arătă legitimaţia de poliţist care, propriu-zis, era falsă, din moment ce el nu mai era poliţist.

— Ne cerem din nou scuze pentru ce s-a întâmplat sâmbătă, zise Harry. Sper că nu te-ai speriat prea tare când au dat buzna înăuntru.

— Nu-i nimic, zise tânăra făcând o grimasă. Vă făceaţi meseria şi atâta tot.

— Da, zise Harry legănându-se pe călcâie şi aruncând totodată priviri rapide spre ambele capete ale culoarului. Eu şi un coleg de la Criminalistică vrem să căutăm indicii în camera lui Marius Veland. Trebuie să trimitem un document în clipa asta, dar laptopul meu a intrat în grevă. E destul de important. Mi-am amintit că erai pe net sâmbătă şi mă întrebam dacă…

Ea făcu semn că explicaţiile nu mai erau necesare şi porni calculatorul.

— I-am dat drumul. Cred că ar trebui să mă scuz pentru dezordine sau ceva de genul ăsta. Sper că nu

te deranjează că nu dau doi bani pe ordine.

El se aşeză la monitor, deschise aplicaţia de e-mail, scoase bileţelul cu notiţe şi bătu adresa Evei Marvanova pe tastatura slinoasă. Mesajul era scurt. *Gata. Adresa asta. Trimis.* Se învârti cu scaunul şi se uită la fată, care se aşezase pe canapea şi trăgea pe ea o pereche de blugi mulaţi. Nici nu observase că tânăra îi deschisese în chiloţi, foarte posibil din cauza tricoului lăbărţat imprimat cu imaginea unei frunze de cânepă.

— Eşti singură azi? o întrebă, mai mult ca să spună ceva cât aştepta răspunsul Evei, şi-şi dădu seama după expresia feţei ei că încercarea de conversaţie nu era un succes.

— Mi-o trag numai în weekend, zise fata şi adulmecă o şosetă înainte de a-şi vârî piciorul în ea.

Zâmbi apoi cu toată gura văzând că Harry nu are de gând să continue pe această temă. Harry băgă de seamă că tinerei i-ar fi prins bine o vizită la dentist.

— Ai primit un e-mail, zise fata.

Se întoarse spre ecran. Era de la Eva. Niciun text, doar un fişier anexat. Dădu clic pe el. De două ori. Ecranul se făcu negru.

— E bătrân şi se mişcă greu, zise fata cu un zâmbet încă şi mai larg. Îşi revine până la urmă. Trebuie doar să aştepţi un pic.

În faţa lui Harry, poza începu să dezvăluie mai întâi o pâclă albăstruie, apoi, după ce se termină cerul, un zid negru cu cenuşiu şi un monument verzui. Apoi piaţa. Mesele. Sven Sivertsen. Şi un bărbat în geacă de piele, cu spatele la obiectiv. Păr negru. Gât puternic.

— Ăă… ştii ce? Trebuie să mă duc la budă, zise fata.

Harry nici nu mai ştia de când aşteaptă.

— Şi se cam aude, la naiba, aşa că mi-e foarte jenă, ştii? Deci, dacă nu te superi…

Harry se ridică, bâigui câteva vorbe de mulţumire şi se retrase.

Pe treptele dintre etajele al treilea şi al patrulea se opri.

Fotografia.

Nu putea fi întâmplător. Teoretic, era imposibil.

Chiar era?

În orice caz, nu putea să fie adevărat. Nimeni nu făcea aşa ceva.

Nimeni.

37

Luni. Spovedanie

Cei doi bărbaţi care stăteau faţă în faţă în Biserica Sfânta şi Apostolica Prinţesă Olga erau de aceeaşi înălţime. Aerul cald şi lipicios mirosea a fum dulceag şi a tutun înţepător. Soarele dogorise pe cer zi de zi în ultimele aproape cinci săptămâni, iar lui Nikolai Loeb sudoarea îi curgea râuri-râuri pe sub tunica de lână groasă, în timp ce rostea formula de dinainte de spovedanie.

— Sosit-ai la locul vindecării. Duhul nevăzut al lui Iisus Hristos e aici şi-ţi va primi mărturisirea.

Încercase să facă rost de un veşmânt mai uşor şi mai modern în Welhavens gate, însă nu aveau nimic potrivit pentru preoţi ortodocşi, i se spusese. Termină de rostit cuvintele şi aşeză cartea lângă crucea de pe masa dintre ei. Bărbatul aflat în picioare înaintea lui avea să-şi dreagă în curând vocea. Mereu făceau aşa înainte să se spovedească, de parcă păcatele ar fi fost cuprinse în mucus şi salivă. Nikolai avea vaga senzaţie că-l mai văzuse pe tipul ăsta undeva, însă nu-şi mai amintea unde. Iar numele nu însemna nimic pentru el. Bărbatul păruse un pic descumpănit aflând că spovedania se va face faţă în faţă şi că va trebui să spună şi cum îl cheamă. Sincer vorbind, Nikolai avea impresia că omul nu-i spusese oricum numele adevărat. Poate că era dintr-o altă congregaţie. Se mai întâmpla când şi când să apară şi persoane din afara parohiei, cu secretele lor, fiindcă aici nu cunoşteau pe nimeni şi biserica era mică, anonimă. Nikolai iertase adesea păcatele unor membri ai Bisericii Norvegiene oficiale. Dacă îi cereau asta, căpătau ce voiau; mila Domnului era necuprinsă.

Bărbatul îşi drese vocea. Nikolai închise ochii şi-şi promise să-şi purifice trupul cu o baie, iar urechile, cu Ceaikovski, de îndată ce va ajunge acasă.

— Se spune că pofta trupească – exact ca apa – atinge întotdeauna cel mai de jos nivel, părinte. Dacă ai în fire vreo meteahnă, vreo pată sau lipsă, pofta trupească te va găsi.

— Suntem păcătoşi cu toţii, fiule. Ai păcate de mărturisit?

— Da. I-am fost necredincios femeii pe care o iubesc. Am umblat cu o desfrânată. N-o iubesc, dar n-am putut rezista să nu mă întorc la ea.

Nikolai îşi opri un căscat.

— Continuă!

— Am… ajunsese o obsesie.

— Ajunsese, spui. Asta înseamnă că te-ai oprit din a te mai întâlni cu ea?

— Au murit amândoi.

Nu erau doar cuvintele rostite; în voce se simţea încă un lucru, ceva care-l făcu pe Nikolai să tresară.

— Amândoi?

— Era însărcinată. Cred.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, fiule. Soţia ta ştie?

— Nimeni nu ştie nimic.

— Din ce cauză a murit femeia?

— Un glonţ în cap, părinte.

Sudoarea de pe pielea lui Nikolai se făcu deodată rece ca gheaţa. Îşi înghiţi nodul din gât.

— Mai vrei să mărturiseşti şi alte păcate, fiule?

— Da. Este cineva. Un poliţist. Am văzut-o pe femeia pe care o iubesc ducându-se la el. Am gânduri despre…

— Aşa?

— Despre păcătuit. Asta-i tot, părinte. Îmi poţi da iertarea acum, te rog?

În biserică se lăsă tăcerea.

— Ăăă… bâigui Nikolai.

— Trebuie să plec, părinte. Vrei să fii amabil?

Nikolai închise iarăşi ochii. Începu să recite şi nu deschise ochii până nu ajunse la „te iert de păcatele tale în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh”.

Apoi făcu semnul crucii deasupra capului plecat al bărbatului.

— Mulţumesc, şopti bărbatul apoi se întoarse cu spatele şi ieşi grăbit din biserică.

Nikolai nu se clinti din loc, ascultând ecoul cuvintelor încă stăruind între ziduri. I se părea că-şi aminteşte unde îl mai văzuse. În casa de rugăciune Gamle Aker. Adusese o nouă Stea a Betleemului în locul celei stricate.

Preot fiind, Nikolai era legat prin jurământ să păstreze tăcerea şi nu avea de gând să şi-l încalce spunând ceva despre cele auzite. Însă simţise ceva în vocea bărbatului, în felul în care spusese că are gânduri despre… despre ce?

Nikolai se uită pe fereastră. Unde se duseseră norii? Cerul se posomorâse de-acum, aşa că ceva avea să se întâmple. Ploaie. Însă, mai întâi, tunete şi fulgere.

Închise uşa, îngenunche înaintea micului altar şi se rugă. Se rugă fierbinte, cum nu mai făcuse de mulţi ani. Pentru călăuzire şi întărire. Şi pentru iertare.

La 2 fix după-amiaza, Bjørn Holm apăru în uşa biroului lui Beate şi-i spuse că aveau ceva la care era bine să se uite.

Beate se ridică şi îl urmă în laboratorul foto, unde Holm îi arătă o fotografie care încă era atârnată la uscat.

— E de lunea trecută, zise. Făcută cam la 5:30, adică la aproximativ jumătate de oră după ce a fost împuşcată Barbara Svendsen în Piaţa Carl Berners. E uşor să ajungi în parcul Frogner cu bicicleta, în intervalul ăsta de timp.

Imaginea înfăţişa o fată zâmbind, în faţa Fântânii. Se vedea alături o bucată dintr-o sculptură. Beate o ştia. Unul dintre cele „trei grupuri", întruchiparea unei fete aruncându-se în valuri. Mereu se aşezase în faţa sculpturii când venea cu părinţii în vizită la Oslo, la o plimbare duminicală prin Parcul Frogner. Tatăl ei îi explicase că Gustav Vigeland intenţionase ca fata care sare în apă să simbolizeze frica tinerei imature de viaţa adultă şi de maternitate.

Astăzi, însă, nu la sculptură se uita Beate. Ci la spatele bărbatului care apărea într-o margine a pozei. Se afla în faţa unui coş verde de gunoi. Ţinea într-o mână un sac de polietilenă, cafeniu. Purta o bluză galbenă, strânsă pe corp, şi pantaloni negri de ciclism. Pe cap avea cască neagră, ochelari de soare, iar gura şi-o acoperise cu o bucată de ţesătură neagră.

— Curierul, şopti Beate.

— Posibil, zise Bjørn Holm. Este, din păcate, tot mascat.

— Posibil, rosti ea parcă îngânându-l şi întinse mâna, fără să-şi ia ochii de la fotografie. Lupa!

Holm dădu de ea pe masă, printre punguţele cu chimicale pentru developat, şi i-o puse în palmă.

Beate închise un ochi şi plimbă lupa deasupra fotografiei.

Bjørn Holm se uită la şefa lui. Auzise şi el, fireşte, poveştile care se spuneau despre cum lucrase Beate Lønn la seria de jafuri bancare. Cum se izolase cu zilele în „Casa Durerii" – camera video închisă ermetic – derulând filmările jafurilor, cadru cu cadru, analizând cele mai mărunte detalii ale constituţiei, limbajului corporal şi contururilor feţelor de sub măşti. Descoperise până la urmă identitatea jefuitorului fiindcă îl mai văzuse şi în altă înregistrare, de la un oficiu poştal tâlhărit cu 15 ani în urmă, când nici măcar adolescentă nu era, o înregistrare pusă la păstrare pe un disc dur conţinând un milion de feţe şi toate jafurile bancare comise în Norvegia din zorii supravegherii video încoace. Unii susţineau că Beate avea un neobişnuit girus fusiform – partea din creier care recunoaşte feţele – şi că se putea vorbi despre un talent înnăscut. De-asta Bjørn Holm nu se uita la fotografie, ci la ochii lui Beate scrutând imaginea, examinându-i detaliile infinitezimale într-un fel imposibil de învăţat.

Aşa observă Holm că, folosindu-se de lupă, Beate nu cerceta faţa bărbatului.

— Genunchiul, zise. Îl vezi?

Bjørn se dădu mai aproape.
— Ce-i cu el?
— Pe genunchiul stâng. Arată ca un plasture.
— Să fim atenţi, vrei să spui, la oameni cu plasturi pe genunchiul stâng?
— Foarte amuzant, Holm. Înainte să aflăm cine e în poză, trebuie să descoperim dacă ar putea să fie Curierul ucigaş.
— Şi cum am putea să facem asta?
— O să-i facem o vizită singurului om care l-a văzut de-aproape pe Curierul ucigaş. Fă o copie după poză, eu mă duc să aduc maşina.

Sven Sivertsen se holbă la Harry ca trăsnit. Harry tocmai îi explicase teoria lui, imposibila lui teorie.
— Chiar habar n-am, şopti Sivertsen. N-am văzut niciodată vreo fotografie cu victimele prin ziare. Când m-au anchetat, m-au întrebat de nişte nume, dar niciunul nu-mi spunea nimic.
— Pentru moment, e o simplă teorie, zise Harry. Nu ştim dacă e Curierul ucigaş. Ne trebuie probe concrete.
Sivertsen zâmbi şi zise:
— Mai bine ai face să mă convingi pe mine, întâi, că ai cu ce să mă scoţi basma curată. După aia o să fiu de acord să ne predăm şi o să poţi folosi dovezile pe care le am, ca să-l pui pe Waaler sub acuzare.
Harry dădu din umeri.
— Îl pot suna pe şeful secţiei mele, Bjarne Møller, să-l rog să vină cu o maşină de poliţie şi să ne scoată teferi de aici.
Sivertsen scutură cu hotărâre din cap.
— Trebuie să mai fie şi alţii implicaţi, din posturi mai înalte în poliţie decât Waaler. N-am încredere în nimeni. Trebuie să găseşti mai întâi dovada.
Harry îşi strânse şi-şi desfăcu pumnul.
— Avem alternativă. Care o să ne protejeze pe amândoi.
— Ce anume?

— Ne ducem la ziare şi le spunem ce ştim despre Curierul ucigaş şi despre Waaler. Atunci o să fie prea târziu ca să mai facă cineva ceva.

Sivertsen îl privi cu o expresie sceptică.

— Timpul trece în defavoarea noastră, spuse Harry. Se apropie tot mai mult de noi. Nu simţi?

Sivertsen îşi frecă încheietura.

— OK, zise. Fă-o!

Harry băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase o carte de vizită mototolită. Ezită o clipă. Poate pentru că anticipa consecinţele a ceea ce era pe punctul să facă. Ori poate fiindcă nu le anticipa. Tastă numărul. I se răspunse surprinzător de repede.

— Roger Gjendem.

Harry auzi pe fundal zumzet de voci, ţăcănit de tastaturi şi telefoane sunând.

— Sunt Harry Hole. Vreau să mă asculţi cu multă atenţie, Gjendem. Am nişte informaţii despre Curierul ucigaş şi despre o contrabandă cu arme. Unul dintre colegii mei din poliţie este implicat. Înţelegi?

— Cred că da.

— Bun. Subiectul e al tău în exclusivitate, atâta vreme cât îl publici pe site-ul *Aftenposten* cât mai rapid posibil.

— Sigur. De unde suni, domnule inspector Hole?

Gjendem părea mai puţin surprins decât se aşteptase Harry.

— Nu are nicio importanţă unde sunt. Am informaţii care demonstrează că Sven Sivertsen nu poate fi Curierul ucigaş şi că un poliţist de rang înalt e implicat într-o reţea de trafic de arme care operează de mai mulţi ani în Norvegia.

— E fantastic! Dar dumneata eşti conştient, sunt sigur, că nu pot scrie un articol pe baza unei discuţii telefonice.

— Ce înseamnă asta?

— Niciun cotidian serios nu ar acuza de trafic cu arme un inspector de poliţie, cu nume şi prenume, fără să verifice că sursele sunt de încredere. Nu mă îndoiesc nicio clipă că eşti cine spui că eşti, dar de

unde ştiu că nu eşti nebun, beat sau şi una, şi alta? Dacă nu documentez treaba cu atenţie, ziarul poate fi dat în judecată. Hai mai bine să ne întâlnim, domnule inspector Hole. Apoi o să scriu tot ce-mi spui. Promit!

În pauza care urmă, Harry auzi nişte râsete pe fundal. Hohote de râs lipsite de griji.

— Nici să nu te gândeşti să suni la alte redacţii – vei primi acelaşi răspuns. Crede-mă, domnule inspector.

Harry trase aer adânc în piept.

— OK, zise. La Subacvatic, în Dalsbergstien. La ora 5. Vino singur, altfel n-o să apar. Şi să nu sufli o vorbă absolut nimănui, ai înţeles?

— Am înţeles.

— Pe curând!

Harry închise şi-şi muşcă buza de jos.

— Sper că e înţelept ce-ai făcut, zise Sven.

Bjørn Holm şi Beate virară de pe aglomerata Bygdøy allé şi, o clipă mai târziu, nimeriră pe o stradă liniştită, cu case mari de lemn pe-o parte şi cu blocuri moderne de apartamente pe cealaltă.

Trase la bordură, erau şiruri de limuzine nemţeşti.

— Oraşul Snobilor, strâmbă din nas Bjørn.

Opriră în dreptul unei clădiri zugrăvite în galben-lămâie.

Le răspunse o voce, după ce interfonul bâzâi de două ori.

— Da?

— André Clausen?

— Aşa cred, da.

— Beate Lønn, de la poliţie. Putem intra?

André Clausen îi aştepta în pragul uşii, îmbrăcat într-un halat scurt şi strâmt. Se scărpină pe obraz, unde avea o tăietură care făcuse coajă, şi încercă, fără sârguinţă, să-şi reţină un căscat.

— Scuze, zise. Aseară am ajuns târziu acasă.

— Din Elveţia, poate?

— Nu, am fost la munte. Intraţi!

Camera de zi era parcă prea mică pentru colecţia de obiecte de artă pe care o găzduia, iar Bjørn Holm pricepu iute că gusturile lui Clausen înclină mai mult spre Liberace decât spre minimalism. O şuviţă de apă se prelingea dintr-o fântână din colţ, unde o zeiţă goală întindea braţul spre picturile de Capelă Sixtină de pe tavanul boltit.

— Aş vrea ca mai întâi să te concentrezi şi să te gândeşti la momentul în care l-ai văzut pe Curierul ucigaş la recepţia firmei de avocatură, zise Beate. Apoi să te uiţi la asta.

Clausen luă poza şi o studie, trecându-şi în tot acest timp degetul peste tăietura de pe obraz. Bjørn Holm examina camera de zi. Auzi un fâşâit după uşă, apoi sunetul unor labe zgâriind de cealaltă parte.

— Posibil, zise Clausen.

— Posibil? repetă Beate, care se aşezase pe marginea unui scaun.

— Foarte posibil. Hainele sunt la fel. Casca de ciclism şi ochelarii, tot aşa.

— Bine. Şi plasturele de pe genunchi. Îl avea?

Lui Clausen îi scăpă un hohot slab de râs.

— V-am mai spus, n-am obiceiul să studiez în amănunt corpurile bărbaţilor. Dar, dacă vă face mai fericiţi, pot spune, ca reacţie imediată, că el mi se pare omul pe care l-am văzut. Mai mult de-atât…

Desfăcu larg braţele.

— Mulţumim, zise Beate şi se ridică.

— Cu plăcere, răspunse Clausen urmându-i până la uşă, unde le întinse mâna.

Lui Holm i se păru un gest ciudat, dar i-o strânse, însă când Clausen se întoarse spre Beate, ea clătină din cap surâzând:

— Scuze, dar… ai sânge pe degete. Îţi sângerează şi bărbia.

Clausen îşi duse o mână la faţă.

— Chiar aşa, zâmbi. De la Truls, câinele meu, mi se trage. Joaca ne-a cam scăpat de sub control.

O privi pe Beate în ochi şi zâmbetul îi deveni mai larg.

— La revedere! zise Beate.

Bjørn Holm se simţi scuturat de un fior când ieşi iar în căldură, fără să ştie de ce.

Klaus Torkildsen îndreptase amândouă ventilatoarele din încăpere către faţa lui, dar era ca şi cum n-ar fi făcut altceva decât să sufle spre el aerul înfierbântat din dreptul computerului. Bătu cu degetul în sticla groasă a monitorului. Sub numărul cu interior din Kjølberggata. Abonatul tocmai încheiase un apel. Era a patra oară pe ziua de azi când persoana respectivă apelase exact acel număr de telefon şi vorbise. Conversaţii scurte.

Dădu clic dublu pe numărul de telefon mobil, căutându-l pe abonat. Pe ecran apăru un nume. Iarăşi clic dublu pentru adresă şi ocupaţie. Când informaţia apăru pe monitor, Klaus zăbovi o clipă, holbându-se. Apoi sună la numărul care i se dăduse în caz că avea ceva de raportat.

Cineva îi răspunse:

— Alo?

— Sunt Torkildsen de la Telenor. Cu cine vorbesc?

— Lasă asta, Torkildsen. Ce ai pentru noi?

Torkildsen simţi cum braţele transpirate i se lipesc de piept.

— Am făcut nişte verificări, zise. Mobilul lui Hole e mereu în mişcare şi imposibil de urmărit. Dar mai apare un mobil de pe care s-a sunat, de câteva ori, la numărul din Kjølberggata.

— Aşa… al cui e?

— Titularul de abonament este Øystein Eikeland. E şofer de taxi.

— Şi?

Torkildsen îşi lăsă buza de jos în afară şi se strădui să sufle în sus ca să-şi limpezească lentilele ochelarilor, umede de condens.

— Mă gândeam că ar putea fi o legătură între un telefon care e mereu în mişcare prin tot oraşul şi un taximetrist.

La celălalt capăt se făcu linişte.

— Alo? zise Torkildsen.

— Recepţionat şi înţeles, zise vocea. Urmăreşte în continuare numerele, Torkildsen.

★

În vreme ce Bjørn Holm şi Beate intrau în recepţia clădirii din Kjølberggata, telefonul mobil al lui Beate sună.

Şi-l scoase de la centură, se uită pe ecran şi, cu o mişcare fluidă, îl duse la ureche.

— Harry? Cere-i lui Sivertsen să-şi suflece cracul stâng al pantalonilor. Avem o poză cu un biciclist mascat în faţa Fântânii, lunea trecută la 5:30, cu un plasture pe genunchi. Şi are în mână un sac maro de polietilenă.

Bjørn trebui să facă paşi mari ca să se ţină pe urmele măruntei sale colege, care înainta iute pe coridor. Auzea o voce pârâind în receptorul ei.

Beate se năpusti în birou.

— Nu are nici plasture şi nici vreo rană? Nu, ştiu că asta nu demonstrează nimic, dar, ca să ştii, André Clausen l-a identificat, mai mult sau mai puţin, pe biciclistul din poză ca fiind aceeaşi persoană pe care a văzut-o la sediul Halle, Thune & Wetterlid.

Se aşeză la masa de lucru.

— Ce?

Bjørn Holm văzu cum pe fruntea ei apar trei riduri adânci, arcuite.

— În regulă.

Lăsă telefonul şi îl privi fix, de parcă n-ar fi ştiut dacă să creadă ce auzise cu un moment în urmă.

— Harry crede că ştie cine este Curierul ucigaş.

Bjørn nu răspunse.

— Verifică dacă e liber laboratorul, zise ea. Ne-a dat o treabă nouă de făcut.

— Ce fel de treabă? întrebă Bjørn.

— O treabă de tot rahatul!

★

Øystein Eikeland stătea în taxi, în parcarea aflată mai jos de St. Hanshaugen, cu ochii pe jumătate închişi, uitându-se printre gene la o fată cu picioare lungi care se aşezase pe un scaun aflat pe trotuar,

lângă localul Java, şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea. Zumzetul aerului condiţionat era acoperit de sunetul muzicii care se auzea din difuzoare.

Gurile rele spuneau că piesa asta fusese de fapt a lui Gram Parsons şi că Keith şi gaşca de la Rolling Stones şi-o însuşiseră când făcuseră un turneu în Franţa şi o incluseseră apoi pe albumul *Sticky Fingers*. Era la finalul anilor ’60 şi trupa se apucase să ia droguri ca să fie creativă, rezultând „Wild Horses”.

Una dintre portierele din spate se deschise, făcându-l pe Øystein să tresară. Indiferent cine era, venise probabil din spate, din parc. Văzu în oglinda retrovizoare o faţă bronzată, cu maxilare puternice şi ochelari de soare reflectorizanţi.

— Lacul Maridal, zise cu voce domoală bărbatul, însă cu o intonaţie imperativă de neconfundat. Dacă nu e prea mare deranjul…

— Deloc, îngăimă Øystein şi, după ce opri muzica, trase un ultim fum din ţigară după care o aruncă pe geamul deschis.

— Unde mai exact, pe lacul Maridal?

— Porneşte, îţi spun mai încolo.

Porniră pe Ullevålsveien.

— Cică o să plouă, zise Øystein.

— Vorbim mai încolo, spuse celălalt.

Fără bacşiş aşadar, îşi spuse Øystein.

După un drum de 10 minute, lăsară în urmă cartierul rezidenţial şi, deodată, înaintea lor se întindeau câmpuri, ferme şi lacul Maridal. O tranziţie atât de minunată, încât un pasager american îl întrebase pe Øystein, odată, dacă nu se aflau într-un parc tematic.

— Ia-o la stânga pe-acolo, zise vocea.

— În pădure? întrebă Øystein.

— Exact. Te îngrijorează?

Lui Øystein nu-i trecuse asta prin minte. Până acum. Se uită iarăşi în oglinda retrovizoare, însă bărbatul se trăsese lângă geam, aşa că nu-i vedea decât jumătate de faţă.

Încetini, semnaliză la stânga şi luă curba. Poteca de pietriş care se întindea înaintea lor era îngustă, cu denivelări şi iarbă crescută pe mijloc.

Øystein ezită.

Ramuri, în verdele cărora se reflecta lumina, atârnau peste cărare în amândouă părţile părând să le facă cu mâna. Øystein apăsă frâna. Pietrişul scrâşni sub roţi şi automobilul se opri.

— Scuze, zise privind în oglindă. Tocmai am schimbat şasiul, m-a costat 40.000, şi nu suntem obligaţi să parcurgem drumuri care sunt în starea asta. Pot să sun, dacă doreşti, ca să vină altă maşină.

Bărbatul din spate păru să zâmbească, cel puţin după jumătatea de faţă pe care i-o putea zări.

— Şi ce telefon te gândeai să foloseşti, Eikeland?

Øystein simţi că i se ridică părul la ceafă.

— Al tău personal? şopti vocea. Sau pe al lui Harry Hole?

— Nu ştiu ce vorbeşti acolo, dar călătoria se opreşte aici, şefu'.

Pe bărbat îl umflă râsul.

— *Şefu'?* Nu prea cred, Eikeland.

Øystein simţi că i se pune un nod în gât, dar rezistă tentaţiei de a înghiţi în sec.

— Uite ce e, nu trebuie să plăteşti, fiindcă nu te-am putut duce la destinaţie. Dă-te jos din maşină, aşteaptă aici şi-o să-ţi găsesc alt taxi.

— La dosar spune că eşti deştept, Eikeland. Presupun deci că ştii ce caut. Nu suport să umblu cu clişee, dar depinde doar de tine dacă vrei s-o facem uşor sau să ne complicăm un pic.

— Chiar nu ştiu ce… Auu!

Bărbatul îi dăduse o scatoalcă peste cap, mai sus de marginea tetierei, şi Øystein fu automat proiectat în faţă, ochii umplându-i-se de lacrimi, spre uimirea lui. Nu din cauză că l-ar fi durut prea tare. Scatoalca fusese de genul celor aplicate de bătăuşii din curtea şcolii: uşoară, mai mult umilitoare. Însă canalele lacrimale erau deja conştiente de adevărul pe care creierul său încă refuza să-l accepte. Că intrase într-o mare belea.

— Unde e mobilul lui Harry, Eikeland? În torpedo? În gheată? Poate la tine în buzunar?

Øystein nu răspunse. Rămase nemişcat, mulţumindu-se să privească şi străduindu-se să înţeleagă. Pădure în amândouă părţile. Ceva îi spunea că tipul din spate era în formă şi că l-ar fi prins în doar câteva secunde. Bărbatul era singur oare? Ar fi trebuit să pornească alarma care era conectată la celelalte maşini? Era o idee bună să implice şi alte persoane?

— Înţeleg, zise bărbatul. Atunci apelăm la calea complicată. Şi ştii ce?

Øystein, nefiind în stare să reacţioneze, simţi că un braţ îi cuprinde gâtul şi-i apasă capul de tetieră.

— Asta am şi sperat că o să faci, zise celălalt.

Lui Øystein îi căzură ochelarii. Întinse braţul spre volan, dar nu ajungea.

— Dacă apeşi pe alarmă, te omor, îi şopti la ureche individul. Şi nu vorbesc în metafore, Eikeland, ci îţi spun că, literalmente, o să-ţi iau viaţa.

Cu toate că oxigenul nu-i mai ajungea la creier, Øystein Eikeland putea să vadă, să audă şi să miroasă neobişnuit de bine. Îşi vedea reţeaua de vinişoare de pe interiorul pleoapelor, adulmeca mirosul de loţiune după ras al tipului şi auzea nuanţa de voioşie – un fel de curea de transmisie – din vocea celuilalt.

— Unde e, Eikeland? Unde este Harry Hole?

Øystein deschise gura şi bărbatul slăbi strânsoarea.

— Habar n-am ce…

Braţul începu iarăşi să strângă.

— Ultima încercare, Eikeland. Pe unde umblă amicul tău beţivan?

Øystein simţea durerea, iritanta dorinţă de a trăi, însă ştia şi că se va sfârşi curând. Mai avusese experienţe similare. Era doar o etapă, un stadiu de dinaintea instalării senzaţiei mult mai plăcute de indiferenţă. Secundele treceau. Creierul începea să taie legăturile. Primul i se duse văzul.

Atunci bărbatul îi dădu drumul şi oxigenul năvăli în creier. Văzul îi reveni. Şi durerea.

— Oricum o să-l găsim, zise individul. Poţi să alegi dacă înainte sau după ce ne părăseşti.

Øystein simţi ceva rece şi dur atingându-i tâmpla. Apoi rădăcina nasului. Văzuse destule filme cu Vestul Sălbatic, dar niciodată un revolver de calibrul 45 atât de aproape.

— Gura mare!

Ce să mai spună de simţit gustul unuia…

— O să număr până la cinci, apoi trag. Dă din cap dacă vrei să-mi spui ceva. Preferabil înainte să ajung la cinci. Unu…

Øystein încercă să se lupte cu frica de moarte. Încercă să-şi spună că omenirea este raţională şi că tipul de pe bancheta din spate nu ar câştiga nimic din uciderea lui.

— Doi…

Logica e de partea mea, cugetă Øystein. Ţeava avea un miros greţos de metal şi sânge.

— Trei… Şi nu-ţi face griji pentru huse, Eikeland. O să spăl şi-o să curăţ bine în urma mea.

Øystein simţi cum corpul începe să-i tremure, o reacţie imposibil de controlat la care nu putea decât să asiste ca un spectator, şi-şi aminti de o rachetă pe care o văzuse la TV şi care se zgâlţâise în acelaşi fel cu câteva secunde înainte să fie trimisă în pustiul rece al spaţiului.

— Patru…

Øystein dădu din cap. În mod repetat şi viguros.

Arma se făcu nevăzută.

— E în torpedo, icni. A zis să-l ţin pornit şi să nu-l ating dacă sună. L-a luat pe al meu în loc.

— Nu mă interesează telefoanele, zise vocea. Vreau să ştiu unde e Hole.

— Nu ştiu. Nu mi-a spus nimic. Ba mi-a spus ceva. Că e mai bine pentru amândoi să nu ştiu nimic.

— Minţea, zise bărbatul.

Rostise cuvintele calm şi răspicat, iar Øystein nu-şi putu da seama dacă tipul era furios ori se distra de

minune.

— E mai bine doar pentru el, Eikeland. Nu şi pentru tine.

Ţeava rece a armei de pe obrazul lui Øystein era ca un fier încins.

— Stai! Harry a zis ceva totuşi. Acum îmi amintesc. A zis că o să se retragă în vizuina lui.

Cuvintele ţâşneau din gura lui Øystein. I se părea că le rosteşte doar pe jumătate.

— Am fost pe la el, tâmpitule!

— Nu unde locuieşte. Are un loc în Oppsal. Unde a crescut.

Bărbatul râse, iar Øystein se strâmbă de durere când ţeava armei îi fu împinsă într-o nară.

— Ţi-am urmărit telefonul în ultimele ore, Eikeland. Ştim în ce parte de oraş e. Şi nu e în Oppsal. Minţi, e un fapt. Sau ca să formulez altfel: cinci!

Un ţiuit. Øystein strânse tare din pleoape. Ţiuitul nu se oprea. Murise deja? Ţiuiturile alcătuiau o melodie. *Purple Rain.* Prince. Era soneria digitală a unui telefon mobil.

— Da, ce este? zise vocea din spate.

Øystein nu cuteză să deschidă ochii.

— La Subacvatic? Ora 5? Da, adună-i imediat pe băieţi. Vin şi eu.

Øystein auzi, în spate, foşnet de haine. Îi venise ceasul. Auzi, afară, ciripitul unei păsări. Un tril subţire, minunat. Nici măcar nu ştia ce pasăre era. Ar fi trebuit să ştie. Acum nu avea să mai afle niciodată. Simţi apoi o mână pe umăr.

Øystein deschise ochii ezitând şi aruncă o privire în oglindă.

O străfulgerare de dinţi albi, apoi vocea, cu aceeaşi nuanţă de voioşie:

— În centru, şofer. Calc-o la maxim!

38

Luni. Norul

Rakel tresări şi deschise ochii. Inima îi bătea nebuneşte. Dormise. Ascultă zarva neîntreruptă a copiilor care se scăldau în bazinul în aer liber din Frogner. Un gust slab de iarbă îi stăruia pe limbă şi căldura i se întindea ca o plapumă caldă pe spate. Visase? Asta o trezise?

O pală neaşteptată de vânt alungă căldura şi-i făcu pielea să se înfioare.

Ce ciudat îţi ies visele din minte câteodată, alunecoase ca săpunul, îşi spuse întorcându-se pe burtă. Oleg dispăruse. Se propti în coate şi se uită în jur.

Apoi, cât ai clipi, sări în picioare.

— Oleg!

Începu să alerge.

Îl găsi lângă bazinul de sărituri. Stătea pe margine şi vorbea cu un băiat pe care părea să-l cunoască din altă parte. Posibil un coleg de clasă.

— Bună, mami, zise el privind-o cu ochii mijiţi din cauza soarelui şi zâmbind.

Rakel îl apucă de braţ, cu mai multă putere decât avusese de gând.

— Parcă ţi-am spus să nu pleci de lângă mine fără să-mi spui.

Oleg părea surprins şi un pic stânjenit. Amicul lui făcu câţiva paşi înapoi.

Ea îi dădu drumul. Oftă şi se uită în zare. Cerul era albastru, dacă nu puneai la socoteală un nor alb, singuratic, care părea să se îndrepte în sus, ca o navetă spaţială abia lansată.

— E aproape 5. Mergem acasă, zise Rakel, părându-i-se că-şi aude vocea de la mare distanţă. E timpul să luăm masa.

În maşină, pe drum, Oleg o întrebă dacă vine şi Harry.

Rakel clătină din cap.

Cât aşteptară să se schimbe culoarea semaforului la intersecţia de pe Smestad, întinse gâtul, se uită pe cer şi descoperi iarăşi norul. Nu se mişcase, însă mai crescuse puţin în înălţime şi acum avea o dâră cenuşie la bază.

Îşi aminti să încuie uşa când ajunseră acasă.

39

Luni. Întâlniri

Roger Gjendem se opri la uşa localului Subacvatic ca să se uite la apa care bolborosea în acvariu. O imagine îi străfulgera prin minte. Un băiat de şapte ani înotând spre el cu mişcări grăbite, frenetice, panica citindu-i-se pe chip, de parcă el, Roger, fratele mai mare, ar fi fost singura persoană din lume care îl putea salva. Roger îl strigase râzând, însă Thomas nu-şi dăduse seama că se afla deja la apă mică şi că n-ar fi avut decât să pună tălpile pe fund. Roger, când şi când, îşi mai spunea că reuşise, până la urmă, să-şi înveţe fratele să se descurce în apă; pe uscat ajunsese însă Thomas să se scufunde.

Se opri în uşa barului câteva secunde, să i se obişnuiască ochii cu întunericul. În afara barmanului, nu văzu decât o persoană în încăpere, o femeie roşcată, pe jumătate întoarsă cu spatele, având în faţă un pahar de bere şi o ţigară între degete. Roger coborî treptele până la nivelul inferior şi cercetă locul. Nici ţipenie de om. Decise să aştepte la barul de la parter. Duşumelele scârţâiau sub paşii săi. Femeia cu păr roşu ridică privirea. Pe faţă îi cădeau umbre, însă ceva din felul în care stătea, din poziţia corporală îl făcea să creadă că era atrăgătoare. Sau că fusese. Observă că îşi pusese geanta lângă masă. Poate că şi ea aştepta pe cineva.

Ceru o bere şi se uită la ceas.

Dăduse ocol blocului de mai multe ori, pe jos, ca să nu sosească înainte de ora 5, aşa cum stabiliseră. Nu voia să lase impresia că era nerăbdător – ar fi iscat bănuieli. Deşi cine ar fi putut să ia în nume de rău că un ziarist abia aşteaptă să pună mâna pe informaţii care ar fi putut da peste cap cel mai important caz al verii? Dacă într-adevăr era vorba despre asta. Umblând pe străzile din preajmă, Roger nu scăpase nimic din ochi. Se uitase după

automobile parcate pe unde n-ar fi trebuit, după vreun eventual cetăţean care citeşte ziarul la colţul străzii ori poate după vreun vagabond dormind pe o bancă. Însă nu ochise nimic. Erau, fireşte, profesionişti. Asta îl înfricoşa cel mai mult. Certitudinea că îşi puteau duce la îndeplinire ameninţarea şi să scape apoi basma curată. Îl auzise pe un coleg beat bolborosind ceva despre chestii de necrezut care se petreceau pe la sediul central al poliţiei, chestii pe care publicul nu le-ar fi crezut nici dacă apăreau prin ziare, însă Roger împărtăşea opinia publicului.

Se uită iarăşi la ceas. 5:07.

Aveau să dea buzna în clipa în care apărea Harry Hole? Nu-i spuseseră o vorbă, ci doar că trebuia să apară potrivit înţelegerii şi să se poarte normal, cum făcea când lucra la orice alt subiect. Roger mai luă o înghiţitură, sperând că alcoolul avea să-i calmeze nervii.

Trecură 10 minute. Barmanul stătea într-un colţ, după tejghea, şi citea un pliant cu destinaţii de vacanţă.

— Scuză-mă, rosti Roger.

Barmanul abia catadicsi să ridice ochii.

— A fost pe-aici recent un tip? Înalt, cu părul blond, cu…

— Îmi pare rău, zise barmanul umezindu-şi degetul mare şi dând pagina. Mi-am început tura exact înainte să intri dumneata. Întreab-o pe doamna de colo.

Roger ezită. Bău grăbit ce mai avea în pahar şi se ridică.

— Scuze…

Femeia ridică privirea, chinuindu-se să zâmbească.

— Da?

Atunci văzu. Nu avea umbre pe chip. Ci vânătăi. Pe frunte. Pe obraji. Şi pe gât.

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu un tip, dar mă tem să nu fi plecat deja. Are cam 1,90, părul blond tuns scurt.

— Oh… tânăr?

— Păi… în jur de 35, aş zice. Doar că arată cam tulburat.

— Nas roşu şi ochi albaştri care par în acelaşi timp bătrâni şi tineri?

Femeia zâmbea încă, însă într-un fel atât de introvertit, încât Roger pricepu că nu lui îi surâde.

— S-ar putea să fie el, da, se repezi Roger. Cumva a…

— Nu, şi eu tot pe el îl aştept.

Roger o măsură cu privirea. Dacă era complicea celorlalţi? O femeie bătută, îndeajuns de atrăgătoare, de 30 şi ceva de ani? Părea puţin probabil.

— Crezi că mai apare? întrebă Roger.

— Nu, zise ea ridicând paharul. Cei pe care-i aştepţi nu vin niciodată. Dar vin ceilalţi.

Roger se întoarse la bar. Paharul îi fusese luat. Ceru încă o bere.

Barmanul puse muzică.

Trupa Gluecifer încercă să înviooreze atmosfera mohorâtă.

Duc un război, iubito! Duc un război cu tine.

Nu avea să vină. Harry Hole nu avea să vină. Ce însemna asta? La dracu', nu era vina lui.

La 5:30 uşa se deschise.

Roger întoarse capul, plin de speranţă.

În prag se opri un bărbat cu geacă de piele, care îl ţintui întrebător cu privirea.

Roger clătină din cap.

Bărbatul aruncă rapid o privire prin bar. Făcu un gest scurt cu muchia palmei peste beregată. Apoi dispăru.

Primul gând al lui Roger fu să alerge după el. Să-l întrebe ce voia să însemne gestul acela. Că suspendau operaţiunile? Sau că Thomas…

Îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar.

— N-a apărut? îl întrebă cineva.

Nu era bărbatul cu geacă de piele şi, cu siguranţă, nu era Harry. Însă glasul avea ceva familiar.

— Ce să fac acum? întrebă cu voce moale Roger.

— Stai acolo până la 8! Şi sună la numărul care ţi s-a dat, dacă apare cumva. Rămânem pe poziţie.

— Thomas…

— N-o să păţească nimic atâta vreme cât faci ce-ţi spun. Şi nimic din toate astea nu trebuie făcut public.

— Sigur că nu. Eu…

— O seară bună, Gjendem!

Roger băgă telefonul la loc şi se apucă să-şi toarne bere pe gât. Nu se opri decât după un timp, să respire. Ora 8. Două ore şi jumătate.

— Ce ţi-am spus?

Roger întoarse capul. Roşcata stătea exact în spatele lui, cu degetul arătător îndreptat spre barman, care se ridică fără pic de chef în picioare.

— Ce-ai vrut să spui prin „ceilalţi”?

— Care ceilalţi?

— Ai spus că vin ceilalţi, în loc de cei pe care îi aştepţi.

— Cei cu care trebuie să te mulţumeşti, scumpule.

— Da?

— Cei ca mine şi ca tine.

Roger se întoarse spre ea. Rostise vorbele într-un fel anume. Fără dramatizări, fără patos, însă cu un aer de uşoară resemnare. Recunoştea ceva în ele, un fel de afinitate. Şi acum reuşea să vadă şi mai mult. Ochii ei. Buzele roşii. Cândva, cu siguranţă, arătase bine.

— Te-a bătut partenerul tău? întrebă.

Ea înălţă capul şi-şi împinse bărbia înainte. Se uită la barman, care-i umplea paharul.

— Chiar nu cred că-i treaba ta, tinere.

Roger închise ochii o clipă. Fusese o zi ciudată. Una dintre cele mai bizare. Nu avea de ce să se oprească aici.

— Ar putea să fie aşa, zise.

Ea întoarse capul spre el şi-l privi cercetător.

Roger făcu semn cu bărbia spre masa ei.

— După cât de mare e geanta, aş spune că e ex-partenerul. Dacă vrei un loc unde să rămâi peste

noapte, să ştii că am un apartament imens, cu un dormitor liber.

— Chiar aşa?

Intonaţia ei era dispreţuitoare, însă observă că expresia feţei ei se schimbase. Devenise întrebătoare, curioasă.

— Brusc, iarna trecută, a devenit prea mare pentru mine, zise el. Aş fi bucuros să-ţi plătesc berea dacă ai vrea să-mi ţii companie. Trebuie să mai stau aici un timp.

— Păi, zise ea, putem aştepta un pic împreună.

— Pe cineva care n-o să vină?

În râsul ei se ghicea tristeţe, însă măcar râdea.

Sven stătea pe scaun şi privea pe geam câmpia.

— Poate c-ar fi trebuit să te duci totuşi, zise. Poate că jurnalistul n-a vrut să zică nimic special.

— Nu cred, zise Harry.

Se lungise pe sofa şi contempla de acolo fumul de ţigară care se ridica în spirale spre tavanul gri.

— Sunt convins că, fără să-şi dea seama, m-a avertizat.

— Doar fiindcă tu te-ai referit la Waaler numindu-l „poliţist de rang înalt”, iar jurnalistul i-a spus „inspector” nu înseamnă neapărat că ştia despre Waaler. Poate-şi dădea cu presupusul.

— I-a scăpat. Asta dacă nu cumva avea telefonul ascultat şi încerca să mă avertizeze.

— Eşti paranoic, Harry.

— Poate, dar asta nu înseamnă…

— …că nu sunt pe urmele tale. Ai dreptate aici. Trebuie să ştii şi alţi jurnalişti pe care să-i suni, nu-i aşa?

— Niciunul în care să am încredere. Şi, în plus, nu cred că ar trebui să mai sunăm de pe mobilul ăsta. Mai bine l-aş închide, de fapt. Semnalul poate fi folosit ca să ne găsească.

— Poftim? Waaler nu are de unde să ştie ce telefon foloseşti.

Luminiţa verde de pe ecran se stinse. Harry băgă mobilul în buzunarul de la sacou.

— Se vede limpede, Sivertsen, că habar n-ai ce poate să facă Waaler. Înţelegerea cu amicul meu taximetrist a fost să sune între 5 şi 6 dacă totul e-n regulă. Acum e 6:10. Ai auzit tu vreun telefon sunând?

— Nu.

— Asta ar putea să însemne că au aflat unde e telefonul meu. Waaler se apropie.

Sven mormăi:

— Ţi-a mai spus cineva că ai tendinţa să te repeţi, Harry? Şi, apropo, am senzaţia că nu faci mare lucru ca să ne scoţi din rahatul ăsta.

În loc să răspundă, Harry suflă un cerc de fum spre tavan.

— Mi se pare că *ai vrea* să ne găsească. Şi că toate celelalte chestii sunt praf în ochi. Trebuie să lăsăm impresia că ne străduim al naibii de tare să ne ascundem, ca să fii sigur că o să-l amăgim să ne ia urma.

— Interesantă teorie, îngână Harry.

☆

— Expertul de la Norske Møller a confirmat bănuielile tale, zise la telefon Beate, făcându-i semn lui Bjørn Holm să iasă din birou.

Îşi dădea seama după clicurile din fundal că Harry suna de la un telefon public.

— Mulţumesc pentru ajutor, răspunse el. Exact de asta aveam nevoie.

— Da?

— Aşa sper.

— Tocmai am sunat-o pe Olaug Sivertsen, Harry. Şi-a ieşit din minţi de grijă.

— Hmm…

— Nu doar pentru fiul ei. Se teme şi pentru chiriaşa ei, care a fost la munte în weekend şi nu s-a întors încă. Nu ştiu ce să-i spun.

— Cât mai puţin posibil. O să se termine curând.

— Poţi să promiţi?

Râsul lui Harry semăna cu zgomotul unei mitraliere:

— Exact asta pot să promit, da.

În interfon se auzi un pârâit.

— Un vizitator pentru tine, o anunţă o voce nazală de la recepţie.

De fapt, fiindcă trecuse de 4 după-amiază, vocea aparţinea probabil unei agente de securitate, o femeie, însă Beate observase că până şi ele aveau o voce nazală şi metalică după o perioadă petrecută la biroul de la recepţie.

Beate apăsă pe butonul vechiului dispozitiv de pe biroul ei.

— Roagă-l pe vizitator să aştepte un moment. Am puţină treabă.

— Da, dar…

Beate închise interfonul.

— Nu mă lăsaţi în pace deloc, zise ea.

Dincolo de fâşâielile produse în receptor de răsuflarea lui Harry, Beate auzi cum e oprit motorul unei maşini. Observă, în clipa aceea, o schimbare în felul în care cădea lumina în încăpere.

— Trebuie să închid, zise Harry. Se apropie funia de par. Poate te sun după aceea. Dacă merge totul cum sper. OK, Beate?

Beate lăsă receptorul în furcă. Ridică ochii spre uşă.

— Cum e? zise Tom Waaler din prag. Nu-ţi iei rămas-bun de la prietenii buni?

— Nu ţi s-a spus la recepţie să aştepţi?

— Ba da!

Tom Waaler închise uşa şi trase de coarda jaluzelelor albe, făcându-le să cadă peste geamul prin care se vedeau birourile comune. Dădu apoi ocol mesei, se opri în spatele scaunului şi se uită la ce lucra Beate.

— Ce-i asta? zise arătând spre cele două lamele de sticlă lipite una de alta.

Beate simţi că nu mai are aer.

— Din ce zice laboratorul, e o sămânţă.

Waaler îşi lăsă uşor o palmă pe ceafa ei. Beate se încordă.

— Cu Harry ai vorbit adineauri?

Îi mângâie pielea cu un deget.

— Opreşte-te, zise ea pe un ton rece şi controlat. Ia-ţi mâna!

— Măiculiţă, am făcut ceva aiurea? zâmbi Waaler şi ridică amândouă mâinile într-un gest de predare. Cândva îţi plăcea, Lønn.

— Ce vrei?

— Să-ţi dau o şansă. Cred că-ţi datorez asta.

— Serios? Pentru ce?

Beate înclină capul spre umăr şi îl privi. Bărbatul îşi umezi buzele şi se aplecă mai aproape de ea.

— Pentru serviciile furnizate. Pentru supunere. Şi pentru păsărică ta rece şi strâmtă.

Ea vru să-i tragă o palmă, însă el îi prinse încheietura în aer, îi răsuci braţul la spate şi trase de el în sus, dintr-o singură mişcare. Beate icni, scaunul căzu de sub ea şi femeia se izbi cu fruntea de tăblia mesei. În ureche îi auzi vocea, respirând precipitat:

— O să-ţi dau o şansă să-ţi păstrezi postul, Lønn. Ştim că Harry a sunat de pe telefonul amicului taximetrist. Unde e?

Beate gemu. Waaler puse şi mai multă presiune pe braţ.

— Ştiu că doare, zise, şi ştiu că, oricât te-ar durea, n-o să ciripeşti. Asta deci e pentru plăcerea mea. Şi a ta.

Îşi împinse pubisul în coastele ei. Beate simţi că-i vâjâie sângele în urechi. Ţinti cu grijă şi se aruncă fără veste înainte. Capul ei izbi, cu un pocnet, cutia de plastic a interfonului.

— Da? se auzi o voce nazală.

— Trimite-l imediat pe Holm la mine! gemu Beate, cu obrazul lipit de topul de sugativă.

— Am înţeles.

Waaler ezită, apoi îi dădu drumul. Beate se îndreptă de spate.

— Eşti un nenorocit, îi zise. Nu ştiu unde e. Nici în vis nu m-ar fi pus într-o situaţie atât de imposibilă.

Tom Waaler o privi fix. Observând-o. Cât făcu asta, Beate descoperi ceva straniu. Nu se mai temea

de el. Judecata îi spunea că acum era mai periculos ca niciodată, însă în ochii lui era ceva, o nelinişte cum ea nu mai văzuse. Plus că individul tocmai îşi pierduse controlul. Câteva secunde doar, însă era prima dată când îl vedea că nu era în stare să se stăpânească.

— O să mă-ntorc după tine, şopti Waaler. Îţi promit! Şi ştii că-mi ţin promisiunile.

— Ce-i asta…? dădu să spună Bjørn Holm şi se dădu repede la o parte, în timp ce Tom Waaler trecu rapid pe lângă el şi ieşi.

40

Luni. Ploaie

Se făcuse 7:30. Soarele se deplasa către Culmea Ullern şi, de pe veranda ei din Thomas Heftyes gate, *fru* Danielsen, văduvă, zări câţiva nori albi care se adunaseră deasupra fiordului Oslo. Dedesubt, pe stradă, treceau André Clausen şi Truls. Nu-i cunoştea după nume, nici pe bărbat şi nici pe Golden Retriever, însă îi vedea adesea îndreptându-se spre Gimle terrasse. Opriră la semafor lângă banda pentru taxiuri de pe Bygdøy allé. Doamna Danielsen presupuse că aveau de gând să se ducă în Parcul Frogner.

Arată cam ponosiţi amândoi, îşi zise. Câinele, pe lângă asta, avea nevoie urgent de o baie.

Ea strâmbă din nas când dulăul, la jumătate de pas în spatele stăpânului, îşi făcu nevoile pe trotuar. Şi când proprietarul câinelui nu făcu niciun efort ca să-i adune mizeria – nu făcu, de fapt, decât să traverseze strada de îndată ce semaforul arătă verde –, pe *fru* Danielsen o cuprinse indignarea, dar totodată şi un pic de încântare. Indignată era fiindcă o preocupase mereu binele oraşului – sau cel puţin binele acestui cartier – şi încântată fiindcă avea acum material pentru încă o scrisoare de trimis spre publicare la rubrica cititorului din ziarul *Aftenposten,* care nu-i mai acceptase niciun articol în ultima vreme.

Rămase să se uite îndelung la scena crimei, în vreme ce câinele şi stăpânul, evident simţindu-se vinovaţi, se îndepărtau grăbiţi spre Frognerveien. Deveni astfel fără voie martora unei femei care, grăbindu-se să traverseze înainte de schimbarea culorii la semafor, căzu victimă nesimţirii şi lipsei de simţ civic a celuilalt. Femeia încerca să facă semn unui taxi şi nu se uita pe unde calcă.

Doamna Danielsen scoase un oftat sonor, aruncă o ultimă privire la norii care se adunau pe cer şi se

retrase ca să înceapă să redacteze scrisoarea.

Trecu un tren, ca o adiere blândă de vânt. Olaug deschise ochii şi descoperi că se află în grădină.

Ciudat lucru! Nu-şi amintea să fi ieşit din casă. Dar se afla aici, între liniile de cale ferată, simţind miros de trandafiri şi liliac. Apăsarea din tâmple nu se calmase, dimpotrivă. Ridică privirea. Se înnorase – de aceea era aşa de întuneric. Olaug îşi coborî privirea spre picioarele ei desculţe. Piele albă, vene albastre, picioare de femeie bătrână. Ştia de ce se oprise exact acolo. Acolo stătuseră ei cândva. Ernst şi Randi. Ea se aflase la geamul camerei servitoarei, privindu-i în amurg printre tufele de rododendron, care între timp dispăruseră. Soarele scăpăta, el murmurase ceva în germană şi culesese un trandafir pe care i-l pusese soţiei după ureche. Ea izbucnise în râs şi-şi împinsese nasul în gâtul lui. Apoi se întorseseră spre apus, se cuprinseseră unul pe altul de după umeri şi rămăseseră nemişcaţi. Ea îşi lăsase capul pe umărul soţului şi contemplaseră aşa, toţi trei, apusul.

Olaug nu ştia ce gândiseră ei, însă ea cugetase că soarele o să răsară iarăşi. Tinereţe!

Olaug se uită instinctiv către fereastra de la camera servitoarei. Nu tu Ina, nu tu Olaug tânără, doar o suprafaţă neagră care reflecta formele ca de floricele de porumb ale norilor.

Avea să se lamenteze până la sfârşitul verii. Poate ceva mai mult. Apoi restul vieţii urma din nou să curgă, ca întotdeauna. Avea un plan. Avea nevoie de un plan.

Auzi ceva mişcându-se în spatele ei şi se întoarse precaută într-acolo. Când se răsuci pe călcâie, simţi cum se rup firele de iarbă. Apoi nu apucă să se întoarcă cu totul, că încremeni.

Era un câine.

O privea intens, cu ochi care păreau să-şi ceară iertare pentru ceva ce nu se petrecuse încă. Şi în clipa aceea ceva alunecă fără sunet de după pomii fructiferi, apropiindu-se de câine dintr-o parte. Era

un bărbat. Cu ochi mari şi negri, întocmai ca ai câinelui. Olaug simţi că ceva o sufoca, împiedicând-o să respire.

— Ne-am dus înăuntru, dar nu eraţi acolo, zise bărbatul lăsând capul pe-un umăr şi măsurând-o din priviri de parcă ar fi studiat o insectă interesantă. Nu mă cunoaşteţi, *fru* Sivertsen, dar eu de-abia aşteptam să ne întâlnim.

Olaug deschise gura, apoi o închise la loc. Bărbatul veni mai aproape. Olaug privi în spate, peste umărul lui.

— Dumnezeule, şopti şi desfăcu larg braţele.

Fata coborî pe trepte, străbătu în fugă cărarea de pietriş şi o îmbrăţişă veselă pe Olaug.

— Ce îngrijorată am fost din cauza ta! zise Olaug.

— Da? zise cu surprindere Ina. N-am făcut decât să zăbovim la cabană mai mult decât plănuiserăm. E *vacanţă,* ştii doar.

— Da, da, sigur, făcu Olaug strângând-o tare la piept.

Câinele, un setter englezesc, se lăsă purtat de bucuria reîntâlnirii şi sări cu labele pe spatele lui Olaug.

— Thea! făcu bărbatul. Jos!

Thea se aşeză.

— Şi dumnealui cine este? întrebă Olaug eliberând-o în cele din urmă din îmbrăţişare pe Ina.

— Terje Rye.

Obrajii Inei străluceau în întuneric.

— Logodnicul meu.

— Dumnezeule mare! zise Olaug lipindu-şi palmele cu zgomot.

Bărbatul întinse o mână, zâmbind larg. Nu era vreo frumuseţe. Nas cârn, păr subţire şi ochi apropiaţi. Avea însă o privire deschisă, directă, care-i plăcu lui Olaug.

— Mă bucur să vă cunosc, zise bărbatul.

— Şi eu la fel, rosti Olaug, sperând că întunericul îi va ascunde lacrimile.

Toya Harang nu băgă de seamă mirosul decât după ce străbătuseră o bucată bună din Josefines gate.

Îl cercetă bănuitoare pe taximetrist. Era cam negricios, dar cu siguranţă nu african, altfel n-ar fi îndrăznit să se suie la el în taxi. Şi nu fiindcă ar fi fost rasistă; doar că apăruseră statisticile astea despre care se vorbea atât.

Dar de unde venea totuşi mirosul?

Surprinse privirea şoferului în oglindă. Se îmbrăcase oare prea provocator? Decolteul bluzei roşii era prea adânc? Prea scurtă fusta cu şliţ într-o parte, purtată cu cizme lungi de cowboy? Preferă un alt motiv, mai plăcut. O recunoscuse din ziarele de azi, care publicaseră o mulţime de fotografii cu ea. TOYA HARANG, NOUA REGINĂ A MUSICALURILOR, aşa suna un titlu. E drept, cronicarul din *Dagbladet* o numise „stângace, dar fermecătoare”, zicând că era mai convingătoare ca Eliza florăreasă, decât ca doamna de societate în care o transformase profesorul Higgins, însă toate articolele erau de acord că la cântat şi dansat era neîntrecută. Negru pe alb. Ce-ar fi avut Lisbeth de comentat la asta?

— La petrecere? întrebă şoferul.

— Cumva, zise Toya.

O petrecere pentru doi, îşi zise ea. O petrecere dedicată lui Venus şi… ce nume mai spusese el? În fine, Venus era ea. El venise în timpul recepţiei de după premieră şi-i şoptise că era unul dintre admiratorii ei secreţi. Apoi o invitase acasă la el, în seara asta. El nu se obosise să-şi mascheze intenţiile. Ar fi trebuit să-l refuze. De dragul decenţei, ar fi trebuit să spună nu.

— Ce frumos! zise taximetristul.

Decenţă şi nu prea. Simţea încă mirosul de siloz, praful de paie şi vedea cureaua tatălui ei, ridicată, despicând dârele de lumină care se strecurau printre şipcile hambarului, pregătit s-o lovească. Decenţă şi nu prea. Încă simţea şi mâna mamei, după aceea, mângâind-o pe păr în bucătărie, după ce o întrebase

de ce nu putea şi ea să fie ca Lisbeth. Cuminte şi deşteaptă. Într-o zi, Toya se dezlănţuise zicând că era aşa cum era şi că trebuie să fi moştenit firea asta de la taică-său, pe care-l văzuse călărind-o pe Lisbeth ca pe o scroafă în cocină, în timp ce maică-sa nu ştia nimic despre asta? Toya privise cum mama ei se schimbă la faţă, nu fiindcă n-ar fi ştiut că spunea numai minciuni, ci fiindcă îşi dăduse seama că Toya, de acum încolo, n-are să se sfiască să folosească orice armă ca să le facă rău. Apoi Toya răcnise cât de tare putuse că-i urăşte. Tatăl ei venise din salon cu ziarul în mână şi pe feţele părinţilor ei Toya văzuse că-şi dădeau seama că acum fiica lor nu mai minţea. Îi ura şi în clipa de faţă, când nu mai erau pe lume? Nu ştia. Nu. Parcă nu mai ura pe nimeni. Nu de aceea făcuse ce făcuse. O făcuse să se distreze. Din indecenţă. Şi pentru că interdicţia era atât de irezistibilă!

Îi întinse taximetristului o bancnotă de 200 de coroane, zâmbind şi spunându-i să păstreze restul, în ciuda duhorii din maşină. Abia când automobilul se îndepărtă, îşi dădu seama de ce şoferul o privise tot timpul în oglinda retrovizoare. Mirosul nu venea de la el, ci de la ea.

— Lua-te-ar dracu'!

Îşi răzui de pavaj talpa de piele a cizmei de cowboy, lăsând dâre cafenii. Căută în jur o baltă, însă nu se mai văzuse de aproape săptămâni aşa ceva prin Oslo. Se dădu bătută, se apropie de uşă şi apăsă pe sonerie.

— Da?

— Sunt Venus, gânguri zâmbind de una singură.

— Şi eu sunt Pygmalion, zise vocea.

Ăsta era numele!

Încuietoarea scoase un bâzâit. Toya ezită o clipă. Ultima şansă de retragere. Dintr-o mişcare îşi aruncă părul pe spate şi deschise uşa.

O aştepta în uşă, cu un pahar într-o mână.

— Ai făcut cum ţi-am cerut? o întrebă. N-ai spus nimănui unde te duci?

— Nu, eşti nebun? făcu ea dându-şi ochii peste cap.
— Poate, rosti el deschizând larg uşa. Intră şi salut-o pe Galateea.
Ea râse, deşi habar n-avea despre ce vorbeşte el. Râse chiar şi când înţelese că ceva oribil era pe cale să se întâmple.

Harry găsi un loc de parcare undeva pe Markveien, opri motorul şi coborî. Îşi aprinse o ţigară şi pufăi grăbit. Străzile erau pustii, de parcă se retrăseseră cu toţii în case, la adăpost. Norii drăgălaşi de după-amiază se întinseseră şi formau acum pe cer un covor albastru-cenuşiu.
Merse pe lângă faţadele pline de graffiti ale caselor până ce ajunse la uşă. Din ţigară rămăsese doar filtrul, aşa că o aruncă. Sună şi aşteptă. Era atât de umed, încât îi transpirau palmele. Sau de frică? Se uită la ceas şi ţinu minte ora.
— Da? îi răspunse o voce care părea iritată.
— Bună seara. Harry Hole sunt.
Niciun răspuns.
— De la poliţie.
— Sigur. Scuze, mă gândeam la altceva. Intră!
Se auzi un bâzâit şi uşa se deschise.
Harry urcă treptele fără să se grăbească, îl aşteptau amândouă în prag.
— O, nu, zise Ruth. E pe cale să se dezlănţuie iadul.
Harry se opri pe palier, în faţa lor.
— Ploaia, adăugă pe post de explicaţie Vulturul din Trondheim.
— A, înţeleg, zise Harry ştergându-şi palmele de pantaloni.
— Cu ce te putem ajuta, domnule inspector?
— Să-l prind pe Curierul ucigaş.

Aşezată în poziţie fetală în mijlocul patului, Toya se uita la ea însăşi în oglinda de pe uşa şifonierului care era dată de perete. Ascultă susurul duşului de la parter. Îşi spăla de pe el mirosul ei. Se rostogoli pe

cealaltă parte. Salteaua cu apă se mulă cu blândeţe pe corpul ei. Se uită la fotografie. Zâmbeau. Erau în vacanţă. Franţa, poate, îşi trecu degetele peste cuvertura răcoroasă. Şi corpul lui fusese rece. Rece, dur şi musculos pentru cineva de vârsta lui. Mai ales fesele şi coapsele. Asta fiindcă fusese dansator, îi explicase el. Timp de 15 ani, zi de zi, îşi antrenase muşchii. Nu aveau să dispară niciodată.

Atenţia Toyei fu atrasă de cureaua neagră de la pantalonii care zăceau pe podea.

15 ani. Nu aveau să dispară niciodată.

Se întoarse pe spate, se ridică pe pat şi auzi gâlgâitul apei din interiorul saltelei de cauciuc. De acum înainte, totul avea să se schimbe. Toya era deşteaptă acum. O fată bună. Exact cum voiseră mămica şi tăticul. Era Lisbeth acum.

Toya se sprijini cu capul de perete şi se cufundă mai bine în saltea. Ceva o gâdila între omoplaţi. Rămase aşa, căzând pe gânduri.

Wilhelm îi ceruse să folosească un vibrator, iar el să se uite. Îi făcuse pe plac. Fată cuminte. El deschisese cutia. Ea închisese ochii, însă tot văzuse dâre de lumină – lumina strecurându-se printre scândurile hambarului – în interiorul pleoapelor. Apoi, când el terminase în gura ei, simţise gust de siloz, însă nu spusese nimic. Fată deşteaptă.

Deşteaptă fusese şi când se lăsase instruită de Wilhelm cum să vorbească şi să cânte ca sora ei. Încercase să zâmbească întocmai ca ea. Wilhelm le dăduse celor de la machiaj o poză cu Lisbeth şi le ceruse să o facă pe Toya să arate la fel. Singurul lucru care nu-i ieşise Toyei fusese râsul lui Lisbeth, aşa că Wilhelm nu o lăsase să mai încerce. Fusese, când şi când, nesigură cât din asta avea de-a face cu personajul Eliza Doolittle şi cât cu dorul disperat al lui Wilhelm de Lisbeth. Iar acum se afla aici, în patul lui. Poate că şi asta avea de-a face cu Lisbeth, atât în ce-l privea pe el, cât şi pe ea. Cum zisese Wilhelm. Pofta trupească ajunge la nivelul cel mai de jos?

Ceva o împunse iarăşi în spate, făcând-o să se smucească din nou, nervoasă.

Ea, una, nu-i ducea prea mult dorul lui Lisbeth, dacă era să fie pe deplin sinceră. Fusese, fireşte, absolut şocată, la fel ca toată lumea, auzind vestea dispariţiei sale. Însă asta îi deschisese uşi noi. Toya dăduse interviuri, iar Vârtelniţa abia primise o ofertă pentru o serie de concerte bine plătite, în memoria lui Lisbeth. Şi acum, şi rolul principal din *My Fair Lady.* Care, colac peste pupăză, era pe cale să ajungă un mare succes. Wilhelm îi spusese, la recepţia de după premieră, că era cazul să se pregătească să devină celebră. O vedetă. O divă. Îşi duse mâna pe spate. Ce o tot înţepa? Un cocoloş. Sub cearşaf. Dispăru când îl apăsă. Dar apăru iar. Trebuia să-l găsească.

— Wilhelm?

Dădu să strige mai tare, ca să acopere zgomotul apei de la duş, însă îşi aminti că Wilhelm îi dăduse instrucţiuni ferme să-şi odihnească vocea. După ziua liberă de azi, urmau să aibă spectacole seară de seară, până la sfârşit de săptămână. Când sosise, el îi ceruse să nu vorbească deloc, sub nicio formă. Chiar dacă mai înainte îi spusese că ar vrea să repete câteva frânturi de dialog care nu ieşiseră impecabil şi o rugase să se machieze ca Eliza, pentru a părea totul mai realist.

Toya trase de cearşaful întins peste saltea şi-l dădu la o parte. Alt aşternut nu mai era, doar suprafaţa albastră, translucidă a cauciucului saltelei. Dar ce era acolo? Lăsă palma pe saltea. Acolo era, sub cauciuc. Nu se vedea, întinse un braţ, aprinse veioza şi o înclină ca să lumineze locul cu pricina. Umflătura dispăruse iarăşi. Îşi lăsă palma pe suprafaţa de cauciuc şi aşteptă. Umflătura reveni cu lentoare, făcând-o să-şi dea seama că ce se afla înăuntru se scufunda dacă împingeai, apoi revenea. Îşi trecu palma peste saltea.

Văzu, la început, contururile pe cauciuc. Era ca un profil. Nu, nu era *ca* un profil. Chiar era un profil. Toya se lungi pe burtă. Încetase să respire.

Acum simţea. De la stomac până în vârful degetelor. În interior, era un corp întreg. Un corp obligat să se ridice de forţa de împingere a apei şi obligat să se lase de greutatea Toyei, de parcă două persoane ar fi încercat să devină una singură. Şi poate că aşa şi erau. Fiindcă era de parcă s-ar fi uitat în oglindă.

Îi venea acum să ţipe. Voia să-şi distrugă vocea. Nu mai voia să fie fată cuminte. Sau deşteaptă. Voia să fie iarăşi Toya. Numai că nu putea. Reuşea doar să se holbeze la faţa palidă, albăstrie a surorii ei, care o fixa la rându-i cu ochi lipsiţi de pupile. Şi să asculte fâşâitul apei, atât de asemănător cu paraziţii TV după ce se termină transmisia. Apoi sunetul apei picurând pe parchet, la capătul patului, în spatele ei, anunţând-o că Wilhelm terminase de făcut duş.

— Nu poate fi el, îngăimă Ruth. E… e… e imposibil!

— Ultima dată când am fost aici, spuneai că te gândeşti să treci peste acoperiş la Barli, să-i spionezi un pic, zise Harry. Şi că uşa lui de la terasă a stat deschisă toată vara. Eşti sigură că-i aşa?

— Absolut, dar nu poţi să dai, pur şi simplu, un telefon? întrebă Vulturul din Trondheim.

Harry clătină din cap.

— O să devină bănuitor şi nu putem risca să-l lăsăm să ne scape. Trebuie să-l prind în seara asta, dacă nu cumva e deja târziu.

— Târziu pentru ce? întrebă Vulturul din Trondheim privindu-l pieziş.

— Uitaţi, nu vă cer decât să mă lăsaţi să merg pe balconul vostru ca să ajung pe acoperiş.

— Chiar nu mai e nimeni cu tine? vru să ştie Vulturul din Trondheim. N-ai un mandat de percheziţie sau ceva de genul ăsta?

Harry clătină din cap.

— Intervenţie justificată de suspiciuni, zise el. Nu-ţi trebuie mandat.

Un tunet bubui ameninţător, grav, deasupra lui Harry. Jgheabul de deasupra balconului fusese

zugrăvit în galben cândva, însă vopseaua se cojise, dezvăluind porţiuni mari de rugină roşie. Harry se apucă zdravăn de el, cu amândouă mâinile, şi-l zgâlţâi uşurel ca să verifice dacă era bine prins. Jgheabul cedă gemând, un şurub se desprinse din tencuială şi, cu un clinchet, şurubul căzu în curte. Harry îi dădu drumul, înjurând. Însă nu avea alternativă, aşa că puse un picior pe balustradă şi încercă să se caţăre. Se uită spre margine. Trase automat, cu putere, aer în piept. Cearşaful de pe uscătorul rotativ de jos arăta ca un timbru alb suflat de vânt.

Îşi trecu un picior peste marginea jgheabului de scurgere şi reuşi cu greu să se suie. Chiar dacă acoperişul era abrupt, ghetele sale robuste se dovediră aderente la ţigle, permiţându-i să străbată din doi paşi distanţa până la burlan şi să-l strângă la piept ca pe un prieten de mult pierdut. Se îndreptă de spate şi se uită împrejur. Văzu săgeata unui fulger coborând peste Nesodden. Aerul – nemişcat când sosise Harry – îl înţepa acum prin haină. Harry tresări când deodată o umbră neagră îi trecu pe dinainte. Umbra pătrunse în spaţiul de deasupra curţii interioare. O rândunică. Harry o zări căutându-şi adăpost pe sub streşini.

Se căţără cu greutate până sus, ţinti o giruetă neagră aflată la 15 metri mai încolo, trase iarăşi aer adânc în piept şi începu să meargă pe coama acoperişului, cu braţele întinse ca un dansator pe sârmă.

Când se întâmplă, era la jumătatea drumului. Auzi un fâşâit, pe care-l crezu venind de la coroanele copacilor de dedesubt. Sunetul spori în volum şi, în acelaşi timp, uscătorul din curte începu să se învârtă şi să se vaiete ascuţit. Nu simţea nicio adiere de vânt, nu încă. Apoi îl izbi. Seceta se sfârşise. Suflarea vântului îl izbi în piept ca o avalanşă de aer, pusă în mişcare de şuvoiul torenţial. Făcu un pas înapoi, împleticindu-se, şi rămase legănându-se nesigur pe coama acoperişului. O auzi apropiindu-se în zăngănit de ţiglă. Ploaia.

Potopul. Se năpusti cu furie asupra acoperişului şi, în mai puţin de o clipă, totul era ud. Harry încercă să-şi păstreze echilibrul, însă nu avea de ce să se ţină. Era de parcă ar fi călcat pe săpun. O gheată alunecă, obligându-l să încerce, deznădăjduit, să ajungă la giruetă. Braţele îi erau întinse în faţă, degetele depărtate. Mâna dreaptă aluneca peste ţigle, căutând ceva de care să se apuce, dar nu era nimic. Gravitaţia îl trăgea spre pământ. Unghiile sale zgâriind scoteau acelaşi scrâşnet ca lama unei seceri ascuţite pe piatră. Auzi cum se domoleşte vaietul piţigăiat al uscătorului rotativ, simţi sub genunchi jgheabul şi-şi dădu seama că se apropie de margine. Încercă să se întindă mai mult, să devină mai uşor. O antenă. Mâna lui stângă înhăţă tija. Metalul era flexibil, îndoindu-se, ameninţând să cadă odată cu el în curte. Dar rezistă.

Harry se apucă bine, cu amândouă mâinile, şi reuşi să se ridice în picioare. Reuşi din nou să stea pe tălpile de cauciuc, împinse cât de tare putu şi-şi găsi un punct de sprijin. În timp ce rafalele de ploaie îi biciuiau faţa, reuşi să treacă peste coama acoperişului, se aşeză călare pe ea şi oftă adânc, uşurat. Dedesubt, antena contorsionată arăta în jos. Cineva urma să aibă probleme în seara asta cu recepţia emisiunii *Notă cu notă.*

Harry aşteptă să i se mai calmeze pulsul. Apoi se ridică şi-şi continuă mersul pe sârmă. Girueta primi un sărut.

Terasa lui Barli era decupată în acoperiş, aşa că Harry putu să-şi facă vânt cu uşurinţă pe dalele de teracotă. Tălpile lui plescăiră la aterizare, însă sunetul fu înecat de vuietul şi gâlgâiala apei din burlane.

Scaunele fuseseră luate, grătarul zăcea negru şi mort într-un ungher, însă uşa terasei era întredeschisă.

La început auzi doar darabana ploii pe pardoseală, însă după ce trecu grijuliu pragul şi intră în cameră, putu distinge un alt sunet, scos tot de apă. Venea din baia de jos. Duşul. În sfârşit, un pic

de noroc. Harry se bătu peste buzunarele sacoului îmbibat de apă, căutând dalta. Putea spera să dea de Barli dezbrăcat şi neînarmat, însă Wilhelm ar fi putut încă să aibă arma pe care i-o adusese Sven în Parcul Frogner, sâmbătă.

Harry văzu că uşa de la dormitor era deschisă. Într-o cutie de unelte, lângă pat, văzu un cuţit lapon. Se apropie în vârful picioarelor şi se furişă în dormitor.

Camera era întunecată, abia luminată de veioza de pe noptieră. Harry se opri la capătul patului; privirea îi căzu pe perete, la fotografia cu Wilhelm şi Lisbeth în luna de miere, în faţa unei clădiri vechi, maiestuoase, şi a unei statui înfăţişând un călăreţ pe calul său. Harry ştia acum că fotografia nu fusese făcută în Franţa. În opinia lui Sven, orice persoană cât de cât educată ar fi trebuit să recunoască statuia eroului naţional al Cehiei, Václav, din faţa Muzeului Naţional aflat în Piaţa Václav din Praga.

Ochii lui Harry se obişnuiseră, între timp, cu semiîntunericul. Deveni atent la patul dublu şi încremeni; îşi ţinu răsuflarea şi rămase aşa, neclintit ca un om de zăpadă. Cuvertura fusese aruncată pe jos, iar cearşaful tras pe jumătate, dezvelind cauciucul albastru. Deasupra, pe burtă, stătea întinsă o persoană, sprijinindu-şi în coate partea superioară a corpului. Ochii îi erau aţintiţi în punctul de pe salteaua albastră în care cădea lumina veiozei.

Pe acoperiş, ploaia răpăi o ultimă oară şi se opri brusc. Era limpede că persoana de pe pat nu-l auzise pe Harry intrând, însă Harry avea aceeaşi problemă pe care o au majoritatea oamenilor de zăpadă în miezul verii. Curgea apa de pe el. Îi picura din sacou şi cădea pe parchet cu zgomote care, pentru urechile lui Harry, păreau ca bubuiturile de tunet.

Trupul de pe pat se încordă. Şi se răsuci pe spate. Mai întâi, capul. Apoi întreg corpul, despuiat.

Harry îi observă mai întâi penisul erect care oscila ca un metronom.

— Dumnezeule! Harry?

Vocea lui Wilhelm Barli părea înspăimântată şi uşurată, în acelaşi timp.

41

Luni. Final fericit

— Noapte bună!

Rakel îl sărută pe Oleg pe frunte şi-l acoperi cu pătura. Apoi coborî în bucătărie şi se aşeză, să se uite cum cade ploaia.

Îi plăcea ploaia. Curăţa aerul şi spăla urmele trecutului. Un nou început. De asta era nevoie, de un nou început.

Se apropie de uşa de la intrare şi verifică dacă era încuiată. O făcea a treia oară în seara asta. De ce se simţea atât de înfricoşată?

Porni televizorul. Era o emisiune muzicală. Trei oameni pe aceeaşi băncuţă, la pian. Zâmbindu-şi. Ca o familie mică, îşi zise Rakel.

Un tunet bubui cu putere, făcând-o să tresară pe scaun.

— Nici nu ştii ce m-ai speriat.

Wilhelm Barli clătină din cap, iar odată cu capul se clătină şi penisul lui, acum pe cale să devină flasc.

— Cred că-mi imaginez, mai mult sau mai puţin, zise Harry. Fiindcă am venit de pe terasă, vreau să spun.

— Nu, Harry, chiar nu ai idee…

Wilhelm întinse braţul spre marginea patului, luă cuvertura şi se înfăşură în ea.

— Se aude de parcă faci duş, zise Harry.

Wilhelm clătină din cap, făcând o grimasă.

— Nu eu.

— Atunci cine?

— Am pe cineva în vizită. O… femeie.

Surâse cu subînţeles şi arătă spre un scaun pe care se aflau aruncate o fustă din piele întoarsă, un sutien negru şi un dres negru cu margine elastică.

— Singurătatea ne face slabi, nu-i aşa, Harry? Căutăm alinare oriunde o putem găsi. Unii o caută pe fundul sticlei. Alţii… zise Wilhelm şi ridică din

umeri. Acceptăm de bunăvoie că suntem supuşi greşelii, ce zici, Harry? Şi… da, să ştii că mă mustră conştiinţa.

Ochii lui Harry îşi regăsiseră acuitatea: vedea acum dârele de lacrimi de pe obrajii lui Wilhelm.

— Promiţi să nu spui nimănui, Harry? A fost o scăpare, atâta tot.

Harry se apropie de scaun, mută pe spătar dresul solitar şi se aşeză.

— Cui să-i spun, Wilhelm? Soţiei tale?

Odaia fu luminată, pe neaşteptate, de o străfulgerare luminoasă, urmată de bufnetul înfundat al tunetului.

— Imediat ajunge deasupra noastră, zise Wilhelm.

— Da, încuviinţă Harry şi-şi trecu palma peste fruntea udă.

— Ce vrei aşadar?

— Cred că ştii ce vreau, Wilhelm.

— Spune-mi totuşi!

— Am venit să te arestăm.

— Să mă arestaţi? Eşti doar tu, singur, recunoaşte. Complet singur.

— Ce te face să crezi asta?

— Ochii tăi. Limbajul corporal. Pot citi oamenii, Harry. Te-ai strecurat aici şi eşti dependent de elementul-surpriză. Nu aşa ataci când vânezi în haită, Harry. Dar de ce eşti singur? Ceilalţi unde sunt? Mai ştie cineva că ai venit încoace?

— Nu e important. Să spunem că aş fi singur. Tot trebuie să răspunzi pentru uciderea a patru persoane.

Wilhelm duse un deget la buze şi păru să cugete cât Harry înşiră numele:

— Marius Veland, Camilla Loen, Lisbeth Barli, Barbara Svendsen.

Wilhelm se uită o vreme în gol, apoi dădu încet din cap şi-şi luă degetul de pe buze.

— Cum ai aflat, Harry?

— Când mi-am dat seama de ce. Din gelozie. Ai vrut să te răzbuni pe ei amândoi, evident. Când ai aflat că Lisbeth îl cunoscuse pe Sven şi că fuseseră

împreună în timpul lunii voastre de miere petrecute la Praga.

Wilhelm închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Salteaua cu apă bolborosi.

— Nu am ştiut că fotografia cu tine şi Lisbeth a fost făcută la Praga, până ce nu am văzut aceeaşi statuie într-o fotografie pe care am primit-o astăzi, mai devreme, pe e-mail.

— Şi în clipa aceea ţi-ai dat seama de tot?

— Păi… când mi-a venit prima oară în gând, am respins ideea ca fiind absurdă, apoi, treptat, a început să aibă tot mai multă noimă. Atâta cât poate să aibă nebunia. Mi-a devenit clar: Curierul ucigaş nu e un criminal în serie obsedat sexual, ci unul care şi-a pus în scenă crimele ca să le dea substrat sexual. Să facă în aşa fel încât Sven Sivertsen să pară a fi făptaşul. Şi singura persoană care putea înscena aşa ceva trebuia să fie un profesionist, cineva care face din asta meseria şi pasiunea lui.

Wilhelm deschise un ochi.

— Dacă te înţeleg bine, spui că respectivul criminal a plănuit să ucidă patru persoane ca să se răzbune pe una singură?

— Dintre cele cinci victime, doar trei au fost alese la întâmplare. Ai făcut ca scenele crimelor să arate ca şi cum ar fi fost stabilite de colţurile dispuse la întâmplare ale pentagramei, dar în realitate ai trasat steaua pornind din două puncte: adresa ta şi cea a casei aparţinând mamei lui Sivertsen. Şireată stratagemă, însă geometrie simplă.

— Tu chiar crezi ce spui acum, Harry?

— Sven Sivertsen nu a auzit în viaţa lui de vreo Lisbeth Barli. Dar ştii ceva, Wilhelm? Şi-a amintit-o imediat când i-am spus numele ei de fată: Lisbeth Harang.

Wilhelm nu răspunse.

— Ce nu înţeleg, urmă Harry, e de ce ai aşteptat atâţia ani ca să te răzbuni.

Wilhelm se foi pe pat.

— Să presupunem că nu înţeleg ce vrei să insinuezi, Harry. Nu prea am chef de mărturisiri care să ne pună pe amândoi într-o poziţie dificilă. Însă, de vreme ce mă aflu în fericita situaţie de a şti că nu poţi dovedi nimic, nu mă deranjează un pic de sporovăială. Ştii că-mi plac oamenii care sunt în stare să asculte.

Harry se foi pe scaun, ca pe ace.

— Da, Harry, este adevărat că ştiam de relaţia lui Lisbeth cu tipul respectiv, dar nu am aflat decât în vara asta.

Afară începea să plouă iarăşi, mărunt. Stropii loveau în fereastră.

— Ea ţi-a spus?

Wilhelm făcu semn că nu.

— N-ar fi făcut-o niciodată. Vine dintr-o familie unde problemele nu se discută. N-ar fi ieşit la iveală în veci dacă nu aş fi renovat apartamentul. Aşa… am găsit o scrisoare.

— Şi?

— Peretele extern al studioului ei e de cărămidă goală. E zidul original al clădirii, de când s-a construit, la începutul secolului 20. Solid, dar pe timp de iarnă se face un frig teribil. Am vrut să-l tencuiesc şi să-l izolez pe interior. Lisbeth nu a fost de acord. Mi s-a părut cam ciudat, fiindcă era o fată cu capul pe umeri, crescută la ţară, nu genul pe care s-o apuce sentimentalismul când e vorba de un perete vechi. Aşa că, într-o zi, când nu era acasă, am examinat peretele. Nu am găsit nimic, până ce nu am dat la o parte biroul. Şi tot nu vedeam nimic ieşit din comun, dar m-am apucat să împung pe rând cărămizile. Una s-a mişcat un pic. Am tras-o şi a ieşit cu totul. Libeth camuflase fisurile din jur cu mortar. Înăuntru am găsit două scrisori. Pe plic era numele Lisbeth Harang şi o adresă de post-restant pe care nu ştiusem că o are. Prima reacţie a fost să pun scrisorile la loc şi să mă conving că nici nu le văzusem. Dar sunt un om slab. Nu am fost în stare. *„Liebling,* te am mereu în gând. Încă îţi simt buzele

pe ale mele, îţi simt pielea atingând-o pe a mea” – cam aşa începea scrisoarea.

Patul scoase un zgomot unduitor.

— Cuvintele m-au usturat ca şfichiul unui bici, dar am citit mai departe. Era straniu, fiindcă orice cuvinţel de acolo ar fi putut fi scris de mâna mea. După ce terminase cu declaraţiile de dragoste, tipul se apucase să descrie, cu destule detalii, ce făcuseră în camera de hotel din Praga. Însă nu descrierea felului în care făcuseră dragoste m-a afectat cel mai tare. Ci când el a citat cuvinte pe care i le spusese ea, evident, despre relaţia noastră. Că pentru ea nu era decât „o soluţie practică pentru o existenţă fără iubire”. Îţi imaginezi cum te simţi când citeşti aşa ceva, Harry? Când înţelegi că femeia pe care o iubeşti nu doar că te-a înşelat, dar nici măcar nu te-a iubit vreodată? Să nu fii iubit – nu asta e definiţia esenţială a unei existenţe ratate?

— Nu, zise Harry.

— Nu?

— Continuă, dacă nu te superi.

Wilhelm îi aruncă o privire scrutătoare.

— Pusese în plic şi o fotografie cu el. Presupun că ea îl implorase să i-o trimită. L-am recunoscut. Era norvegianul cu care făcuserăm cunoştinţă într-o cafenea din Perlova, o zonă mai dubioasă din Praga, cu prostituate şi, din câte mi-am dat seama, cu bordeluri. Stătea la bar când am intrat noi. Mi-a atras atenţia fiindcă arăta ca unul dintre acei domni maturi şi distinşi pe care îi foloseşte Boss ca modele. Îmbrăcat elegant şi mai degrabă în vârstă. Nu am fost deci foarte surprins când bărbatul ăsta a venit la masa noastră, s-a prezentat în norvegiană şi ne-a întrebat dacă n-am vrea să cumpărăm un lănţişor. I-am mulţumit politicos şi am spus nu, însă evident că, după ce l-a scos şi i l-a arătat lui Lisbeth, ei i-au lucit ochii, fireşte, şi a zis că îi place la nebunie. Pandantivul era un diamant roşu în formă de stea cu cinci colţuri. L-am întrebat cât vrea pe el şi, când mi-a zis un preţ ridicol de umflat, pe care îl puteam interpreta doar ca pe o provocare, l-am

invitat să ne scutească. Mi-a zâmbit de parcă ar fi obţinut o victorie, a scris adresa altei cafenele pe un petic de hârtie şi a spus că-l putem găsi acolo în următoarea zi, la aceeaşi oră, dacă ne răzgândeam. I-a întins hârtia, fireşte, lui Lisbeth. Ţin minte că am fost prost dispus tot restul serii. Apoi am uitat totul. Lisbeth ştie să te facă să uiţi. Câteodată reuşeşte…

Wilhelm îşi duse un deget la ochi…

— …reuşeşte s-o facă prin simpla ei prezenţă.

— Hmm… Şi în al doilea plic ce era?

— O scrisoare pe care o scrisese ea şi pe care încercase, în mod evident, să i-o trimită. Pe plic era o ştampilă: „Returnată destinatarului”. Lisbeth spunea acolo că încercase să dea de el în fel şi chip, însă nu i se răspunsese la numărul de telefon primit, nu apărea în cartea de telefoane şi nici nu fusese găsit la adresă. Spera că scrisoarea ei avea să ajungă cumva în mâinile lui şi-l întreba dacă fusese nevoit să părăsească Praga. Poate că avea aceleaşi probleme financiare din cauza cărora împrumutase bani de la ea?

Wilhelm hohoti sec.

— Dacă da, atunci să o anunţe imediat. Iar ea avea să-l ajute iarăşi. Fiindcă îl iubea. Nu se putea gândi la nimic altceva – despărţirea de el o înnebunea. Sperase, scria, că suferinţa o să dispară cu timpul, însă se întinsese ca o boală şi fiecare părticică din corp o durea. Unele părticele, evident, dureau mai tare ca altele, fiindcă scria că, atunci când îşi lasă soţul – adică pe mine – să facă dragoste cu ea, închide ochii şi se preface că e cu el. Evident că am fost zdruncinat. Da, am rămas încremenit. Însă am murit când am văzut data de pe plic.

Wilhelm strânse iarăşi, cu putere, din pleoape.

— Scrisoarea era din februarie. De anul ăsta.

Încă un fulger făcu să joace umbre pe pereţi. Umbrele stăruiră, ca nişte năluci de lumină.

— Ce să faci, în cazul ăsta? întrebă Wilhelm.

— Da, ce să faci?

Wilhelm schiţă un surâs.

— Soluţia mea a fost să o ospătez cu *foie gras* şi vin alb. Am acoperit patul cu trandafiri şi am făcut dragoste toată noaptea. Dimineaţa devreme, cât încă dormea, m-am trezit să o privesc. Ştiam că fără ea nu pot trăi, dar mai ştiam şi că, dacă vreau să fie a mea, mai întâi trebuia s-o pierd.

— Şi aşa ai plănuit totul. Ai pus în scenă uciderea soţiei tale şi te-ai asigurat, în acelaşi timp, că bărbatul pe care-l iubea va fi învinovăţit.

Wilhelm ridică din umeri.

— M-am pus pe lucru la fel cum aş fi făcut-o pentru un spectacol. Ca toţi cei din branşă, ştiu că lucrul cel mai important e iluzia. Înşelăciunea trebuie prezentată atât de credibil, încât adevărul să fie pus la îndoială. Ar putea să ţi se pară ceva greu de realizat, dar descoperi, în profesia mea, că asta e de obicei mult mai uşor decât alternativa. Lumea e mult mai obişnuită să audă minciuni decât adevărul.

— Hmm… Spune-mi cum ai făcut-o!

— De ce aş risca?

— Nu pot folosi nimic din ce spui în instanţă, oricum. Nu am martori şi am intrat ilegal în locuinţa ta.

— Mda, numai că eşti băiat isteţ, Harry. S-ar putea să-mi scape ceva ce poate fi folosit în anchetă.

— Poate, dar cred că eşti dispus să-ţi asumi riscul.

— De ce?

— Fiindcă vrei să-mi spui. Arzi să-mi povesteşti totul. Să te auzi povestind.

Wilhelm Barli râse în hohote.

— Crezi, aşadar, că mă cunoşti, Harry?

Harry clătină din cap şi se căută de ţigări. Pachetul nu mai era. Îl pierduse, probabil, când era să cadă de pe acoperiş.

— Nu te cunosc, Wilhelm. Nu ştiu nici pe alţii ca tine. Am lucrat cu ucigaşi timp de 15 ani şi ştiu un singur lucru: că eşti în căutarea cuiva căruia să-i împărtăşeşti secretele. Ţii minte ce m-ai pus să-ţi promit la teatru? Că o să-l găsesc pe făptaş. Ei bine, mi-am ţinut promisiunea. Să facem deci un târg. Tu

îmi spui cum ai făcut-o, iar eu îţi spun ce probe avem.

Wilhelm îi analiză chipul. Netezi salteaua cu o mână.

— Ai dreptate, Harry. Vreau să-ţi spun. Sau, ca să fiu mai exact, vreau să înţelegi. Din câte ştiu despre tine, cred că o poţi face. Vezi tu, ţi-am urmărit progresul încă de la începutul cazului.

Wilhelm râse văzând faţa lui Harry.

— N-ai ştiut, evident. Mi-a luat mai mult decât aş fi crezut să-l găsesc pe Sven Sivertsen. Am făcut o copie a pozei primite de Lisbeth şi am plecat la Praga. M-am fâţâit prin barurile şi cafenelele din Mustek şi Perlova arătând peste tot poza şi întrebând de un norvegian pe nume Sven Sivertsen. Nimic. Însă era limpede că unii ştiau mai multe decât erau dispuşi să divulge. Aşa încât, după câteva zile, mi-am schimbat strategia. Am început să întreb de cineva care să-mi facă rost de nişte diamante roşii. Ştiam că poţi găsi aşa ceva în Praga. Mi-am asumat identitatea unui colecţionar danez de diamante, pe nume Peter Sandmann, şi am anunţat că aş fi dispus să plătesc foarte bine pentru un diamant special, tăiat în formă de stea cu cinci colţuri. Mi-am dat adresa şi, după două zile, a sunat telefonul din cameră. Am ştiut că era el imediat ce i-am auzit vocea. Mi-am schimbat vocea şi i-am vorbit în engleză. I-am spus că mă aflu în negocieri pentru un alt diamant şi l-am întrebat dacă pot să-l sun mai târziu, pe seară. Avea şi un număr la care să-l găsesc? Îmi dădeam seama că încerca să nu se arate prea nerăbdător şi m-am gândit că mi-ar fi uşor să mă întâlnesc cu el pe vreo străduţă dosnică. M-am controlat totuşi, ca vânătorul care trebuie să se abţină văzându-şi prada şi să aştepte până ce condiţiile sunt perfecte. Înţelegi?

Harry încuviinţă cu o mişcare lentă din cap.

— Înţeleg.

— Mi-a dat numărul de mobil. În ziua următoare m-am întors la Oslo. Mi-a luat o săptămână să aflu ce voiam să ştiu despre Sven Sivertsen. Să-l

identific a fost partea cea mai uşoară. Erau 29 de Sven Sivertsen în registrul naţional de evidenţă a populaţiei, dintre care nouă de vârsta potrivită şi doar unul fără adresă fixă în Norvegia. I-am notat ultima adresă cunoscută, am cerut de la informaţii numărul de fix şi am sunat.

Mi-a răspuns o bătrână, care mi-a spus că Sven e fiul ei, dar că nu mai locuieşte de mulţi ani acolo. I-am povestit că eu şi alţi câţiva vechi colegi de şcoală încercăm să organizăm o reuniune aniversară. Mi-a spus că Sven locuieşte la Praga, dar că e mai mereu pe drumuri şi că nu are o adresă stabilă ori telefon fix. Pe lângă asta, nici n-ar fi prea interesat să se vadă cu foştii colegi. Cum ziceam că mă cheamă? I-am debitat că nu fuseserăm colegi decât şase luni, aşadar mă îndoiam să-mi fi reţinut numele. Şi dacă mi-l reţinuse, era probabil fiindcă la acea vreme avusesem nişte necazuri cu poliţia. Era adevărat că Sven păţise la fel? Tonul mamei lui a devenit deodată aspru, mi-a zis că asta a fost de mult şi că nu i se pare ciudat că Sven devenise un pic rebel, ţinând seama de cum ne-am purtat cu el. Mi-am cerut iertare în numele colegilor de clasă, am închis şi am sunat la Arhiva Penală. Le-am spus că sunt jurnalist şi că aş vrea să ştiu ce condamnări avusese Sven Sivertsen. O oră mai târziu aveam o imagine destul de clară în privinţa ocupaţiilor lui din Praga. Trafic de diamante şi de arme. În minte începea să mi se contureze un plan, bazat pe ce ştiam acum: că făcea bani din trafic; diamantele cu cinci colţuri; armele; adresa mamei. Începi să faci legăturile?

Harry nu răspunse.

— Când l-am sunat iarăşi pe Sven Sivertsen, trecuseră deja trei săptămâni de la excursia mea la Praga. I-am vorbit în norvegiană, cu vocea mea normală, am trecut direct la subiect şi i-am spus că sunt în căutarea cuiva care să-mi procure pentru o perioadă îndelungată arme şi diamante, fără vreun intermediar. I-am spus că, după părerea mea, găsisem o asemenea persoană: pe el, pe Sven

Sivertsen. M-a întrebat de unde am numele şi numărul lui de telefon şi i-am răspuns că discreţia mea ar putea fi şi în beneficiul lui. Am sugerat să nu ne mai punem alte întrebări care nu sunt necesare. Ideea mea nu a fost foarte bine primită, a fost cât pe ce ca discuţia noastră să se încheie. Asta până când am adus vorba despre suma pe care eram dispus să o plătesc pentru bunurile livrate, pe loc, într-un cont la o bancă elveţiană dacă era necesar. Am avut până şi clasicul dialog din filme, în care el m-a întrebat dacă mă refer la coroane şi eu, pe un ton întru câtva surprins, i-am replicat că, fireşte, vorbim aici de plată în euro. Ştiam că o asemenea sumă o să alunge orice urmă de suspiciune că aş fi fost poliţist. Nu-ţi trebuie un baros cât toate zilele ca să spargi o nucă precum Sivertsen. A spus că da, totul se poate aranja. I-am răspuns că voi reveni curând. Apoi, odată cu repetiţiile pentru My *Fair Lady,* care erau în plină desfăşurare, am dat planului meu lustrul final. E suficient, Harry?

Harry făcu semn că nu. Sunetul apei curgând la duş. Cât avea de gând femeia să stea în baie?

— Vreau detalii.

— Majoritatea sunt chestii tehnice, zise Wilhelm. Nu sunt plictisitoare?

— Pentru mine, nu.

— Foarte bine! Trebuia, mai întâi, să-i dau lui Sven Sivertsen o personalitate. Lucrul cel mai important, când dezvălui un personaj publicului, e să arăţi ce-l motivează, care sunt cele mai ascunse visuri şi dorinţe ale personajului: pe scurt, ce-l face să acţioneze? Am decis să-l prezint ca pe un ucigaş fără vreun motiv raţional, dar cu o nevoie sexuală pentru crime ritualice. Un pic cam banal poate, dar ingredientul vital era ca toate victimele, cu excepţia mamei lui Sivertsen, să pară alese la întâmplare. Am citit despre criminali în serie şi am găsit nişte detalii amuzante pe care am decis să le folosesc. Chestiile despre obsesia faţă de mamă şi felul în care şi-a ales locurile crimelor Jack Spintecătorul, pe care anchetatorii le-au considerat parte a unui cod. M-am

dus deci la Departamentul de Urbanism şi mi-am cumpărat o hartă detaliată a centrului din Oslo. M-am întors acasă şi am desenat pe ea o linie de la apartamentul nostru din Sannergata până la casa mamei lui Sivertsen. De la linia asta am trasat o pentagramă şi am găsit cele mai apropiate adrese de celelalte colţuri. Recunosc, am simţit că mă înfierbânt un pic când am lăsat vârful creionului pe hartă ştiind că acolo – exact acolo – locuieşte cineva a cărui soartă tocmai fusese pecetluită. Am avut fantezii, în primele nopţi, cu cine puteau fi, cum arătau şi cum le fuseseră până atunci vieţile. Dar am uitat, curând, de toţi. Nu erau importanţi – erau recuzita, figuranţii, rolurile fără text.

— Materiale de construcţie.

— Poftim?

— Nimic. Continuă!

— Ştiam că diamantele roşii şi armele crimei aveau să ducă la arestarea lui Sven. Ca să întăresc iluzia morţilor ritualice, am aruncat în joc nişte indicii; degetele retezate, cele cinci zile dintre crime, ora cinci şi etajul al cincilea.

Wilhelm zâmbi.

— Nu am vrut ca ghicitoarea să fie prea uşoară, dar nici extrem de grea. Şi mai voiam să aibă un pic de umor. Tragediile bune au mereu un sâmbure de umor, Harry.

Harry îşi ordonă în gând să rămână complet nemişcat.

— Ai primit prima armă cu câteva zile înainte să-l omori pe Marius Veland. Aşa este?

— Da. Pistolul era în coşul de gunoi din Parcul Frogner, cum aranjaserăm.

Harry trase adânc aer în piept.

— Şi cum a fost, Wilhelm? Cum a fost să ucizi?

Wilhelm se bosumflă, arborând o expresie meditativă.

— Au dreptate… cei care spun că prima oară e cel mai greu. M-am strecurat în căminul studenţesc fără probleme, dar mi-a luat mult mai mult decât crezusem să sigilez cu pistolul de lipit sacul de

cauciuc în care l-am pus. Şi, cu toate că mi-am petrecut jumătate din viaţă ridicând balerine norvegiene bine hrănite, mi-a fost greu să car cadavrul până în mansardă.

Pauză. Harry îşi drese vocea.

— Şi după aceea?

— După aceea am venit cu bicicleta în parc să iau a doua armă şi diamantul. Corcitura aia nemţească de Sven Sivertsen s-a dovedit pe cât de punctual şi de lacom sperasem. Felul în care l-am plasat în parcul Frogner la ora tuturor crimelor a fost o mişcare bună, nu crezi? Comitea el însuşi o infracţiune, la urma urmei, aşa că avea să se poarte cu grijă şi să se asigure că nu ştie nimeni unde a fost. M-am asigurat, pur şi simplu, că n-o să aibă alibi.

— Bravo, făcu Harry şi-şi trecu un deget peste sprâncenele ude.

I se părea că e umezeală şi condens peste tot, de parcă apa ar fi pătruns prin acoperişul terasei. Şi mai era şi susurul necontenit al duşului.

— Dar tot ce mi-ai spus până acum am pus cap la cap şi singur, Wilhelm. Spune-mi ceva ce nu ştiu. Zi-mi despre soţia ta! Ce-ai făcut cu ea? Vecinele te-au văzut pe terasă la intervale regulate, deci cum ai reuşit să o scoţi din apartament şi să o ascunzi înainte să ajungem?

Wilhelm zâmbi.

— Nu spui nimic, zise Harry.

— Pentru ca o piesă să-şi păstreze ceva din mister, autorul ar trebui să se abţină de la explicaţii prea amănunţite.

Harry oftă.

— OK, dar măcar explică-mi asta, te rog: de ce ai complicat aşa de mult totul? De ce nu l-ai ucis pur şi simplu pe Sven Sivertsen? Ai avut ocazia la Praga. Ar fi fost mai puţină bătaie de cap şi mai sigur decât să omori trei oameni nevinovaţi pe lângă soţia ta.

— Aveam, în primul rând, nevoie de un ţap ispăşitor. Dacă Lisbeth dispărea şi cazul rămânea

nerezolvat, toată lumea ar fi crezut că eu sunt făptaşul. Fiindcă e mereu soţul, nu, Harry? Dar în principal am făcut-o aşa fiindcă dragostea e o sete, Harry. Are nevoie să bea. Apă. E setoasă de răzbunare. O expresie simpatică, nu-i aşa? Ştii la ce mă refer, Harry. Moartea nu e răzbunare. Moartea e o concluzie, un final fericit. Eu am vrut să realizez pentru Sven Sivertsen o tragedie adevărată, o suferinţă fără sfârşit. Şi am reuşit. Sven Sivertsen a ajuns o umbră rătăcitoare pe malul râului Styx, iar eu sunt luntraşul, Charon, care refuză să-l poarte spre tărâmul morţilor. Îţi plac, sper, referinţele greceşti. L-am condamnat la viaţă, Harry. Când urăşti fără să ştii pe cine, ajungi să te urăşti chiar pe tine şi să-ţi deteşti jalnica soartă. Aşa se întâmplă când te trădează persoana iubită. Băgat la închisoare, condamnat pentru ceva ce ştii că n-ai făcut. Îţi imaginezi o răzbunare mai mare, Harry?

Harry îşi vârî mâna în buzunar, să verifice dacă mai avea dalta.

Wilhelm chicoti. Şi zise ceva care-l făcu pe Harry să aibă senzaţia unui déjà-vu.

— Nu-i nevoie să răspunzi, Harry. Ţi se citeşte pe faţă.

Harry închise ochii şi ascultă mai departe vocea monotonă a lui Wilhelm.

— Nu eşti diferit de mine. Şi pe tine te provoacă pasiunea. Iar pasiunea, ca poftă trupească, găseşte mereu…

— …nivelul cel mai de jos.

— Nivelul cel mai de jos. Dar cred că e rândul tău acum, Harry. Ce-i cu dovada asta de care vorbeai? Ar trebui să mă simt îngrijorat?

Harry deschise iarăşi ochii.

— Mai întâi va trebui să-mi spui unde-i ea, Wilhelm.

Wilhelm râse blând şi-şi duse o mână la inimă.

— E aici.

— Vorbeşti aiurea, zise Harry.

— Dacă Pygmalion a fost capabil s-o iubească pe Galateea, statuia unei femei pe care n-o întâlnise

niciodată, eu cum să nu iubesc o statuie a soţiei mele?

— Nu pricep, Wilhelm.

— Nici nu trebuie, Harry. Ştiu că altora nu le e uşor să înţeleagă.

În tăcerea care urmă, Harry auzi şuvoiul de apă de la duş curgând cu aceeaşi forţă. Cum s-o scoată din apartament pe femeia aceea, fără să piardă controlul asupra situaţiei?

Vocea gravă a lui Wilhelm se amestecă, difuză, cu celelalte sunete.

— Greşeala a fost convingerea mea că pot aduce iarăşi statuia la viaţă. Însă cea care ar fi trebuit să facă asta a refuzat să priceapă. Că iluzia este mai puternică decât ceea ce numim realitate.

— Acum despre ce vorbeşti?

— Despre cealaltă. Galateea cea vie, noua Lisbeth. A intrat în panică şi a ameninţat să strice totul. Acum îmi dau seama că o să mă mulţumesc să trăiesc cu statuia. Dar e bine şi-aşa.

Harry simţi că ceva îi urcă pe gât. Era rece şi venea din stomac.

— Ai atins vreodată o statuie, Harry? E remarcabil cum se simte pielea unui mort. Nu e nici prea caldă, nici tocmai rece.

Harry simţi cum încremeneşte, de parcă i s-ar fi administrat o injecţie cu apă rece ca gheaţa. Zise, cu un nod în gât:

— Ştii că eşti terminat, nu?

Wilhelm se întinse pe pat.

— De ce să fiu terminat, Harry? Sunt doar un povestitor care ţi-a spus un basm. Nu poţi dovedi nimic.

Întinse braţul şi luă ceva de pe noptieră. Provocă o străfulgerare metalică, şi muşchii lui Harry se încordară. Wilhelm ridică obiectul în aer. Un ceas de mână.

— E târziu, Harry. Să spunem că programul de vizite s-a terminat? Nu contează dacă pleci înainte să iasă ea din duş.

Harry nu se clinti.

— Să-l găsesc pe ucigaş a fost doar jumătate din promisiunea pe care ţi-am făcut-o, Wilhelm. Cealaltă jumătate a fost că-l pedepsesc. Sever. Şi cred că ai vorbit serios. O parte din tine îşi doreşte pedeapsa, nu-i aşa?

— Lui Freud i-a cam trecut vremea, Harry. La fel şi vizita asta.

— Nu vrei să-ţi spun, mai întâi, ce dovezi avem?

Wilhelm oftă, iritat.

— Fie, dacă pe urmă pleci.

— Ar fi trebuit să-nţeleg totul când am primit degetul lui Lisbeth, plus inelul cu diamant, prin poştă. Al treilea deget de la mâna stângă. *Vena amoris.* Ea era cea de care criminalul voia să se ştie iubit. Şi totuşi, cumva paradoxal, chiar degetul ăsta l-a dat în vileag.

— L-a dat în…

— Fecalele de sub unghie, ca să fiu exact.

— Cu sângele meu. Da, dar asta se ştia, Harry. Şi am explicat deja că ne plăcea să…

— Da, şi când am aflat… excrementul a fost cercetat cu mai multă atenţie. De obicei nu iese cine ştie ce la iveală în felul ăsta. Mâncarea pe care o consumăm are nevoie de 12 până la 24 de ore să călătorească de la gură până la rect şi pe parcurs stomacul şi reţeaua de intestine o transformă într-un deşeu de nerecunoscut. Nici măcar la microscop nu e uşor să stabileşti ce a mâncat cineva. Însă mai sunt şi unele chestii care scapă netransformate când trec prin aparatul digestiv. Sâmburii de strugure şi…

— Nu vrei să sari peste prelegere, Harry?

— Seminţele. Am găsit două seminţe. Nimic special în privinţa asta. Şi abia astăzi, când mi-am dat seama cine ar putea fi criminalul, am cerut laboratorului să le examineze mai îndeaproape. Şi ştii ce a descoperit?

— Habar n-am.

— Că erau seminţe de fenicul întregi.

— Şi ce dacă?

— Am stat un pic de vorbă cu bucătarul-şef de la Cafeneaua Teatrului. Aveai dreptate când mi-ai spus

că e singurul loc din Norvegia unde se face pâine cu seminţe de fenicul întregi. Merge bine cu…

— Heringul, completă Wilhelm. Ştii că obişnuiesc să mănânc acolo. Unde vrei să ajungi?

— Ai spus, cu ceva timp în urmă, că în miercurea în care a dispărut Lisbeth ai mâncat, ca de obicei, hering la micul dejun, la Cafeneaua Teatrului. La un moment dat între orele 9 şi 10 dimineaţa. Mă întreb însă cum a ajuns sămânţa din stomacul tău sub unghia lui Lisbeth.

Harry aşteptă, ca să fie sigur că Wilhelm era atent.

— Ai spus că Lisbeth ieşise din casă pe la ora 5. La aproximativ 8 ore după ce ai mâncat hering la micul dejun. Să presupunem că ultimul lucru pe care l-ai făcut înainte să iasă pe uşă a fost să faceţi dragoste, iar ea te-a penetrat cu degetul. Oricât de eficiente ar fi intestinele tale, nu aveau cum să ducă sămânţa de fenicul până în rectul tău în nici 8 ore. E imposibil, anatomic vorbind.

Harry observă că ceva se schimba pe faţa lui Wilhelm, care rămăsese cu gura căscată când Harry spusese cuvântul „imposibil”.

— Cel mai devreme, sămânţa de fenicul ar fi putut ajunge în rectul tău la ora 9 seara. Deci trebuie să fi avut degetul lui Lisbeth în tine cândva pe parcursul serii, noaptea sau în ziua următoare. Adică după ce i-ai anunţat dispariţia. Înţelegi ce zic aici, Wilhelm?

Wilhelm îl privea fix. Adică se uita la Harry, însă ochii îi erau fixaţi într-un punct aflat mult mai departe.

— Astea se cheamă probe criminalistice, zise Harry.

— Am înţeles, spuse Wilhelm şi-şi coborî încet bărbia în piept. Probe criminalistice.

— Da.

— Adică fapte precise, incontestabile?

— Exact!

— Iar judecătorilor şi juraţilor le plac la nebunie asemenea chestii, desigur. E mai bine decât

recunoaşterea vinovăţiei, dacă înţeleg bine, Harry.

Poliţistul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— O farsă, Harry. Mi s-a părut că totul a fost o farsă. Lume năpustindu-se pe scenă, ieşind iarăşi în grabă. M-am asigurat că stau pe terasă, ca să mă vadă vecinii de vizavi. Am rugat-o pe Lisbeth să intre cu mine în dormitor, am scos pistolul din trusa de scule şi ea a rămas uitându-se lung – da, exact ca într-o farsă – cu ochii mari, la ţeava cu amortizor.

Wilhelm scoase mâna de sub cuvertură. Harry se holbă la bucata de metal din prelungirea ţevii, îndreptată acum spre el.

— Ia loc, Harry!

Harry simţi cum dalta îl înţeapă în coastă, când se lăsă iarăşi pe scaun.

— M-a înţeles greşit, în modul cel mai amuzant. Ar fi fost un exemplu de justiţie atât de poetică! Să o pun să-mi călărească mâna, iar eu să ejaculez plumb cald în locul unde îl lăsase pe el să-şi dea drumul.

Wilhelm se ridică de pe pat, făcându-l să se unduiască şi să gâlgâie.

— Dar esenţa farsei e viteza, viteza nebună, aşa că am fost obligat să regizez o plecare în grabă.

Stătea în picioare, gol în faţa lui Harry, şi ridică arma.

— I-am lipit de frunte gura ţevii. S-a încruntat, surprinsă, cum făcea mereu când credea că lumea e nedreaptă ori pur şi simplu greu de descifrat. Ca în seara în care i-am spus despre *Pygmalion* al lui Bernard Shaw, după care e făcut *My Fair Lady.* Acolo, Eliza Doolittle nu se mărită cu profesorul Higgins, bărbatul care a instruit-o şi a transformat-o dintr-o precupeaţă într-o tânără manierată. În schimb, fuge cu Freddy. Lisbeth s-a înfuriat şi a zis că Eliza îi datora atâtea profesorului şi că Freddy era doar un tip plicticos, neînsemnat. Şi ştii ce, Harry? M-a buşit plânsul.

— Eşti nebun, şopti Harry.

— Aşa s-ar părea, rosti cu gravitate Wilhelm. Ce-am făcut e monstruos. Nu e nici pic din control pe

care-l găseşti la oamenii motivaţi de ură. Eu sunt un tip simplu care şi-a urmat glasul inimii. Glasul inimii cere iubire, iubirea care ne este dată de Dumnezeu şi ne face instrumentul lui Dumnezeu. Nu s-a spus şi despre profeţi ori despre Iisus că ar fi nebuni? Sigur că suntem nebuni, Harry. Nebuni şi totuşi cei mai sănătoşi oameni la cap de pe pământ. Când aud că lumea consideră că ce-am făcut e o nebunie, că am probabil inima neagră, îmi zic: a cui inimă e mai neagră, a celui care nu se poate opri să iubească ori a celui care este iubit, dar nu poate răspunde iubirii?

Se lăsă o tăcere lungă. Harry îşi drese vocea.

— Şi ai împuşcat-o.

Wilhelm confirmă dând din cap.

— I-a rămas doar o umflătură mică pe frunte, zise cu voce uimită. Şi o gaură mică, neagră. Exact ca atunci când baţi un cui într-o placă de metal.

— Apoi ai ascuns-o. În singurul loc în care n-ar fi găsit-o un câine poliţist.

— Era cald în apartament, zise Wilhelm, aţintindu-şi privirea undeva deasupra capului lui Harry. La geam bâzâia o muscă. Mi-am scos toate hainele de pe mine ca să nu le pătez cu sânge. Aveam toate sculele necesare în trusă. Cu patentul i-am tăiat degetul mijlociu de la mâna stângă. Apoi am dezbrăcat-o, am luat un spray cu silicon şi i-am astupat repede gaura de glonţ, rana de la deget şi toate celelalte orificii ale corpului. Scosesem din timp o parte din apa saltelei, aşa că era plină doar pe jumătate. Abia dacă am vărsat un strop când am vârât-o înăuntru, prin despicătura pe care o făcusem. Apoi am sigilat iarăşi salteaua cu adeziv, cauciuc şi pistolul de lipit. Mi-a ieşit mult mai bine ca prima oară.

— Şi de atunci e acolo? Îngropată în propriul pat cu apă?

— Nu, nu, făcu Wilhelm uitându-se gânditor undeva deasupra capului lui Harry. Nu e îngropată. Dimpotrivă, am pus-o înapoi în pântece. Ăsta a fost începutul renaşterii ei.

Harry ştia că ar trebui să se teamă. Că era periculos să nu se teamă acum, când îşi simţea gura uscată şi inima îi bubuia în piept. N-ar fi trebuit să simtă epuizarea asta care-l cuprindea încet-încet.

— Şi ţi-ai băgat în anus degetul retezat, zise.

— Mda, făcu Wilhelm, ascunzătoarea perfectă. Cum spuneam, m-am gândit că veţi folosi câini.

— Mai sunt şi alte locuri care nu trădează mirosuri, dar poate ai simţit o surescitare perversă? Apropo, cu degetul Camillei Loen ce ai făcut? Cel pe care i l-ai tăiat înainte s-o omori.

— Camilla, da… încuviinţă Wilhelm zâmbind, de parcă Harry i-ar fi trezit o amintire plăcută. Asta o să rămână un secret între mine şi ea, Harry.

Wilhelm trase piedica armei. Harry înghiţi în sec.

— Dă-mi arma, Wilhelm. S-a terminat. Nu are rost.

— Ba sigur că are rost.

— Şi care ar fi?

— Acelaşi dintotdeauna, Harry. Spectacolul trebuie să aibă un final satisfăcător. Doar nu crezi că publicul o să accepte să fie înşelat cu un sfârşit care fâsâie. Avem nevoie de un final grandios. De un sfârşit fericit. Dacă nu există sfârşitul fericit, fac eu unul. Asta mi-e…

— Deviza în viaţă, şopti Harry.

Wilhelm surâse şi lipi arma de tâmpla lui Harry.

— Aveam de gând să spun deviza în moarte.

Harry închise ochii. Nu voia decât să doarmă. Să se lase dus de apa lină a unui râu. Să fie purtat către celălalt tărâm.

Rakel se cutremură şi deschise ochii.

Îl visase pe Harry. Se făcea că erau pe o barcă.

În dormitor era beznă. Auzise ceva? Se întâmplase ceva?

Ascultă răpăitul liniştitor al ploii pe acoperiş. Se asigură că mobilul, aflat pe masă, e pornit. În caz că suna el.

Închise ochii. Se lăsă purtată de susurul blând al apei.

Harry pierduse noţiunea timpului. Când deschise ochii, i se păru că lumina e altfel în odaia pustie. Dar fără să ştie dacă se scursese o secundă ori un minut.

Patul era gol. Wilhelm dispăruse.

Se auzi iarăşi ropotul apei. Ploaia. Duşul.

Harry se ridică greoi în picioare şi se holbă la salteaua albastră. Se simţea de parcă prin hainele lui mişună ceva. La lumina veiozei, văzu în saltea o siluetă umană. Faţa se ridicase la suprafaţă şi luase forma în relief a unei măşti de ghips.

Ieşi din dormitor. Uşa spre terasă era deschisă larg. Se uită peste balustradă, jos, în curte. Coborând la nivelul inferior, observă urme ude de tălpi pe casa albă a scării. Deschise uşa de la baie. Silueta unui trup de femeie se contura, în lumina venită pe fereastră, după perdeaua de duş gri. Harry o trase la o parte. Gâtul Toyei Harang era întors către şuvoiul de apă, cu bărbia aproape atingându-i pieptul. În jurul gâtului avea înfăşurat un dres negru, cu un capăt înnodat de suportul de sus al duşului. Ochii îi erau închişi şi stropi de apă stăteau să cadă de pe genele lungi, negre. Gura întredeschisă fusese umplută cu o masă galbenă, aducând cu spuma întărită. Aceeaşi substanţă îi astupa nările, urechile şi gaura mică din tâmplă.

Opri apa înainte să iasă.

Nu văzu pe nimeni pe scări.

Harry înainta atent, treaptă cu treaptă. Se simţea împietrit, ca şi cum corpul i s-ar fi transformat într-o stană de piatră.

Bjarne Møller.

Trebuia să-l sune pe Bjarne Møller.

Harry străbătu holul mare şi ieşi în curte. Ploaia îi uda creştetul, însă n-o simţi. În scurt timp avea să paralizeze cu totul. Uscătorul rotativ nu mai scârţâia. Evită să-l privească. Observă un pachet galben pe asfalt şi se îndreptă spre el. Deschise pachetul, scoase o ţigară şi o băgă în gură. Încercă

s-o aprindă cu bricheta, însă observă că ţigara avea capătul ud. Intrase, probabil, apă în ambalaj.

Sună-l pe Bjarne Møller! Cheamă-i pe toţi încoace! Du-te cu Møller la căminul studenţesc! Interoghează-l acolo pe Sven Sivertsen! Înregistrează-i imediat mărturia contra lui Tom Waaler! Ascultă cum Møller dă ordin ca inspectorul Waaler să fie arestat! apoi du-te acasă! Acasă, la Rakel.

Cu coada ochiului, vedea uscătorul rotativ.

Înjură, rupse ţigara în două, băgă în gură partea cu filtru şi o aprinse de la a doua încercare. De ce era atât de stresat? Nu mai avea nimic de făcut. Se terminase, gata!

Se întoarse spre uscător.

Se îndoise pe-o parte, însă piciorul montat în asfalt suportase greutatea. Doar unul dintre firele de care zăcea agăţat Wilhelm Barli se rupsese. Braţele îi atârnau pe lângă corp, părul ud i se lipise de faţă şi ochii îi erau aţintiţi în sus, de parcă s-ar fi rugat. Lui Harry, priveliştea i se păru de o stranie frumuseţe. Cu corpul aproape gol, înfăşurat doar parţial în cearşaful ud, aducea cu sculpturile de la provele corăbiilor. Wilhelm primise ce-şi dorise. Un final grandios.

Harry luă telefonul şi tastă codul PIN. Degetele îl ascultau cu greu. Curând aveau să împietrească. Formă numărul lui Bjarne Møller. Era pe punctul să apese pe butonul de apel, când telefonul bâzâi. Avea un mesaj vocal neascultat. Şi ce? Doar nu era telefonul lui. Ezită. Instinctul îi spunea că ar trebui să-l sune pe Møller mai întâi. Închise ochii. Şi apăsă.

O voce de femeie îl anunţă că are un mesaj. Un ţiuit apoi, urmat de câteva secunde de linişte. Apoi o voce şopti:

— Salut, Harry. Eu sunt.

Era Tom Waaler.

— Ţi-ai închis telefonul, Harry. Nu a fost înţelept. Fiindcă trebuie să stau de vorbă cu tine, ştii doar.

Gura lui Tom era atât de aproape de receptor, încât lui Harry i se păru că îi suflă în ureche.

— Mă scuzi că vorbesc în şoaptă, dar n-am vrea să-l trezim, nu? Ghiceşti unde sunt acum? Poate că da. Poate că ai anticipat şi asta.

Harry trase din ţigară fără să-şi dea seama că se stinsese.

— E cam întuneric aici, dar deasupra patului e un poster cu o echipă de fotbal. Să vedem… Tottenham Hotspur? Pe noptieră e un dispozitiv mic. Un gamepad. Acum, ascultă! Ţin telefonul deasupra patului lui.

Auzi respiraţia calmă şi regulată a unui băieţel, dormind liniştit într-o casă mare cu lambriuri de lemn, din Holmenkollveien.

— Avem ochi şi urechi peste tot, Harry, aşa că ai face bine să nu încerci să suni ori să vorbeşti cu cineva. Îţi recomand să faci exact cum îţi spun. Sună la numărul ăsta şi vorbeşte cu mine. Dacă faci altceva, băiatul moare, înţelegi?

Inima lui Harry începu să bată cu putere, trezind din amorţeală corpul lui paralizat şi, treptat, simţi o durere aproape insuportabilă.

42

Luni. Steaua diavolului

Ştergătoarele de parbriz se auzeau fâşâind, iar anvelopele şuierau.

Fordul Escort alunecă prin intersecţie pe o peliculă de apă. Harry conducea cu viteză, însă ploaia se abătea ca un şuvoi de piroane asupra asfaltului din faţă, iar el ştia că ce mai rămăsese din cauciucul roţilor avea o funcţie mai degrabă estetică.

Acceleră şi trecu pe galben de următoarea intersecţie. Nu erau, din fericire, alte maşini pe şosea. Reuşi să arunce o privire la ceas. Mai avea 12 minute. Trecuseră opt de când fusese în curtea centrală din Sannergata, cu mobilul în mână, şi formase numărul pe care fusese nevoit să-l formeze. Opt minute de când vocea îi şoptise la ureche:

— În sfârşit!

Harry îi spusese tot ce voia să audă, însă nu se putuse opri să nu adauge:

— Dacă pui mâna pe el, te omor.

— Oho, ca să vezi! Unde sunteţi tu şi Sivertsen?

— Habar n-am, zisese Harry uitându-se fix la uscătorul rotativ. Ce vrei?

— Să ne vedem, atâta tot. Să aflu de ce vrei să încalci înţelegerea noastră. Să aflu dacă te supără ceva ce s-ar putea îndrepta. Nu-i prea târziu, Harry. Sunt dispus să-mi asum riscul de a te lua şi acum în echipă.

— OK, spusese Harry. Hai să ne întâlnim. Vin spre tine.

Tom Waaler scoase un hohot gros de râs.

— Vreau să-l văd şi pe Sivertsen. Şi cred că ar fi mai bine dacă vin eu la voi. Aşa că dă-mi adresa. Imediat!

Harry ezitase.

— Ştii cum se-aude când tai gâtul cuiva, Harry? Mai întâi se aude un chiţăit, când oţelul despică

pielea şi cartilajul, apoi un pufăit ca de minge când se dezumflă. Vine de la traheea retezată. Sau de la esofag? Că mereu le încurc.

— Căminul studenţesc. Camera 406.

— Dumnezeule, la scena crimei? Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Ar fi trebuit.

— OK, dar, dacă te gândeşti să suni pe cineva ori să-mi întinzi o capcană, poţi s-o laşi baltă, Harry. Iau băiatul cu mine.

— Nu! Tom… te rog.

— Te rog? Ai zis cumva „te rog"?

Harry nu mai spusese nimic.

— Te-am adunat din gunoaie şi ţi-am dat o şansă. Iar tu m-ai înjunghiat pe la spate! Nu e vina mea că trebuie să fac ce fac. E vina ta. Să ţii minte asta, Harry!

— Ascultă-mă…

— În 20 de minute. Lasă uşa deschisă şi aşază-te pe podea, undeva unde pot să te văd, cu mâinile sus.

— Tom!

Waaler închisese.

Harry smuci de volan şi simţi cum roţile îşi pierd aderenţa. Alunecau pieziş pe stratul subţire de apă. I se păru, o clipă, că maşina pluteşte printr-un vis unde se suspendau toate legile fizicii. Dură numai o secundă, dar suficient pentru Harry cât să aibă senzaţia eliberatoare că totul se terminase, că era prea târziu să mai facă ceva. Apoi cauciucurile îşi recăpătată aderenţa pe şosea, trezindu-l la realitate.

Viră în dreptul căminului studenţesc şi opri în faţa uşii de la intrare. Harry scoase cheia din contact. Mai avea nouă minute. Coborî şi dădu ocol maşinii. Deschise portbagajul şi aruncă afară nişte sticle pe jumătate pline cu soluţie de spălat parbrizul şi nişte cârpe murdare. Luă o rolă de bandă izolatoare. Scoase arma de la centură, urcând pe scări, şi-i deşurubă amortizorul. Nu verificase arma, dar presupunea că o armă cehească rezistă căzăturii de la 15 metri de pe terasă.

Se opri lângă lift, la etajul patru. Mânerul era aşa cum şi-l amintea: de metal, cu o apărătoare din lemn, solidă şi rotunjită în capăt. Suficient de încăpătoare cât să ascunzi acolo o armă fără amortizor, dacă o prindeai cu bandă adezivă pe interior. Încărcă arma şi o prinse bine cu două fâşii de bandă. Dacă lucrurile mergeau aşa cum plănuia, o să aibă nevoie de ea. Balamalele scârţâiră când deschise capacul toboganului de gunoi de lângă lift, însă amortizorul căzu fără zgomot în beznă. Mai avea patru minute.

Descuie uşa camerei 406.

Dinspre calorifer veni un zăngănit metalic.

— Veşti bune?

Tonul lui Sven era aproape implorator. Desfăcându-i cătuşele, Harry simţi respiraţia lui urât mirositoare.

— Nu, răspunse.

— Nu?

— Vine cu Oleg.

Harry şi Sven stăteau aşezaţi pe jos, pe coridor şi aşteptau.

— Întârzie, zise Sven.

— Da.

Tăcere.

— Cântece de Iggy Pop care încep cu C, zise Sven. Tu începi.

— Scuteşte-mă!

— „China Girl”.

— Nu acum.

— Ajută. „Candy”.

— „Cry For Love”.

— „China Girl”.

— L-ai mai spus pe-ăsta, Sivertsen.

— Sunt două versiuni.

— „Cold Metal”.

— Ţi-e frică, Harry?

— Mi-e frică de mor.

— Şi mie.

— Bun. Asta ne sporeşte şansele de supravieţuire.

— Cu cât? Cu 10 la sută? Cu 20…

— Şşt…

— Se-aude liftul…? şopti Sivertsen.

— Urcă. Respiră adânc, încet.

Auziră liftul oprindu-se cu un scrâşnet scurt. Trecură două secunde. Apoi grilajul de la uşă zornăi. Un scârţâit lung îl informă pe Harry că Waaler deschidea cu precauţie uşa liftului. Murmur îndepărtat de voci. Apoi capacul toboganului de gunoi. Sven îi aruncă o privire întrebătoare lui Harry.

— Ridică mâinile, să ţi le vadă, şopti Harry.

Cătuşele zăngăniră când ridicară braţele amândoi deodată. Apoi uşa de sticlă care dădea spre coridor se deschise.

Oleg era în papuci de casă şi în pijamale, iar pe deasupra avea o bluză de trening. Prin mintea lui Harry treceau imagini-fulger. Coridorul. Pijamalele. Papucii lipăind. Mami. Spitalul.

Din spatele lui Oleg apăru Tom Waaler. Îşi ţinea mâinile în buzunarele de la geacă, însă Harry văzu ţeava armei împungând pielea neagră.

— Stop, zise Waaler când ajunseră la cinci metri de Harry şi Sven.

Oleg se uită la Harry – avea ochii roşii şi cearcăne negre. Harry îi răspunse cu o privire pe care o voia fermă, să-i dea curaj.

— De ce v-aţi legat unul de altul, băieţi? Deja sunteţi inseparabili?

Vocea lui Waaler răsună tăioasă pe coridor. Harry îşi dădu seama că Waaler parcursese lista pe care o făcuseră împreună înainte de începerea operaţiunii şi că individul ştia ce ştia şi Harry. Că la etajul patru nu era nimeni pe acasă.

— Am ajuns la concluzia că suntem în aceeaşi barcă, zise Harry.

— De ce nu sunteţi în cameră, cum v-am zis?

Waaler se asigură că Oleg stătea între ei.

— De ce voiai să te-aşteptăm înăuntru? întrebă Harry.

— Nu tu pui întrebările, Hole. Intraţi în cameră! Imediat!

— Scuze, Tom.

Harry ridică mâna la care nu avea cătuşe, ca să-l vadă Waaler. Avea în palmă două chei. Una de la o broască Yale şi încă una, mai mică.

— De la cameră şi de la cătuşe, zise.

Apoi deschise gura mare, îşi puse pe limbă cele două chei şi închise gura. Îi făcu lui Oleg cu ochiul şi le înghiţi.

Tom Waaler privi uluit, nevenindu-i să creadă, cum cheile se mişcau în jos pe gâtul lui Harry.

— Trebuie să schimbi planul, Tom, zise Harry şi trase cu putere aer în piept.

— La ce plan te referi?

Harry îşi trase picioarele sub el şi, cu spatele lipit de perete, se ridică ajungând aproape în poziţie verticală. Waaler scoase mâna din buzunarul de la geacă. Aţinti arma spre Harry. Acesta se strâmbă şi se bătu cu palma de două ori peste piept, apoi zise:

— Ţine minte, te urmăresc de câţiva ani, Tom. Puţin câte puţin, am aflat cum acţionezi. Cum l-ai omorât pe Sverre Olsen la el acasă şi ai făcut să pară că era legitimă apărare. Şi cum ai făcut la fel atunci, la magaziile din port. Aş zice deci că planul tău e să ne împuşti pe mine şi pe Sven în cameră, apoi să faci în aşa fel încât să pară că eu l-am împuşcat pe Sven, după care m-am sinucis. Ai şterge-o de-aici şi i-ai lăsa pe colegii tăi să mă găsească. Poate un pont anonim că cineva a auzit împuşcături în căminul studenţesc?

Tom Waaler aruncă o privire nerăbdătoare într-un capăt şi în celălalt al coridorului.

Harry continuă:

— Iar explicaţia ar fi evidentă, nu-i aşa? Până la urmă a fost prea mult de dus pentru Harry Hole, poliţistul psihotic şi alcoolic. Abandonat de logodnică, dat afară din poliţie, a răpit un prizonier. Furie autodistructivă care a dus la un dezastru. O tragedie personală. Aproape – dar numai aproape – de neînţeles. Nu la asta te gândeai?

Waaler zâmbi vag şi zise:
— Nu-i rău, numai că ai omis partea în care, îndurerat fiindcă logodnica te-a respins, te duci la ea acasă în toiul nopţii, te furişezi în casă şi-i răpeşti fiul. Care e găsit mort lângă tine.
Harry se concentră să respire normal.
— Chiar crezi că o să înghită cineva povestea asta? Møller? Şeful de la *Kripos?* Presa?
— Sigur, îl încredinţă Waaler. Nu citeşti ziarele? Nu te uiţi la televizor? Povestea o să circule câteva zile, o săptămână cel mult. Dacă nu se întâmplă altceva între timp. Ceva cu adevărat senzaţional.
Harry nu răspunse.
Waaler zâmbi.
— Singurul lucru senzaţional aici e că ai crezut că n-o să te găsesc.
— Eşti sigur?
— În ce privinţă?
— Că nu m-am aşteptat să mă găseşti aici.
— Dacă-i aşa, în locul tău aş fi fugit urgent. Acum nu mai ai cum să scapi, Hole.
— Asta aşa e, zise Harry şi băgă o mână în buzunarul de la sacou.
Waaler ridică arma. Harry scoase un pachet ud de ţigări.
— Sunt prins în capcană? întrebarea este totuşi: cine e prins în capcană?
Scoase o ţigară din pachet.
Waaler miji ochii.
— Ce vrei să spui?
— Păi, făcu Harry rupând în două ţigara şi băgând în gură partea cu filtrul, perioada vacanţelor e o problemă, nu? Niciodată nu-s destui oameni la serviciu, să facă treabă, aşa că totul se face cu întârziere. Ca, de pildă, să montezi camere de supraveghere într-un cămin studenţesc. Ori să le scoţi.
Harry observă cum lui Waaler îi zvâcneşte o pleoapă. Arătă cu degetul mare peste umăr.
— Uită-te în colţul din dreapta, Tom. O vezi?

Waaler aruncă o privire spre colţul indicat, apoi se uită din nou la Harry.

— Cum am zis, ştiu ce te pune în mişcare, Tom. Eram sigur că mai devreme sau mai târziu o să ne găseşti. A trebuit doar să fac astfel încât să ţi se pară o treabă dificilă, ca să nu-ţi dai seama că eşti atras într-o capcană. Am avut o discuţie lungă, duminică-dimineaţă, cu o persoană pe care o cunoşti. De atunci stă în microbuz şi aşteaptă să înregistreze scena asta. Fă-i cu mâna lui Otto Tangen.

— Mergi la cacealma, Harry. Îl ştiu pe Tangen, n-ar îndrăzni în veci să facă aşa ceva.

— I-am spus că poate să păstreze toate drepturile de vânzare pentru înregistrare. Gândeşte-te numai, Tom. O înregistrare cu marea confruntare finală, având-u-i ca protagonişti pe presupusul Curier ucigaş, pe detectivul ţicnit şi pe inspectorul de poliţie corupt. Televiziunile din lumea întreagă s-ar bate să pună mâna pe ea.

Harry făcu un pas înainte.

— Ai face bine să-mi dai arma, până nu înrăutăţeşti şi mai mult situaţia, Tom.

— Stai pe loc, Harry! şopti Waaler, iar Harry îl văzu mutând ţeava armei între omoplaţii lui Oleg.

Harry se opri. Tom Waaler nu mai clipea. Maxilarele îi erau încordate de concentrare. Nimeni nu se mai mişca. În clădire era atât de linişte, încât lui Harry i se păru că aude sunetul pereţilor: o vibraţie pe unde lungi, aproape inaudibilă, pe care urechea o înregistra drept modificarea infinitezimală a presiunii aerului. Trecură 10 secunde. Încă 10 secunde nesfârşite în care Waaler nu clipi. Øystein îi spusese cândva lui Harry câte informaţii poate procesa un creier uman într-o secundă. Nu mai ţinea minte cifrele, dar Øystein îi explicase că, în practică, acestea însemnau că, în 10 secunde, un om poate cu uşurinţă scana conţinutul unei librării dintr-un mic oraş. Waaler clipi într-un târziu, iar Harry observă că se calmase. Nu ştia ce însemna asta, dar probabil că veştile erau rele.

— Chestia interesantă cu cazurile de omor, zise Waaler, e că, până se dovedeşte că eşti vinovat, eşti considerat nevinovat. Şi deocamdată nu văd cum ar fi putut să prindă vreo cameră de filmat ceva ilegal.

Se apropie de Harry şi Sven şi smuci cătuşele, obligându-l pe Sven să se ridice în picioare. Waaler îi percheziţionă pe amândoi trecându-şi mâna peste hainele lor, fără să-l scape din ochi pe Harry.

— Dimpotrivă, îmi fac datoria de poliţist. Arestez un coleg care a răpit un criminal din arest.

— Tocmai ai mărturisit în faţa camerei, zise Harry.

— Doar ţie, de fapt, zâmbi Waaler. Din câte ştiu, aparatele astea înregistrează doar imaginea, nu şi sunetul. E o arestare oarecare. Porniţi spre lift!

— Dar cum e cu răpirea unui copil de 10 ani? zise Harry. Tangen are imagini cu tine ameninţând băiatul cu arma.

— A, copilul… făcu Waaler îmbrâncindu-l atât de tare pe Harry, încât îl făcu să se clatine, antrenându-l în mişcare şi pe Sven. Se vede treaba că s-a trezit în mijlocul nopţii şi s-a dus la secţia de poliţie fără să-i spună nimic mamei lui. A mai făcut asta, nu-i aşa? Să zicem că am dat de băiat lângă secţie tocmai când porneam după tine şi Sven. Băiatul, evident, ştia că se întâmplă ceva. Când i-am explicat situaţia, a spus că vrea să mă ajute. El a sugerat, de fapt, să-l folosesc ca ostatic, ca să nu faci vreo prostie şi să păţeşti ceva, Harry.

— Un copil de 10 ani? oftă Harry. Doar nu crezi că cineva o să ia de bune invenţiile tale?

— Vom vedea, zise Waaler. OK, ieşim cu toţii pe-aici şi ne oprim în faţa liftului. Primul care încearcă vreo mişcare se alege cu primul glonţ.

Waaler se îndreptă spre lift şi apăsă pe buton. Din adâncurile casei liftului se auzi un huruit.

— Ce ciudată e liniştea dintr-un cămin studenţesc pe timpul vacanţei, nu? zise şi-i zâmbi lui Sven. Parcă-i o casă bântuită.

— Renunţă, Tom!

Harry trebui să se concentreze ca să poată articula cuvintele. Se simţea de parcă ar fi avut gura plină cu nisip.

— E prea târziu. Nu se poate să nu-ţi dai seama că n-o să te creadă nimeni!

— Începi să te repeţi, dragul meu coleg, zise Waaler aruncând o privire la acul înclinat care se rotea, lent ca o busolă, în spatele plăcii de sticlă. O să mă creadă, Harry. Din simplul motiv – şi, în timp ce vorbea, îşi trecu degetul peste buza de sus – că nimeni n-o să aibă cum să mă contrazică.

Harry înţelegea acum care era planul. Liftul. În lift nu erau camere de supraveghere. Acolo avea să se întâmple totul. Nu ştia cum îşi imaginase Waaler că va prezenta situaţia după aceea – se iscase o luptă, Harry pusese mâna pe armă –, însă nu era nicio îndoială: aveau să moară cu toţii acolo, în lift.

— Tati… dădu să spună Oleg.

— Totul o să fie bine, fiule, zise Harry încercând să zâmbească.

— Da, zise şi Waaler. Totul o să fie bine.

Auziră un clinchet, apoi un zgomot metalic. Liftul se apropia. Harry se uită la mânerul rotunjit de lemn, de pe uşă. Ascunsese arma în aşa fel încât putea să bage mâna după ea, să pună degetul pe trăgaci şi tragă pistolul afară dintr-o singură mişcare.

Liftul se opri în faţa lor cu un zgomot înfundat, legănându-se uşor.

Harry trase aer în piept şi întinse mâna. Prinse mânerul de lemn. Se aştepta să simtă duritatea rece a oţelului armei. Dar nimic. Absolut nimic. Doar lemn. Şi o bucată de bandă adezivă.

Tom Waaler oftă.

— Mă tem că am aruncat-o pe toboganul de gunoi, Harry. Credeai că n-o să verific dacă ai plantat vreo armă?

Waaler deschise uşa de fier, în vreme ce în cealaltă mână ţinea arma îndreptată spre ei.

— Mai întâi, băiatul.

Harry îşi feri ochii când Oleg se uită la el. Nu putea îndura privirea neliniştită a băiatului căutând încurajare. Fără să spună nimic, îi făcu semn cu bărbia spre uşă. Oleg intră şi se opri în fundul liftului. O lumină difuză, de pe tavan, cădea peste pereţii din imitaţie de lemn de palisandru şi peste un colaj de declaraţii de dragoste, slogane, organe sexuale şi îndemnuri de tot felul scrijelite acolo.

Chiar deasupra capului lui Oleg, cineva scrijelise: SĂ ŢI-O TRAG!

Un cavou, îşi spuse Harry. Intrau într-un cavou.

Băgă mâna liberă în buzunarul de la geacă. Niciodată nu-i plăcuseră lifturile. Harry îşi smuci braţul pe neaşteptate, iar mişcarea bruscă îl împinse pe Sven peste Waaler. Waaler se întoarse spre Sven, iar Harry ridică braţul drept deasupra capului. Ţinti ca un matador cu sabia. Ştia că n-o să apuce să lovească decât o singură dată, iar acurateţea era mai importantă decât forţa.

Îşi coborî braţul.

Vârful dălţii trecu prin geaca de piele sfâşiind-o. Capătul de metal se împlântă în ţesutul moale de deasupra claviculei drepte, perforă vena jugulară şi pătrunse în reţeaua de nervi din *plexus brachialis,* paralizând neuronii motori care făceau legătura cu braţul. Se auzi un clinchet, pistolul căzu pe podeaua de piatră şi apoi pe scări, zăngănind. Waaler se uită uluit la umărul său drept. Sub mânerul scurt şi verde, braţul îi atârna inert.

Pentru Tom Waaler, fusese o zi lungă, de tot rahatul. Rahatul începuse de când fusese trezit şi i se spusese că Harry îl luase pe Sivertsen şi dispăruse. Continuase când se dovedise că Harry era mult mai greu de prins decât anticipase. Tom le explicase celorlalţi că vor fi nevoiţi să se folosească de băiat. Refuzaseră, sub pretextul că ar fi fost prea riscant. În adâncul inimii lui, ştiuse de la început că va trebui să facă singur aceşti ultimi paşi. Întotdeauna era aşa. Nu era nimeni care să-l ajute şi nimeni care să-l oprească. Loialitatea era dictată de

cât valora un lucru anume; filantropia începea acasă. Iar rahatul nu se mai oprea. Nu-şi mai simţea braţul. Simţea doar şuvoiul cald de pe piept, ştia că fusese înjunghiat şi că-i curgea mult sânge.

Se întoarse iarăşi spre Harry, la timp ca să-i vadă faţa apropiindu-se de el şi, în următoarea clipă, capul îi trosni când ţeasta lui Harry, propulsată ca de un arc, îl lovi la rădăcina nasului. Harry vru apoi să-l lovească cu dreapta, însă Waaler reuşi să se ferească. Harry îl urmări, însă fu tras înapoi de braţul stâng al lui Sven Sivertsen. Tom trase lacom aer pe gură, simţind cum durerea dezlănţuia în el o furie oarbă, care-i dădea putere. Îşi recăpătă echilibrul. În toate sensurile. Estimă distanţa, se ghemui, se roti pe un picior propulsându-l pe celălalt ridicat, înainte. O lovitură *O'ou tek* perfectă, care îl nimeri pe Harry în tâmplă. Acesta căzu pe-o parte, târându-l şi pe Sven Sivertsen după el.

Tom se întoarse pe călcâie, căutând din priviri arma. Era pe plafonul palierului de sub ei. Se ţinu de balustradă şi ajunse acolo din două salturi. Mâna dreaptă încă nu voia să-l asculte. Înjură, luă pistolul cu stânga şi se grăbi înapoi.

Harry şi Sven dispăruseră.

Se răsuci la timp ca să vadă uşa liftului închizându-se. Apucă între dinţi patul armei, înhăţă cu mâna stângă mânerul uşii şi îl zgâlţâi, cu senzaţia că braţul îi sare din umăr. Uşa nu cedă. Tom îşi lipi faţa de ferestruica rotundă. Trăseseră grilajul. Din interior se auzeau voci surescitate.

O zi de tot rahatul. Dar care avea să se sfârşească în curând. Acum era momentul perfect. Tom ridică arma.

Cu răsuflarea tăiată, Harry se rezemă cu spatele de peretele din fundul liftului şi aşteptă ca ascensorul să pornească. Abia reuşise să tragă grilajul şi să apese pe butonul pentru SUBSOL, când uşa începu să se zgâlţâie şi, de cealaltă parte, îl auziră pe Waaler înjurând.

— Al naibii lift, nu porneşte! gâfâi Sven, care se lăsase în genunchi, lângă Harry.

Liftul se smuci ca scuturat de un strănut imens, însă nu se clinti.

— Dacă drăcia e aşa de lentă, Waaler poate să coboare în fugă scările şi să ne zică „bun venit înapoi" când o să ajungem acolo!

— Pe dracu', îngăimă Harry. Uşa dintre holul de la intrare şi subsol e încuiată.

Văzu trecând o umbră prin dreptul ferestruicii rotunde.

— Atenţie! ţipă şi-l împinse pe Oleg spre grilaj.

Se auzi un sunet ca de dop scos dintr-o sticlă de vin când glonţul se înfipse în panoul de palisandru fals de deasupra capului lui Harry. Îl trase şi pe Sven spre Oleg.

În clipa aceea, liftul se zgâlţâi iar şi, scrâşnind necontenit, începu să se mişte.

— Futu-i! şopti Sven.

— Harry… dădu să spună Oleg.

Se auzi un pocnet. Harry surprinse imaginea fugară a unui pumn încleştat în încrengătura grilajului, deasupra capului lui Oleg, după care închise instinctiv ochii şi se lăsă bombardat cu o rafală de cioburi.

— Harry!

Ţipătul lui Oleg trecu direct prin Harry. Îi trecu prin urechi, prin nas, gură, gât, îl făcu să se sufoce. Harry deschise iarăşi ochii şi văzu ochii căscaţi ai lui Oleg; gura lui căscată, strâmbată de durere şi frică; părul lui lung şi negru prins între degetele unei mâini albe, mari. Oleg era ridicat de pe podea.

— Harry!

Harry era orbit. Deschise ochii cât de tare putea, dar nu vedea nimic. Doar o pâclă de panică. Însă auzea. O auzea pe Suri ţipând:

— Harry!

Acum ţipa Ellen. Şi Rakel. Îi strigau cu toţii numele.

— Harry!

Se holbă în vidul alb, care începu, lent, să se transforme în negru. Leşinase? Ţipetele se domoliră, ca nişte ecouri depărtate. Plutea.

Aveau dreptate cu toţii. Nu se afla niciodată acolo unde era nevoie de el. Avea grijă să fie mereu în altă parte. Făcându-şi valiza. Deschizând o sticlă. Încuind uşa. Speriindu-se. Orbind. Aveau dreptate întotdeauna. Şi, dacă nu aveau încă, urmau să aibă.

— Tati!

Un picior îl izbi în piept. Îşi recăpătă vederea.

Oleg se legăna în faţa lui, suspendat, dând din picioare sălbatic, cu capul ţinut strâns de mâna lui Waaler, însă liftul se oprise. Pricepu îndată de ce. Grilajul fusese mişcat. Harry se uită la Sven, care stătea jos lângă el, cu o privire de gheaţă aţintită în gol.

— Harry! se auzi de afară vocea lui Waaler. Revino aici sus cu liftul, altfel o să-l împuşc pe băiat.

Harry se ridică, dar se ghemui la loc, fulgerător. Văzuse ce voia să vadă. Uşa de la etajul patru era cu jumătate de metru mai sus decât liftul.

— Dacă tragi de-acolo, Tangen o să vadă crima pe înregistrare, zise Harry.

Auzi râsul gros al lui Waaler.

— Spune-mi, Harry, dacă există cavaleria asta a ta, n-ar fi trebuit să apară deja, în goana cailor?

— Tati… gemu Oleg.

Harry închise ochii.

— Ascultă-mă, Tom, liftul n-o să se mişte câtă vreme grilajul nu e închis cum trebuie. Aşa că ai face bine să-i dai drumul lui Oleg; altfel, cu braţul tău printre barele grilajului, liftul nu se clinteşte din poziţia asta.

Waaler râse iarăşi.

— Mă crezi tâmpit, Harry? Grilajul mai trebuie tras doar câţiva centimetri. Poţi să faci asta şi fără să-i dau drumul băiatului.

Harry se uită la Sven, însă acesta avea o privire goală.

— OK, zise Harry. Dar am cătuşele puse, aşa că o să am nevoie de ajutorul lui Sven. Şi în clipa asta cred că are un atac de panică.

— Sven! răcni Waaler. Mă auzi?

Sven îşi ridică anevoie capul.

— Îl mai ţii minte pe Lodin, Sven? Predecesorul tău din Praga?

Ecoul se auzi până în holul de la intrare. Sven înghiţi în sec.

— Capul i-a căzut într-un gard ascuţit. Ţi-ar plăcea să încerci?

Sven se ridică nesigur în picioare. Harry îl apucă de guler şi-l trase lângă el.

— Ştii ce ai de făcut, Sven? răcni aproape de faţa lividă şi cuprinsă parcă de transă a celuilalt, în vreme ce duse mâna la buzunarul din spate şi scoase o cheie.

— Asigură-te că grilajul rămâne nemişcat. Mă auzi? Ţine bine grilajul când pornim.

Harry arătă spre unul dintre butoanele rotunde, uzate şi negre de pe cutia de comandă.

Sven privi încordat cum Harry bagă cheia în lăcaşul cătuşelor şi o răsuceşte. Apoi dădu din cap că a înţeles.

— OK, strigă Harry. Suntem gata. Îndreptăm grilajul.

Cu spatele la grilaj, Sven se ridică. Îl prinse cu ambele mâini şi împinse spre dreapta. Waaler gemu când mâna îi fu împinsă odată cu grilajul. Se auzi un clic uşor la atingerea punctelor de contact dintre podea şi grilaj.

— Gata! anunţă Harry.

Aşteptară. Harry făcu un pas în lift şi se uită în sus. Printr-un spaţiu minuscul dintre ferestruica rotundă şi umărul lui Waaler, îl priveau fix doi ochi. Unul, deschis larg şi furios, era al lui Waaler; celălalt, ochiul negru şi nevăzut al armei.

— Urcaţi înapoi, zise Waaler.

— Dacă îl laşi pe băiat, rosti Harry.

— De acord.

Harry dădu încet din cap. Apoi apăsă pe buton.

— Ştiam că până la urmă o să faci ce trebuie, Harry.

— De obicei, aşa se întâmplă.

Văzu cum ochiul lui Waaler se încruntă. Poate fiindcă tocmai descoperise cătuşele atârnând de încheietura lui Harry. Poate tonul lui Harry îi dăduse de bănuit. Sau poate că simţea şi el. Că venise momentul.

Mecanismele de oţel porniră, cu un scrâşnet rău-prevestitor. Şi, în acelaşi moment, Harry făcu rapid un pas înainte şi se ridică pe vârfuri. Se auzi un clinchet sec când cătuşa liberă se închise în jurul încheieturii lui Waaler.

— Futu-i… apucă Waaler să spună.

Harry ridică un picior. Cătuşele începură să le intre în carne. Hole, cu cele 95 de kilograme ale sale, îl trăgea pe Waaler după el. Waaler încercă să opună rezistenţă, însă braţul îi fu tras în lift până la umăr.

O zi de rahat.

— Dă-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Tom în vreme ce bărbia îi era presată în uşa de fier.

Încercă să-şi tragă braţul înapoi, însă era prea greu. Mugi de furie şi izbi cu patul armei în uşa de fier. Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. Nenorociţii ăştia stricau tot ce clădise el. Îi distruseseră castelul de nisip, i-l făcuseră una cu pământul şi acum stăteau acolo şi se hlizeau. Dar aveau să vadă ei, într-o bună zi. Atunci observă. Că barele grilajului îi ajungeau la antebraţ, că liftul se mişca. Numai că în direcţia greşită. În jos. Când îşi dădu seama, simţi că nu mai are aer. Că avea să fie zdrobit. Că liftul era acum o ghilotină care se deplasa cu încetinitorul.

— Ţine bine grilajul, Sven! urlă Harry.

Tom îi dădu drumul lui Oleg şi încercă să-şi smucească braţul din menghină. Însă Harry cântărea prea mult. Intră în panică. Încercă iarăşi, disperat, să se elibereze. Apoi mai încercă o dată. Picioarele îi

alunecau pe podeaua lucioasă. Simţi cum muchia de la tavanul liftului îi striveşte umărul. Orice urmă de raţiune îl părăsi.

— Nu, Harry. Opreşte-te!

Ar fi vrut să strige, însă vorbele îi erau acoperite de suspine.

— Ai milă…

43

Luni noapte. Rolex

Tic, tac, tic, tac…

Cu ochii închişi, Harry asculta ticăitul ceasului şi număra în gând. Îşi spuse că ora trebuie să fie exactă, de vreme ce ticăitul venea de la un ceas Rolex de aur.

Tic, tac, tic, tac…

Se afla în lift, în cazul în care cronometrase bine, de un sfert de oră. 15 minute. 900 de secunde de când apăsase pe butonul de oprire între parter şi subsol şi îi anunţase pe ceilalţi că de-acum erau în siguranţă şi că nu le mai rămânea decât să aştepte.

Şi stătuseră 900 de secunde tăcuţi, cu urechile ciulite. Să audă paşi. Voci. Uşi închise ori deschise. Iar Harry numărase, cu ochii închişi, cele 900 de ticăieli ale ceasului Rolex de la mâna însângerată de pe podeaua liftului, încă prinsă de cătuşele lui.

Tic, tac, tic, tac…

Harry deschise ochii. Deschise cătuşele, întrebându-se cum o să descuie maşina, având în vedere că înghiţise cheia.

— Oleg, şopti şi-l scutură cu blândeţe de umăr pe băiatul adormit. Am nevoie de ajutor.

Oleg se ridică în picioare.

— Ce rost are? făcu Sven uitându-se la Oleg care, cocoţat pe umerii lui Harry, se apucase să desprindă tuburile de neon de pe tavanul liftului.

— Ia-l, zise Harry.

Sven întinse braţul şi apucă unul dintre tuburi.

— Mai întâi, să mi se obişnuiască ochii cu întunericul, înainte de a ajunge la subsol, spuse Harry. În al doilea rând, ca să nu stăm pironiţi în lift, clipind, când se deschid uşile.

— Waaler? La subsol? rosti neîncrezător Sven. Haide, nimeni nu scapă cu viaţă din aşa ceva.

Arătă cu neonul spre braţul deja livid, ca de ceară, de pe podea.

— Imaginează-ţi cât sânge a pierdut. Plus şocul.

— Încerc să anticipez orice eventualitate, răspunse Harry.

Apoi se făcu beznă.

Tic, tac, tic, tac…

Harry ieşi din lift, se dădu rapid într-o parte şi se ghemui. Auzi uşa liftului închizându-se în spatele lui, cu un clinchet surd. Aşteptă ca liftul să pornească. Înţelegerea era să oprească liftul între subsol şi parter, acolo unde s-ar fi aflat în siguranţă.

Cu răsuflarea întretăiată, Harry ascultă. Deocamdată, nici urmă de fantome. Se ridică în picioare. Undeva, după ochiul de geam al unei uşi, la celălalt capăt al subsolului, licărea o lumină difuză. Prin sticla întărită cu plasă de oţel desluşi nişte mobilier de grădină, scrinuri vechi cu sertare şi câteva vârfuri de schiuri. Îşi pipăi drumul pe lângă perete. Descoperi o uşă şi o deschise. Simţi duhoare dulceagă de gunoi. Nimerise în locul potrivit. Se împiedică de pungi rupte, pline cu resturi de coji de ouă şi de cutii goale de lapte, dar îşi continuă drumul, în căldura lipicioasă generată de procesul de descompunere. Arma căzuse lângă perete. Încă mai avea prinsă de ea o fâşie de bandă adezivă. Înainte să iasă, se asigură că era încărcată.

Mergând aplecat, se îndreptă spre uşa de unde venea lumină.

Abia când se apropie, sesiză forma întunecată lipită de geamul uşii. Înăuntru era un individ. Harry se ghemui automat, însă îşi dădu seama imediat că individul nu avea cum să-l vadă pe întuneric. Înaintă ezitând încă doi paşi, cu arma îndreptată înainte, ţinând-o cu amândouă mâinile. Faţa individului era lipită de geam, ceea ce făcea ca toate trăsăturile să-i fie distorsionate. Harry ţinti capul individului. Era Tom. Ochii larg deschişi priveau dincolo de el, în întuneric.

Lui Harry îi bubuia inima aşa de tare, că nu mai putea ţine arma dreaptă.

Aşteptă. Secundele se scurgeau. Nu se întâmpla nimic.

Coborî arma şi se îndreptă de spate. Se apropie de geam şi se uită la ochii înceţoşaţi ai lui Tom. Erau acoperiţi cu o peliculă albăstruie, lăptoasă. Lucrul la care se holbase Tom nu mai era acolo.

Harry rămase pe loc, simţind bătăile rapide ale pulsului. Tic, tac, tic, tac şi tot aşa. Nu ştia prea bine ce înseamnă asta. Ştia doar că el era viu, în tip ce individul de dincolo de uşă murise. Şi că ar fi putut descuia uşa, să pună mâna pe pielea lui Tom, să simtă cum îl părăseşte căldura, cum pielea îşi schimbă textura, cum pierde din substanţa vieţii şi se transformă într-un obiect neînsufleţit.

Harry îşi lăsă fruntea pe fruntea lui Tom Waaler. Sticla rece dintre ei îl făcu să se înfioare.

44

Luni noapte. Bolboroseala

În piaţa Alexander Kiellands, aşteptau să se facă verde la semafor.

Ştergătoarele de parbriz se mişcau frenetic la stânga şi la dreapta. Într-o oră şi jumătate, primele crâmpeie ale zorilor aveau să se ivească, însă deocamdată era noapte şi norii întindeau o prelată negru-cenuşie peste oraş.

Harry, cu un braţ pe după umerii lui Oleg, stătea pe bancheta din spate.

Un bărbat şi o femeie veneau spre ei, împleticindu-se pe trotuarul pustiu din Waldemar Thranes gate.

Trecuse o oră de când Harry, Sven şi Oleg ieşiseră din lift, în ploaie, pe pământ solid. Ajunseseră lângă un mesteacăn înalt, pe care Harry îl ochise de pe geamul camerei lui Marius, şi se aruncaseră pe iarba uscată. De acolo, Harry sunase mai întâi la redacţia cotidianului *Dagbladet,* unde vorbise cu ziaristul de serviciu. Îl apelase apoi pe Bjarne Møller, îi povestise cele întâmplate şi-l rugase să dea de Øystein Eikeland. Abia după aceea o sunase pe Rakel, trezind-o din somn. 20 de minute mai târziu, zona din faţa căminului era luminată de bliţurile aparatelor de fotografiat şi de luminile albastre ale maşinilor de poliţie, aceeaşi combinaţie fabuloasă ca întotdeauna.

Harry, Oleg şi Sven rămăseseră sub mesteacăn şi-i priviseră cum intră şi ies în fugă din cămin.

Apoi Harry îşi stinse ţigara.

— Aşa deci, zise Sven.

— „Character”, răspunse Harry.

Sven încuviinţă din cap:

— O uitasem pe-asta.

Apoi ieşiră în scuar, Bjarne Møller îi interceptă şi-i conduse la una dintre maşinile de poliţie.

Porniră mai întâi spre sediul poliţiei, pentru un scurt interogatoriu, sau „audiere”, cum o numise, politicos, Møller. După ce Sven fu luat în custodie, Harry insistă să-i fie păzită celula zi şi noapte. Møller, întru câtva surprins, îl întrebă dacă i se părea aşa de mare riscul ca Sven să evadeze. Harry clătină din cap, iar Møller îi îndeplini dorinţa fără să mai comenteze.

Luară apoi legătura cu agenţii de ordine publică ai poliţiei şi făcură rost de un echipaj care să-l ducă acasă pe Oleg.

Tiuitul intermitent care însoţea schimbarea culorii la semafor despică aerul nemişcat al nopţii. Cei doi traversau Uelands gate. Femeia împrumutase haina bărbatului şi şi-o pusese în cap. Bărbatul avea cămaşa lipită de corp şi făcea haz cât îl ţinea gura. Lui Harry i se păru ceva familiar la el.

Se făcu verde.

Observă o şuviţă de păr roşcat ieşind de sub haina de pe capul femeii înainte ca cei doi să rămână în urmă.

După ce trecură de Vinderen încetă, brusc, să plouă. Ca o cortină, norii alunecară şi luna nouă le aruncă luciri de pe cerul negru întins peste fiordul Oslo.

— În sfârşit, zise Møller, întorcându-se zâmbitor spre bancheta din spate.

Harry presupuse că se referea la ploaie.

— În sfârşit, îi ţinu isonul fără să-şi ia ochii de la lună.

— Eşti un băiat foarte curajos, zise Møller şi-l lovi uşor pe Oleg cu palma pe genunchi.

Oleg zâmbi, palid la faţă, şi ridică privirea spre Harry.

Inspectorul-şef se întoarse să-şi vadă de şofat, îndreptându-şi privirea înainte, spre şosea.

— Mi-a trecut durerea de stomac, zise. A dispărut ca şi cum n-ar fi fost.

Îl găsiră pe Øystein Eikeland în acelaşi loc în care-l duseseră pe Sven Sivertsen. La arestul poliţiei. Potrivit documentelor lui Groth

Plângăciosul, Øystein fusese adus de Tom Waaler şi reţinut sub motivul că ar fi condus în stare de ebrietate. I se făcuse şi un test care arătase că avea o oarecare cantitate de alcool în sânge. Când Møller ordonă ca Eikeland să fie eliberat şi toate acuzaţiile retrase, în mod surprinzător, Plângăciosul nu avusese nimic de obiectat. Ba chiar se dovedise neobişnuit de amabil.

Când maşina de poliţie viră pe aleea de pietriş din faţa casei, Harry o zări pe Rakel în prag.

Harry se aplecă peste Oleg şi deschise portiera. Oleg sări din maşină şi dădu fuga la Rakel.

Inspectorul-şef şi Harry rămaseră în maşină, privindu-i cum stau pe trepte şi se îmbrăţişează, fără să-şi vorbească.

Mobilul lui Møller bâzâi. Îl duse la ureche. Zise de două ori „da”, o dată „bine” şi închise.

— Era Beate. Au găsit un sac cu echipament de ciclism în coşul de gunoi din curtea blocului lui Barli.

— Mda.

— O să fie iadul pe pământ. Şi toţi o să vrea o bucăţică din tine, Harry. Akersgata, NRK, TV2. Nu mai zic de presa străină. Închipuie-ţi numai – s-a auzit de Curierul ucigaş până-n Spania. În fine, ai mai trecut prin asta, ştii cu ce se mănâncă.

— O să supravieţuiesc.

— Aşa cred şi eu. Avem şi imagini cu ce s-a-ntâmplat la cămin noaptea trecută. Mă întreb doar cum de-a reuşit Tangen să pornească înregistrarea la el în microbuz, sâmbătă după-amiază, şi-apoi să uite să o oprească şi să plece cu trenul acasă, la Hønefoss.

Møller îi studie chipul lui Harry, însă acesta era impasibil.

— Şi, colac peste pupăză, ce noroc chior că abia ştersese discul de memorie, aşa că a fost spaţiu cât pentru câteva zile de înregistrări. Incredibil, de fapt. Aproape că-ţi vine să crezi că cineva a plănuit asta din timp.

— Aproape, bolborosi Harry.

— O să se facă o anchetă internă. I-am contactat pe cei de la securitatea internă şi i-am informat despre activităţile lui Waaler. Nu excludem posibilitatea să existe ramificaţii, complicităţi în toată divizia. Mâine am prima întâlnire cu ei. Îi dăm noi de capăt, Harry.

— Bine, şefu'.

— Bine? Nu prea pari convins.

— Păi, tu eşti?

— De ce n-aş fi?

— Fiindcă nici măcar tu nu ştii în cine să ai încredere.

Møller clipi de două ori, dar nu răspunse; aruncă o privire la agentul de poliţie de alături, care conducea.

— Aştepţi o secundă, te rog, şefu'?

Harry coborî. Rakel îi dădu drumul lui Oleg şi băiatul dispăru pe uşă.

Îl întâmpină cu braţele încrucişate la piept şi cu ochii aţintiţi la cămaşa lui.

— Eşti ud, zise.

— Păi, când plouă…

— …mă ud, zâmbi trist Rakel şi-l mângâie uşor pe obraz. S-a terminat? şopti ea.

— S-a terminat deocamdată.

Rakel închise ochii şi se aplecă spre el. Harry o cuprinse în braţe.

— Oleg o să se descurce, zise el.

— Ştiu. Mi-a zis că nu i-a fost frică. Fiindcă erai tu cu el.

— Mda.

— Tu cum eşti?

— În regulă.

— Şi… e adevărat? S-a terminat totul?

— Gata, spuse Harry, cu buzele în părul ei. Ultima zi de lucru.

— Bine, spuse ea.

O simţi apropiindu-se de el, lipindu-se de trupul lui.

— Săptămâna viitoare încep noul serviciu. O să-mi prindă bine.

— Slujba pe care ai primit-o prin amicul tău? spuse ea, lăsându-şi palma pe ceafa lui.

— Da, zise el, simţind mirosul părului ei. Øystein. Îl mai ţii minte?

— Taximetristul?

— Da. Examenul pentru licenţa de taximetrist e marţi. În fiecare zi am memorat numele de străzi din Oslo.

Ea râse şi îl sărută pe gură.

— Ce părere ai? întrebă Harry.

— Cred că eşti nebun.

Hohotul ei de râs era ca susurul unui pârâu. Harry îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Trebuie să plec, zise el.

Rakel încercă să zâmbească, însă Harry îşi dădu seama că nu-i prea ieşea.

— N-o să mă descurc, izbucni ea, zguduită de suspine.

— Ba o să te descurci.

— Nu mă descurc… fără tine.

— Nu-i adevărat, zise Harry trăgând-o mai aproape. Te descurci foarte bine fără mine. Întrebarea este: te descurci cu mine?

— Asta este întrebarea? şopti ea.

— Ştiu că va trebui să te gândeşti la asta.

— Nu ştii nimic.

— Gândeşte-te bine înainte, Rakel.

Ea îşi lăsă capul pe spate, arcuindu-şi spatele în braţele lui. Cercetând chipul lui Harry. Căutând semnele schimbării, îşi zise el.

— Nu pleca, Harry!

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Dar, dacă vrei, trec pe la tine mâine-dimineaţă, devreme. Am putea…

— Da?

— Nu ştiu. N-am niciun plan. Nicio idee. Sună în regulă?

Ea zâmbi.

— Sună perfect.

Harry îi privi buzele. Ezită. Apoi o sărută şi plecă.

— Aici? întrebă poliţistul de la volan, privind în oglindă. Nu e închis?

— Are program de la 12 la 3 dimineaţa, în zilele de lucru, spuse Harry.

Şoferul trase lângă bordură, aproape de intrarea în Boxer.

— Vii şi tu, şefu'?

Møller clătină din cap.

— Vrea să vorbească între patru ochi cu tine.

Serviciul la bar se terminase de mult şi ultimii clienţi erau pe picior de plecare.

Şeful de la *Kripos* se aşezase la aceeaşi masă ca data trecută. Ochii lui adânci erau cufundaţi în umbră. Paharul de bere din faţa lui era aproape gol. Pe chipul lui împietrit apăru o fisură.

— Felicitări, Harry!

Harry se strecură în spaţiul dintre banchetă şi masă.

— Chiar ai făcut treabă bună! Dar spune-mi cum ţi-ai dat seama că Sven Sivertsen nu e Curierul ucigaş.

— Am văzut o fotografie cu Sivertsen la Praga şi mi-am amintit că mai văzusem una cu Wilhelm şi Lisbeth făcută în acelaşi loc. În plus, cei de la laborator au examinat urmele de fecale de sub…

Comisarul-şef se aplecă peste masă şi-şi lăsă palma pe dosul palmei lui Harry. Mirosea a bere şi tutun.

— Nu la probe mă refer, Harry. Ci la idee. La suspiciune. Care a fost momentul de inspiraţie? Ce te-a făcut să crezi asta?

Harry ridică din umeri.

— Îţi vin tot soiul de gânduri. Dar…

— Da?

— Se potrivea totul prea bine.

— Cum adică?

Harry se scărpină în bărbie.

— Ştiai că Duke Ellington le cere acordorilor de piane să nu acordeze perfect sunetele?

— Nu.

— Când e perfect acordat, pianul nu sună bine. Nu-i nimic greşit, numai că se pierde din căldură, din senzaţia de autenticitate.

Harry împunse cu degetul o peliculă de furnir de pe tăblia mesei, pe cale să se desprindă.

— Curierul ucigaş ne-a oferit un cod perfect, care ne spunea unde şi când. Dar nu şi de ce. Ne-a făcut să punem accentul pe acţiunile lui, şi nu pe motiv. Orice vânător ştie că, dacă vrei să-ţi vezi prada pe întuneric, nu trebuie să te uiţi direct la ea, ci pe lângă ea. Abia când n-am mai urmărit faptele, mi-am dat seama.

— Ţi-ai dat seama?

— Da. Mi-am dat seama că aşa-zisele crime în serie erau suspect de perfecte. Erau executate corect, însă nu păreau autentice. Faptele respectau o formulă până la ultimul amănunt; ne ofereau o explicaţie plauzibilă ca minciună, însă nu tocmai plauzibilă ca adevăr.

— Şi tu ştiai asta?

— Nu, dar am încetat să mai fiu aşa de miop şi atunci vederea mi s-a limpezit.

Şeful de la *Kripos* încuviinţă dând din cap, cu privirea la paharul de bere pe care îl tot învârtea între palme pe masă. Scotea un sunet ca de râşniţă, în barul liniştit, aproape pustiu.

Îşi drese vocea.

— Am greşit în privinţa lui Tom Waaler, Harry. Şi îmi cer iertare.

Harry nu spuse nimic.

— Ce voiam să-ţi spun este că… nu ţi-am semnat decizia de eliberare din funcţie. Aş vrea să continui să lucrezi la noi. Şi vreau să ştii că ai încrederea mea. Toată încrederea mea, fără rezerve. Şi sper, Harry…

Înălţă capul şi lui Harry i se păru că-l vede zâmbind.

— … că mă bucur şi eu de încrederea ta.

— O să mă gândesc la asta, zise Harry.

Zâmbetul dispăru.

— La munca noastră, vreau să spun, adăugă Harry.

Şeful de la *Kripos* zâmbi iarăşi. De data asta şi cu ochii.

— Sigur. Dau o bere, Harry. Au închis deja, dar dacă le cer eu…

— Sunt alcoolic.

Şeful de la *Kripos* fu, o clipă, luat prin surprindere. Apoi chicoti.

— Scuze. Nu m-am gândit. Dar ar mai fi ceva, Harry. Te-ai…

Harry aşteptă, în vreme ce paharul descria un nou circuit.

— Te-ai gândit la cum o să prezinţi cazul?

— Să-l prezint?

— Da, în raport. Şi presei. Vor vrea să stea de vorbă cu tine. Şi o să ia toată instituţia poliţiei la bani mărunţi, dacă iese la iveală afacerea cu arme a lui Waaler. Din cauza asta, e vital să nu spui…

Harry îşi căută pachetul de ţigări, lăsându-l pe comisarul-şef să-şi găsească vorbele.

— …să nu le dai o versiune care să lase loc unor interpretări greşite, zise în cele din urmă.

Harry zâmbi abia vizibil, uitându-se la ultima ţigară din pachet.

Şeful de la *Kripos* îşi luă inima în dinţi, dădu cu hotărâre pe gât restul de bere şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— A spus ceva?

Harry înălţă din sprânceană.

— Waaler adică?

— Da. A spus ceva înainte să moară? A spus cine erau partenerii lui? Cine mai e implicat?

Harry se hotărî să mai păstreze ultima ţigară.

— Nu, n-a spus nimic. Nicio vorbă.

— Păcat, zise şeful de la *Kripos* arborând o expresie tristă. Şi filmările acelea? Dezvăluie ceva în direcţia asta?

Harry întâlni ochii albaştri ai comisarului-şef. Din câte ştia Harry, şeful de la *Kripos* lucra de o viaţă în poliţie. Nasul îi era ascuţit ca o lamă de

topor, gura subţire şi posomorâtă, palmele largi şi aspre. Era însăşi fundaţia instituţiei: granit solid, neclintit.

— Cine ştie? răspunse Harry. Oricum, nu există motive de îngrijorare. Fiindcă în cazul ăsta o să fie o versiune care nu lasă loc de…

Harry reuşi, în cele din urmă, să desprindă pojghiţa de furnir.

— …interpretări greşite.

Chiar în secunda aceea, luminile din bar începură să pâlpâie.

Harry se ridică.

Se priviră.

— Vrei să te duc cu maşina? întrebă şeful de la *Kripos.*

Harry clătină din cap.

— Fac o plimbare pe jos.

Comisarul-şef strânse ferm şi îndelung mâna lui Harry. Acesta porni spre uşă, însă se opri şi se întoarse în loc:

— Apropo, Waaler a zis totuşi o chestie.

Sprâncenele albe ale şefului de la *Kripos* se lăsară.

— Aşa? întrebă grijuliu.

— Da. A cerut milă.

Harry o luă pe scurtătura care trecea prin Cimitirul Mântuitorul. Din copaci cădeau picături de ploaie. Stropii loveau frunzele de sub ei, cu un clipocit uşor, apoi cădeau, absorbiţi îndată de pământul însetat. Merse pe cărare, printre morminte, şi-i auzi pe morţi bolborosind în legea lor. Se opri să asculte. Biserica Gamle Aker se înălţa înaintea lui, întunecată şi adormită. Se auzeau şoapte. La răscruce, o luă la stânga şi ieşi pe poarta care dădea spre dealul Telthus.

Ajunse acasă, îşi scoase repede hainele ude de pe el, intră la duş şi porni apa caldă. Aburii se prelingeau pe pereţi; rămase acolo până ce pielea i se înroşi şi începu să-l usture. Apoi se duse în dormitor. Apa se evapora. Se întinse pe pat fără să

se şteargă. Închise ochii, aşteptând. Să vină somnul. Ori o imagine. Ce se nimerea mai întâi.

În schimb, auzi voci bolborosind.

Ascultă cu atenţie.

Ce şopteau?

Ce planuri îşi făceau?

Vorbeau codificat.

Se ridică în capul oaselor. Îşi sprijini capul de perete şi simţi adâncitura stelei diavolului în ceafă.

Se uită la ceas. În curând, afară avea să se lumineze.

Se dădu jos din pat şi ieşi pe hol. Căută prin buzunarele de la haină şi găsi ultima ţigară. Îi rupse vârful şi o aprinse. Se aşeză pe fotoliul din camera de zi şi aşteptă să se facă dimineaţă.

În cameră pătrundea deocamdată lumina lunii.

Se gândi la Tom Waaler şi la ochii lui morţi, privind eternitatea. Şi la bărbatul cu care vorbise în centrul vechi, după conversaţia pe care o avusese cu Waaler la cantină, pe terasa sediului central al poliţiei. Îi fusese uşor să-l găsească, fiindcă avea aceeaşi poreclă şi încă lucra în chioşcul familiei.

— Tom Brun? întrebase bărbatul de la tejghea, trecându-şi o mână prin părul unsuros. Da, cum să nu mi-l amintesc? Bietul de el! Taică-su îl bătea deseori acasă. Taică-său era salahor, dar era mai mult şomer. Obişnuia să bea. Prieten? Nu, n-am fost prieten cu Tom Brun. Da, mie îmi spuneau Solo. Călătorii cu trenul în străinătate?

Bărbatul începuse să râdă.

— Cel mai departe am fost, cu trenul, un pic mai încolo pe coastă, la sud de Oslo. Nici nu cred că Tom Brun avea, de fapt, prea mulţi amici. Îl ţin minte ca pe un tip de treabă, genul de băiat care ajută bătrânele să treacă strada, un soi de Cercetaş. Un tip ciudat totuşi. Şi felul în care a murit taică-său a fost cam dubios. Foarte aiurea accidentul ăla.

Harry îşi trecu degetul peste suprafaţa netedă a mesei. Simţi particule mici lipindu-i-se de piele şi ştiu că era vorba de praful galben de pe daltă. Ledul roşu de pe robotul telefonic clipea. Jurnalişti,

probabil. Dimineaţă avea să înceapă nebunia. Harry îşi puse buricul degetului pe limbă. Gustul era amărui. De mortar. Îşi aminti că praful provenea de pe peretele de deasupra uşii camerei 406, unde Wilhelm Barli scrijelise steaua diavolului. Harry plescăi din limbă. Probabil că zidarul folosise o combinaţie neobişnuită, fiindcă, pe undeva, se simţea un gust de încă ceva. Dulceag. Ba nu, metalic. Avea gust de ou.

JO NESBØ

CRIME

În toiul unei veri călduroase ce a pus stăpânire pe capitala Norvegiei, o tânără femeie este găsită ucisă în apartamentul ei. Un deget i-a fost retezat, iar sub pleoapă are un mic diamant roşu în formă de pentagramă — o stea în cinci colţuri. Harry Hole, „lupul singuratic" bântuit de un trecut dureros, este însărcinat să se ocupe de caz împreună cu Tom Waaler, rivalul său, pe care Harry îl detestă. Şi despre care bănuieşte că are legătură cu uciderea fostei sale colege, Ellen Gjelten.

Cinci zile mai târziu, o altă femeie este dată dispărută. Când poliţia primeşte degetul ei retezat, pe care se află un inel cu o piatră în formă de stea în cinci colţuri, Harry se teme că e vorba de un criminal în serie.

Hotărât să dejoace planurile acestei minţi diabolice şi, totodată, să dovedească vinovăţia lui Waaler, Harry se trezeşte prins într-un hăţiş întunecat, în care ambele anchete se întrepătrund în cel mai surprinzător mod cu putinţă.

Dar ce preţ va trebui să plătească Harry Hole ca să afle adevărul?

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0971-5

CUPRINS

33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44

Table of Contents